

Giới thiệu Thê Tử Ngốc

Một tình yêu ngang trái mà chính nàng đã tạo ra, một tình cảm mà nàng đã trót giành cho đại ca cùng một nhà của mình.

Nàng thật sự rất muốn hạnh phúc mặc cho cái đạo lý chết tiệt kia, nhưng mọi chuyện không thể làm theo ý nàng. Không những nàng không được hạnh phúc mà còn phải bị gả cho một tên xa lạ cho đến khi chết đi mới biết được sự thật về máu mủ của mình và ca ca.

Nàng đã được sống lại và ban cho cơ hội thứ hai, lần này thì hẳn sẽ không thể thoát được nàng, mời các bạn theo dõi Thê Tử Ngốc của tác giả Phụng Vân!!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chuyển ngữ: Di Phong

"Tiểu thư, chúng ta thật sự phải làm như vậy sao? Thiếu gia ngài..." Nha hoàn Lan Xuân về mặt khó xử, ai chẳng biết Khâu di nương chính là bảo bối trong lòng của thiếu gia, mặc dù lúc này thiếu gia không thường đến phòng nàng, nhưng không có nghĩa là nàng thất sủng! Nếu tiểu thư thực sự động đến nàng, khi thiếu gia trở về, không biết sẽ thu thập các nàng như thế nào đây? Tiểu thư thật sự rất thiếu kiên nhẫn, chẳng lẽ không thể chờ đến khi thiếu gia hoàn toàn vô tâm với Khâu di nương, thì động thủ lần nữa không tốt sao?

"Người đi làm là được, hẳn biết thì đã có sao? Hẳn còn dám hừ ta sao?" Gả cho Hàn Thiếu Quân năm năm, nàng đối với nam nhân kia cũng coi như hiểu một chút. Trong lòng hẳn chỉ có quyền lợi mới là quan trọng nhất, mà đối với tiện nhân Khâu Tiểu Ninh kia, hẳn là để bụng một chút thôi, nhưng tuyệt đối sẽ không thể cao hơn sự dụ hoặc của quyền lợi mà hẳn muốn, chẳng lẽ chỉ vì muốn thân cận với một nữ nhân mà hẳn xem nhẹ quyền lợi sao? Vì vậy mà hẳn cố ý lãnh nhạt Khâu Tiểu Ninh vài ngày, muốn nàng bỏ qua cơ hội lần này, không động thủ với Khâu Tiểu Ninh sao? Không thể nào, Khâu Tiểu Ninh phải chết, nàng tuyệt đối không cho phép một tiện nữ sống tốt hơn so với nàng. Khương Ưu Tuyên nàng là chính thê, Khưu Tiểu Ninh là thiếp, nàng muốn toàn bộ người trong Hàn Phủ biết, không có người nào có thể uy hiếp đến vị trí của nàng. Lan Xuân thấy tiểu thư như vậy, cũng không dám nhiều lời, theo phân phó của Khương Ưu Tuyên mà đi làm.

Trong khi đó ở Khâu gia, Viên thị mang về mặt căm hận, nhìn Khâu Tiểu Ninh, hỏi: "Nghe nói thiếu gia đi Lệ Thành vài ngày nữa sẽ trở về, mà nhiều ngày trước cũng không đi đến phòng của người?" Thiếu gia không phải thích nha đầu này sao? Vì sao nhiều ngày như thế lại không đến phòng của nha đầu này?. Nàng còn tưởng nha đầu này vì thiếu gia sinh trưởng từ sẽ giúp đỡ Khâu gia bọn họ. Đến lúc đó, đội Thông nhi tên đề bảng sẽ không ai dám nói gì nữa.

Khâu Tiểu Ninh hai tay để phía sau lưng, giống như một hải tử làm sai, ngoan ngoãn nghe Viên thị nói. Cúi đầu, vón gương mặt ngây thơ đã tràn đầy nước mắt, nàng không thương người kia, chẳng lẽ còn muốn cho nàng cùng với nữ nhân khác tranh sủng ái của Hàn Thiếu Quân sao? Hơn nữa, hiện tại nàng không làm cái gì mà thiếu phu nhân đã hận nàng thấu xương, nếu thực đi tranh tình cảm giống như nương nói, nàng sợ sớm đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Viên thị thấy Khâu Tiểu Ninh như vậy, ghen uất một hồi, làm sao mà bà lại nuôi ra một đứa con gái không biết tranh tình cảm? Quả thật không phải thân sinh, mới có thể không có lòng thay con trai bà suy nghĩ. Càng nghĩ càng tức, hung hăng nhéo trên người Khâu Tiểu Ninh vài cái: "Trở về tốt nhất nghĩ cách như thế nào để tranh thủ tình cảm của thiếu gia cho ta, nếu thiếu gia còn không đến phòng của người, thì cửa Khâu gia người cũng đừng nghĩ bước vào. Đi đi đi, còn có, người không được quấy rầy ca ca người học bài."

Từ phòng đi ra, nha hoàn Lục Cẩm mà Hàn Thiếu Quân vì nàng sắp xếp bước tới: "Di nương, người làm sao vậy?" Tuy giọng điệu có phần lo lắng, nhưng Khâu Tiểu Ninh không cần nhìn cũng biết trong mắt nàng ta toàn sự khinh bỉ dành cho nàng.

Cầm khăn tay khô lau nước mắt, Khâu tiểu Ninh nhìn Lục Cẩm, nói: "Lục Cẩm, người đợi ta ở cửa, ta sẽ lập tức tới liền." Nàng muốn nhìn đại ca một chút, dù không thể đứng trước mặt đại ca, nhưng thấy y cũng tốt rồi.

Lục Cẩm nhủ nhủ mảy, gật gật đầu: "Nô tỳ đã biết, nhưng di nương làm ơn nhanh chút, bằng không trời sắp tối rồi." Thật không biết thiếu gia anh tuấn phi phạm nhà nàng sao lại để ý một nữ nhân như thế này, nàng so với nữ nhân này còn tốt hơn không biết bao nhiêu. (*Di Phong: đúng là chủ nào tớ đó, ta chém chém....)

Lục Cẩm rời đi, Khâu Tiểu Ninh liền đi tới trước cửa phòng đại ca Khâu Minh Thông. Cửa

mở ra, chỗ nàng đứng vừa vặn có thể nhìn rõ sườn mặt Khâu Minh Thông. Nhất thời trong lòng Khâu Tiểu Ninh nhói lên, hiện tại nàng ngay cả tư cách gọi y là ca ca cũng không có. Thân phận thiếp có bao nhiêu châm chọc, mà với tài hoa của ca ca chắc chắn sau này sẽ đỗ trạng nguyên, mà nàng sẽ là một vết bẩn cho ca ca đi!

Khâu Tiểu Ninh đứng yên tại chỗ, đem bộ dáng Khâu Minh Thông khắc sâu vào lòng. Không biết vì sao, nàng có cảm giác đây là lần cuối cùng nàng có

thế không có kiềng nề gì mà nhìn ca ca. Nhưng dù muốn hay không, giờ nàng không thể không đi, nếu không để Lục Cầm vào sẽ có thêm nhiều phiền phức. Thu hồi ánh mắt, nàng nhẹ nhàng xoay người rời đi.

Khâu Minh Thông nhìn bài luận mình viết xong một lần nữa, xoay xoay cái cổ cứng ngắc, thì cảm thấy có người đến. Y đứng lên, gió thổi làm những phiến lá của cây hoa huệ đung đưa vang lên những tiếng ‘sàn sạt’ vui tai, mắt Khâu Minh Thông nhìn đến một chỗ không có bóng người (chỗ Ninh tỷ vừa đứng đó), không biết vì sao, lòng nàng lên sự buồn bã khó tả.

DPDP**DP**DP**

Trở lại Hàn phủ, Khâu Tiểu Ninh đến nhà chính gặp Khương Ưu Tuyền, rồi mới trở về phòng. Vừa ngồi xuống, thì thấy vẻ mặt không tình nguyện của Lục Cầm, mắt rũ xuống. Khâu Tiểu Ninh thân nhiên nói: “Lục Cầm, ngươi đi xuống trước đi. Buổi tối cũng không cần đưa cơm, ta không đói.”

Lục cầm ước gì mau rời đi, nàng đã biết toàn bộ kế hoạch của thiếu phu nhân, thiếu phu nhân đã nói, chỉ cần nàng ngoan ngoãn làm theo phân phó của ả, thì sẽ cho nàng làm thiếp của thiếu gia, nàng không muốn làm nha hoàn cả đời đâu.

Nằm trên giường, nhớ lại hồi nãy khi gặp Khương Ưu Tuyền, nàng ta tỏ ra rất thân thiết với nàng, còn vẻ mặt sợ hãi của nha hoàn bên người nàng ấy, nàng đã đoán được một chút.

Thiếu phu nhân, nàng ta muốn nàng chết!

Mọi người đều nói, Khâu Tiểu Ninh nàng là một đứa ngốc, nhưng lúc này, mọi thứ nàng đều hiểu rõ cả. Chết có gì phải sợ, không thể cùng người mình yêu sống với nhau, chết cũng coi như là một lối giải thoát!

Hai mắt từ từ nhắm, Khâu Tiểu Ninh người chính là một đứa ngốc, dù người không phải muội muội của y, các người cũng không thể ở cùng một chỗ, người ngốc như vậy sao có thể xứng đôi với y chứ? Nhưng cô tình, người lại là thân muội muội của y....

Nước mắt ướt đầm cả gối, hai mắt Khâu Tiểu Ninh từ từ nhắm lại, chờ chết. Đêm khuya, nàng ngủ được mùi dầu hỏa, cười nhẹ, chết, nguyên lai lại không đáng sợ như vậy. Bên ngoài lửa đã bắt đầu cháy lên, như lên quỹ đòi mạng, lan tràn, sinh sôi, đem toàn bộ sân viện bao vây.

Ban đêm, lửa rất nhanh đem Hàn phủ chiếu đỏ bừng. Nhìn ánh lửa trong viện Khâu Tiểu Ninh, Khương Ưu Tuyền lạnh lùng cười, đây là kết cục của người không làm cho nàng hài lòng. Bên cạnh, vẻ mặt Lan Xuân sợ hãi, cảm thấy tai vạ muốn đến nơi, hậu viện thiếu gia chỉ có tiểu thư và Khâu di nương. Khâu di nương gặp chuyện không may, tiểu thư không phải là người thứ nhất bị nghi ngờ sao? Nhưng tiểu thư lại không chịu nghe nàng khuyên, dựa vào tính tình của thiếu gia và đại ca của Khâu di nương, sợ là tiểu thư sẽ không. ...Lan Xuân lắc đầu, sẽ không, nàng sẽ không để tiểu thư có chuyện gì.

Hàn lão phu nhân nhìn sân viện Khâu Tiểu Ninh bốc cháy, thở dài, nhìn nha hoàn bên người, nói: "Sai gia đình đến viện Khâu di nương cứu cháy đi." Đứa con dâu này cũng ngu quá đi, bất quá, nha đầu kia đi cũng tốt, con bà muốn là đại sự thì không thể nhớ đến nàng được, như vậy cũng tốt, cũng tốt.

Ở giữa Hoàng thành cũng ít xảy ra vụ cháy nào lớn như vậy, việc này sớm đã kinh động không ít người, mà Khâu gia cách Hàn phủ không xa nên không thể không biết. Khâu Minh Thông bừng tỉnh, lòng có dự cảm xấu, nghe thấy bên Hàn phủ xảy ra hỏa hoạn, liền nhanh chóng mặc một kiện quần áo xông ra ngoài, lòng thì hy vọng trận hỏa hoạn này không có liên quan đến Ninh nhi. Nhưng khi chạy đến cửa Hàn phủ, từ miệng thủ vệ biết được sân viện của Khâu Tiểu Ninh cháy, trong lòng y đã không còn cảm giác gì, như người điên chạy đến đó.

Mà Khâu Tiểu Ninh chỉ cảm thấy càng ngày càng nóng, lửa rất nhanh đến gần nàng, cả đời nàng chưa bao giờ trải qua cảm giác đau đớn này. Đột nhiên nàng ngơ mắt ra, nhìn qua ánh lửa, ngay cả cảm giác đau đớn đều bị sợ hãi quên đi.

"Ninh nhi... Ninh nhi..."

Nàng nghe làm sao? Hình như là tiếng của ca ca, là nàng nằm mơ sao? Làm sao ca ca có thể ở đây được chứ? Chịu đựng cơn đau, Khâu Tiểu Ninh cắn răng đi đến bên cửa. Thật sự, ca ca thật sự đến đây, nàng không phải nằm mơ. Xuyên qua ngọn lửa, mặt Khâu Minh Thông đầy sốt ruột bị gia đình giữ lại, bất tri bất giác mà giờ tay ra muốn sờ mặt ca ca, nhưng bàn tay nhanh chóng bị ngọn lửa làm cho nóng bỏng, Khâu Tiểu Ninh nhắm mắt lại, lui ra sau, nàng muốn chết, người nàng yêu nhất lại không thể nào nói ra.

Ca ca, vì sao lại là ca ca...Ca ca...

Thế lửa rất lớn, nên những gia đình kia dùng thùng gỗ đi dập lửa là điều không thể nào. Khâu Minh Thông nhìn đám lửa cháy to trước mặt, thân thể bị gia đình kiềm chế không ngừng vận vẹo, “Buông, mau buông ta ra! Ninh nhi...Ninh nhi...”.

Từ nhỏ đến lớn, y đều biết Ninh nhi là nha đầu ngay cả một vết thương nhỏ cũng khóc oa oa lên, nên y làm sao để nàng ngốc trong đó chứ. .

Những gia đình đang kiềm Khâu Minh Thông đều biết thiếu gia rất coi trọng người này, bọn họ vạn lần không thể để y chạy vào đó, cũng không dám động thủ với y. Phía sau, Khâu Minh Duệ và Khâu Minh Trí vừa vận chạy đến, thấy đại ca mình điên cuồng như vậy, thì đều hoảng sợ. Từ nhỏ Khâu Minh Duệ đã tập võ, liền nhanh chóng đánh vào gáy Khâu Minh Thông, làm y hôn mê tại chỗ.

Đem quần áo trên người nhúng ướt, định chạy vào cứu người, nhưng thế lửa quá lớn, đã lan gần đến cửa, không thể nào chạy vào được, Khâu Minh Duệ không có biện pháp nào hết, đành hét lớn: “Muội muội...Muội muội...” Thật ra cho đến bây giờ Khâu Minh Duệ vẫn còn bất mãn việc muội muội mình làm thiếp người ta, nhưng y chưa bao giờ nghĩ đến, muội muội mình lại chết như vậy.

Một trận lửa, đem viện Khâu Tiểu Ninh cháy sạch sạch sẽ, ngay cả thi cốt đều không còn.

Khâu Minh Thông tỉnh lại thì đã là buổi trưa ngày thứ hai, nhớ tới chuyện đêm qua thì vô cùng đau đớn, Ninh nhi, muội ấy... Không dám nghĩ nhiều, y đứng lên, cất bước đến Hàn phủ, nhưng khi đi đến cửa phòng của Viên thị, thì Khâu Minh Thông nghe được tiếng kinh hô của bà: “Con nói nhỏ lại cho ta, đại ca con nghe thấy được thì sao đây. Con cũng không phải không biết ngày thường nó sùng nha đầu kia lên tận trời hả! Nếu A Đại mà biết chúng ta thiết kế bức nha đầu làm thiếp của thiếu gia, chúng ta sẽ không yên đâu! Bây giờ con lại rống lên, sợ nó không biết phải không?”

"Nương, chẳng phải là con bị dọa sao? Người không biết tối hôm qua con nằm mơ, mơ thấy nha đầu tìm con báo thù, con con..." Khâu Minh Trí nhớ lại giấc mơ tối qua, không nhận được rùn mình, xoa xoa mặt.

"Con..."

Viên thị còn chưa nói, thì cửa đã bị đánh gãy. Mặt Khâu Minh Thông nghiêm lại, đã không còn nét ôn hòa tao nhã, lạnh lạnh hỏi: “Nương, nhị đệ, cái gì mà thiết kế bức làm thiếp?” Nguyên lai muội muội không phải là nguyên ý, vậy mà lúc đó y còn...

Viên thị và Khâu Minh Trí biến sắc, Viên thị tốt hơn một chút, lắp bắp nói: “Không... Không... Con... Con nghe nhầm rồi...”

Khâu Minh Thông thấy bộ dạng chột dạ của nương mình, trong lòng đại khái hiểu được. Vậy mà y còn tưởng Ninh nhi khổ sở nhập Hàn phủ là vì bị y nể, xem ra đó là vì bất đắc dĩ thì đúng hơn. Đầu là tại y, lúc trước còn nặng lời với muội ấy, đóng chặt mắt, y lạnh lùng nói: “Nương, sẵn đây con nói cho người biết, khoa thi tháng sau, con không đi.”

Lúc này, trong đầu y lại nhớ tới lúc còn nhỏ, Ninh nhi đã từng kéo tay y, về mặt sùng bái nhìn y: “Ca ca, tương lai ca phải đậu Trạng nguyên, cười ngửa to thật to trở về, để mọi người không xem thường muội là đứa ngốc nữa, để bọn họ thấy, ca ca của muội là lợi hại nhất.” Lúc đó, khi thấy tình quang trong mắt Ninh nhi, y liền gật đầu đồng ý. Nếu... Nếu Ninh nhi đã mất, y còn muốn làm Trạng nguyên để làm gì chứ?

Khâu Minh Thông nói một câu, làm cho Viên thị sợ tới mức hồn cũng bay đi, một lần nữa nói bao nhiêu thứ tốt đẹp khi đậu Trạng nguyên. Nhưng không nghe Viên thị nói hết, Khâu Minh Thông thẳng lưng, biểu tình khó lường đến Hàn phủ.

DPDP**DP**DP**

Vừa đi đến cửa thì nghe bọn hạ nhân đang thảo luận.

“Trời ạ! Hàn thiếu gia cũng thật là, lại để một thiếp thất biến phủ thành như vậy, thật sự đem mặt mũi phủ ta quăng đi mà.”

“Ngươi thì biết cái gì? Vị di nương kia chính là người Hàn thiếu gia thương yêu, bất quá, cái vị thiếu phu nhân trong kia chắc đang mừng ra mặt đi.”

Nghe như thế, Khâu Minh Thông chỉ lạnh lùng cười, người đã chết rồi, nói như vậy có ích gì?

Hạ nhân vừa thấy Khâu Minh Thông, nghĩ y đi tìm thiếu gia, liền mang y vào.

Linh đường một màu trắng, nhìn cách bố trí, Khâu Minh Thông chỉ càng thêm lạnh lùng. Hàn Thiếu Quân thấy y đến, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình áy náy: “Tư Hạng, thật xin lỗi, là ta không bảo vệ nàng tốt.” Hắn không quên lúc trước khi lấy Khâu Tiểu Ninh đã ở trước mặt Khâu Minh Thông lập lời thề, nếu Khâu Minh Thông chỉ là con một quản gia, hắn cũng không sợ gì, nhưng ngặt nỗi là, tài hoa của Khâu Minh Thông rất xuất chúng, nếu bồi dưỡng tốt có thể làm một trợ thủ đắc lực của hắn, và đó cũng chính là nguyên nhân thứ nhất hắn cưới Khâu Tiểu Ninh. Nhưng lúc này, Khâu Tiểu Ninh cũng đã chết, hắn đành cúi đầu, đem việc này an bài ôn hòa mới được.

Hàn Thiếu Quân tự nghĩ mình thông minh, nghĩ đến chính mình đã cấp thể diện như vậy cho Khâu Minh Thông thì y sẽ không nhắc lại lời thề năm đó, nhưng hắn lại xem thường địa vị Ninh nhi trong lòng y rồi.

Khâu Minh Thông nhìn Hàn Thiếu Quân, âm thanh cứng rắn, nhàn nhạt nói từng chữ: “Thỉnh Hàn thiếu gia chiếu theo ước định ngày đó hứa hẹn, ta muốn đem Ninh Nhi rời Hàn phủ.” Ninh nhi nhất định không thể ở trong Hàn phủ lạnh lẽo này.

"Tư hạng..." Đối với Khâu Tiểu Ninh, thật ra Hàn Thiếu Quân cũng có đề ở trong lòng, chính là dù nàng đã chết cũng phải làm ma Hàn gia hắn. Nhưng trong đầu hắn lại nhớ tới ngày đó hắn phát lời thề, hơn nữa hắn còn viết một tờ hưu thư trước mà đưa cho Khâu Minh Thông. Nghĩ đến đây, trong lòng hắn nổi lên oán khí, không kiềm được bật thốt, “Khâu Minh Thông, có phải ngươi yêu muội muội rất là thống khổ đi?”

Khâu Minh Thông sợ run một chút, lạnh lùng nhìn Hàn Thiếu Quân liếc mắt một cái, giống như không có nghe ra ý tứ trong lời nói của Hàn Thiếu Quân, đi đến bàn án, đem linh vị khắc “Thị thiếp Khâu thị Tiểu Ninh chi vị” xuống, ‘loảng xoảng’ một tiếng, bài vị liền vỡ nát: “Ninh nhi... không phải là người Hàn gia.”

Bộ dáng bình tĩnh của Khâu Minh Thông làm cho Hàn Thiếu Quân đang sinh khí mà không phát được, dựa vào cái gì chứ? Rõ ràng hắn cưới Ninh nhi, nhưng trong lòng nàng vẫn mãi nhớ Khâu Minh Thông, bọn họ là thân huynh muội, vì sao lại có tình cảm dơ bẩn như vậy? Hơn nữa, dù là yêu nhau, nhưng bọn họ vĩnh viễn cũng không có thể ở cùng một chỗ.

Hàn Thiếu Quân lạnh lùng nở nụ cười, nói: "Thật sự thương tâm mà, nha đầu làm thiếp kia của ta vẫn luôn nhớ thương ngươi, lúc ngủ còn gọi tên của ngươi đấy." Hắn không tốt, thì tuyệt đối không muốn người khác sống tốt, cái chết của Khâu Tiểu Ninh đã mang tài hoa của Khâu Minh Thông đi. Nếu

hắn không thể sử dụng được, thì hắn tình nguyện hủy diệt nó. (*Di Phong: Đứng là vợ chồng, cùng một tính cách, cùng một hạng cầm thú mìn, hừ hừ)

Lời này, làm cho Khâu Minh Thông đang hồ hững xoay người phải dừng lại, đau lòng khó nhìn được, Hàn Thiếu Quân nói là thật? Không... Không có khả năng ... Ninh nhi cho tới bây giờ đều gọi y là ca ca. Đứng thẳng, chuẩn bị rời đi, y không thể tiếp tục nghe Hàn Thiếu Quân nói bậy được. Ninh nhi, chính là muội muội của y, là thân muội muội.

Thấy Khâu Minh Thông như vậy, càng làm cho Hàn Thiếu Quân sinh khí, nhất thời nói ra bí mật mà Khâu Minh Trí từng nói cho hắn biết: “Khâu Minh Thông, Khâu Tiểu Ninh không phải muội muội ngươi, cho nên nương ngươi mới có thể không chút do dự đem nàng đến làm thiếp cho ta. Chuyện này Khâu Minh Trí cùng Khâu Khải Chính đều biết, chỉ có ngươi, Khâu Tiểu Ninh, và Khâu Minh Duệ là không biết, ha ha ha...” Rõ ràng không phải thân huynh muội, lại bởi vì e ngại ánh mắt thế tục mà không thể đến với nhau, đây chính là chuyện buồn cười nhất, cũng chính là chuyện tàn nhẫn nhất đi! Chuyện này đã áp trong lòng hắn rất lâu, nói ra có thể làm cho Khâu Minh Thông và người trong nhà xôn xáo cũng không tệ nha...

"Cái gì?" Quay đầu lại, y nhìn thẳng mắt Hàn Thiếu Quân, hắn không nói dối. Khí lực toàn thân như mất hết, tay run mà rời khỏi vai của Hàn Thiếu Quân, nặng nề bước từng bước ra khỏi lĩnh đường, nhưng khi cách cửa một bước, y quay đầu lại, một lần nữa nhìn thẳng Hàn Thiếu Quân, âm thanh không nặng không nhẹ rơi vào tai hắn: “Ngươi nói không sai, nếu nàng không phải thân muội muội ta, ta nhất định sẽ cưới nàng làm vợ...”

Lời này, truyền vào lỗ tai Hàn Thiếu Quân, cũng truyền vào tai Khâu Tiểu Ninh. Thì ra ca ca cũng yêu nàng, thì ra tất cả đều không quan trọng, chỉ cần ca ca yêu nàng, như thế là đủ rồi. Nhắm mắt lại, nhưng lại không cam lòng, tại sao...

Ngay khi nàng nhắm mắt, cả linh hồn như chìm vào trong vô tận, ý thức rất nhanh mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chuyển ngữ: Di Phong

Vào lúc Khâu Tiểu Ninh mở mắt ra, chỉ cảm thấy đầu mình rất đau, toàn thân không còn chút sức lực nào. Nàng chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm tay nàng rất ấm áp, sự ấm áp này làm cho Khâu Tiểu Ninh muốn vĩnh viễn giữ trong lòng bàn tay của nàng. Nhưng khi nàng vừa động, thì chủ nhân của bàn tay đó liền tỉnh.

"Muội muội, muội tỉnh rồi sao?" Khâu Minh Thông cảm giác được tay muội muội giật giật, lập tức nắm lấy bàn tay mập mạp của Khâu Tiểu Ninh, vẻ mặt cao hứng hỏi.

"Ca... Ca ca..." Tuy rằng trước mắt còn nhỏ rất nhiều, nhưng Khâu Tiểu Ninh liếc mắt một cái liền nhận ra ca ca Khâu Minh Thông của mình. Nhưng sao ca ca lại nhỏ như vậy? Nàng đang nằm mơ sao? Hơn nữa vừa rồi nàng còn cảm giác được tay ca ca rất ấm, nàng không phải đã chết sao? Người đã chết sao còn có thể cảm giác được độ ấm?

Khâu Minh Thông thấy bộ dáng ngờ ngác ngây ngốc của muội muội thì rất là lo lắng, sờ sờ cái trán còn chút nóng của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lo lắng hỏi: "Muội muội, còn khó chịu sao? Ca ca sẽ đi mời đại phu cho muội, muội phải ngoan ngoãn nha..." Nói xong Khâu Minh Thông liền đắp chăn lại cho Khâu Tiểu Ninh.

Khâu Tiểu Ninh liền hoảng hốt, nắm chặt tay Khâu Minh Thông, âm thanh có chút run rẩy yếu ớt, “Ca ca... Không cần đi...” Nếu là mộng, thì xin đừng bao giờ tỉnh lại, cứ vĩnh viễn như vậy là tốt rồi. Nếu nàng tỉnh lại thì không thể lôi kéo ca ca được, chỉ có thể ở trong mộng là có thể!

Nhìn ánh mắt có chút mờ mịt của Khâu Tiểu Ninh, cuối cùng Khâu Minh Thông không đành lòng bỏ nàng lại một mình, ngồi xuống mép giường, y cầm tay nàng: “Muội muội đừng sợ, ca ca ở đây, sẽ không đi nữa. Muội ngủ một chút đi, ca ca sẽ ngồi ngay bên cạnh, không rời đi đâu!” Muội muội đã được đại phu xem qua rồi, sao bệnh còn nặng như vậy? Có phải đêm qua y không đắp chăn kỹ cho muội muội? Khâu Minh Thông vừa nghĩ vừa đổi cái khăn trên trán Khâu Tiểu Ninh.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Khâu Minh Thông nhăn lên, trong lòng Khâu Tiểu Ninh vô cùng ấm áp. Mặc kệ là tỉnh hay mơ, ca ca vẫn luôn đối xử tốt với nàng. Nàng thật sự muốn làm thê tử của ca ca, cùng ca ca sống suốt đời. Đáng tiếc nàng không có cơ hội (*Di Phong: lúc này chị Ninh còn nghĩ mình đang nằm mơ đây à ^^). Nghĩ vậy, trong lòng vô cùng mệt mỏi, làm cho Khâu Tiểu Ninh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Khâu Minh Thông thấy nàng ngủ, trên mặt không có biểu tình khó chịu vừa rồi, nhưng lòng mà lại nhủ chặt lại. Y liền vươn tay, vỗ nhẹ mi tâm Khâu Tiểu Ninh, ôn nhu trấn an: “Ninh nhi ngoan ngoãn ngủ nha, ca ca sẽ ở cùng muội, không khó chịu... không khó chịu...”

Lại một lần nữa tỉnh lại, Khâu Tiểu Ninh ngồi dậy, cảm giác khó chịu đã không còn, nhưng người lại hơi suy nhược. Nàng vươn tay sờ trán, đột nhiên có cảm giác có cái gì đó không đúng. Khâu Tiểu Ninh lập tức đưa tay ra trước mặt, liền hoảng sợ đến mất tròng to ra. Tại sao tay mình lại nhỏ như vậy? Không nhìn được nhéo trên cánh tay một cái, rất đau nha, đây không phải nằm mơ!? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Hiện tại nàng như thế nào lại...

Khâu Tiểu Ninh còn chưa có nghĩ thông suốt, thì Khâu Minh Thông bưng một chậu nước bước vào, thấy nàng đứng lên, liền để chậu nước lên giá, đi

đến bên người nàg: “Muội muội, muội tỉnh rồi, còn khó chịu ở đâu không?” Khâu Minh Thông nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng muội muội cũng tỉnh.

Khâu Tiểu Ninh nhìn Khâu Minh Thông trong bộ dáng đờn nhò, lại nhìn cánh tay mập mạp của mình. Thì ra nàg không có nằm mơ, nàg sống lại, thật sự sống lại! Vui sướng đến bất ngờ, làm cho hai mắt Khâu Tiểu Ninh đỏ lên, lúc này nàg chỉ biết khóc, kêu lên: “Ca ca... Ca ca...” Nếu trời cao thật sự cho nàg trở lại, vậy có phải chứng minh đời này nàg có thể ở cùng với ca ca?

Thấy muội muội khóc, làm cho Khâu Minh Thông gấp đến độ chân tay luống cuống, vội vàng vỗ nhẹ lưng Khâu Tiểu Ninh: “Muội muội đừng khóc... Muội muội đừng khóc... Ca ca ở đây...” Muội muội làm sao vậy? Vì sao vừa tỉnh lại khóc lòi hại như vậy? Chẳng lẽ vì muội ấy bị bệnh mà nương không đến thăm sao?

Lau khô nước mắt trên mặt, đầu dựa vào ngực nhò Khâu Minh Thông, kêu căng nói: “Ca ca, ca ca... Gọi muội là Ninh nhi.” (*Di Phong: ˊ= chưa gì mà chị lại ăn đậu hủ của ca oy~~~~)

Khâu Tiểu Ninh khác thường, Khâu Minh Thông vẫn chưa chú ý, chỉ nghĩ muội muội sinh bệnh, tinh thần còn chưa tỉnh táo: “Muội... Ninh nhi ngoan, đừng khóc, ca ca rửa mặt cho muội nha, rồi sau đó chúng ta đi ăn cơm được không?” Muội muội đã ngủ một ngày một đêm rồi, khẳng định sẽ rất đói, nhưng từ trước đến nay nương đều không thích muội muội đến phòng ăn.

Luyến tiếc buồng Khâu Minh Thông ra, Khâu Tiểu Ninh ngoan ngoãn gật gật đầu: “Dạ, Ninh nhi và ca ca cùng đi ăn cơm.” Ôi, trước đây ca ca thật đáng yêu mà, rất dễ bị lừa nha ^3^.

Khâu Minh Thông nắm tay Khâu Tiểu Ninh, một cao một thấp tiêu sái đến nhà chính, Viên thị đang chia đồ ăn, thấy Khâu Minh Thông đến, liền kêu lên: “Thông nhi, mau đến, chúng ta ăn cơm thôi.”, nhưng khi thấy Khâu Tiểu Ninh sau lưng y, sắc mặt liền trầm xuống: “Đã là con gái nhà nghèo mà sao lại liều yếu đào tơ há! Thật nghĩ mình là công chúa á!” Thật sự không biết nha đầu cho Thông nhi ăn cỏ gì mà làm cho Thông nhi luôn đối tốt với nàg như vậy, hừ...

“Nương, Ninh nhi biết sai lầm rồi.” Đối Viên thị, tạm thời Khâu Tiểu Ninh không biết nên đối mặt như thế nào. Bà đã nuôi nàg lớn lên, nhưng lại không chút do dự đem nàg đi làm thiếp cho người khác, cũng chưa bao giờ quan tâm chăm sóc nàg như các ca ca. Kiếp trước nàg nghĩ rằng do mình không phải là con trai, nên nương không thích nàg. Nhưng khi đã biết nàg không phải con ruột của bà, thì nàg đã hiểu. Vậy mà cố tình nữ nhân này lại là người nuôi nàg lớn lên, nàg không thể không nhớ ơn dưỡng dục được.

Viên thị trừng mắt, nhìn nàg một cái, còn muốn mở miệng mắng chửi người.

Thấy vậy, Khâu Minh Thông liền lên tiếng: “Nương, muội muội mới vừa hết bệnh, người bớt tranh cãi đi.” Cho đến bây giờ Khâu Minh Thông vẫn không hiểu, đều là con của nương, vì sao nương lại không thương muội muội chứ? Quên đi, nương thương muội muội hay không thì có liên quan gì, y thương là được rồi.

Người thứ nhất Viên thị luôn nghe lời là trượng phu, thứ hai chính là Khâu Minh Thông. Khâu Minh Thông đã nói như vậy thì bà sẽ không nói thêm cái gì. Liếc nhìn bộ dạng Khâu Tiểu Ninh không dám bước lại bàn, bà nói: “Còn không mau lại đây ăn cơm, muốn ta uy người há?” Mỗi lần thấy Khâu Tiểu Ninh sống tốt một chút, Viên thị thấy thật có lỗi với đứa con gái đã chết của mình. Phải ra lúc đó nàg không nên sợ trượng phu trách tội mà nhặt nha đầu kia về, để nha đầu chiếm chỗ con gái bà, mà chính thì cốt con gái, bà còn không tìm được.

Ăn một chút cơm, Khâu Minh Thông gấp một miếng thịt bỏ vào bát của Khâu Tiểu Ninh. Nàg liền cười khỏ trong lòng, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, không cần nói nàg cũng biết, lúc này khẳng định nương và nhị ca đang trừng mắt với nàg. Trách không được kiếp trước nương lại chán ghét nàg như vậy. Khâu Tiểu Ninh đã hiểu được, nương coi đại ca như tâm can bảo bối, nhưng đại ca lại luôn che chở nàg, nương không ghét nàg mới là lạ! Nhưng khi nghĩ đến chuyện kia, đột nhiên nàg cũng không rồi rấm khi đối mặt với Viên thị.

Ăn cơm xong, Khâu Tiểu Ninh nhu thuận cùng Viên thị dọn chén đĩa. Vốn Khâu Minh Thông định lên tiếng, nhưng nghĩ đến tính tình nương, liền im lặng. Viên thị thấy Khâu Tiểu Ninh mới vừa khỏi bệnh mà giúp bà dọn dẹp, lòng cũng mềm xuống một chút, khó có được vẻ mặt ôn hòa bảo nàg đi xuống nghỉ ngơi.

Vừa ra cửa, nàg thấy Khâu Minh Thông vẫy vẫy tay với nàg, Khâu Tiểu Ninh liền bước ngắn bước dài chạy tới bên cạnh y, “Ca ca, tìm Ninh nhi có việc gì sao?”

“Muội muội, có một không, đến, ca ca cho muội ăn đường viên.” Nói xong, thì móc trong ngực ra mấy viên đường, cho hết vào tay Khâu Tiểu Ninh.

Nhìn đường viên trong tay, hốc mắt Khâu Tiểu Ninh đỏ lên. Trong kiếp trước, trong ngực ca ca luôn có nhiều đường viên, mỗi lần nàg ủy khuất, thì ca ca sẽ làm ảo thuật, biến ra mấy viên đường đưa cho nàg, để làm nàg vui lên.

Khâu Minh Thông nóng nảy, y muốn làm nàg vui nên mới giả bộ biến ra mấy viên đường, nhưng tại sao muội muội lại khóc? Thuận thực tiến lên vỗ nhẹ lưng nàg, hỏi: “Muội muội, muội đừng khóc nha! Nè không thích ăn đường viên thì đừng ăn, đừng khóc, đừng khóc...” Tại sao muội muội ôm lần này lại quái lạ vậy chứ?

Lau khô nước mắt trên mặt, bóc một viên bỏ vào miệng, vị ngọt ngào là cho Khâu Tiểu Ninh vô cùng hạnh phúc, lại bóc thêm một viên nữa đưa đến bên miệng Khâu Minh Thông, “Ca ca, ăn nè!”

Khâu Minh Thông chuẩn bị vươn tay lấy, nhưng Khâu Tiểu Ninh lại quát cường nói: “Ca ca, há mồm!” Hôm nay nàg nhất định phải làm việc mà kiếp trước nàg không dám làm.

Thấy hành động của Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông lặng lẽ đỏ mặt (*Di Phong: oa oa, anh Thông dễ thương quá nha ^^~), nghiêm túc nói, “Muội muội, làm vậy không đúng đâu, hơn nữa ca ca có tay có chân, sao lại có thể để muội muội làm vậy chứ.” Nói xong liền mở tay ra, đợi nàng để viên đường vào tay y.

Nếu là trước kia, Khâu Tiểu Ninh sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Bất quá bây giờ là hiện tại, cúi đầu, ánh mắt đảo qua một vòng, một tay cầm viên đường, một tay ôm ngực, nước mắt lưng tròng nhìn y: “Ca ca, Ninh nhi thật khó chịu, có phải Ninh nhi còn chưa hết bệnh hay không?”

Vừa thấy Khâu Tiểu Ninh như vậy, Khâu Minh Thông thông minh liền bất động, lập tức sờ sờ trán Khâu Tiểu Ninh: “Muội muội, mau, mau về phòng đi, ca ca sẽ đi mời đại phu đến...” Nói xong liền xoay người định chạy ra cửa.

Khâu Tiểu Ninh vội vàng làm nũng với y: “Ca ca, không cần mời đại phu đâu, chỉ cần ca ăn đường viên muội dứt là bệnh sẽ tốt thôi.” Nói xong liền đưa đường viên đến trước mặt Khâu Minh Thông.

Khâu Minh Thông không nói hai lời liền ăn, đường viên vừa vào miệng y liền thấy không thích hợp, ngẩng đầu lên thì thấy Khâu Tiểu Ninh đang cười trộm, thở dài nhẹ nhõm, cũng không tức giận, vươn tay sờ đầu Khâu Tiểu Ninh, cười nhẹ nói: “Bướng bỉnh! Còn dám lừa ca ca?” Trong giọng nói đầy sủng nịnh.

Ngữ khí như vậy từ khi Khâu Tiểu Ninh làm thiếp Hàn phủ đã không còn nghe, tâm gắt lên, ngực hơi hơi đau. Nàng cúi đầu, sợ Khâu Minh Thông thấy vẻ mặt bây giờ của nàng, vương tay mập mập nhỏ bé ra nắm lấy tay Khâu Minh Thông, “Ca ca, Ninh nhi muốn ca vĩnh viễn đối tốt với Ninh nhi nha! Không thể bởi vì Ninh nhi làm sai việc gì mà không thêm để ý Ninh nhi.” Mặc dù đã sống qua một đời, nhưng nàng đều vẫn sợ nhất việc này xảy ra.

“Được, tốt nha, Ninh nhi là muội muội của ca, không tốt với muội thì tốt với ai đây?” Ở trong lòng y, muội muội là cần phải bảo hộ nhất.

“Nếu Ninh nhi không phải thân muội muội của ca ca, ca ca có thể còn tốt với muội không?” Ca ca, ca phải nói rõ nha, bằng không Ninh nhi sẽ tức giận.

Lời Khâu Tiểu Ninh vừa ra, Khâu Minh Thông cũng không vội trả lời, còn nhìn nhìn muội muội, nhưng lại không khổng chế được nói: “Ninh nhi nếu muội không phải muội muội ta, ta nhất định sẽ thú Ninh nhi làm thê tử của ta...” Còn chưa nói dứt lời, Khâu Minh Thông mạnh mẽ gạt mình, như thế nào mà y có thể nói lời nói như vậy với muội muội của mình chứ!

Ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông nghĩ nàng đang khiếp sợ lời nói vừa nãy của y, liền gấp gấp nói: “Ninh nhi, muội...”

“Ca ca, ca phải nhớ kỹ lời nói này, không được đổi ý.” Lời ca ca nói khi nãy không phải giống như câu nói cuối cùng trước khi nàng ngắt đi ở Hàn phủ nghe được hay sao? Thì ra nàng không có nghe lắm.

Trong ánh mắt chờ mong của Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông ma xui quỷ khiến mà gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chỉ vì một câu nói của Khâu Minh Thông mà đêm hôm đó Khâu Tiểu Ninh có một giấc mơ đẹp. Sáng sớm hôm sau, nàng vì mình mà chăm chút rửa mặt chải đầu. Đẩy cửa ra nhìn ánh nắng ban mai, nàng nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu, làm cả người thần thanh khí爽. Đột nhiên động tác hít sâu dừng lại, thế nào mà hôm qua quá cao hứng vì sống lại, nàng lại quên hỏi hiện giờ nàng bao nhiêu tuổi rồi. Bốn tuổi, năm tuổi, hay sáu tuổi? Có lẽ phải tìm chút cơ hội để hỏi ca ca mới được!

Viên thị cũng từ trong phòng đi ra, thấy Khâu Tiểu Ninh như vậy, thì nhủ mảy. Lúc này, Khâu Tiểu Ninh tự nhiên cũng thấy Viên thị, chậm chạp chạy đến bên cạnh bà, về mặt nhu thuận, yếu ớt cười, nói: “Nương, Ninh nhi và nương cùng làm đồ ăn sáng nha.”

Vì tránh làm ca ca khó xử, tất nhiên nàng phải cố gắng làm cho nương bớt ghét nàng mới được. Hơn nữa, thông qua nương, nàng cũng có thể tìm được cha mẹ ruột, rồi sau đó sẽ cùng ca ca danh chánh ngôn thuận thành thân, sẽ không làm cho người ta nói ba đạo tứ(?). Nói ra, nàng cũng rất muốn tìm được cha mẹ ruột của mình, không biết hình dáng của họ như thế nào? Mà vì sao nàng và cha mẹ lại lạc nhau? (*Di Phong: Cái này thì có lẽ một số bạn đã đọc ‘Trùng sinh chi ngọc phu quân’ thì biết nha, mình cũng không nói thêm gì, còn bạn nào chưa đọc thì có thể tìm đọc, hoặc chờ tới những chương gần cuối sẽ nói rõ, mà mấy chương sau có nhắc một chút về cha mẹ của chị Ninh và một số chuyện năm xưa đó ^^~).

Câu nói vừa rồi của Khâu Tiểu Ninh làm cho Viên thị muốn mắng người cũng phải nuốt lại, bà kinh ngạc nhìn nàng. Quả thật bà cũng muốn có người phụ giúp việc nhà, nhưng nghĩ lại lão gia sắp trở về, dừng một chút vẫn tức giận nói: “Ta không dám để cho người phụ nhà, đừng gây phiền toái là đã tốt cho ta rồi. Phụ thân người cũng sẽ mau trở về, chính người nên ngoan ngoãn ở trong phòng mình đi.”

Thật không biết hấn nghĩ gì, rõ ràng biết nha đầu kia không phải con ruột của bọn họ, mà còn đối tốt với nàng như vậy. Chẳng lẽ hấn quên con gái của mình rồi sao? Nghĩ đến rất có khả năng này, Viên thị càng chán ghét Khâu Tiểu Ninh hơn.

Khâu Tiểu Ninh muốn giúp mà không được, trong lòng nàng cũng không khổ sở mấy, bởi vì nàng biết phụ thân rất nhanh sẽ về. Hẳn là phụ thân biết nàng không phải con gái ruột đi, nhưng vì sao người lại đối xử với nàng tốt như vậy? Năm đó nương đem nàng làm thiếp cho Hàn Thiếu Quân, nếu phụ thân còn sống, không biết có đồng ý với quyết định của nương không?

Khâu Minh Duệ vừa mới bước ra khỏi phòng thì thấy muội muội đang đứng ngẩn người, lại nhớ tới mấy ngày nay, muội muội lại sinh bệnh, nhũn mảy, lên tiếng: “Nha đầu! Muội đang ngốc cái gì vậy? Muốn bồi tam ca luyện quyền một chút không? Thân thể của muội yếu quá, nên luyện tập quyền một chút. Mau theo tam ca đi luyện quyền đi.” Có lẽ muội muội luyện quyền thì thân thể sẽ tốt hơn một chút nha.

Khâu Tiểu Ninh lấy lại tinh thần, nhìn Khâu Minh Trí, lập tức chạy đến bên người y: “Tam ca.” Qua một đoạn thời gian nữa thì tam ca sẽ được phụ thân đưa lên núi học võ, tới năm nàng mười tám tuổi mới gặp lại tam ca. Trừ phụ thân và ca ca đối với nàng tốt nhất, thì tam ca là một trong những người nàng luyện tiếu.

Khâu Minh Duệ nghiêm túc nhìn tiểu mập mạp muội muội chạy đến, trên mặt y thấp thoáng có nét cười, chờ Khâu Tiểu Ninh đến gần, liền giơ tay xoa xoa đầu nàng, “Nha đầu, đến, tam ca chỉ muội luyện quyền. . . Xem nè, chân phải như vậy, tay phải huy như vậy. . .” Vừa nói, vừa uy vũ múa một bài quyền cho nàng xem

Nhìn tam ca tuổi còn nhỏ mà múa quyền có dáng đến chừng này, Khâu Tiểu Ninh rất cao hứng, trách không được khi tam ca mười tám tuổi, võ công lại cao như vậy. Tay miễn cưỡng chém ra, tuy có một chút dáng vẻ, nhưng quả thật lúc này y vẫn còn quá nhỏ, không thể phát ra hết được sức mạnh.

Hai người vừa luyện được một chút, thì Khâu Minh Trí đi ra khỏi phòng mình, về mặt khinh bỉ nhìn Khâu Tiểu Ninh, chế nhạo nói: “Hừ, ngươi là tiểu thư mà còn đi tập quyền, đứng không ngã là không sai rồi.”, rồi lại nhìn Khâu Minh Duệ, tiếp tục nói: “Tam đệ, đệ bị choáng đầu à, lãng phí thời gian với nha đầu này, ta sẽ nói cho nương biết, để người nâng nha đầu này.” Nương không thích nha đầu, hẳn cũng vậy. Nha đầu kia giống như con ngốc, thường nói chuyện với chim nhỏ và bọn côn trùng, hại hẳn bị đám bạn chê cười, làm sao hẳn lại có một muội muội như vậy chứ? Thật sự là xui tám đời mà.

Khâu Tiểu Ninh cúi đầu nhủ nhủ mảy, nguyên lai từ lúc nhỏ, nhị ca đã chán ghét nàng? Nhưng nàng cũng không muốn bị hắn tiếp tục khi dễ, đang muốn phản bác, thì nghe được tiếng ca ca.

"Nhị đệ, phụ thân sẽ rất nhanh trở về, đệ có muốn ta nói cho phụ thân biết ngày hôm qua đệ khi dễ tiểu bàn tử không?" Không biết tại sao nhị đệ lại luôn khi dễ Ninh nhi? (**tiểu bàn tử: tiểu mập mạp)

Khâu Minh Trí vừa nghe xong, cổ liền rụt lại. Phụ thân luôn không thích hắn đánh nhau, nếu để phụ thân biết hắn đánh tiểu bàn tử, nhất định người sẽ phạt hắn quý ở từ đường một ngày không cho ăn. Hừ, vì tiểu nha đầu kia mà đại ca lại đi uy hiếp hắn, chờ phụ thân và đại ca không có ở nhà, hắn nhất định sẽ thu thập nha đầu đáng ghét này.

"Muội muội, muội không sao chứ?" Nha đầu luôn bị người khác khi dễ, thật sự không biết tương lai sẽ như thế nào đây? (*Di Phong: hắc, Thông ca đừng lo cho chị, tốt nhất là nên lo cho anh đi *cười nham hiểm*)

Nàng lắc đầu: "Ca ca, Ninh nhi không có việc gì, ca ca, tam ca, chúng ta tới cửa chơi đi! Chúng ta sẽ sớm thấy phụ thân về nha." Lúc vừa rời giường, tiểu Tước nhi nói cho nàng biết, phụ thân rất nhanh đến cửa thành, hiện tại chắc là cũng sắp đến nhà rồi.

Hai huynh đệ gật đầu, ba đứa nhỏ chiều cao không đồng đều, liền đi đến cửa chờ phụ thân họ về.

Đứng chờ ở cửa không lâu, thì thấy một nam tử tướng mạo đoan chính, khoảng ba mươi, đi đến. Khâu Minh Thông và Khâu Minh Duệ đều bước lên, chia nhau cầm lấy một số đồ từ hai tay của nam tử trung niên đó, đồng thời cả ba đứa nhỏ đều kêu lên: “Phụ Thân.”

Khâu Khải Chính gật gật đầu, ôm lấy Khâu Tiểu Ninh, mặt nghiêm khắc thoáng có nét cười, “Tiểu Ninh, thời gian qua có ăn cơm nhiều không?” Vừa ôm nàng vào lòng, Khâu Khải chính liền nhũn mảy, sao nha đầu này lại gầy thêm rồi?

Giọng nói quen thuộc vang lên, làm cho hốc mắt Khâu Tiểu Ninh đỏ lên, đầu vùi vào bờ vai rộng lớn của ông, cố gắng giữ cho âm thanh không run, nói, “Phụ thân, Ninh nhi ăn cơm rất nhiều nha, ngược lại, phụ thân chắc là ăn không có tốt đi.” Phụ thân, một đời này, Ninh nhi nhất định sẽ không cho người Hàn gia hắt nước bẩn lên người của Người, nhất định sẽ không làm Người buồn bực mà chết.

"Như vậy nha, nếu phụ thân đã về, con càng phải ăn nhiều một chút. Đợi lát nữa, phụ thân nhất định sẽ nhìn chăm chăm con ăn." Vừa nói xong, ông liền vươn tay ra xoa đầu Khâu Tiểu Ninh, ánh mắt đầy đau xót. Nha đầu này cũng thật đáng thương mà, không biết phụ mẫu là ai, lại bị nương, người đã từng có ơn nhặt nàng về, không yêu thương.

Đầu nhỏ cọ cọ vào người Khâu Khải Chính, Khâu Tiểu Ninh hít sâu vài hơi, rồi mới trả lời, “Ninh nhi đã biết, Ninh nhi sẽ ngoan ngoãn ăn cơm.” Mặc kệ tương lai có tìm được phụ mẫu thân sinh không, phụ thân sẽ mãi là phụ thân của nàng.

DPDP**

Vào nhà chính, Viên thị thấy bọn họ bước vào, liền đứng lên: “Lão gia, ông trở về sớm vậy, mau ngồi xuống ăn cơm.” Nhìn Khâu Khải Chính ôm Khâu Tiểu Ninh, bà đem bát mẫn vào lòng, nha đầu kia thật là. . . Xem ra bà nên đáp ứng đề nghị của quân sự ma ma, và lại trong nhà cũng không dư giả nhiều, Thông nhi phải đến trường nên cần không ít bạc đâu.

Cơm nước xong, Viên thị nhìn sắc mặt Khâu Khải Chính, thấy tâm tình của ông cũng khá tốt, liền không nặng không nhẹ mở miệng: “Lão gia, tôi có chuyện muốn thương lượng với ông.” Phu quân bà vẫn luôn muốn Thông Nhi đề danh bảng vàng, làm rạng rỡ tổ tông, chuyện đó chắc ông sẽ đồng ý đi.

Đem giấy và mực ông mua ở Giang Nam cho Khâu Minh Thông, ông thần nhiên lên tiếng, :Chuyện gì? Bà nói xem”

"Quần sự ma ma ở Hàn phủ quần sự ma ma có tới tìm tôi, bà ta nói, nói..." Lời muốn ra khỏi miệng, nhưng trong lòng Viên Thị hơi khó chịu, sợ Khâu Khải Chính sẽ nổi giận.

"Bà ấy nói cái gì?" Khâu Khải Chính ngẩng đầu, nhìn về phía Viên thị.

Ngồi ở một bên, trong lòng Khâu Tiểu Ninh bắt đầu nóng nảy, nàng mơ hồ biết chuyện gì xảy ra, đây không phải chuyện muốn nàng đến Hàn phủ làm nha hoàn trong kiếp trước sao?

Khác với những nha hoàn bảy, tám tuổi đến phủ, nha hoàn nhất đẳng hầu hạ bên cạnh chủ tử là được bồi dưỡng từ nhỏ, đa phần đều bắt đầu khi ba, bốn tuổi. Mà kiếp trước của nàng, lúc nàng được khoảng bốn tuổi bị bắt đến phủ bồi dưỡng. Đến lúc tuyển nha hoàn vào năm mười tuổi, bởi vì Hàn Thiếu Quân muốn thu dụng ca ca mà chọn muội muội ca ca là nàng làm nha hoàn bên người, mà lão phu nhân thấy nàng ngờ ngợ ngắc ngắc, nghĩ sẽ không quyền rũ chủ tử, mà đồng ý (*Tác giả: Kỳ thật không phải nguyên nhân này.)

Nghĩ lại một lần nữa bước vào Hàn phủ, bị Hàn Thiếu Quân thông qua nàng lợi dụng ca ca, chuyện kiếp trước có thể sẽ xảy ra một lần nữa, nàng phải nghĩ cách đời này nhất định sẽ không bước vào Hàn phủ. Bên trong, nha hoàn, chủ tử âm mưu tranh đấu, là việc mà cả đời nàng không thể học được. Khâu Tiểu Ninh trầm nghĩ, chỉ cần làm thế tử ca ca, thì sẽ không cần bước chân vào Hàn Phủ...

"Bà ta nói, lão phu nhân muốn đem Ninh nhi nhà ta vào phủ, theo ma ma giáo....?"

Viên thị chưa nói xong, thì đã bị Khâu Khải Chính ngắt lời, "Một chút nữa ta sẽ đến Hàn phủ gặp lão phu nhân, ta sẽ nói việc này, thân mình Ninh nhi nhà chúng ta không tốt, không thể làm phiền trong phủ lo thêm" Cả đời ông đã là hạ nhân, ông không có nghĩ sẽ cho các con ông tiếp tục làm hạ nhân. Ý tứ lão phu nhân, ông đại khái có thể đoán ra được mấy phần, nghĩ đến tính cách không tốt của vị tiểu thư còn nhỏ tuổi kia, ông càng không muốn đưa Ninh nhi vào.

"Lão gia, ông..." Viên thị muốn nói, nhưng thấy Khâu Minh Thông và Khâu Minh Duệ muốn mở miệng, lời nói dừng lại trong họng, nhìn hai người, nói: "Minh Thông, mang đệ đệ và muội muội con xuống đi, nương có chuyện muốn thương lượng với phụ thân con." Dù bà muốn nói, nhưng cũng không thể để bọn nhỏ nghe, chuyện này cũng không hay ho gì, và lại, có tội nhỏ ở đây, bà khó mà nói để ông động tâm.

Khâu Minh Thông nhìn nhìn Viên thị, nói: "Nương, con không muốn muội muội xa chúng ta." Có phải nương muốn đưa muội muội vào Hàn phủ không? Giống như y làm bạn học đi theo thiếu gia sao? Y là con trai thì có thể được, nhưng muội muội lại là một bé gái nha, đến Hàn phủ cũng chỉ có thể làm nô tỳ, hơn nữa sẽ là nô tỳ cả đời.

Khâu Tiểu Ninh cúi đầu, ánh mắt vòng vo chuyển động, chạy tới ôm chân Khâu Khải Chính, khóc nói: "Phụ thân, nương, Ninh nhi không muốn rời xa hai người và các ca ca, Ninh nhi không muốn... Ở nhà Ninh nhi sẽ chịu khó... Ninh nhi không muốn rời xa các người..." Mặc kệ phải dùng phương pháp nào, nàng tuyệt đối không muốn đến Hàn phủ, tốt nhất là cách càng xa càng tốt.

Khâu Tiểu Ninh vừa khóc, làm cho Khâu Khải Chính đau lòng, cũng không muốn thương lượng với Viên thị nữa, chỉ nói: "Được rồi, việc này tôi sẽ xử lý, bà cũng đừng có quan tâm nữa, xem xem dọa con khóc đến mức này nè." Mặc dù ông biết Ninh nhi không phải con gái ông, nhưng nàng lại được ông nuôi từ nhỏ đến bây giờ, ruột thịt hay không, ông cũng không còn để ý nữa. Do vậy, Khâu Khải Chính không muốn nàng làm nha hoàn nhà người ta.

Lão phu nhân muốn Ninh nhi vào phủ học giáo lý, sợ là muốn bồi dưỡng Ninh nhi làm nha hoàn cho tiểu Tiểu thư. Mà lão phu nhân một lòng muốn đem tiểu Tiểu thư vào cung làm Quý nhân, nha hoàn bên người là ngàn chọn vạn tuyển, nhất định không thể quá thông minh để tránh sau này gây chuyện không nên, đương nhiên tốt nhất là có thể chết vì chủ tử. Mà Ninh nhi lại có thể được bọn họ bỏ giá ra đào tạo.

"Lão gia..." Viên thị không chịu hết hy vọng, đây là chuyện tốt nha, so với đi theo bọn họ, thì nha đầu vào Hàn phủ sẽ tốt hơn. Và lại, tuy bộ dạng có chút ngốc, nhưng lại rất xinh đẹp, nói không chừng tương lai có thể được một vị chủ tử nào đó trong Hàn phủ coi trọng, nạp làm thiếp thì sao? Như vậy, khi khoa thi đến, Thông nhi sẽ có hậu trường tốt á.

Bất quá, Khâu Khải Chính không đem chuyện đó để vào mắt, chỉnh quần áo lại một chút liền đi đến Hàn phủ.

Nhìn Khâu Khải Chính rời đi, Khâu Tiểu Ninh vẫn không dám thở mạnh. Không biết vị lão phu nhân kia có đáp ứng không? Ở trong ấn tượng kiếp trước của nàng, lão phu nhân kia chính là người thông minh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Hàn phủ.

Khâu Khải Chính hành lễ, quy củ giao ra sổ sách doanh thu ở Giang Nam, chờ khi mama đưa sổ sách đến tay Hàn lão phu nhân, ông mới nói: "Lão phu

nhân, sổ sách trong tay ngài chính là doanh thu trong nửa năm của Giang Nam, Khái Chính đã tính toán xong, mời ngài xem lại.”

Tùy tiện lật vài trang, Hàn lão phu nhân đặt nó sang một bên, thân nhiên nói: “Chuyện Khâu quân sự làm, lão thân luôn yên tâm. Khâu quân sự, lần này làm việc có thuận lợi không?” Hàn gia có không ít quân sự, Khâu Khải Chính chỉ là nằm trong sổ đó, tuy rằng rất trung tâm, nhưng do tính tình lạnh lùng mà không có mấy người thích. Khác với các quân sự khác mỗi khi gặp bà đều nói lời tốt đẹp, may mắn, riêng người này thì không. Nếu không phải bà coi trọng khuê nữ của ông, bà cũng sẽ không nói nhiều với một quân sự nhỏ nhoi này.

"Hết thầy đều thuận lợi, cảm ơn lão phu nhân quan tâm." Chắc là Hàn lão phu nhân muốn nói về chuyện của Ninh nhi đi, bằng không cũng sẽ không nhiều lời với ông như vậy, về điểm này, do hàng năm làm việc ở Hàn phủ, Khâu Khải Chính rất rõ.

Quả nhiên, mí mắt Hàn lão phu nhân vừa nhấc, chậm rãi nói: "Khâu quân sự cũng làm ở Hàn phủ được mười mấy năm rồi! Thời gian thật là mau, nhớ rõ thế tử của ngươi cũng là do ta chỉ định, chớp mắt một cái ngươi đã được bốn đứa con, phúc khí thật là tốt mà!" Tính lên, Khâu Khải Chính nhận của bà không ít ân đức đi, cũng đến lúc hẳn nên báo ân rồi.

Theo giọng điệu của Hàn lão phu nhân, Khâu Khải Chính biết rõ bà muốn làm việc kia, bây giờ nói bóng nói gió ông còn nợ ân với bà, một chút nữa bà ta ra yêu cầu, sẽ làm ông không thể không đồng ý. Trong đầu cân nhắc, vội vàng nói: “Đa tạ Lão phu nhân ban ân.” Ông đúng là cảm kích Hàn gia, nhưng cũng không đại biểu ông sẽ đem con gái mình đến Hàn phủ làm trâu làm ngựa, cho dù ông thiếu thốn đủ bề, cũng sẽ không đồng ý.

"Ừm, đúng rồi, Khâu quân sự, chắc thế tử của ngươi cũng đã đề cập chuyện Điều mama đã nói. Vậy sao ngươi không đem nha đầu nhà ngươi đến?" Thật sự Khâu quân sự này cũng không phải người từ Hàn gia đi ra, nên cũng không phải hoàn toàn trung tâm, nhưng nếu không phải vì đại sự tương lai Khanh nha đầu, bà cũng không muốn đem con gái của Khâu quân sự đến.

Khâu Khải Chính cúi đầu, ánh mắt chột lóe, quả nhiên lão phu nhân nhắc tới việc này. Lập tức quỳ xuống, có chút bối rối, nói: "Lão phu nhân, tính tình trời sinh nha đầu nhà ta ngu ngốc, hơn nữa thân thế tử nhỏ hay ốm yếu bệnh tật, thật sự Khải Chính cũng không dám đưa nha đầu đến phủ gây phiền toái cho các chủ tử." Không muốn thì nói ra thôi! Cùng lắm thì cái chức quân sự này ông không làm nữa, dù sao Hàn lão phu nhân cũng không coi trọng ông, nhưng rồi đi thì ông có thể làm đây?

Hàn lão phu nhân nghe nói thế, ánh mắt ý vị không rõ ràng, mama bên cạnh liền lên tiếng: “Khâu tổng quản, lão phu nhân chọn trúng nữ nhi của ngươi chính là phúc khí của nàng, vào Hàn phủ chính là được đãi ngộ của nha hoàn nhất đẳng, việc này cũng không phải ai cũng được như vậy đâu.”

Đi theo Hàn lão phu nhân đã lâu, chỉ cần một ánh mắt là bà đã biết nên làm thế nào. Khâu Tiểu Ninh này chính là người Hàn lão phu nhân tra xét kỹ càng mới chọn, sau này sẽ theo tiểu Tiểu thư làm nha hoàn tiến cung. Đương nhiên, nếu tiểu Tiểu thư thật sự một bước lên mây, tự nhiên cũng không thể thiếu nha hoàn thông minh, nhưng nếu sau này gặp chuyện gì không qua được, thì cũng cần phải có một nha hoàn không thông minh để gánh tội. Quan trọng hơn là nhà của Khâu Minh Chính đơn giản, Khâu Minh Chính không có phụ mẫu, Viên thị cũng vậy, nếu có xảy ra chuyện gì cũng dễ xử lý. Cho nên, sợ là lão phu nhân không muốn bỏ qua một cơ hội như vậy.

"Điều ma ma, Khải Chính sao không biết được, chính là nha đầu kia của nhà ta thật sự không tốt, vào Hàn phủ sẽ gây phiền toái cho các chủ tử. Không bằng chờ nha đầu khỏe lên một chút, Khải Chính sẽ đem nàng đến thỉnh tội với lão phu nhân." Khâu Khải Chính cũng đã gặp qua không ít người, nên biết dùng biện pháp gì để từ chối chuyện để Khâu Tiểu Ninh đến Hàn phủ. Chẳng qua là, chuyện này qua đi, không biết ông còn có thể ở lại Hàn phủ được hay không?

Hàn lão phu nhân vẫn duy trì mặt nghiêm, đặt ly trà xuống, không nặng không nhẹ nói: “Nếu Khâu quân sự đã nói thế, thì lão bà tử ta cũng không làm khó gì, thỉnh tội thì không cần, suy ra vẫn là lão bà ta không đúng. Thôi, cũng không có việc gì nữa, ngươi lui xuống làm việc đi.” Nói xong liền vờn tay ra lắc lắc.

Khâu Khải Chính cũng không dám nhiều lời, đứng lên hành lễ liền lui ra, hẳn là lão phu nhân sẽ không vì việc này mà lập tức đuổi ông ra khỏi phủ đi? Tuy nói ông không sợ, nhưng nếu lão phu nhân muốn động tay động chân, sợ là sẽ tìm việc gì ở ngoài thành cho ông làm rồi gây khó dễ đây.

Thấy Khâu Khải Chính đã đi xa, Điều ma ma thấp giọng hỏi: "Lão phu nhân, ngài có muốn nô tỳ sai người đem nha đầu kia đến." Khâu quân sự thật không thức thời, nhưng cũng không nói sai, lần trước bà đến cửa Khâu gia, biết nha đầu kia vẫn còn bệnh.

"Không cần, bảo phòng thu chi, tháng tới phủ ta cần tiết kiệm, nói khấu trừ năm lượng bạc hàng tháng của Khâu quân sự." Hàn lão phu nhân nói xong, liền bưng ly trà thượng hạng lên, thổi nhẹ. Chỉ là một quân sự nhỏ nhỏ mà dám ngỗ nghịch với quyết định của bà ư? Hừ!

Điều ma ma lập tức cúi đầu: "Vâng lão phu nhân, nô tỳ đã biết." Có thể nói Khâu quân sự không may, gặp ngay lúc tâm tình của lão phu nhân không tốt. Ngân lượng mỗi tháng của một quân sự là mười lăm lượng bạc, giờ khấu trừ năm lượng, còn lại mười lượng bạc. Nếu là gia đình bình thường thì có thể đủ dùng, nhưng nhà Khâu quân sự còn có bốn đứa con nhỏ á! Số bạc này sợ là không đủ dùng rồi.

DPDP**

Buổi tối, sắc mặt Khâu Khải Chính không tốt lắm mà trở về Khâu gia. Ăn cơm xong thì trở lại trong phòng, Viên thị lo sợ hỏi: "Lão gia, ông... đã nói chuyện đó rồi?" Thực sự muốn nói lão gia quá ngu xuẩn quá đi, năm mươi lượng bạc đấy, đã bằng tiền lương mấy tháng của lão gia đó, hơn nữa có thể tống nha đầu kia ra khỏi Khâu gia, nghĩ như thế nào cũng tốt nha.

"Về sau chuyện này không cần nhắc lại nữa, nếu bà dám một mình đem Ninh nhi đến Hàn phủ, thì chờ hưu thư luôn đi." Thật sự là không thể làm ông bót lo mà, nếu lúc trước, khi Điều mama đến, bà ấy cự tuyệt ngay, thì ông cũng đâu cần đến trước mặt lão phu nhân nói những lời kia chứ. Hàn lão phu nhân là người rất ghét người khác ngỗ nghịch trước mặt bà, cho nên, bà ta làm sao có thể bỏ qua chuyện lần này chứ? Thôi, dù là phúc hay họa, ông đành nhận hết, bỏ trách nhiệm lên lưng người khác cũng không tốt.

Viên thị vội vàng cúi đầu, không dám nói chuyện, bà hiểu rõ tính tình Khâu Khải Chính, nhưng trong lòng lại không cam lòng, không phải đi ra từ bụng của bà, thì không bao giờ cùng một lòng với bà cả.

Mà ngồi ở trong phòng, Khâu Tiểu Ninh cũng ngủ không yên, nhớ tới biểu tình của phụ thân khi từ Hàn gia trở về, nàng biết ông đã đến đó để từ chối chuyện của nàng, nhưng về mặt của phụ thân lại không mấy cao hứng, sợ là Hàn lão phu nhân không có cho người sắc mặt tốt đi. Phụ thân rất hiểu tính tình của Hàn lão phu nhân, nhưng vẫn làm thế, dù biết bà ta sẽ không dễ dàng buông tha ông. Bên cửa sổ, tiếng kêu của một chú chim sẽ đã kéo Khâu Tiểu Ninh thoát khỏi trầm tư, nàng cầm lấy mấy vụn bánh nhỏ để lên khung cửa, chú chim sẽ kia liền vui vẻ mổ lấy.

Chờ cho chú chim sẽ nhỏ này ăn xong, Khâu Tiểu Ninh liền mở lòng bàn tay ra, chú chim sẽ nhỏ này giống như không sợ người lạ, bay đến đậu lên bàn tay của nàng, mỏ nhỏ liu riu kêu lên. Tay nhỏ mập mạp của nàng sờ sờ đầu của nó, “Tức nhì, người nói bây giờ ta phải làm sao nha? Sợ là phụ thân cũng không thể ngốc ở Hàn phủ thêm nữa, nhưng nếu phụ thân rời Hàn phủ, người sẽ làm gì đây? Nếu ta nói chuyện với phụ thân, người cũng không tin ta đâu, vì ta vẫn còn nhỏ...” Nàng đã không muốn đến Hàn phủ để lập lại bi kịch của kiếp trước, nhưng cũng không thể không lo ba bữa cơm của cả nhà được, nàng nhất định phải nghĩ cách, phải có biện pháp thay đổi.

Tiểu Tước nhì "thì thầm" kêu vài tiếng, đầu nhỏ cọ cọ lòng bàn tay của Khâu Tiểu Ninh, đôi mắt nhìn chăm chăm nàng. Vốn tâm tình của Khâu Tiểu Ninh hơi buồn bực, nhưng khi thấy đôi mắt của nó, tâm tình cô tốt lên một chút: “Được rồi, Tước nhì mau về nhà đi, nếu không nương của người sẽ đến tìm người đó!”

Tiểu Tước nhì bay quanh người Khâu Tiểu Ninh hai vòng, rồi mới rời đi. Khâu Tiểu Ninh nằm trên giường, vẫn không thể ngủ được, nửa đêm mơ mơ màng màng mà nàng nhớ đến một việc ở kiếp trước: “Di nương, sao người có thể hạ thấp thân phận, xuống phòng bếp làm loại đồ ăn bình dân này chứ? Mau mạng mấy thứ này vứt đi, nếu không....”

Mất Khâu Tiểu Ninh mạnh mẽ mở ra, ôm ngực còn thẳng thật chặt, nhìn cánh tay còn nhỏ của mình, mới nhớ tới nàng đã không còn ở đó, hoàn hảo, hoàn hảo đây chỉ là một giấc mơ. Phải rồi, kiếp trước nàng nấu cái gì mà bị Lục Cẩm trào phúng? Hình như là một loại bánh bao nhỏ. Đột nhiên một ý niệm xuất hiện trong đầu của nàng, đúng rồi, lúc đó cách làm bánh bao nhỏ là do một quán sữ mama dạy nàng, nếu làm nó thì khẳng định mọi người sẽ thích đi. Nhưng làm thế nào để cho phụ thân và nương tin nàng đây? Suy nghĩ một lúc lâu mà không nghĩ ra biện pháp nào khả thi, Khâu Tiểu Ninh dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Khâu Minh Thông đang chuẩn bị đi Hàn phủ, thì không nghĩ tới Hàn phủ đã phái người tới. Hắn nhìn Khâu Minh Thông, rồi quay sang nói chuyện với Khâu Khải Chính: “Khâu quân sữ, lão gia truyền lời xuống, nói rằng tiểu Thiếu gia đã đi học ở Quốc Tử Giám, cho nên không cần lệnh công tử đến làm thư đồng Hàn gia nữa.” Không biết Khâu quân sữ này làm sao mà đặc tội với chủ tử? Làm cho ngay cả chuyện tốt của con trai cũng bị đánh mất.

Khâu Khải Chính sợ run một cái, rồi gật gật đầu: “Làm phiền người đi một chuyến, ta biết rồi.” Xem ra mọi việc đã giống như ông nghĩ, quên đi, không đi thì không đi thôi! Mặc dù nếu ở bên người của tiểu Thiếu gia, thông nhì có thể được học thêm nhiều thứ hơn, nhưng cũng không giống như tái ông mất ngựa, mới lo làm chuồng nhà.

Khâu Tiểu Ninh nghe thế, trong lòng có chút khổ sở, tất nhiên Hàn gia làm như vậy chính là vì chuyện của nàng, còn Khâu Minh Thông cũng không cảm thấy có gì không tốt, không cần đi làm thư đồng thì y có thể chuyên tâm học tập rồi.

Sau khi hạ nhân Hàn phủ rời đi, Viên thị hét lên một tiếng, nhìn Khâu Khải Chính chất vấn: “Rốt cuộc là như thế nào? Tại sao lại không cho Thông nhì làm thư đồng?” Cùng thiếu gia lui tới thường xuyên, đối với tiền đồ của Thông nhì rất có ích nha, hơn nữa, mỗi tháng sẽ được cấp tiền tiêu vặt là hai lượng bạc. Nếu Thông nhì không làm thư đồng cho thiếu gia, thì hai lượng bạc sẽ không có, hơn nữa, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ sau này của Thông nhì. Nhớ ngày hôm qua lão gia nói muốn đi Hàn phủ từ chối chuyện của Khâu Tiểu Ninh, không hiểu tại sao ngày thường Viên thị không có thông minh, đột nhiên mờ não, chỉ vào Khâu Tiểu Ninh mắng to: “Đều tại người, người chính là sao chổi, nếu người vào Hàn phủ thì việc này có xảy ra không? Đồ sao chổi, người...”

"Đù rồi, đừng có dọa con nít." Khâu Khải Chính hét lớn một tiếng, Viên thị mới không cam lòng ngậm miệng, hung hăng trừng mắt với Khâu Tiểu Ninh.

Khâu Khải Chính xoa đầu nhỏ của nàng, nhỏ nhẹ nói: “Việc này không có quan hệ với Ninh nhì, con về phòng đi, một lát nữa phụ thân sẽ bảo đại ca con dẫn con đi chợ chơi nha, ngoan... Thông nhì, các con mang muối muối về phòng đi.”

Nghe ông nói vậy, tâm trạng của nàng cũng không thể tốt lên được, dù sao bây giờ nàng còn quá nhỏ, nếu khuyên nhủ thì sẽ làm người khác nghi ngờ, vẫn là nên đi xuống nghĩ biện pháp để giúp cuộc sống của mọi người tốt hơn, Khâu Tiểu Ninh ngoan ngoãn gật đầu, Khâu Minh Thông nắm bàn tay nhỏ của nàng kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

Chợ Hoàng thành vô cùng náo nhiệt, hai bên ngã tư đường đầy các tiểu thương đang ra sức hô hét chào hàng, ở giữa thì có rất nhiều người đi lại, rất chật chội. Khâu Minh Thông cẩn thận nắm tay Khâu Tiểu Ninh, sợ sẽ có người vô ý làm bị thương muội muội của mình, đó chính là lý do bình thường y không mang muội muội đi chợ. Muội muội chỉ có bốn tuổi, nếu bị thương thì phải làm sao? Khâu Minh Thông đang suy nghĩ, một đại hán râu rậm rạp đối diện y đi đến, Khâu Minh Thông liền kéo muội muội vào lòng, tay bị đại hán kia làm cho đau một chút, nhưng y lại cười cười, xoa đầu tiểu muội, hoàn hảo là chưa đụng vào người Ninh nhi.

Khâu Tiểu Ninh làm sao mà không biết chuyện Khâu Minh Thông đã làm chứ, con người trong suốt hiện lên khuôn mặt tươi cười quan tâm của Khâu Minh Thông. Trong lòng Khâu Tiểu Ninh buồn lòng, giống như bị cái gì đó mềm mại chạm vào, đây ề ề ề. Một lát sau, Khâu Minh Thông cầm lấy tay nàng dẫn đi, ca ca vẫn luôn bảo hộ nàng như thế, đời này nàng sẽ không bao giờ làm cho ca ca lo lắng nữa.

Đi được vài bước, Khâu Minh Thông thấy bên đường có bán kẹo hồ lô, y xoa xoa đầu Khâu Tiểu Ninh, hỏi: “Muội muội, muội có muốn ăn kẹo hồ lô không? Ca ca sẽ mua cho muội.” Phụ thân cho y sáu mươi văn tiền, y lấy ra ba mươi văn tiền đưa cho nhị đệ và tam đệ, còn y và Ninh nhi cũng chỉ có ba mươi văn còn lại, tuy không nhiều, nhưng cũng đủ để mua đồ ăn cho con heo nhỏ muội muội rồi. (*Di Phong: Chưa gì mà ca ca tính nuôi chị rồi *hắc*)

Nếu là kiếp trước, kẹo hồ lô sẽ hấp dẫn được nàng, nhưng bây giờ nàng lại đang nghĩ làm một chuyện, nên lắc đầu: “Ca ca, Ninh nhi không cần. Chúng ta lấy mười tám văn để mua bột mì, còn mười hai văn thì mua thịt heo, như vậy có được không ca ca?” Nói với nương chuyện này, chắc chắn người sẽ không đồng ý, nên nàng chỉ có thể xuống tay ở chỗ ca ca thôi. Chỉ cần làm lại loại bánh bao nhỏ lúc trước nàng từng làm cho mọi người ăn, rồi như vô ý nói chuyện với ca ca, để ca ca đề nghị trước mặt phụ thân, như vậy, phụ thân nhất định sẽ suy nghĩ kỹ lại.

Nếu Khâu Tiểu Ninh nói muốn ăn cái gì, Khâu Minh Thông sẽ không hỏi, ầm mua ngay cho nàng, nhưng bột mì và thịt đậu phải là thứ ăn liền được á, vậy muội muội mua chúng nó làm gì? Nhất thời tò mò, Khâu Minh Thông hỏi: “Ninh nhi, muội mua mấy thứ đó để làm gì?”

Khâu Tiểu Ninh kéo tay áo của Khâu Minh Thông, mặt cười hề hề nhìn y: “Mặc kệ, ca ca phải mua cho muội...” Vừa làm nũng, vừa kéo tay áo Khâu Minh Thông, đối với chiêu này của Khâu Tiểu Ninh, trước giờ rất ít mất hiệu lực đối với Khâu Minh Thông. Nếu kiếp trước, trước khi nàng được gả đến Hàn phủ, Khâu Minh Thông không để ý nàng, mà nàng dùng chiêu này với y, thì y sẽ biết nàng không tự nguyện gả vào đó, nhưng tiếc rằng, lúc đó nàng không dám, cũng không thể làm vậy.

Quả nhiên, Khâu Minh Thông không hỏi nữa, bắt đầu dĩ sùng nịch nhéo mặt bánh bao Khâu Tiểu Ninh: “Đi thôi! Coi như ca ca sợ muội.”

Đối với hành động của Khâu Minh Thông, Khâu Tiểu Ninh chỉ có thể không nói gì, vốn là nàng muốn ca ca gọi nàng bằng Ninh nhi, cũng không cần coi nàng là đứa nhỏ, nhưng hiện tại nàng lại chính là một đứa nhỏ, sao có thể nói ca ca coi nàng không phải là đứa nhỏ? Có chút chuyện vẫn là đợi từ từ, không thể dọa ca ca được, hơn nữa, bây giờ nàng còn quá nhỏ.

Khâu Minh Thông dẫn theo nàng đi mua một chút bột mì và thịt, lại không nhận được nhìn Khâu Tiểu Ninh một cái, trong lòng vô cùng tò mò, rốt cuộc muội muội muốn là gì đây?

Khâu Tiểu Ninh che miệng cười trộm, nhớ tới cảnh ca ca mua bột mì và thịt liền cảm thấy buồn cười rồi, y nói mấy câu đã áp được miệng của mấy tiểu thương kia, bất quá, quả thật là ca ca rất lợi hại nha, nếu là nàng, với ba mươi văn tiền chắc không mua hết được những thứ này.

Lúc về nhà, Viên thị đã đi ra ngoài buôn chuyện với người khác, Khâu Minh Duệ và Khâu Minh Trí cũng không có ở nhà. Khâu Minh Thông đem hai thứ đó đến nhà bếp, hỏi: “Muội muội, rốt cuộc muội muốn làm gì? Một chút nữa nương về thấy là sẽ mắng chúng ta đấy.” Nói xong, còn cung chiều chọc cái trán nhỏ của Khâu Tiểu Ninh.

Khâu Tiểu Ninh ôm trán, né tránh ma trảo của Khâu Minh Thông: “Ca ca, huynh giúp Ninh nhi rửa hành đi, chính là cái xanh xanh này nè.”

Khâu Minh Thông sợ run một chút, chần chờ hỏi: “Muội muội, không phải muội muốn làm chuyện xấu đi? Vì sao muốn ca ca đi chứ?” Rốt cuộc muội muội muốn làm gì đây? Vì sao lấy mấy thứ này để đuổi y đi?

“Ca ca, huynh đi nhanh đi, muội bảo huynh làm gì thì làm đó, nếu không sau này muội sẽ không để ý huynh nữa đâu!” Khâu Tiểu Ninh vừa nói, vừa đẩy Khâu Minh Thông đến cửa nhà bếp. Thấy muội muội như vậy, Khâu Minh Thông đành phải đi ra, cùng lắm nếu muội muội làm chuyện xấu gì, có y đến gánh là được.

Khâu Minh Thông đi rồi, Khâu Tiểu Ninh bắt ghế, lấy nồi rửa sạch, rồi đổ một chút nước, và nhóm lửa lên. Sau khi lửa cháy, nàng lấy bột mì Khâu Minh Thông mua đồ ra một cái chén. Khi nước còn chưa nóng, Khâu Tiểu Ninh lấy thịt đi rửa sạch, cắt thành từng miếng nhỏ, rồi bắt đầu băm thịt, nhưng không nghĩ tới, mới băm vài cái, nàng đã mệt lả rồi. Khâu Tiểu Ninh chán nản bỏ dao xuống, xoa xoa tay, bây giờ, thân thể của nàng vẫn là một đứa bé, không cách nào làm tốt mọi thứ để nấu bánh bao nhỏ cả.

Đúng lúc này, Khâu Minh Duệ và Khâu Minh Trí trở về, nghe được tiếng động ở nhà bếp, họ tưởng là Viên thị đang nấu đồ ăn, nên chạy vào. Nhưng khi thấy Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Trí hừ một tiếng chạy ra ngoài chơi, còn Khâu Minh Duệ thì lắc đầu: “Muội muội, đây là kẹo hồ lô Nhị ca mua cho muội, muội mau ăn đi.” Nói xong, thì có chút thô lỗ nhét kẹo vào tay Khâu Tiểu Ninh.

Khâu Tiểu Ninh thấy tam ca như vậy, cũng không từ chối, để vào miệng nhai. Khâu Minh Duệ nhìn Khâu Tiểu Ninh ăn ngon lành, thì cảm thấy vui vẻ, quay đầu nhìn thịt trên thớt gỗ: “Muội muội, thịt heo này là do muội lấy lên?”

Miệng Khâu Tiểu Ninh nhai kẹo hồ lô, nhìn Khâu Minh Duệ gật đầu.

“Nếu để nướng thịt sẽ nướng muối cho coi!” Nói xong, y nhanh tay đem chỗ thịt đó xuống.

Ngay lúc này, Khâu Tiểu Ninh nuốt nhanh kẹo hồ lô trong miệng, nói: “Tam... Tam ca, huynh đừng nhúc nhích... Đây là muối kêu ca ca mua cho, muối không có lấy thứ gì của nướng cả.”

Khâu Minh Duệ xấu hổ sờ sờ đầu: “Ồ, không phải nướng mua!” Y cũng sợ muối muối mình bị nướng nắng nên mới vội như vậy. Bất quá, muối muối muốn làm gì chứ?

Khâu Minh Duệ không hỏi, nhưng thật ra Khâu Tiểu Ninh thấy đối phó với y còn khó hơn so với Khâu Minh Thông, nàng nghĩ nghĩ rồi nói: “Tam ca, huynh có thể giúp muối băm thịt không?”

Khâu Minh Duệ gật đầu: “Được, nhưng một chút nữa nướng có hơi, muối chỉ cần nói đây là chủ ý của tam ca, không liên quan gì đến muối.” Dù sao thì nướng cũng sẽ không nắng y phá phách.

“Vâng...” Khâu Tiểu Ninh cúi đầu, nàng có hai ca ca tốt như vậy, thì còn muốn gì nữa chứ! Lòng nàng thầm nhủ, đời này nhất định phải đem mọi thứ tốt đẹp đến, để cho mọi người thoát khỏi vận mệnh kiếp trước.

Chỉ vài đao mà Khâu Minh Duệ đã băm thịt xong, còn Khâu Tiểu Ninh thì thử độ sôi của nước, thấy nước đã sôi không sai biệt lắm, nàng bắt đầu lấy bột mì ra, hai tay nhào bột, rồi cho chút nước, tiếp tục nhào, bất quá do khí lực ít nên bột nhào cũng không mấy hiệu quả. Khâu Minh Duệ nhìn thấy muối muối mệt mỏi, liền nói: “Muối muối, để Tam ca làm cho! Việc này rất đơn giản!” Y đã từng nghe nướng nói qua cách nhào bột, càng có lực thì bánh sẽ càng ngon.

“Tốt, lần này Tam ca vất vả rồi, để làm xong muối sẽ cho tam ca thêm hai cái.” Xem ra nàng nên nghe lời Tam ca, mỗi ngày luyện quyền một chút nha.

Lấy ra cái lồng hấp mà Viên thị hay dùng, nàng chuẩn bị tốt mọi thứ, chỉ cần đợi bánh để lên là sẽ đem hấp liền. Lúc này, Khâu Minh Thông đem hành rửa sạch bước vào, thấy Khâu Minh Duệ liền nói: “Ồ, Tam đệ, đệ trở về rồi à?” Rồi lại thấy đống bột trên bàn, thì biết chắc là muối muối nhờ Tam đệ làm giúp. Y biết, Tam đệ đối với mọi người đều bình thường, duy chỉ có muối muối là giống y.

“Ca ca...” Vừa thấy Khâu Minh Thông, Khâu Tiểu Ninh liền buông thứ trong tay ra, chạy về phía y.

Thấy bộ dạng này của nàng, Khâu Minh Thông dờ khóc dờ cười, chẳng lẽ y có thể hung với nàng sao? Khâu Minh Thông giơ tay sờ sờ đầu nàng: “Muốn làm gì thì làm, muốn ca ca giúp gì thì muối cứ nói.” Quên đi, muối muối khó khăn lắm mới thân thiết với y, nàng muốn làm gì tùy nàng vậy.

“Đã biết, ca, tam ca, hai huynh mau đi ra ngoài đi, một chút nữa muối sẽ gọi hai người vào!” Lấy hành lá từ tay Khâu Minh Thông, Khâu Tiểu Ninh liền đẩy hai người ra cửa. Hai anh em nhìn nhau, bất đắc dĩ đi ra, chờ nhà bếp yên tĩnh lại, thì cả hai đều nhẹ nhàng đi đến.

Khâu Minh Thông và Khâu Minh Duệ vừa rời đi, Khâu Tiểu Ninh liền cất hành nhỏ ra, rồi thêm một chút gừng, trộn thịt băm do Khâu Minh Duệ làm. Trộn xong tất cả, Khâu Tiểu Ninh bắt ghế, bắt đầu làm bánh bao nhỏ. Tay nhỏ nhưng nàng có kinh nghiệm kiếp trước, nên rất nhanh đã làm xong một cái bánh bao nhỏ.

Đem cái bánh bao nhỏ cuối cùng bỏ vào lồng hấp, Khâu Tiểu Ninh giơ tay lau mồ hôi trên trán. Ở trong nhà bếp nhìn lồng hấp, rồi lại nhìn sắc trời, đoán Khâu Khải Chính cũng sắp về, lại thổi thêm lửa. Không bao lâu sau, khói trắng bắt đầu tỏa ra, mùi thơm đã mơ hồ lan ra, nàng lấy một cái bánh bao nhỏ quan sát, cũng không sai biệt lắm, nên Khâu Tiểu Ninh lại lấy thêm một cái nồi, bắt đầu nấu cháo, vì ba mươi văn tiền dùng để mua bột mì và thịt heo cũng không thể đủ cho một người lớn ăn no bụng nha!

Ở ngoài cửa nhìn lên thật lâu, hai người chảy nước miếng, lui xa một chút. Đứng ở trong viện, Khâu Minh Thông mới nói: “Từ khi nào mà muối muối nhà chúng ta giỏi như vậy chứ?” Làm bánh thuần phục như thế, đây thật sự là muối muối của y sao? Muối muối còn nhỏ như vậy, làm sao biết cách làm chứ?

Khâu Minh Duệ phụng phịu, lắc đầu: “Đệ... không biết!” Hai người liếc nhau, rồi cùng bước vào nhà bếp.

Khi hai anh em còn chưa nói chuyện xong, thì Khâu Khải Chính trở về. Vừa bước vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm, mùi này làm cho ông tạm thời quên đi những lo lắng về Hàn phủ. Bất quá, ông về không bao lâu thì thấy Viên thị thở dài, bước vào cửa, làm ông ngạc nhiên, ông cứ nghĩ mùi thơm này là do Viên thị đang nấu ăn chứ!

Viên thị thấy Khâu Khải Chính về, tưởng đâu ông sẽ nói với bà hai ba câu, nhưng không nghĩ tới, ông không thèm nhìn bà, cũng không nói một câu gì. Viên thị lo sợ bất an, muốn đến phòng bếp để chuẩn bị thức ăn, vừa bước vào, bà đã thấy ba cái đầu nhỏ vây xung quanh bếp: “Các con làm gì ở đây hả?”, khi thấy Khâu Tiểu Ninh ở trong đó, lập tức mắng: “Có phải ngươi lại xúi dục các ca ca làm chuyện xấu không? Ngươi...”

“Nướng, người đừng mắng chúng con nữa, khẳng định là phụ thân đã đói bụng, chúng ta nên ăn cái này trước đi! Bằng không, nướng cũng biết khi phụ thân nổi giận là như thế nào mà!” Khâu Minh Thông thấy Viên Thị sắp phát hỏa thì lập tức mở miệng nói.

“Vậy, cái này là?” Viên thị nheo đôi mắt thô, hỏi.

“Nướng, mau đem lên cho phụ thân ăn đi rồi nói sau.” Tuy rằng bánh của muối muối làm rất thơm, nhưng hương vị cũng không thể chắc chắn ngon được, vẫn là nên đem lên bàn ăn trước rồi sau đó nói là muối muối làm, nhưng nếu ăn không ngon thì sẽ nói là y làm.

Viên thị không nghi ngờ vì sao có nó, nghĩ rằng Khâu Khải Chính đưa tiền cho Khâu Minh Thông mua. Khâu Tiểu Ninh lấy bánh bao nhỏ từ lồng hấp ra,

xếp thành hình ốc, rồi bung lên.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Nửa canh giờ sau, mâm bánh bao hấp và nồi cháo cũng hết sạch. Xoa bụng, nghĩ về mấy cái bánh bao nhỏ thấy còn chưa no, Khâu Minh Duệ cướp đĩa của Khâu Minh Trí, ăn hết cái bánh bao rồi liếm miệng, nói: "Nương, con còn muốn ăn bánh bao nhỏ." Lúc này, Khâu Minh Duệ đã nói lên tiếng lòng của mọi người.

Viên thị vốn không hài lòng việc Khâu Chính Khải lên lút cho con tiền tiêu vặt, lời nói của Khâu Minh Duệ vừa vắn lăm có cho bà nổi giận. Mọi khi, Viên thị rất thích Khâu Minh Duệ, lúc ăn cơm thường cho Khâu Minh Duệ ngồi bên cạnh mình, lúc này cũng dễ dàng để cho Viên thị nhéo tai hấn. Bà vuron tay nhéo tai Khâu Minh Duệ, mắng: "Thêm chết con...con nghĩ là ăn cái này không tốn tiền à? Có biết là mấy cái đồ này chỉ có thực phường tốt nhất trong Hoàng Thành hay không, đắt như vậy. . . . ." Nhà chúng ta không đủ tiền mua, những lời này Viên thị không dám nói ra, Khâu Chính Khải vẫn còn ngồi ở bên cạnh đấy.

Khâu Minh Trí nghe không nổi nữa, buông cái chén trên tay xuống, mở miệng nói: "Nương, cái này không phải là bọn con mua, là muội muội làm." Cái tính này của nương không biết bao giờ mới sửa được, có chuyện gì liên quan đến tiền là như muốn lấy mạng bà vậy.

Nghe nói thế, Khâu Chính Khải vội hỏi: "Trí nhi, con vừa nói gì?" Ninh nhi mới được mấy tuổi, sao lại làm được mấy cái này? Hơn nữa, mùi vị này không thua đồ ăn của thực phường, sao có thể? Chắc hấn vừa nghe lầm rồi!

Khó hiểu nhìn cha mình một cái, sao hấn nói như vậy mà cha không nghe rõ? Khâu Minh Trí lại nói to hơn: "Mấy cái bánh bao nhỏ này là muội muội làm, không phải bọn con mua." Cha cho 60 văn, mua trong thực phường cũng chỉ được hai cái bánh bao hấp mà thôi, muội muội làm còn được nhiều hơn. Tất nhiên, lời này Khâu Minh Trí sẽ không nói ra, hấn chỉ dám nghĩ ở trong lòng.

Ngược lại, Khâu Minh Thông không nói lời nào, từ lúc hấn vào nhà chính đã cảm thấy tâm tình của cha mình không tốt chút nào. Suy nghĩ một chút, đoán tại vì cha không đưa muội muội đến Hàn phủ nên người Hàn phủ làm khó cha. Lòng dạ của người Hàn gia đều hẹp hòi, bọn họ có thể không cho hấn làm thư đồng, thì chức quản sự này của cha cũng không làm được bao lâu, hơn nữa nếu Hàn gia dùng thủ đoạn bắt thiêu khiến cha rời đi, sau này cha sẽ không thể làm quản sự ở nhà khác. Nếu sự thật giống như hấn nghĩ, cuộc sống sau này của gia đình bọn họ sẽ rất khó khăn.

Khâu Chính Khải lấy lại tinh thần, khen Khâu Tiểu Ninh mấy câu rồi nói: "nhưng mà Ninh nhi còn quá nhỏ, về sau không cần làm những chuyện này, để cho nương của con làm là được rồi." Nói xong, xoa đầu Khâu Tiểu Ninh, trong lòng hơi đau. Nhìn ngọc bội trên người Ninh nhi là biết xuất thân của nàng bất phàm, nàng vốn nên là tiểu thư nhà quyền quý, nếu không phải trong nhà gặp chuyện, sao có thể sống trong nhà của bọn họ. Thấy nàng tuy còn nhỏ tuổi đã làm những việc này, Khâu Chính Khải cũng không đành lòng, dù sao cũng nuôi từ khi còn nhỏ, Khâu Chính Khải thật sự coi Khâu Tiểu Ninh như nữ nhi ruột thịt của mình.

Viên thị nấp mấy miệng không lên tiếng, tình cảm của bà đối với Khâu Tiểu Ninh rất phức tạp, nếu như nàng là nữ nhi ruột thịt, bà đã xem nàng như bảo bối mà che chở. Nhưng Khâu Tiểu Ninh không phải nữ nhi ruột của bà, bà cảm thấy Khâu Tiểu Ninh đang chiếm vị trí của nữ nhi mình, mỗi lần thấy người trong nhà che chở Khâu Tiểu Ninh, bà cảm thấy có lỗi với nữ nhi đã chết. Nhưng lúc này nhìn đôi tay nhỏ bé của Khâu Tiểu Ninh, nhớ tới mấy cái bánh bao hấp vừa này, thì ngập ngừng lên tiếng: "Lần sau không cần làm mấy cái này."

Ầm ỉ như vậy, cũng không có ai hỏi Khâu Tiểu Ninh tại sao lại làm bánh bao. Khâu Minh Thông cúi đầu trầm tư một lúc, đem ý nghĩ giữ ở trong lòng, muội muội còn quá nhỏ, không thể khiến cho nàng mệt mỏi. Hàn gia là gia tộc lớn, sẽ không khiến cha rời đi nhanh như vậy, bọn họ rất cần giữ thể diện, cho nên trong thời gian ngắn cả nhà vẫn còn có thể chống đỡ.

Khâu Tiểu Ninh cảm thấy thất bại, cha và nương đã nói như thế, thì chắc chắn nàng không thể nói ra mục đích của mình. Nắm tay, tự nhủ với mình, không nên vội. . . . .

Mà đáng vẻ nóng nảy của Khâu Tiểu Ninh lọt vào trong mắt Khâu Minh Thông vẫn đang duy trì trầm mặc, trong lòng hấn khẽ động, bỗng hiểu ra vì sao hôm nay muội muội phải hấp bánh bao.

Đêm không sâu, nhưng trên bầu trời đã đầy sao. Khâu Tiểu Ninh tựa vào cửa sổ, nhìn Tước nhi bay tới bay lui, thỉnh thoảng bay lên vai của Khâu Tiểu Ninh, mỗ nhẹ một cái, nhưng mà Khâu Tiểu Ninh vẫn không thấy vui. Nàng không muốn tại nàng mà cha bị Hàn gia gây khó dễ, cũng không muốn mọi người trong nhà vì cha mất việc mà không còn đường sống. Nhưng những chuyện nàng có thể nghĩ tới, thì hôm nay đã làm rồi, nàng không biết nên làm gì tiếp. Dù trọng sinh một lần, nàng vẫn ngốc như vậy.

Lúc Khâu Tiểu Ninh mặt mày ủ dột, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Khâu Tiểu Ninh ra mở cửa thì thấy Khâu Minh Thông đứng ở ngoài, nàng ngay ngốc kêu: "Ca ca. . . . ."

Xoa đầu Khâu Tiểu Ninh, nhìn đáng vẻ ngây ngốc của nàng, Khâu Minh Thông cười nói: "Muội muội, vào phòng, ca ca có chuyện muốn nói với muội." Khâu Minh Thông cảm thấy sau khi muội muội ngã bệnh, tính lại thì khác hẳn ngày trước, trước kia muội muội nhu thuận nghe lời, bây giờ muội muội lại biết quan tâm đến chuyện trong nhà, không lẽ người ta sau khi khỏi bệnh lại có thể thay đổi lớn như vậy? Hơn nữa muội muội còn chưa đến năm tuổi, không biết chuyện hôm nay là ai dạy nàng?

Khâu Minh Thông đứng bên cửa sổ, kéo tay Khâu Tiểu Ninh hỏi: "Muội muội, là ai dạy muội làm bánh bao hấp?" Vừa nãy ở trong nhà hắn không muốn hỏi vì sợ muội muội không dám nói ra.

Trước khi làm bánh bao hấp, Khâu Tiểu Ninh cũng biết sẽ có người hỏi, nếu là người khác, nàng có thể tùy tiện lừa gạt cho qua, nhưng người này là ca ca, nàng không muốn nói dối hắn. Cúi đầu, nàng lựa chọn lặng im không nói.

Khâu Minh Thông thấy đáng vẻ này của muội muội, cũng không hỏi nữa, xoa đầu nàng nói: "Muội muội, không cần lo nghĩ chuyện trong nhà, muội vẫn còn nhỏ, chỉ cần khỏe mạnh lớn lên là tốt rồi." Hắn biết tính của cha, có thể làm việc nhưng lại không biết lấy lòng chủ tử. Lần này, Hàn gia mượn chuyện muội muội để cảnh cáo cha. Khâu Minh Thông cũng chiều muội muội, cho nên ban ngày lúc mua bột mì và thịt hắn đều tùy ý nàng. Nhưng chín tuổi thì không còn nhỏ, hơn nữa hắn lại thông minh, cộng thêm lúc dùng cơm nhìn nét mặt của Khâu Tiểu Ninh, hắn có thể đoán ra vì sao nàng lại làm như vậy. Nhưng tất cả giống như cha nói, muội muội vẫn còn nhỏ.

"Ca ca. . . ." Khâu Tiểu Ninh có chút kinh ngạc, sao ca ca mới chín tuổi đã thông minh như vậy rồi? Thì ra mọi chuyện nàng làm ngày hôm nay ca ca đã đoán ra tại sao? Nghĩ như vậy, Khâu Tiểu Ninh kéo tay của Khâu Minh Thông đang đặt ở trên đầu nàng xuống: "Ca ca, Ninh nhi không nhỏ, Ninh nhi đã bốn tuổi rưỡi." Nàng không cần hắn coi nàng như muội muội, Khâu Tiểu Ninh hi vọng mình mau lớn lên. Cho dù chỉ là nhanh đến chín tuổi cũng được, như vậy nàng cũng không phải gọi hắn là ca, nàng có thể gọi hắn là Từ Hạo, tên tự của hắn. Ca ca mười lăm tuổi, thì có tên tự riêng. Ca ca của nàng vĩnh viễn không giống người khác.

"Muội muội, ta cảm thấy muội không giống trước kia, càng hiểu chuyện hơn rồi." Dù Khâu Minh Thông nói rất nhỏ, Khâu Tiểu Ninh vẫn nghe thấy, nhưng nàng cúi đầu làm bộ như không nghe được, bởi vì nàng không biết nên trả lời Khâu Minh Thông như thế nào. Nàng có thể tìm một lý do lừa gạt mọi người trên đời, nhưng nàng không muốn nói dối hắn dù chỉ là một câu.

Đưa tay xoa đầu Khâu Tiểu Ninh, hắn nói: "Nha đầu, không cần lo nghĩ linh tinh, muội muốn làm gì ca ca giúp muội." Muội muội của Khâu Minh Thông hắn, hắn không nỡ làm nàng mệt mỏi.

Gật gật đầu, Khâu Tiểu Ninh đáp: "Được, Ninh nhi tin tưởng huynh." Ca ca là người thông minh, nàng muốn làm gì chắc chắn ca ca sẽ giúp nàng làm được, nàng chỉ mong rằng ca ca sẽ không hỏi nhiều về thay đổi của nàng. Bây giờ vẫn chưa phải lúc nói ra, nàng muốn tìm cha nương ruột của mình trước, nàng tin rằng nàng không phải là đứa nhỏ bị cha nương vứt bỏ.

Trên thực tế, nàng thật sự không phải là bị vứt bỏ.

Trong hoàng cung, Tô Mộ Tịch nhìn ám vệ quỹ đầy đất mà khóc không ra nước mắt, con của nàng, nhiều năm như vậy mà một chút đầu mối không tra được. Kết quả này khiến cho nàng phải hoài nghi thực lực của ám vệ, hay là bọn họ vốn không tận tâm. Nếu không, với thực lực của ám vệ, sao lại không tìm được một đứa nhỏ?

"Chủ nhân, chúng thần sẽ hết sức tìm kiếm, xin ngài cho thần thêm một chút thời gian." Biết chủ nhân lo âu, ám vệ tên Tùng Thư bước lên nói. Không chỉ riêng chủ nhân, ngay cả hắn cũng hoài nghi, sao trên đời lại có người mà ám vệ không tìm được. Hay là người bọn họ muốn tìm đã chết? Nhưng hắn tuyệt đối không dám nói với Tô Mộ Tịch mấy câu này, ít nhất để chủ tử ôm hi vọng cũng tốt hơn.

Ngay vào lúc này, đám ám vệ đều nghe thấy tiếng động, không cần Tô Mộ Tịch trả lời đã không tiếng động lui ra khỏi phòng. Không lâu sau, cửa phòng bị đẩy ra, Hiên Viên Hạo Thành xoa mắt buồn ngủ: "Tịch nhi, nửa đêm nàng không ngủ, ra ngoài này làm gì?"

Lập tức thu hồi vẻ mặt tức giận, nàng kéo tay Hiên Viên Hạo Thành nói: "Không có việc gì, chúng ta trở về phòng ngủ đi!" Mặc dù cười, nhưng trong lòng vẫn thấy bất an, Hạo Thành, chàng có nhớ nữ nhi của chúng ta hay không? chàng có nghĩ tới nó hay không? Từ khi tính lại sau một năm mê man, thì chàng luôn an ủi rằng nữ nhi của nàng sẽ trở về, nhưng lại không nhắc tới nữ nhi trước mặt nàng.

Hiên Viên Hạo Thành nắm chặt tay Tô Mộ Tịch, mấp máy miệng, cuối cùng không lên tiếng. Hắn biết Tịch nhi nghĩ gì, nhưng hắn không nghĩ ngờ lời của quốc sư gia gia. Minh Nguyệt có cuộc sống của nàng, mà sống xa bọn họ chính là số phận của nàng. Nếu như Minh Nguyệt ở cùng bọn họ thì nàng sẽ không gặp được nhân duyên định mệnh của mình, là kiếp nối cả đời nàng. Chuyện bọn họ có thể làm là sau khi Minh Nguyệt trở lại thì đối xử tốt gấp đôi với nàng. Nhưng Tịch nhi như vậy hắn cũng không đành lòng, hắn suy nghĩ một chút rồi nói: "Tịch nhi, khi nào có thời gian chúng ta đi Giang Nam có được không?" Tịch nhi rất yêu quý nữ nhi nhà Triệu tướng quân, có lẽ gặp đứa bé kia thì Tịch nhi sẽ thoải mái hơn.

Tô Mộ Tịch ngớ người, gật đầu nói: "Được, chờ Minh Văn và Minh Võ lớn một chút, chúng ta liền đến Giang Nam đi xem một chút." Thu hồi suy nghĩ, Tô Mộ Tịch kéo tay Hiên Viên Hạo Thành, hai người cùng nhau trở về phòng.

Hạo Thành, hắn là đang an ủi nàng đi! Lời quốc sư gia gia nói nàng không phải là không biết, nhưng mà nàng không tin, nữ nhi của nàng không thể lớn lên bên nàng mà còn phải chịu khổ giống như nàng đã từng trải qua. Cái loại khổ sở đó, nàng mãi mãi không muốn trải qua lần nữa, vậy mà nữ nhi của nàng lại gặp phải giống nàng.

Thậm chí Tô Mộ Tịch không biết, thế giới nàng đang sống là kiếp trước hay là kiếp này của nữ nhi? Mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, có thể sớm tìm được nàng là tốt nhất, ít nhất có thể giảm bớt đau khổ cho nàng ấy.

Mà lúc Hạo Thành đề nghị, nàng luôn có dự cảm rằng lần này tới Giang Nam, có lẽ nàng sẽ được gặp nữ nhi của mình.

Chương 7

Hàn phủ.

Bởi vì đã lâu không gặp Khâu Minh Thông, lại muốn tìm người đối thoại, Hàn Thiếu Quân quay sang hỏi gã sai vặt: "Tiểu Dục, không phải người nói là Khâu Minh Thông xin nghỉ rồi sao? Sao mấy ngày rồi ta không thấy hắn?" Khâu Minh Thông mặc dù tương đương tuổi hắn, nhưng thông minh hơn người, người như vậy giữ lại bên người mới khiến hắn yên tâm, tương lai hắn cũng có thể lợi dụng.

Gã sai vặt tên Tiểu Dục cúi đầu, cũng không dám nhìn vào mắt Hàn Thiếu Quân, nhỏ giọng nói: "Bẩm thiếu gia, hai ngày trước Khâu quân sự nói với lão phu nhân, dạo này Khâu Minh Thông bận học, không có thời gian tới Hàn phủ." Y ghét nhất tên Khâu Minh Thông này, chỉ cần hắn ở đây, thiếu gia sẽ không thêm đề ý đến y. Không phải chỉ là biết mấy chữ sao! Vậy mà có thể vừa ý thiếu gia như thế, y thấy không phục. Dù sao thì lão phu nhân đã ra lệnh phải khiến thiếu gia ghét Khâu Minh Thông, dù y nói láo thì lão phu nhân cũng sẽ không trách.

Hàn Thiếu Quân nghe xong, lập tức mắng: "Khâu gia của hắn là vật gì? Cũng chỉ là chó Hàn gia chúng ta nuôi, mà dám cự tuyệt yêu cầu của chủ nhân." Dù sao cũng chỉ là thiếu niên chín tuổi, cho dù trưởng thành sớm như thế nào, lúc này hắn vẫn không giấu được hí nộ.

Thấy thiếu gia tức giận, Tiểu Dục lập tức đổ thêm dầu vào lửa: "Thiếu gia, đúng vậy! Khâu gia thật quá mức, vốn là lão phu nhân muốn cho nữ nhi của họ vào trong phủ chúng ta làm đại nha hoàn cho Khanh tiểu thư, nhưng Khâu gia chẳng những không mang người tới, Khâu quân sự còn đánh mặt của lão phu nhân ngay trước mặt người làm, rõ là. . . ." Nói tới chỗ này Tiểu Dục liền dừng lại, lớn lên ở cao trạch đại viện thường là những người thông minh, nói chuyện gì, làm chuyện gì cũng đắn đo vừa đúng, nếu không thì sao y được ở bên cạnh thiếu gia Hàn gia.

Mặc dù Tiểu Dục cẩn thận giấu kín suy nghĩ của mình, nhưng Hàn Thiếu Quân vẫn nhìn thấu ý tứ của y. Nhưng Khâu gia chỉ là một nhà "người làm", giá trị của bọn họ không đáng để hắn phải phí nhiều tâm tư, nhìn Tiểu Dục một cái nói: "Được rồi, lần sau đừng nhắc chuyện của Khâu Minh Thông trước mặt ta." Chuyện hắn cần làm, không phải là đề ý mấy chuyện nhỏ nhặt này, tương lai hắn phải trở thành người làm chuyện lớn. Khâu Minh Thông tuy thông minh, nhưng về sau có tiền đồ hay không thì chưa chắc. Dù tương lai có tiền đồ, nếu không vì hắn mà dùng, hắn có biện pháp làm cho Khâu Minh Thông không vào được trường thi. Thư sinh mà không vào được trường thi chẳng phải là chuyện bi ai nhất hay sao? Còn về phần Khâu quân sự, hắn chỉ cần hơi tỏ vẻ không thích lão, người bên dưới tự nhiên biết phải làm sao.

Quả nhiên, chưa nhắc đến trên tay Khâu Chính Khải càng ngày càng có nhiều việc, tiền công còn thiếu năm lượng, nguyên nhân tại sao thì ông biết rất rõ ràng. Phiền não buông bút trên tay xuống, Khâu Chính Khải suy tư trong lòng, có nên bỏ công việc này hay không. Nhưng ông suy nghĩ một chút rồi thu hồi ý định của mình, cái tội danh đồi bại này, ông không gánh nổi, ông còn phải nuôi sống con trai con gái. Bây giờ, việc duy nhất ông có thể làm là lúc làm việc thì cẩn thận, không thể để người khác bắt được sai lầm.

Trong Từ An viện của Hàn lão phu nhân, đám nha hoàn vội vàng ra ra vào vào. Trong phòng, Hàn lão phu nhân nhàn nhã uống trà, mắt cũng không nâng lên, hỏi: "Khâu Chính Khải gần đây như thế nào?" Bà vừa mới gặp qua mấy nha hoàn mới lựa từ biệt trang, tiện thể cũng muốn xử lý chuyện của Khâu gia. Tuy bà đã chọn được nha hoàn thích hợp cho Khanh nha đầu, nhưng bà không muốn bỏ qua cho Khâu quân sự.

Nghe vậy, Xảo ma ma vội đáp lời: "Lão phu nhân, ngài cứ yên tâm! Nô tỳ đã làm theo lời ngài, chỉ là Khâu quân sự là người kiên nhẫn, không những không dám đi tìm người tranh luận mà còn làm tốt phần việc của mình." Ở trong nội trạch đại viện này, miễn là chủ tử thoáng tỏ vẻ không thích thì cuộc sống của người làm nô tài sẽ rất khó qua, chắc mấy ngày nay Khâu quân sự cũng khá vất vả. Tương sập chúng nhân đây, cho dù là quân sự thì kết quả cũng giống như vậy. Điều này chỉ trách Khâu quân sự quá ngu ngốc, chỉ là một nha đầu, đưa đến Hàn phủ không phải là hết chuyện rồi sao? Dám từ chối, muốn chết à?

Hàn lão phu nhân lạnh lùng cười lên tiếng nói: "Qua đoạn thời gian, tìm lý do đuổi lão ra khỏi phủ." Mắt không thấy, tâm không phiền.

Xảo ma ma vội đáp ứng, trong lòng cũng thấy ngạc nhiên, ngày thường cũng có hạ nhân khiến lão phu nhân khó chịu, nhưng không ai có thể chọc giận lão phu nhân như vậy. Cái có của Lão phu nhân sao bà lại không biết, chẳng qua là tìm cái lý do không sạch sẽ đuổi ra Hàn phủ, sau này ra khỏi Hàn gia dù đi đâu thì Khâu quân sự cũng chẳng tìm được công việc tốt. Đáng tiếc, vị Khâu quân sự này tuy không biết lấy lòng chủ tử nhưng lại là người biết điều. Thôi, những chuyện này loại nô tỳ như bà không nên nhiều lời.

Có lệnh của Hàn lão phu nhân, việc hạ nhân đùn đẩy công việc cho Khâu Chính Khải càng đúng lý hợp tình. Mấy ngày nay, Khâu Chính Khải lê thân thể mệt mỏi về nhà, đến cuối tháng, đem mười lượng bạc giao cho Viên thị. Viên thị cầm bạc đếm, hỏi: "Lão gia, sao chỉ có mười lượng bạc, không phải là mười lăm lượng à?" Không phải là Viên thị nghi ngờ Khâu Chính Khải giấu bạc đi, mà là Thắc mắc sao lại ít đi năm lượng bạc?

"Trong phủ giảm chi tiêu, về sau mỗi tháng chỉ có mười lượng bạc." Dè cái trán âm ỉ đau, Khâu Chính Khải không muốn nhiều lời. Ông không định nói, không có nghĩa là Viên thị không muốn nói. Vừa nghe Khâu Chính Khải, cao giọng không chỉ gấp đôi: "Cái gì? Tại sao có thể như vậy? Tiền tháng của quân sự khác đã là hai mươi lượng từ lâu rồi, thỉnh thoảng còn được chủ tử khen thưởng. Tại sao của ông không những ít hơn người ta, lần này còn ít hơn, mười lượng bạc này sao đủ nuôi sống chúng ta đồng nhất đại gia tử." Sao lại thế này? Rõ ràng khi dễ phu quân không phải gia sinh tử, mà phu quân đúng là, quân sự khác không biết tham tiền, hắn cũng không biết.

"Tiết kiệm một chút là đủ rồi." Tiếng gào thét của Viên thị khiến Khâu Chính Khải càng thêm đau đầu, làm ông muốn rống to mấy tiếng, nhưng với tính của ông thì không thể rống to được, đành không vui nhìn Viên thị.

So với tiền bạc thì Viên thị sợ ánh mắt của Khâu Chính Khải hơn, dồn sức ném bạc lên bàn, hỏn hển mắng: "Đều tại cái đồ sao chổi kia, vì nó không vào Hàn phủ nên đắc tội lão phu nhân, Hàn gia mới chen ép ông như vậy. Thông nhi đã không được làm thư đồng ở Hàn gia, tiền tháng của ông còn thiếu nhiều như vậy, cái gia đình này sống như thế nào? Thông nhi còn phải đến học đường, ông. . . . ."

"Được rồi, sao bà không bớt tranh cãi đi một chút, Ninh nhi không phải là sao chổi, lời này lần sau tôi không muốn nghe thấy lần nữa." Khâu Chính Khải tức giận, lạnh lùng nhìn Viên thị.

Nếu là bình thường Viên thị đã sớm sợ đến im miệng, nhưng bây giờ liên quan đến tiền bạc thì bà không thể dễ dàng thỏa hiệp. Hơn nữa vào lúc này Khâu Chính Khải còn nói giúp Khâu Tiểu Ninh, làm cho bà trong cơn giận dữ, liều mạng lớn tiếng nói: "Tôi cứ nói, nó là đồ sao chổi, từ lúc nó vào cái nhà này thì chẳng có chuyện gì tốt, lần này là chuyện gì? Tiền tháng của ông còn có mười lượng, cái gia đình này có còn muốn sống nữa hay không. Lúc trước chắc tôi bị mờ heo che tâm mới nhạt về cái đồ sao chổi này, cuối cùng ngay cả hải cốt của nữ nhi ruột thịt cũng không tìm được, tôi sẽ mang nó. . . ."

"Ba. . . . ." Khâu Chính Khải không thể nhịn được nữa, vỗ tay xuống bàn, lần này Viên thị che miệng không dám nói tiếp, kể từ khi bà và Khâu Chính Khải thành thân, đây là lần đầu ông phát giận lớn như vậy, thật sự có chút hù dọa. Thấy Viên thị không nói, Khâu Chính Khải mới lạnh lùng nói: "ngươi muốn làm gì nó? Hừ, tuy Ninh nhi không phải máu mủ ruột thịt của chúng ta, nhưng nuôi nhiều năm như vậy chẳng lẽ bà không có một chút tình cảm nào? Sao chổi, sao chổi. . . . . Nó quét cái gì trong nhà chúng ta? Nhà chúng ta có ai bị bệnh hay gặp tai nạn rồi hả? Còn về chuyện đưa nàng vào Hàn phủ, nếu bà trực tiếp từ chối Xảo ma ma thì sao tôi phải đi gặp lão phu nhân nói chuyện này? Ninh nhi còn nhỏ tuổi, vào Hàn phủ, bản thân bà cũng đã làm nha hoàn ở Hàn phủ, cuộc sống ở trong đó như thế nào sao bà lại không biết! Hừ! Còn có nữ nhi ruột thịt của chúng ta, ban đầu nếu không phải là bà sợ bị mắng, đối nó với Ninh nhi, sao lại không tìm được hải cốt? Hơn nữa, con gái chúng ta phúc bạc, sau khi tạ thế còn cứu mạng Ninh nhi là công đức của nó, chắc chắn kiếp sau có thể đầu thai vào nhà người tốt. Chính bà gây ra những việc này, vậy mà cứ đổ tội lên đầu Ninh nhi, tôi thật sự không biết phải nói bà như thế nào, tự mình suy nghĩ thật kỹ đi!" Nói xong, Khâu Chính Khải cũng không thêm nhìn bà, trực tiếp đi tới giường ngủ.

Hai người tranh cãi ầm ĩ, lại không phát hiện, Khâu Minh Thông đứng ngoài cửa nghe được tất cả, bị hù dọa ngẩn người tại chỗ.

Khâu Minh Thông cứ như vậy ngây ngốc đứng, cho đến khi bị gió đêm lạnh thổi tới mới hồi hồn. Muội muội không phải thân muội muội? Trước kia hắn vẫn thấy kỳ lạ, lần đầu tiên hắn thấy muội muội, trên cánh tay của nàng không có bớt hình mặt trăng, nhưng sau này trên tay của muội muội lại có. Chuyện này hắn vẫn lấy làm kỳ quái, lúc đấy còn cho rằng muội muội đã lớn hơn một chút, có thêm cái bớt tiểu nguyệt cũng không phải chuyện lạ. Hóa ra là, muội muội không phải thân muội muội thịt.

Như người mất hồn trở lại trong phòng mình, Khâu Minh Thông ngồi bên giường ngủ không yên. Chờ trời sáng, bỗng hắn từ trên giường ngồi dậy, lấy lại tinh thần, có phải máu mủ ruột thịt hay không thì có quan hệ gì? Hắn nhìn muội muội từ lúc nhỏ xíu đến khi lớn như bây giờ, muội muội chính là của thân muội muội của hắn. Còn muội muội khác, theo nương nói thì hải cốt vẫn chưa tìm được? Muội muội chắc là không còn tại thế, trong lòng bỗng thấy khổ sở, hy vọng kiếp sau nàng đầu thai làm một người tốt.

Cứ như vậy qua mấy ngày, Khâu Minh Thông không nói cho hai đệ đệ biết chuyện Khâu Tiểu Ninh không phải thân muội muội, vẫn giống như trước kia. Chính là hắn không còn cười nhiều như trước, trong lòng khổ sở vì muội muội còn chưa kịp lớn kia. Khâu Tiểu Ninh cũng đã nhận ra sự khác thường của Khâu Minh Thông, nhưng mà cái gì nàng cũng không hỏi. Ngược lại, nàng chú ý thấy sắc mặt phụ thân càng ngày càng mệt mỏi, trong lòng có chút lo lắng, đoán chắc rằng cha như vậy là do những người ở Hàn phủ gây khó dễ. Kiếp trước, nàng sống ở Hàn phủ mười mấy năm, sao nàng lại không biết những người ở trong đó như thế nào. Được chủ tử nâng cao thì tăng bốc ngueri, còn nếu chủ tử thoáng tỏ vẻ ghét bỏ thì đem ngueri giẫm chết, ở Hàn phủ nàng chịu bao nhiêu uất ức chính nàng cũng không nhớ rõ, huống chi là cha.

Nhưng bây giờ, bởi vì nàng không đi Hàn phủ mà cha bị đối xử như vậy. Thật lòng mà nói, nương đối xử với nàng không tốt, nhưng cha đối với nàng thật sự không còn gì để nói, hơn nữa còn có ca ca và Tam ca. Trong lòng Khâu Tiểu Ninh lo lắng, nhìn vài ngày thì muốn đi tìm ca ca giúp một tay. Mới vừa mở cửa, đã thấy ca ca đứng ở ngoài: "Ca ca, sao huynh lại ở chỗ này?"

Khâu Minh Thông cười nhạt xoa đầu Khâu Tiểu Ninh, nói: "Huynh biết nha đầu muội không chờ nổi, chắc lúc này cha vẫn chưa đi Hàn gia, chúng ta đi tìm cha đi." Mấy ngày nay hắn biết chuyện của muội muội nên hơi hoảng, ngược lại quên mất chuyện phải đi tìm cha. Tối hôm qua thấy vết mặt sốt ruột của tiểu nha đầu và tở máu trong mắt cha thì mới nhớ tới. Hắn biết muội muội vẫn còn nhỏ có nhiều chuyện chưa làm được, nhưng trong nhà có hắn, nương, nhị đệ, tam đệ và cha, muội muội chỉ cần dạy bọn họ cách làm là được. Còn nếu cha tiếp tục ở lại Hàn phủ, e rằng sẽ mệt mỏi đến sinh bệnh. Mặc dù hắn ngây ngốc ở Hàn phủ không lâu, nhưng có một số việc hắn hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

Lúc Khâu Minh Thông và Khâu Tiểu Ninh tìm được Khâu Khải Chính, thấy qua một đêm rồi mà trông ông vẫn khá mệt mỏi. Hai người chào một tiếng với Khâu Khải Chính.

Khâu Khải Chính cười xoa đầu hai người hỏi: "Trời còn sớm, không ngủ tiếp đi, dậy sớm như vậy làm gì?" Không biết vì sao, thấy dáng vẻ Khâu Tiểu Ninh và Khâu Minh Thông đứng ở trước mặt mình, Khâu Khải Chính cảm thấy thật vi diệu, có cảm giác giống như con trai và con dâu đang chào buổi sáng ông vậy. Lắc đầu, vội đem cảm giác này đè xuống, sao ông có thể suy nghĩ lung tung chứ, nhi tử mới chín tuổi, Ninh nhi cũng mới bốn tuổi rưỡi, không thể nghĩ linh tinh, không thể nghĩ linh tinh. . . . . Nhưng không biết tại sao, trong đầu Khâu Khải Chính xuất hiện mấy chữ con dâu nuôi từ bé thật to.

Hoàn toàn không biết ý nghĩ của lão cha nhà mình, Khâu Minh Thông mở miệng hỏi: "Cha, ngài cảm thấy bánh bao hấp hôm trước Ninh nhi làm ăn có được hay không?" Khâu Minh Thông từ nhỏ đã thông minh hơn người, biết có nhiều việc làm từ từ thì sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nghe vậy, Khâu Khải Chính gật đầu: "Không tệ." Thật ra thì đầu chỉ không tệ, phải nói là ăn rất ngon.

Khâu Minh Thông nhìn biểu hiện của phụ thân, cũng biết chuyện này có hy vọng, vội tiếp tục lên tiếng nói: "Cha, nếu như chúng ta dọn đất trống ở tiền viện, xếp bàn ghế, bán bánh bao hấp có được không? Nhi tử thấy rất tốt, hôm đấy con và muội muội tốn 30 văn mua thịt và bột mì làm được khoảng ba mươi cái, nếu như bán 15 văn một lồng mười cái, chắc sẽ có không ít người mua. Hơn nữa nhà chúng ta cũng có nhân thủ, nướng, con, nhị đệ, tam đệ, sẽ không khiến muội muội mệt mỏi." Người trong Hoàng Thành đều chịu bỏ tiền, hơn nữa chắc chắn trình độ sinh hoạt tốt hơn địa phương khác nhiều.

Nghe Khâu Minh Thông nói xong, Khâu Khải Chính ngẩn người. Ông biết nhi tử của mình thông minh, nhưng ông không nghĩ rằng nhi tử còn có thiên phú kinh doanh. Chẳng qua trong lòng Khâu Khải Chính suy nghĩ nghiêm túc một chút, cân nhắc một phen, lại xoa đầu hai người nói: "Ừ, để cha suy nghĩ một chút, trời lạnh, các con trở về phòng ngủ một lúc nữa đi." Chuyện Thông nhi nhắc tới, hẳn nên suy nghĩ cẩn thận, Một thời gian sau sợ rằng Hàn gia không nhẫn nại được nữa.

Khâu Tiểu Ninh chuẩn bị mở miệng thì bị Khâu Minh Thông kéo ra khỏi cửa. Hẳn hiểu rõ tính tình lão cha nhà hắn, có thể nói lời nói vừa rồi chứng tỏ ông sẽ nghiêm túc suy nghĩ. Ngược lại, nếu như muội muội tiếp tục nói nữa ông sẽ dao động, bởi vì cha rất thương muội muội.

"Ca ca, sao vừa nãy huynh không để cho muội nói với cha một chút?" Nhìn dáng vẻ của Khâu Khải Chính, Khâu Tiểu Ninh thấy thật lo lắng.

"Nha đầu, muội còn quá nhỏ, nếu muội mở lời thì ngược lại, cha sẽ không yên lòng, tin tưởng ca ca." Xoa đầu Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông nở nụ cười ấm áp. Không ngờ muội muội còn là người nóng tính, không biết giống ai. Mặc dù biết Khâu Minh Thông nói đúng, Khâu Tiểu Ninh vẫn cắn môi dưới.

Ban ngày, Khâu Khải Chính lại bị Hàn phủ tổng quản mắng một trận, trở lại vị trí, nhìn thấy mọi người xung quanh quăng tới ánh mắt vui sướng khi người khác gặp họa. Nhắm mắt lại, suy nghĩ một chút chuyện sáng nay nhi tử đề cập đến, càng nghĩ càng cảm thấy có thể thực hiện được. Mãi mực, viết đơn xin nghỉ, thời điểm giao đơn xin nghỉ lại bị tổng quản nói mấy câu, Khâu Khải Chính không nói nhiều lời liền rời đi.

Buổi chiều, Viên thị và mấy phụ nhân đang nói chuyện phiếm, thấy Khâu Khải Chính trở về thì sợ hết hồn. Mấy phụ nhân thấy Khâu Khải Chính trở lại, đưa mắt ra hiệu đứng dậy cáo từ. Mọi người vừa về, Viên thị vội hỏi: "Lão gia, sao ông trở về sớm như vậy? Chẳng lẽ là. . . ." Chẳng lẽ là bị Hàn gia đuổi ra ngoài, nhưng câu nói kế tiếp bà không dám hỏi.

"Có chuyện phải làm, xin nghỉ mấy ngày, bọn nhỏ đâu?" Khâu Khải Chính giọng điệu thản nhiên, không nghe ra vẻ tức giận tối hôm qua. Lúc này Viên thị mới thở phào nhẹ nhõm, trả lời: "Thông nhi đi học đường, Trí nhi ra ngoài chơi, Duệ nhi và Ninh nhi ở hậu viện." Viên thị âm thầm thở ra, không bị Hàn gia đuổi ra là tốt rồi.

Hai người trở lại trong phòng, Khâu Khải Chính liền hỏi: "Trong tay bà tổng cộng còn có bao nhiêu bạc?" Trước kia mỗi tháng ông được 15 lượng bạc, sẽ giao cho Viên thị 12 lượng, chắc cũng trừ được một chút.

Mặc dù bình thường Viên thị hồ đồ, nhưng thấy trọng phu trên mặt nghiêm nghị, cẩn thận trả lời: "52 lượng." Trước kia hàng năm sẽ dự trừ khoảng trăm lượng, nhưng từ khi Thông nhi đi học đường thì bắt đầu tích lũy không được bao nhiêu bạc. Hơn nữa, trước đó vài ngày nha đầu kia bị bệnh, mỗi đại phu lại tốn sáu bảy lượng bạc. Không biết nó là cái thân thể gì mà bị bệnh cũng tốn nhiều bạc như vậy, thật là. . . . .

"Năm mươi lượng. . . ." Hồ nghi nhìn Viên thị một cái, biết bà không nói thật, Khâu Khải Chính cũng không hỏi nhiều, một lát sau mới lên tiếng nói: "Buổi sáng Thông nhi nói với tôi một việc, tôi thấy có thể thực hiện được, nói ra thương lượng một chút. Mấy ngày trước Ninh nhi làm bánh bao hấp, tin tưởng bà cũng ăn rồi, cũng không kém hơn so với của thực phường, nếu chúng ta làm rồi bán trước cửa, nhất định là có không ít người mua, Thông nhi cũng tính toán tốt tiền vốn cùng giá bán rồi, bà thấy thế nào?" Tuy đôi lúc Viên thị không hiểu chuyện, nhưng trước sau vẫn là thê tử của ông, ông không thể không hỏi.

Ngược lại lúc này Viên thị không có vội vã ra tiếng, suy nghĩ một chút nói: "Lão gia, tôi nghe ông." Mấy ngày nay bà cũng thấy vẻ mặt mệt mỏi của Khâu Khải Chính, không phải bà không có tình cảm với Khâu Khải Chính, chủ yếu là bà làm nhị đẳng nha hoàn ở Hàn gia cũng đã vài chục năm, vẫn có chút hiểu biết mấy chủ tử của Hàn gia.

Khâu Khải Chính gật đầu, cuối cùng bớt buồn phiền một chút, chỉ nói: "Được, tôi đi hỏi xem Ninh nhi cần đồ gì, sáng sớm ngày mai đi mua đồ, bảo Ninh nhi dạy bà, chúng ta thử trước một chút, nếu như bán được, chúng ta mua thêm mấy cái bàn ghế." Viên thị gật đầu một cái, không lên tiếng.

Lúc Khâu Khải Chính tìm được Khâu Tiểu Ninh, nàng đang luyện quyền với Khâu Minh Duệ, trong nháy mắt nhìn thấy Khâu Khải Chính, vội chạy đến bên cạnh ông: "Cha, sao ngài trở về sớm như vậy?" Chẳng lẽ xảy ra chuyện ở Hàn gia? Nhưng thấy Khâu Khải Chính không giống như gặp chuyện, thì mới thở phào nhẹ nhõm. Khâu Minh Duệ cũng đến trước mặt Khâu Khải Chính kêu một tiếng: "Cha."

Xoa đầu Khâu Minh Duệ và Khâu Tiểu Ninh, Khâu Khải Chính mới mở miệng nói: "Duệ nhi tiếp tục luyện quyền, cha có chuyện muốn hỏi muội muội

con." Gật đầu một cái, Khâu Minh Duệ lui sang một bên luyện quyền tiếp.

Mà Khâu Tiểu Ninh nghe được Khâu Khải Chính cần hỏi chuyện, sững đến phát điên, ca ca thuyết phục được cha đồng ý rồi? Trước khi Khâu Khải Chính nói muốn mua đồ, liền nói ra: "Cha, hôm nay trước tiên ngài cần phải mua mấy lồng hấp, sáng sớm ngày mai vội quá nên vẫn chưa mở cửa được." Lồng hấp mới nên phải ngâm ở trong nước một đêm mới không có nhiều mùi trúc.

Nghe lời này Khâu Tiểu Ninh, Khâu Khải Chính ngẩn người hỏi: "Ninh nhi, cha còn chưa có hỏi con, sao con lại biết hấp bánh bao?" Lúc trước quên mất nên không hỏi, lúc này Ninh nhi mà không nhắc đến lồng hấp thì ông cũng quên chuyện này.

Vội cúi đầu, Khâu Tiểu Ninh rất muốn gõ một cái vào đầu mình, sao nàng ngốc như vậy, không trách ca ca không để cho nàng nói nhiều trước mặt phụ thân. Vào lúc này, trong đầu nàng trống rỗng, mấy đáp án ban đầu nàng nghĩ kỹ cũng không nói được cái nào. "Cha, lần trước con có hỏi, muối muối nói là muối ấy nằm mơ thấy cô cô dạy muối làm, lúc muối nói con còn không tin đâu." Dứt lời, Khâu Minh Thông đi vào trong nhà.

Khâu Tiểu Ninh thấy ca ca đi vào, vội tiếp lời của hắn: "Đúng vậy, cha, là cô cô bảo con làm cho mọi người ăn, đúng, là cô cô." Nàng chưa gặp cô cô bao giờ, ngài đã rời xa nhân thế rồi, đó là người thân duy nhất của cha.

Khâu Khải Chính cúi đầu, Khâu Minh Thông cười ôn hòa nhìn muối muối một cái, ở trong lòng thở dài, người đọc sách không nói láo, nhưng hắn vì tiểu nha đầu này đã nói quá nhiều lần.

Khâu Khải Chính nghe vậy ngẩng đầu lên, cũng không hỏi nữa. Muối muối của ông, là một vết sẹo mà mãi mãi ông không muốn đụng vào, chỉ có thể ở trong lòng thối rữa, không thể hiện thị trước mặt người ngoài.

Thấy cha mắt hồng mắt vĩa, Khâu Minh Thông mới nhẹ nhàng véo mặt Khâu Tiểu Ninh: "Nha đầu ngốc, thấy ca ca tốt chưa!" Nha đầu này, lúc nào cũng gây phiền phức, nếu như ngày nào đó không có hắn bên cạnh thì phải làm thế nào? Muối muối ngốc như vậy, khẳng định không có ai chịu chăm sóc nàng giống như hắn. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Khâu Minh Thông ước gì muối muối cả đời đang ở bên cạnh hắn.

Bất ngờ ôm cánh tay Khâu Minh Thông, cọt xát: "Ninh nhi biết, ca ca tốt với Ninh nhi nhất. . . . ." Đúng vậy, trên đời này, ngoài ca ca ra thì không có ai đối tốt với nàng giống như vậy. Kiếp trước nàng từng nghĩ, có phải vì ca ca quá tốt với nàng nên nàng coi đó là yêu hay không? Hay là đây không phải là yêu, mà là ý lại nên sinh ra ảo giác. Sau khi nàng nghiêm túc tự hỏi nhiều lần, chắc chắn đáp án là không phải, nàng thật yêu ca ca, đó không phải là ý lại. Nhưng mà nàng không biết, liệu kiếp này ca ca có yêu nàng hay không? Không phải loại yêu mến ca ca dành cho muối muối.

Mặc kệ như thế nào, nàng sẽ cố gắng. Nếu như kết cục của nàng và ca ca giống kiếp trước, nàng sẽ chọn trở thành muối muối tốt của hắn, sẽ không gây phiền toái cho hắn. Ít nhất, sẽ không làm thiếp khiến hắn bị đồng học xem thường.

Khẽ cười, ngắt mũi Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông cảm thấy Khâu Tiểu Ninh trở thành tiểu nha đầu hay đi theo bên cạnh hắn rồi.

"Tiểu Ninh. . . . . Tiểu Ninh. . . . ." Ngoài cửa, âm thanh sát phong cảnh truyền đến, khiến Khâu Tiểu Ninh không thể không buông tay Khâu Minh Thông ra rồi đáp một tiếng. Khâu Tiểu Ninh vừa đáp một tiếng, người lập tức chạy đến trước mặt nàng và Khâu Minh Thông.

Vừa nhìn thấy người, Khâu Tiểu Ninh liền đen mặt, giọng nói có chút không được tự nhiên: "La Tiểu Lệ, sao ngươi lại tới đây?" Khâu Tiểu Ninh kêu lên cả tên cả họ. Sau khi sống lại, nàng cũng chưa gặp lại nữ nhân này, suýt chút nữa thì quên ả, kiếp trước nàng thậm chí như vậy một phần là do nữ nhân này gây ra.

Một tiếng này của Khâu Tiểu Ninh, cuối cùng khiến La Tiểu Lệ đang si ngốc nhìn Khâu Minh Thông hoàn hồn, ả cười dịu dàng lên tiếng nói: "Tiểu Ninh, tại sao ngươi có thể nói ta như vậy? Ta vừa từ nhà bà ngoại trở về thì tới gặp ngươi đây. Minh Thông ca ca, tiểu Ninh bị làm sao vậy?" Kẻ ngu này, đúng là đồ ngốc. Muối muối ngốc như vậy mà Minh Thông còn đối tốt với nàng, thật là quá khinh người. Nhưng mà đứa ngốc này bị sao vậy, trước kia gặp ả không phải đều rất vui vẻ ả? Chưa từng dùng giọng điệu này để nói chuyện với ả.

Khâu Tiểu Ninh còn chưa có lên tiếng, Khâu Minh Trí theo đuôi La Tiểu Lệ vào phòng nói: "Ngươi đúng là cái đồ không có lễ phép, còn không mau xin lỗi tiểu Lệ." Ở trong lòng Khâu Minh Trí, mười cái muối muối cũng không quan trọng bằng một La Tiểu Lệ.

"Muối. . . . ."

Khâu Minh Thông kéo bàn tay của muối muối, lạnh lùng nhìn nhị đệ mình và La Tiểu Lệ một cái, nói: "Nhị đệ, lần sau mà lỗ mãng như vậy, thì về phòng chép năm lần Tam Tự kinh." Nói xong, kéo Khâu Tiểu Ninh ra khỏi nhà chính, trực tiếp phốt lờ La Tiểu Lệ. Ánh mắt của La Tiểu Lệ khi nhìn hắn và nha đầu nhà hắn làm hắn khó chịu đã lâu rồi.

Thấy Khâu Minh Thông đi, La Tiểu Lệ bắt mắt dậm chân, trợn mắt nhìn Khâu Minh Trí một cái rồi chạy ra khỏi Khâu gia. Bây giờ tuổi còn nhỏ, mặt ả chưa đầy bằng sau này.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Bị ca ca kéo ra ngoài cửa, Khâu Tiểu Ninh thờ phào nhẹ nhõm. Không ngờ nàng gặp La Tiểu Lệ sớm như vậy, nghĩ đến nhị ca đối xử với ả giống đòi trước, Khâu Tiểu Ninh nhẹ cau mày. Nữ nhân này đúng là âm hồn bất tán. Mặc dù ca ca không để ả vào mắt, chưa chắc ả sẽ không sử dụng thủ đoạn hèn hạ giống như kiếp trước, ca ca bỗng nhiên trở thành vị hôn phu của ả. Chỉ là không biết sau này ca ca có cưới nàng hay không?

Khâu Minh Thông thấy muội muội thờ phào một cái, lại nghĩ tới thái độ vừa rồi của nàng với La Tiểu Lệ, hỏi: "Nha đầu, muội cùng La Tiểu Lệ làm sao vậy? Không phải trước kia muội rất thích đi theo nàng ta à?" Mặc dù hẳn cảm thấy La Tiểu Lệ đến gần muội muội là có dụng ý khác, nhưng muội muội thích đi theo sau ả, hẳn khuyên nhiều lần đều vô dụng.

"Không phải, chính là không muốn làm bạn với nàng ta thôi. Ca ca, huynh về phòng đọc sách đi, muội muốn đi giúp nương." Khâu Tiểu Ninh không muốn thảo luận với ca ca chuyện của La Tiểu Lệ một chút nào.

"Thật hết cách với muội, muội ngoan ngoãn trở về phòng đi, ngày mai còn phải nhờ muội dạy mọi người làm bánh bao hấp đấy." Xoa đầu Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông cười trở về phòng.

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, Khâu Tiểu Ninh đã thức dậy. Đến nhà chính, thấy cha nương và các ca ca đều ở đây thì vội đi tới. Khâu Minh Trí vừa nhìn thấy Khâu Tiểu Ninh thì hưng phấn tròn mắt nhìn nàng một cái, trong lòng nghĩ, nếu việc này không kiếm được bạc thì nhất định phải dạy dỗ đứa ngốc này thật tốt mới được, hỡi hân mới sáng sớm liền bị gọi dậy. Chỉ là Khâu Khải Chính và cả nhà đều ở đây, hẳn cũng không dám nói gì.

Khâu Tiểu Ninh nghiêm túc chỉ dạy nhào bột mì, nặn bánh bao hấp. Trong chốc lát đã làm xong hai lồng, đến lúc chuẩn bị hấp lồng thứ ba, Khâu Tiểu Ninh thoa chút dầu lên vải trắng được đặt ở phía dưới. Viên thị nhìn thấy thì đau lòng nói: "Mấy cái bánh bao này nặn xong rồi cho lên hấp là được, còn bôi dầu làm cái gì, không phải là quá lãng phí sao?" Dầu này còn quý hơn cả thịt heo ấy.

"Nương, nếu không bôi chút dầu dưới đáy lồng, khi bánh bao chín thì không lấy ra được." Khâu Tiểu Ninh bôi xong, buông hũ dầu trong tay xuống, nghiêm túc giải thích cho Viên thị. Viên thị vừa nghe, cũng biết, chỉ là suy nghĩ một chút lại lên tiếng nói: "Cái này kiếm được tiền hay không còn chưa biết, mà dù có thể kiếm được tiền mà ngày nào cũng dùng cái này thì cũng tốn không ít bạc đâu?" bà nói xong thì nhìn về phía Khâu Khải Chính.

Khâu Tiểu Ninh cúi đầu suy nghĩ một chút, vị ma ma trước kia dạy nàng như vậy, nói là làm như thế thì mùi vị cũng ngon hơn. Nhưng nương nói cũng không phải là không có đạo lý, nghĩ đến trước kia Hàn phủ hấp cái gì cũng dùng lồng trúc nhỏ để hấp, chưa bao giờ bị dính. Nàng nghĩ, định nói ra chuyện này, nhưng vừa mới ngẩng đầu lên thì thấy Khâu Minh Thông liếc mắt liền ngoan ngoãn ngậm miệng. Đùng vậy, lúc này nàng mà nói nữa e là cha sẽ nghĩ nàng bị quỷ ám mất, sao nàng lại quên mất là mình còn chưa tới năm tuổi.

Bên này Khâu Khải Chính cũng không trả lời Viên thị, người một nhà nhanh chóng nặn xong bánh bao hấp trước mặt. Khâu Tiểu Ninh nhìn nước trong nồi một chút, thấy thích hợp mới đem lồng hấp đặt ở trên nồi bắt đầu hấp.

Chờ lúc bánh bao hấp trong nồi chín thì trời cũng vừa sáng. Khâu Khải Chính đã đặt một cái bàn ở ngoài cửa và một xấp giấy dầu từ trước, chờ bánh bao hấp chín mang lên để trên bàn. Bánh bao hấp vừa mới bung ra, mùi thơm đã hấp dẫn được rất nhiều người, nhưng mà không có ai dám lên hỏi xem bao nhiêu tiền. Viên thị thấy thì âm thầm lo lắng, Khâu Minh Trí hã hê nhìn Khâu Tiểu Ninh một cái. Khâu Khải Chính bình tĩnh tự nhiên, có người thì sao còn sợ không bán được đồ?

Cứ như vậy bẽ tắc một lát, Khâu Minh Thông vỗ vỗ tay Khâu Tiểu Ninh, nhìn xung quanh thấy có tám tiểu hài từ đi theo cha nương. Suy nghĩ một chút, liền buông tay Khâu Tiểu Ninh, đứng trước mặt Khâu Khải Chính cười nói: "Cha, bên cạnh có tám tiểu hài từ, chúng ta mở ra một lồng cho bọn hân mỗi người một cái đi!" Nhớ lúc trước ăn bánh bao hấp, hẳn ăn mấy cái vẫn cảm chưa thấy thỏa mãn, hẳn không tin phương pháp này vừa ra người bên trên sẽ nhịn được.

Khâu Khải Chính nghe xong, vui mừng xoa đầu Khâu Minh Thông, tên của con trai ông không sai chút nào. Không chờ Viên thị nói, Khâu Khải Chính cầm đũa lên, gấp lên đặt trước mặt một cô bé: "tiểu cô nương, cho cháu nếm thử một cái xem ăn có ngon không?"

Tám đứa trẻ, mỗi đứa cầm trong tay một cái, mặc dù miệng nhỏ nhưng hai ba miếng thì ăn hết. Lần này, mấy đứa nhỏ vừa được nếm qua, kéo cha nương của mình phải được ăn thì mới đi. Cứ như vậy có vài người nữa đến mua, ăn một lần lại muốn ăn nữa. Không bao lâu, bảy nồi lớn chung bánh bao hấp đều bán hết. Có người vừa ăn xong lại đứng trước lồng hấp hỏi: "Lão bản, nhà ông còn nữa không? Tôi muốn mua về cho vị kia nhà tôi ăn." Đồ ăn này bọn họ thấy qua ở thực phường lớn rồi, rất quý, cho nên vừa rồi không dám hỏi giá, vừa nghe lão bản nói giá xong mới dám mua.

Viên thị thu được tiền thì vui mừng, cười tươi như hoa, nói: "Vị đại tỷ này, hôm nay bán hết rồi, ngày mai người lại quay lại đi!" Trong túi nặng trĩu, chắc chắn là kiếm được tiền vốn hôm qua mua bột mì và thịt, khéo khi còn kiếm được lời đấy. Làm ăn, có mấy người trong ngày thứ nhất đã kiếm được lời.

Bán xong, người một nhà cười ha hả cất lồng hấp và cái bàn vào trong nhà. Khâu Khải Chính đưa ra quyết định, xử lý tốt mọi chuyện trong nhà thì đến Hàn phủ từ việc.

Bên cạnh, Vương thị, nương của La Tiểu Lệ ở bên cạnh nhìn hồi lâu, thấy Viên thị kiếm được tiền thì đỏ mắt, Khâu gia này chơi cái trò gì? Tự nhiên kiếm được nhiều tiền như vậy? Về nhà phải báo nữ nhi sang Khâu gia hỏi một chút, nhà bà cũng làm, có tiền mọi người cùng nhau kiếm không được sao! Nghĩ như vậy, Vương thị ba bước cũng hai bước chính là đi về nhà.

Vương thị chạy về nhà nói với La Tiểu Lệ chuyện vừa rồi nhìn thấy, La Tiểu Lệ sáng mắt lên rồi gật đầu: "Nương, hiểu rồi, con sẽ sang Khâu gia hỏi đứa ngốc kia, nàng mà có chuyện gì chắc chắn sẽ nói với con. Người cứ đi làm việc đi, một lát con trở lại nói cho người." Nói xong, La Tiểu Lệ đứng dậy đi về phía Khâu gia.

Bên này, đang ăn điểm tâm, Khâu Minh Thông cũng không cần phải đi học đường, Khâu Tiểu Ninh kéo hán ngồi ở hoa quế đối với hạ để hán dạy Tam Tự kinh. Đọc xong một lần Khâu Minh Thông liền ngừng lại, để cho Khâu Tiểu Ninh nói ý nghĩa của Tam Tự kinh. Nhìn mặt ca ca bởi vì đọc sách mà tỏa sáng, Khâu Tiểu Ninh ngây ngốc nhìn chăm chăm đến thất thần. . . . .

Khâu Minh Thông thấy muội muội ngây ngốc nhìn mình, đoán chắc nàng không nghe lời mình vừa mới giảng, cười nói: "Nha đầu, nghĩ cái gì hả? Nhắc lại lời ca ca vừa giảng." Nha đầu này.

"Ca ca, tương lai huynh nhất định phải thi đỗ Trạng Nguyên, khiến nhà chúng ta cũng cảnh tượng cảnh tượng." Lời này, Khâu Tiểu Ninh mơ hồ nói ra giống như kiếp trước. Nàng cũng không biết tại sao lại nói như vậy, chỉ là cảm thấy đó là chuyện ca ca của nàng phải làm. Nhưng mà nếu ca ca làm Trạng Nguyên, thì nàng có đủ tư cách đứng ở bên cạnh hán hay không?

Khâu Minh Thông ngăn người, xoa đầu Khâu Tiểu Ninh: "Được, chắc chắn ca ca thi cái Trạng Nguyên về cho nhà chúng ta." Không biết nếu muội muội biết mình không phải là nữ nhi của cha nương thì có đau lòng hay không? Nếu như muội muội đau lòng, hán khảo trúng Trạng Nguyên nhất định có thể tìm được thân sinh của nàng, như vậy nàng sẽ không khổ sở. Nghĩ như vậy, Khâu Minh Thông ôn nhu nhìn Khâu Tiểu Ninh, đặt mục tiêu ở trong lòng mình.

Bị Khâu Minh Thông ánh mắt của thấy phải thiếu chút nữa mất hồn, Khâu Tiểu Ninh vội hồi hồn cười nói: "Nhưng mà nếu ca ca làm thương nhân khẳng định cũng là thật tốt, sáng nay lúc bán bánh bao hấp ấy, nếu không có ca ca thì không biết đợi đến lúc nào mới bán xong? Ca ca, nếu như huynh làm thương nhân chắc chắn sẽ là một đại gian thương, có thể kiếm rất nhiều bạc, ha ha ha ha . . . . ."

"Nha đầu, lại dám nói ca ca như vậy, không được, phải mang muội đến chịu phạt trước mặt cha, muội đứng lại đó cho huynh. . . . ." Bỗng nổi hứng muốn chơi đùa, đuổi theo sau Khâu Tiểu Ninh.

Tháng tám đúng mùa hoa quế nở, cây hoa quế , tiếng nói tiếng cười. Trong hoàng cung, một tiểu bánh bao tên là Hiên Viên Minh Nhật bỗng cảm thấy vui vẻ. Ngẩng đầu, xoa tim đang đập, Hiên Viên Minh Nhật bỗng muốn gặp người muội muội hán chưa từng gặp mặt này, vui vẻ vừa rồi là muội muội mang cho hán sao?

La Tiểu Lệ chạy đến Khâu gia, thì thấy Khâu Tiểu Ninh và Khâu Minh Thông chạy tới chạy lui dưới gốc cây quế. Trên mặt xuất hiện vẻ ghen ghét, rất nhanh liền che giấu, cười đi tới trước mặt hai người nói: "Minh Thông ca ca, tiểu Ninh, hai người đang làm cái gì mà vui vẻ như vậy?"

"Sao người lại tới đây?" Khâu Tiểu Ninh dừng lại, không vui nhìn La Tiểu Lệ. Nàng hôm qua rõ ràng tỏ ra nàng không thích, tại sao nữ nhân này lại tới nữa? Trước kia nếu như mình và ả giận đối, không phải nàng đều phải dụ dỗ ả ta trước hay sao? Nàng sớm nên nghe lời Tước Nhi , không nên tin rằng ả là người tốt.

"Nha đầu, người khác không có lễ phép thì muội cũng không có hay sao." Gật đầu với La Tiểu Lệ một cái, Khâu Minh Thông nói tiếp: "Trước giờ không phải người thường xin phép sang nhà ta tìm nhị đệ của ta à, nhưng mà nhị đệ đi ra ngoài rồi, người sang nhà sát vách mà tìm hán." Khâu Minh Thông biết La Tiểu Lệ tới để làm gì. Buổi sáng, lúc Vương đại thẩm lên lên lút lút nhìn nhà hán thì hán biết, chắc chắn bà ấy sẽ bảo La Tiểu Lệ sang bên này hỏi dò. Nhưng mà La gia cách nhà bọn họ quá gần, nếu như cũng làm bánh bao hấp thì việc buôn bán của nhà bọn họ sẽ không tốt.

La Tiểu Lệ há hốc mồm, còn chưa nói ra ý định của mình thì bị Khâu Minh Thông chặn lại. Bên cạnh, Khâu Tiểu Ninh vừa nghe ca ca nói như vậy, vội vàng gật đầu nói: "Đúng vậy, người nên đến nhà La Tam ở sát vách tìm nhị ca của ta. Ca ca, chúng ta vào phòng của huynh đi, huynh dạy Ninh nhi viết Tam Tự kinh. Tiểu Lệ tỷ tỷ, tỷ cũng đừng đứng ở nơi này, nhanh đi tìm nhị ca đi!" Nói xong, kéo Khâu Minh Thông đi vào trong phòng hán.

La Tiểu Lệ đứng tại chỗ dậm chân, ả muốn đi tìm cái tên Khâu Minh Trí kia từ khi nào hả? Nhưng mà không thể hỏi Khâu Tiểu Ninh, đi hỏi Khâu Minh Trí thì cũng giống nhau. Nghĩ như vậy, ả nghiêm mặt đi sang nhà sát vách. Hoàn toàn không phát hiện, từ lúc đầu đến bây giờ, ả bị Khâu Minh Thông nắm mũi dắt đi.

Khâu Tiểu Ninh vừa vào trong phòng Khâu Minh Thông , liền che miệng nở nụ cười: "Ca ca, huynh thật thông minh! Vậy mà La Tiểu Lệ không phát hiện ra có gì không đúng!" Ca ca thật là quá thông minh, bất tri bất giác dắt mũi La Tiểu Lệ.

"Muội muội, muội phải nhớ kỹ, với người mà mình không thích, không cần giống trổng khua chiêng thể hiện không thích nàng, như vậy dễ đắc tội người khác, hơn nữa còn mang tới phiền toái không cần thiết. Biện pháp tốt nhất chính là không đối sắc, một vài chi tiết nhỏ cũng có làm cho nàng không đến gần được muội, nhưng không tìm ra một chút sai lầm nào của muội. Sau này, không được thất lễ với La Tiểu Lệ giống như ngày hôm nay, nếu không, người ngoài nhìn thấy sẽ nói là muội không lễ phép." Khâu Minh Thông nói xong, cúi người véo khuôn mặt béo ụt ịt của Khâu Tiểu Ninh. Hán nhìn La Tiểu Lệ khó chịu đã lâu rồi, hán vẫn nhớ chuyện ả nói xấu muội muội của hán là đứa ngốc.

Khâu Tiểu Ninh gật đầu một cái, ghi nhớ lời của ca ca.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Khâu Khải Chính mất hai ngày mới đặt mua được đồ vật cần thiết, may mà tiền viện Khâu gia khá lớn, nếu không thì không thể đặt nhiều đồ như vậy. Nhìn trong viện đầy bàn ghế, Khâu Khải Chính thở phào nhẹ nhõm. Đặt mua những thứ này vẫn còn dư không ít bạc, trong nhà có chuyện gì cũng không phải lo lắng. Ông suy nghĩ một chút, liền chuẩn bị tìm thời gian vào Hàn phủ từ chức quan sự.

"Lão gia, bắt đầu từ ngày mai chúng ta có nên làm thêm bánh bao hấp nữa hay không?" Mới ba ngày, bọn họ liền kiếm gần bảy, tám lượng bạc, đây là việc rất ít người làm được. Mỗi ngày sau khi bán xong bánh bao, thấy còn nhiều người đứng chờ, Viên thị cảm thấy rất tiếc. Nếu bọn họ làm nhiều hơn thì sẽ kiếm thêm bao nhiêu bạc nữa đây.

"Không vội, cứ để bọn nhỏ nghỉ ngơi một ngày trước. Bà đi chợ mua ít vải, nhờ Hoa đại thẩm ở cách vách làm cho bọn nhỏ mấy bộ quần áo? Đừng thiếu của Ninh nhi, đừng quên đều nhờ công của nó." Khâu Khải Chính nhàn nhạt lên tiếng nói.

Viên thị gật đầu, mặc dù không tình nguyện, nhưng chuyện Khâu Khải Chính đã nói thì bà không dám trái lời. Nghĩ đến chuyện của Khâu Minh Duệ, Viên thị mở miệng nói: "Lão gia, nhìn tình huống của cửa hàng bánh bao này, về sau chắc chắn sẽ rất nhiều việc, có nên cho Duệ nhi đi tập võ nữa không?" Nhiều người sẽ làm thêm nhiều hơn một chút, hơn nữa luyện võ không thể thi Trạng Nguyên, tương lai làm gì có tiền đồ. Không bằng làm thêm ít lòng bánh bao, để dành tiền cho hấn lấy thê từ.

"Không được, đứa nhỏ thích thì cứ để cho nó học." Khâu Khải Chính nghe Viên thị nói, giọng trả lời nghiêm trọng hơn một chút, ông đã an bài cho mấy đứa nhỏ. Hơn nữa Đường Kim Thiên Từ là một hiền quân, trọng cả văn lẫn võ, chỉ cần tương lai Duệ nhi có bản lĩnh thì chắc chắn sẽ có tiền đồ. Những cái này, chắc chắn Viên thị không hiểu được.

Viên thị cúi đầu không nói lời nào, trong lòng có chút không vui, bà không tin cả ngày mưa dầm mưa thương thì sẽ làm nên trò trống gì. Khâu Khải Chính bắt đầu đi nhìn vị thê từ không có tầm nhìn này một cái, nói: "Sẽ có người làm việc, tôi tìm thời gian đến Hàn phủ từ chức." Nói xong, liền xoay người rời đi. Viên thị vội vàng kéo ông lại, lên tiếng nói: "Không được, dù sao mỗi tháng cũng có thêm mười lượng bạc, ông đừng từ chức, tôi mệt mỏi một chút cũng được, không được không được. . . . ." Chuyện này bà suy nghĩ mấy ngày nay, cảm thấy trượng phu rời Hàn gia thì không tốt.

"Nương, chúng ta nghe cha." Khâu Minh Thông đi vào, tay kéo Viên thị, ngăn cản bà nói tiếp.

"Ta. . . . ."

Viên thị còn chuẩn bị nói gì, Khâu Minh Thông vội nói với Khâu Khải Chính: "Cha, hôm đây cho con đi với người đến Hàn phủ! Hôm trước con mượn Luận Ngữ của Hàn thiếu gia vẫn chưa trả cho hấn." Vốn là chỉ cần nhờ cha mang trả cho hấn là được rồi, nhưng nếu hấn cùng đi với cha, Hàn lão phu nhân chắc sẽ không làm cha mất mặt.

"Được, đến lúc đó cha gọi con cùng đi." Xoa đầu Khâu Minh Thông, cuối cùng tâm tình Khâu Khải Chính cũng tốt hơn một chút.

Khâu Tiểu Ninh ở trong phòng, làm xong mọi việc, đứng ở bên cửa sổ chia tay. Tước Nhi ở trên cây trong hậu viện vội bay đến bên cửa sổ của Khâu Tiểu Ninh, Khâu Tiểu Ninh cười vuốt đầu của nó: "Tước Nhi, sang thu rồi sao ngươi không bay đến Giang Nam tránh rét? Không sợ lạnh à?"

"Chít chít. . . . ."

"À, vậy hả. Đứng rồi, Tước Nhi, ngươi có thể giúp ta tìm cha nương ruột hay không? Ngươi có rất nhiều đồng loại đúng không?" Nhìn tiểu Tước, ánh mắt Khâu Tiểu Ninh sáng lên, nghĩ tới một chủ ý.

"Chít chít. . . . ." Ma Tước cúi đầu khê khê, không dám nhìn Khâu Tiểu Ninh.

Mà Khâu Tiểu Ninh nghe xong tiếng kêu của Ma Tước, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ thất vọng. Hít một hơi bình tĩnh lại, ngược lại an ủi Ma Tước nói: "Không sao đâu Tước Nhi, đây không phải là lỗi của ngươi, có lẽ là chưa phải lúc ta được gặp thân sinh phụ mẫu, chỉ cần bọn họ còn sống là ta thấy vui rồi." Mặc dù nói như vậy, trong lòng Khâu Tiểu Ninh vẫn hơi khổ sở, nàng chỉ hi vọng nàng có nương, người mà sẽ đối xử với nàng giống như bây giờ nương đối xử với các ca ca vậy.

Ma Tước thấy nàng khổ sở, bay ra ngoài một lúc lâu rồi bay trở lại, cắp trong miệng một bông hoa cúc màu hồng nhỏ. Hôn mỏ tay Khâu Tiểu Ninh, để cho nàng vuốt tay, thả hồng cúc vào trong tay Khâu Tiểu Ninh.

Khâu Tiểu Ninh cầm hoa để trước mũi ngửi một chút, rất thơm, còn thơm hơn những bông hoa nàng từng thấy rất nhiều. Người bình thường không thể thấy cái này: "Tước Nhi, ngươi không nên lấy cái này? Ta đã nói là không được vào trang viện của nhà giàu sao? Cần thận không bọn họ nướng ngươi lấy thịt ăn, lần sau không cho đi biết không?" Kiếp trước trừ ca ca và tam ca, nàng cũng không có bằng hữu. Mặc dù Tước Nhi không phải người, ở trong lòng nàng Tước Nhi chính là bằng hữu. Nhưng kiếp trước Tước Nhi thường bay vào Hàn phủ, bị thiếu phu nhân sai người bắn chết, nàng nhớ lúc ấy nét mặt thiếu phu nhân lạnh lùng nhìn nàng chằm chọc nói rằng chim xấu như vậy làm dơ bản ánh mắt của nàng ấy. Cho nên, kiếp này Khâu Tiểu Ninh dặn Ma Tước không cần bay vào mấy gia đình giàu có.

"Chít chít. . . . ." Vừa gọi vừa nghiêng đầu nhìn Khâu Tiểu Ninh.

Vừa nghe nó nói, Khâu Tiểu Ninh chút nữa thì nhảy dựng lên: "Ngươi nói cái gì? Đây là Thành vương phi trông? Sao ngươi lại trộm đồ của Thành vương phi? Nhanh mang trả lại, người khác phát hiện thì làm sao bây giờ?" Thành vương phi và Thành vương là người dân chúng Hoàng Thành sùng bái nhất, sao nàng có thể cầm đồ của bà ấy. Hơn nữa, dù chỉ là một bông hoa, nếu Thành vương phi vứt đi rồi thì thị vệ trong cung có còn tới bắt Tước Nhi nữa hay không?

"Lúu rú. . . . ." Kêu lên vài tiếng , Ma Tước quả quyết bay đi.

Nhìn Tước Nhi bay đi, Khâu Tiểu Ninh bắt đầu nhìn bông hoa đang khoe sắc trong tay. Suy nghĩ một chút, thận trọng cắt hoa vào trong cỏ khô ở dưới gầm giường, làm như vậy có thể lưu giữ bông hoa này mãi mãi. Có lẽ là hoa quá đẹp, hoặc là bởi vì do Tước Nhi thiên tâm vạn khổ mang về, Khâu Tiểu Ninh muốn giữ lại, không vứt nó đi.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, Khâu gia tiếp tục bận rộn. Bởi vì mấy ngày trước ở bên ngoài nghe nói Khâu gia muốn mở cửa hàng, sáng sớm mở cửa, bên ngoài đã có rất nhiều người đứng chờ. Trong chốc lát liền bán hết mấy lồng lớn bánh bao hấp. Có người thấy có cháo còn ngồi xuống, nắm cái bàn đặt trên đất trống phía trước viện đều kín người ngồi. Còn chưa hết một buổi sáng, bánh bao, bột mì đều dùng hết, một nồi cháo lớn cũng bán hết.

Nhìn lồng hấp trống không và cái bàn bày đầy bát đĩa, người Khâu gia vừa mệt vừa vui. Lúc này bụng Khâu Minh Trí vang lên, mọi người mới nhớ tới bán hết đồ ăn rồi thì bọn họ ăn cái gì? Khâu Minh Thông cười meo meo bụng một măm lớn đi ra, bên trên đầy một măm bánh bao hấp. Đặt bánh bao lên trên một cái bàn, cười nói: "Đây là muối muối vừa mới làm, muối ấy biết chắc chắn chúng ta cũng đói bụng nên chuẩn bị không ít đâu, mọi người nhanh ngồi xuống ăn đi! Đúng rồi, Tam đệ, trong nhà muối muối còn giữ lại chút cháo, vào lấy ra đi."

Khâu Minh Duệ gật đầu một cái, đi mấy bước thì quay lại, thản nhiên nói: "Về sau có ai dám nói muối muối là kẻ ngốc, đệ sẽ đánh hắn." Nói xong, còn đặc biệt nhìn Khâu Minh Trí một cái. Chỉ là, lúc này Khâu Minh Trí đang nhìn chằm chằm bánh bao hấp trên bàn, không thèm nhìn Khâu Minh Duệ.

Ăn xong bánh bao, cả nhà nghỉ ngơi một lúc, mọi người mới đứng dậy thu dọn đồ đạc. Trở lại nhà chính, đem tất cả tiền đồng nhận được đều để ở trên bàn, sau khi đếm xong, mọi người đều sợ ngây người. Trừ số tiền mua bột mì, thịt heo và những thứ khác, có chừng vài lượng bạc, nhiều hơn tiền lương một tháng của Khâu Khải Chính. Mà mới chỉ bán lúc sáng sớm, nếu như bán cả ngày thì không phải sẽ kiếm được càng nhiều sao?

So với vui mừng của mọi người, Khâu Minh Thông vẫn lý trí hơn, cái này mới ra mọi người mới mê là tự nhiên. Nhưng đến khi hết mới mê, một ngày sẽ không có nhiều khách như vậy, nếu bọn họ muốn buôn bán thì cần phải nghĩ thêm vài thứ khác. Nhưng mà lúc này không cần vội, ít nhất phải hai, ba tháng nữa nghĩ tiếp cũng được. Bây giờ phải nhanh chóng đi với cha đến Hàn phủ từ chức, tránh cho sau này gặp chuyện.

Rõ ràng là Khâu Khải Chính và Khâu Minh Thông nghĩ khá nhanh chóng, bảo Viên thị cắt tiền xong tiện thể nói: "Bà ở lại trông nhà, tôi và Thông nhi đến Hàn phủ một chuyến." Ông phải sớm từ chức công việc ở Hàn gia, nếu không để mấy kẻ nhiều chuyện nói huyền thuyên về chuyện ông buôn bán trước mặt lão phu nhân thì không tốt.

Viên thị gật đầu một cái, không lên tiếng, nhìn tình cảnh ngày hôm nay thì nếu có ít người giúp thì không làm gì được. Tất nhiên Khâu Tiểu Ninh biết ca ca và cha muốn đi làm gì, ngoan ngoãn ngồi một bên, chỉ nói: "Cha và ca ca về sớm một chút."

"Biết rồi, nha đầu." Khâu Minh Thông cười xoa đầu muối muối, lúc này mới đi theo Khâu Khải Chính ra khỏi cửa.

Hàn phủ.

Khâu Khải Chính tìm Tổng Quản Sự nói muốn từ chức, Tổng Quản Sự Sự ngăn ra: "Ông nói cái gì, ông phải đi? Sao, chưa gì đã tìm được ông chủ mới rồi hả? Tôi nói ông làm người như vậy có phải hay không hơi quá đáng một chút? Ông. . . . ." Nói ra thì Tổng Quản Sự không muốn cho Khâu Khải Chính đi. Khâu Khải Chính mà đi, về sau quyền sở sách khó giải quyết biết giao cho ai làm bây giờ? Bận rộn làm không xong lão biết chia công việc cho ai? Mấy vị quan sự trong phủ này, trừ Khâu Khải Chính dễ giải quyết , những người còn lại lão không dám đắc tội. Hơn nữa, Khâu Khải Chính đắc tội lão phu nhân, nếu lão phu nhân không lên tiếng thì sao lão dám thả người.

Khâu Khải Chính nhẫn nại nghe Tổng Quản Sự nói. Qua nửa canh giờ không thấy lão có ý định dừng lại thì hơi bức mình, mọi khi không phải lão hận ông đến mức chỉ mong ông đi khuất mắt lão sao? Ngược lại, sao bây giờ lão lại không để cho ông đi rồi? Thoáng cười lạnh, chuẩn bị nói, Khâu Minh Thông trước ông một bước chậm rãi lạnh nhạt nói: "Tổng Quản Sự, làm phiền ông dẫn chúng ta đến gặp lão phu nhân, chúng ta phải cảm ơn mấy năm nay ngài ấy đã chăm sóc Khâu gia." Khâu Minh Thông cũng hiểu là việc cha muốn rời Hàn phủ phải để Hàn lão phu nhân tự mình nhả ra, vị Tổng Quản Sự này cũng không làm được gì.

"Hả. . . . . à. . . . . được. . . . ." Tổng Quản Sự mơ mơ màng màng gật đầu một cái, gật xong mới lấy lại tinh thần. Lão vừa mới làm gì? Tự nhiên nghe lời một tên mao đầu tiểu tử, đang định lên tiếng, Khâu Minh Thông đã đứng lên, tao nhã lễ phép nói: "Tổng Quản Sự, mời ngài. . . . ."

Rõ ràng là giọng nói tao nhã lễ độ, Tổng Quản Sự lại nghe thấy có cả hàn ý. Lắc đầu một cái, nhất định là lão nghe nhầm, đối phương chỉ là một đứa bé chín tuổi, lúc nói chuyện làm gì có ý lạnh, sao nó có thể giống với chủ tử trong phủ?

Nghĩ vậy, Tổng Quản Sự hung hăng tròn mắt nhìn Khâu Minh Thông một cái, lúc này mới tâm không cam tình không nguyện đi đứng trước hai người.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

"Lão phu nhân, Tổng Quản Sự đưa Khâu quân sự tới nói rằng có chuyện muốn gặp ngài, ngài có muốn gặp không? Nếu ngài không muốn gặp, nô tỳ sẽ đuổi bọn họ." Xảo ma ma nghe nha hoàn nhẹ giọng bẩm báo xong, liền hỏi thăm bên tai Hàn lão phu nhân. Khâu quân sự này tám phần là không chịu nổi, muốn tìm lão phu nhân nhận sai! Chỉ là tính tình của lão phu nhân, nhận sai cũng chẳng có tác dụng gì.

Hàn lão phu nhân mở mắt, liếc mắt nhìn Xảo ma ma, một lát sau nhàn nhạt nói: "Bảo Tổng Quản Sự đi làm việc của hắn, để Khâu quân sự chờ đi! Thái Hương, đỡ ta đi nghỉ một lát." Buông trà trong tay, ánh mắt Hàn lão phu nhân hơi lóe. Xảo ma ma đáp một tiếng, liền đi truyền đạt ý tứ của bà. Cười lạnh trong lòng một tiếng, bà không thích cách làm của Hàn lão phu nhân. Ngoài miệng thì nói không so đo với người làm, nhưng cuối cùng vẫn lén lút như có như không truyền đạt ý tứ, để người khác gây khó dễ người mà bà ta không thích.

Xảo ma ma đẩy cửa ra, nhìn mấy người một cái rồi nói: "Tổng Quản Sự, ông có chuyện thì đi làm đi! Bây giờ Lão phu nhân đang ngủ trưa, làm phiền Khâu quân sự chờ một lát." Nói xong, đồng tình nhìn cha con Khâu gia, chắc chắn lão phu nhân sẽ ngủ đến xế chiều. Thu hồi đồng tình, bước vào phòng đóng cửa lại.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị, trong lòng Khâu Khải Chính vẫn có chút khó chịu. Bản thân ông cảm thấy ông chăm chỉ làm việc ở Khâu gia hai mươi mấy năm, sổ sách qua tay ông đều rành mạch rõ ràng. Đối với Hàn gia mặc dù không tính là tử trung, nhưng tuyệt đối là trung thành như một, nhưng bây giờ người chủ từ ông hầu hạ hai mươi mấy năm lại đối xử như vậy, làm ông không khỏi có chút đau lòng.

Khâu Minh Thông nắm tay, nhìn nét bối rối trong mắt phụ thân, càng quyết tâm muốn thi Trạng nguyên. Một ngày nào đó, hắn muốn cho những người xem thường bọn họ nhìn một chút, dù xuất thân thấp hèn cũng không phải là người mà bọn họ có thể tùy tiện xem thường. Đứng khoảng một canh giờ, trong phòng vẫn không có chút động tĩnh, Khâu Khải Chính nhìn sắc trời nói: "Thông nhi, đứng như vậy được một lúc rồi, thôi con về trước đi! Chốc nữa cha về sau."

"Cha, không sao đâu, con đi trả sách cho thiếu gia trước, rất nhanh sẽ quay lại, chúng ta cùng nhau về nhà." Khâu Minh Thông lắc đầu, sao hắn có thể về nhà một mình, hắn phải về cùng với cha.

"Cũng được, vậy con đi đi!" Xưa nay biết tính của con trai, Khâu Khải Chính cũng không nói nhiều.

Khâu Minh Thông cầm sách, đi xuyên qua vườn Hàn gia. Không ngờ lúc sắp ra khỏi vườn hoa, thì thấy một tiểu cô nương khoảng 13, 14 tuổi cười trên lưng nha hoàn chỉ lớn hơn nàng một chút, trong miệng còn nói: "Sao người chậm như vậy? Rùa đen bò còn nhanh hơn người, người mà không nhanh một chút buổi tối ta bảo Linh Hương không cho người ăn cơm, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút. . . . ." Nói xong, liền vỗ lên đầu tiểu nha hoàn.

Mấy nha hoàn hơi lớn một chút đứng bên cạnh Khâu Minh Thông thảo luận: "Không ngờ Khanh tiểu thư còn nhỏ tuổi mà có thể dày vò người khác như vậy, nha hoàn kia lớn hơn nàng bao nhiêu đâu! Nhìn thật không nổi."

"Hừ, không đành lòng, không đành lòng người dám đi lên nói gì sao? May chúng ta hơi lớn một chút, không phải làm nha hoàn cận thân của Khanh tiểu thư, nếu không. . . . ." Cũng không khá hơn tiểu nha hoàn kia. . . . .

"Ai, các người nói nhỏ một chút, ta nghe nói nhóm cận thân nha hoàn này của tiểu thư tương lai phải theo Khanh tiểu thư vào cung. . . . ."

"Hoàng cung, tính tình của tiểu thư mà cứ tiếp tục như vậy, sao hoàng thượng có thể. . . . ."

"Suyt, người muốn chết à. . . . ."

Khâu Minh Thông thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt xoay người rời đi, may mà cha không đồng ý đưa muối muối vào Hàn phủ, nếu không người bị khi dễ sẽ là nha đầu nhà hắn. Thấy một màn như vậy, Khâu Minh Thông càng hy vọng có thể nhanh chóng cắt đứt quan hệ với Hàn gia, nếu như tính tình vị Khanh tiểu thư kia vẫn tiếp tục như vậy, chưa đến 5 năm bên người nàng sẽ có án mạng.

Hàn Thiếu Quân nghe Tiểu Dục thông báo, nhú mồm một cái rồi nói: "Cho hắn vào đi." Tên Khâu Minh Thông này chắc là đồ ỷ, muốn trở lại bên cạnh hắn! Nếu như hắn quý xuống cầu xin mình, thì chuyện này có lẽ là có thể suy nghĩ một chút.

Khâu Minh Thông vào phòng, giống như bình thường kêu một tiếng: "Hàn thiếu gia, đã lâu không gặp, gần đây người có khỏe không?" Dáng vẻ tiểu đại nhân của Khâu Minh Thông có mấy phần giống dáng vẻ của Phu Tử hắn, khiến cho Hàn Thiếu Quân tức hộc máu, tên Khâu Minh Thông này vẫn giống như trước kia, rõ ràng là thư đồng của hắn, người làm của hắn, vậy mà lúc nào cũng làm ra vẻ ta không thấp hơn người. Hắn nén giận, đáp: "Tất cả đều tốt, mấy khi Minh Thông còn nhớ bản thiếu gia."

"Hàn thiếu gia, đây là Luận Ngữ mấy ngày trước ta mượn người, bây giờ Châu về Hợp Phố (trả về chủ cũ)." Quy cách đặt quyển sách trước mặt Hàn Thiếu Quân rồi lui lại mấy bước.

Hàn Thiếu Quân nhìn sách trên bàn một cái, ngẩng đầu nhú mồm nói: "Người tới, chính là vì cái này?" Đầu của Minh Thông có vấn đề rồi! Trong thư phòng của hắn có bao nhiêu quyển Luận Ngữ tốt, để ý quyển cũ nát kia làm gì.

"Đây là tự nhiên, dân gian có câu: có vay có trả, mượn nữa không khó, Minh Thông không muốn làm người có mượn không có trả." Khâu Minh Thông cười, nhưng nụ cười này lại không đạt đáy mắt. So với Hàn Thiếu Quân, Khâu Minh Thông càng hiểu che giấu cảm xúc của mình, tất nhiên đây là đối với người ngoài.

"Minh Thông đúng là người giữ chữ tín, đúng rồi, muối muối người vẫn khỏe chứ?"

"Đã tốt hơn nhiều, nhưng mà không thể thường xuyên ra khỏi cửa. Hàn thiếu gia, nếu không có chuyện gì ta xin cáo từ." Nói xong, Khâu Minh Thông

chấp tay, chuẩn bị rời đi.

"Ta với người đã lâu không gặp, không bằng ngồi xuống bồi bàn thiếu gia uống ly trà đi!" Hán muốn hỏi một chút, sao mọi người của Hán quý giá như vậy? Khiến Khâu gia không muốn đưa vào Hán phủ.

"Hán thiếu gia, hôm nay Minh Thông có chuyện quan trọng, hẹn ngày khác gặp lại." Nói xong, chấp tay ra khỏi viện của Hán Thiếu Quân. Quay lại viện của Hán lão phu nhân, đúng là cha mình vẫn đứng cô đơn ngoài cửa: "Cha, lão phu nhân vẫn chưa dậy sao?"

"Ừ, cũng sắp rồi!" Qua hai canh giờ rồi, một lát nữa là đến giờ ăn cơm của Hán phủ, ông không tin lão phu nhân vì ông mà không dùng bữa tối. Hôm nay ông nhất định phải rời Hán phủ.

Khâu Khải Chính đoán không sai, Khâu Minh Thông trở mới lại trong chốc lát, Xảo ma ma đã mở cửa ra: "Các người vào đi! Lão phu nhân vừa dậy, cho các người đi vào, nói ngắn gọn chút, sắp đến giờ cơm rồi."

"Làm phiền Xảo ma ma." Thiếp thân nha hoàn đi theo Hán lão phu nhân lâu nhất này cũng không tính là quá xấu. Lúc đầu bà không đòi được người ở Khâu gia, nếu khi trở lại khuya môi mím trước mặt Hán lão phu nhân thì e là cuộc sống của gia đình ông sẽ khó khăn hơn chút. Món nợ ân tình này, Khâu Khải Chính ghi nhớ ở trong lòng.

Hán lão phu nhân vừa mới tỉnh ngủ, cả người cũng có vẻ không quá tinh thần nhìn giống như vẫn chưa tỉnh ngủ. Thấy hai người đi vào, không nhẹ không nặng hỏi: "Khâu quân sự, ta vừa nghe nha hoàn nói ông tới, tìm ta có chuyện gì, nói đi!" Nói xong, liền đem tầm mắt chuyển đến trên ly trà.

Khâu Khải Chính hành lễ nạp thái: "Lão phu nhân, Khải Chính đã nói với Tổng Quản Sự là muốn rời khỏi Hán phủ, Khải Chính tới đây là muốn cảm ơn những năm gần đây lão phu nhân đã chăm sóc Khâu gia, Khải Chính tạ ơn lão phu nhân." Nói xong, quỳ xuống dập đầu ba cái. Dập đầu ba cái xong, ông và Hán gia không còn quan hệ.

Hán lão phu nhân hơi hép mắt, cười ha hả hỏi: "Khâu quân sự đang kể chuyện cười cho ta nghe sao? Sao ngày trước không thấy ông đề cập đến chuyện này? Chẳng lẽ nhanh như vậy tìm được chủ mới tốt hơn rồi?" Khâu Khải Chính này, chẳng lẽ thật sự đi tìm chủ từ mới rồi? Quả thật không phải kì từ khê, không hề trung thành với Hán gia.

"Không phải vậy, là Khải Chính cảm thấy năng lực có hạn, không thể giúp đỡ lão phu nhân làm việc, lúc này mới xin Tổng Quản Sự cho nghỉ." biết lão phu nhân không dễ ứng phó, Khâu Khải Chính nói tới nói lui cũng cực kỳ cẩn thận.

Hán lão phu nhân nghi ngờ hỏi: "Khâu quân sự ở Hán gia đã được hai mươi mấy năm, sao vừa nói đi là đi?" Khâu Khải Chính còn chưa có nói tiếp, Hán lão phu nhân thờ dài tiếp tục nói: "Ông muốn tìm cách thăng chức khác cũng là lẽ thường, tất nhiên nhớ Hán gia không giữ được ông, mau dậy đi! Người ngoài thấy lại cho rằng bà già đây ngăn cản con đường của ông đấy." Trong giọng nói của Hán lão phu nhân có vẻ luyến tiếc không muốn thả Khâu Khải Chính đi. Thật ra thì bản thân bà hiểu rõ hơn bất kỳ ai, hành động của Khâu Khải Chính không giống như bà suy tính, khiến bà vô cùng mất hứng.

Khâu Minh Thông thấy thái độ Hán lão phu nhân thay đổi hoàn toàn, trong lòng cảnh giác quay đầu lại, quả nhiên thấy Đại gia Hán gia là Hán Thêm đứng ở cửa không vui nhìn ông. Chỉ thấy hắn trực tiếp đi tới bên cạnh Hán lão phu nhân, thỉnh an bà rồi mới nhìn Khâu Khải Chính và Khâu Minh Thông, trong mắt tràn đầy khinh thường lạnh lùng lên tiếng nói: "Cũng chỉ là một người làm, nương còn quan tâm như vậy làm gì. Người đâu, đưa bọn họ ra ngoài rồi cho bọn họ hai mươi lượng bạc." Tâm phúc đi theo bên người Hán gia đều thành tinh, sao lại không hiểu ý tứ của chủ nhân, tám phần là để cho ý ở trước cửa Hán phủ cho ngay trước mặt mọi người. Vừa cho Hán gia thể diện, lại lộ ra là Khâu Khải Chính không biết điều, người như vậy sau này đi đâu cũng không được chủ tử trọng dụng.

"Đại gia, Khải Chính tuyệt đối không lấy bạc này, hơn nữa Khải Chính rời Hán phủ cũng sẽ không đến phủ khác làm công. Khải Chính tạ ơn các ngài đã chăm sóc Khâu gia, mong lão phu nhân và đại gia giữ gìn sức khỏe, Khải Chính liền từ biệt." Nói xong, hành đại lễ, cũng không chờ hai người kia đáp lại, kéo Khâu Minh Thông rời khỏi Hán phủ. Nếu ông thu hai mươi lượng bạc này, cả đời này ông sẽ bị người ta thuyết tam đạo tứ mất.

Hán lão phu nhân và Hán gia thấy hai người rời đi, cũng không làm cho người làm ngăn lại. Có nhiều việc Hán Thêm không biết, thấy Khâu Khải Chính này không phải rời Hán gia để tới chỗ khác, cũng không tức giận: "Nương, cũng chỉ là một người làm, lão cũng không đòi chủ, ngài đừng tức giận. Hán phủ chúng ta cũng không thiếu hạ nhân như lão, sáng mai con trai lại mua cho ngài mười người mới."

"Con a, dám trêu chọc nương. Đừng nhắc tới nữa, bây giờ dùng bữa ở chỗ nương đi! Xảo quyết ma ma, truyền lệnh. . . ." Hán lão phu nhân nhẹ nhàng gạt chuyện này đi, nhưng ánh mắt lại hơi lóe lên, bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy. Lá gan của Khâu Khải Chính cũng không nhỏ.

Ra khỏi Hán phủ, hai người đều thờ phào nhẹ nhõm. Đi vài bước, Khâu Minh Thông như có điều suy nghĩ quay lại nhìn cửa Hán phủ, cảm thấy mới bắt hòa với Hán gia giờ mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Hai cha con về đến nhà, Viên thị và Khâu Tiểu Ninh đang chờ ở ngoài cửa, vừa thấy hai người về, Viên thị vội đi tới hỏi: "Lão gia, như thế nào? Các chủ tử có gặp khó dễ cho ông không?" Viên thị làm nha hoàn ở Hàn phủ cũng khá lâu, cái suy nghĩ Hàn gia là chủ tử này đã khắc sâu trong đầu bà, vì thế cho nên ngày trước lão phu nhân nghĩ cũng chưa nghĩ liền gả bà cho Khâu Khải Chính.

"Không, đừng gọi chủ tử chủ tử nữa, sau này chúng ta không phải người làm của Hàn gia nữa rồi." Cuối cùng Khâu Khải Chính hiểu rõ cả nhà Hàn gia, ai này đều ích kỉ. Cũng không thể nói như vậy, đoán chừng ở trong mắt bọn họ tất cả người làm đều giống nhau.

Viên thị cúi đầu, cũng không nói gì nữa.

Sau khi Khâu Khải Chính không làm ở Hàn gia, cả nhà bắt đầu chăm chỉ bán bánh bao hấp, nửa tháng kiếm hơn 100 lượng bạc, khiến Viên thị mừng phát điên. Nhưng đúng lúc này, sát vách lại khai trương một cửa hàng bánh bao hấp, người mở tiệm không ai khác ngoài gia đình La Tiểu Lệ. Biết tin này, Viên thị tức giận vội gọi mấy hài tử vào, chất vấn: "Nói, là ai nói cho Tiểu Đề Từ bên La gia phương pháp làm bánh bao hấp của nhà chúng ta? Không biết đây là miếng cơm của nhà chúng ta? Còn dám kể cho người khác biết, các con muốn chết đói hả! Khâu Tiểu Ninh, có phải là người nói cho Tiểu Đề Từ kia biết hay không?" Người đầu tiên Viên thị nghĩ tới chính là Khâu Tiểu Ninh chỉ vì nằng không phải là thân sinh của bà.

Vốn là Khâu Tiểu Ninh cúi đầu không lên tiếng, nhưng vừa nghe lời này của Viên thị, trong lòng không nén được lên tiếng khóc, tại sao mỗi khi có chuyện nương luôn chất vấn nàng đầu tiên? Làm bánh bao là do nàng nghĩ ra mà, dù không phải thân sinh nữ nhi của nương, nương cũng không nên coi thường nàng như vậy! Đang định lên tiếng, Khâu Minh Thông lên tiếng trước nàng nói: "Nương, người đừng có gấp chuyện gì cũng đổ lên đầu Ninh nhi, dù muội muội không phải nương. . . . ." Nói tới đây, Khâu Minh Thông đột nhiên ngừng lại, nếu muội muội biết mình không phải là con ruột của cha nương thì sẽ thương tâm đến mức nào đây, bây giờ nàng không nên biết chuyện này. Hắn hơi nhíu mày tiếp tục nói: "Cái này nương hỏi nhi đệ đi!" Nói xong hành lễ với Viên thị rồi kéo Khâu Tiểu Ninh rời khỏi nhà chính. Hắn biết là hắn không chịu nổi nên chống đối nương, chắc chắn nếu Phụ Từ biết sẽ nói hắn bất hiếu. Nhưng quả thật hắn có phần không hiểu nổi hành động của nương, chẳng lẽ bà không thể coi Ninh nhi như con ruột sao?

Kéo Khâu Tiểu Ninh chạy tới cái bàn đá bên cạnh hậu viện, Khâu Minh Thông mới ngừng lại hỏi: "Nha đầu, muội có sao không!" Nhìn mắt muội muội hơi đỏ, Khâu Minh Thông còn đau lòng hơn nàng, nhưng hắn không biết nên an ủi như thế nào.

Đáng lẽ Khâu Tiểu Ninh không muốn khóc, nhưng bị Khâu Minh Thông hỏi như vậy, chợt ôm lấy hông Khâu Minh Thông bật khóc như tiểu hài tử. Nàng rất mong nương luôn thương yêu nàng, dù xảy ra chuyện gì cũng không hoài nghi nàng, nhưng. . . . . có lẽ cả đời này nàng sẽ không có cơ hội ấy. Trên thế giới này, có phải là nàng chỉ có ca ca hay không? Có phải chỉ có hắn mới tin tưởng nàng, tốt với nàng vô điều kiện. . . . .

Chưa thấy muội muội khóc đau lòng như vậy bao giờ, Khâu Minh Thông bị dọa sợ, vụng về vỗ lưng Khâu Tiểu Ninh, miệng không ngừng nói giống như đang dỗ nàng ngủ: "Muội muội, không khóc. . . . . Không khóc. . . . ." khẳng định muội muội sẽ rất buồn, nương bà ấy. . . . . đem việc không tìm thấy muội muội đổ lên đầu Ninh nhi.

"Ca ca, không được bỏ Ninh nhi, vĩnh viễn không được. . . . ." Nếu như trên thế giới này có điều gì làm nàng sợ nhất, chắc chắn đó là mất đi ca ca, không được gặp hắn. Hoặc giống như kiếp trước, có thể gặp hắn nhưng không thể tiếp tục tùy ý đến gần hắn dù chỉ một chút.

"Sẽ không, sẽ không. . . . . Ca ca sẽ mãi mãi ở bên cạnh muội, đừng khóc đừng khóc. . . . . Nữ nhi khóc nhiều rất xấu. . . . ." Khâu Minh Thông luống cuống, gương mặt ửng đỏ, giọng điệu nhu hòa trấn an người trong ngực. Bỗng nhiên nghĩ tới, tương lai muội muội cũng phải lập gia đình, sao hắn có thể vĩnh viễn ở bên cạnh nàng? Nghĩ đến việc muội muội hắn cần thận che chở tương lai phải gả cho người khác, Khâu Minh Thông cảm thấy tâm như bị người hung hăng nắm lấy, rất đau.

Mà trong nhà, Viên thị hung hăng nhéo tai Khâu Minh Trí, hỏi: "Nói, đại ca con nói như vậy là sao? Con nói cho Tiểu Đề Từ kia đúng không? Con muốn chết đói, sao con ngu xuẩn như vậy? Cái này có thể tùy tiện nói sao? Con có biết hôm nay nhà chúng ta thu ít đi bao nhiêu bạc hay không?" Viên thị gầm lên giận dữ, có ý quên đi chuyện bà mắng oan Khâu Tiểu Ninh.

Khâu Minh Trí dùng tay che tai, vừa kêu thảm cầu xin tha thứ: "Nương, nhi tử biết sai rồi. . . . . Cái này không nên trách con, người cũng không nói cho chúng con là không được nói cho người ngoài biết. . . . ." Với cả La Tiểu Lệ là con dâu tương lai của người, người cũng phải giúp một chút chứ. Dĩ nhiên bây giờ Khâu Minh Trí không dám nói mấy lời này.

Lời của Khâu Minh Trí khiến Viên thị càng dùng sức nhéo lỗ tai của hắn. Khâu Minh Duệ lạnh lùng nhìn Khâu Minh Trí, bình tĩnh xoay người ra khỏi nhà chính, nhị ca này đúng là thiếu dạy dỗ.

Buổi tối, lúc ăn cơm, Viên thị coi như chưa xảy ra chuyện gì. Ngược lại Khâu Khải Chính thấy mắt Khâu Tiểu Ninh đỏ, hỏi: "Ninh nhi, con làm sao vậy? Sao mắt con đỏ thế kia?" Chẳng lẽ ban ngày lúc ông đi mua bột mì, ở nhà Viên thị lại mắng Ninh nhi?

"Không có, không có, vừa hạt cát vào mắt, cha, cha nhanh ăn cơm đi!" Khâu Tiểu Ninh cười cười, cố gắng làm cho giọng nói mình nghe bình tĩnh chút. Nghe vậy, Khâu Khải Chính gật đầu.

Cơm nước xong, Viên thị liền hỏi: "Lão gia, La gia này cũng mở cửa hàng bán bánh bao hấp, hôm nay việc buôn bán của chúng ta thiếu mất một nửa, ông bảo cứ tiếp tục như vậy thì phải làm thế nào? Đại gia đình nhà ta còn phải ăn cơm đây." Viên thị người này, chuyện nhỏ cũng không giải quyết tốt nữa là chuyện này, dù suy nghĩ nát óc bà cũng không nghĩ ra phương pháp xử lí.

Trước mặt hài tử, Khâu Khải Chính không muốn nhiều lời, nhưng Viên thị hỏi ông cũng không thể không nói. Suy nghĩ một chút mới lên tiếng: "Không sao, ngày mai sẽ có hơn phân nửa người tự quay lại." Hắn nhờ một tiểu hài tử tới La gia mua một lồng bánh bao hấp ăn thử, căn bản là không ngon bằng

một nửa của nhà bọn họ. Hôm nay có không ít khách sang nhà bên kia chủ yếu vì bọn họ bán ít hơn nhà mình một văn, thiếu một văn nhưng mùi vị không ngon bằng thì chắc cũng có rất nhiều người không tiếc thêm một văn.

"Không thể nào! Sao lại thế được?" Viên thị không tin khách sẽ tự mình quay lại, thật ra bà đang tính nhà bọn họ cũng bán bớt một văn. Nhưng bà nhìn đáng về phu quân, nhất định là không để cho bà nhiều lời.

Lúc này Khâu Khải Chính đang suy nghĩ tới chuyện khác, khẳng định sau này chuyện như La gia sẽ còn tiếp tục xảy ra, tiếp tục như vậy cũng không phải là cách hay, bọn họ phải nghĩ chút chiêu khác mới được. Ông làm quản sự nhiều năm nhưng ở phương diện này lại không biết gì, bây giờ bảo ông nghĩ ông cũng không nghĩ ra cách gì hay.

Bên này, La gia đếm tiền đến mỏi tay, La lão cha cười thô bỉ, tán thưởng nhìn Vương thị một cái: "Thê tử, bà đúng là thông minh, bảo tiểu Lệ sang Khâu gia mấy vòng mà nhà chúng ta lại kiếm được nhiều bạc như vậy." Phải nói La lão cha về ngoài đáng khinh, đáng về Vương thị cũng bình thường, có thể sinh ra nữ nhi La Tiểu Lệ vừa xinh đẹp lại có tâm kế như vậy đúng là kỳ tích.

"Cái này tính là gì?", ngày mai chúng ta sẽ kiếm nhiều hơn, chưa tới một tháng chúng ta có thể tiết kiệm rất nhiều bạc cho Tiểu Bảo." Mắt Vương thị sáng lên đếm bạc, chớp cũng không thèm chớp một cái.

Dĩ nhiên, bà không ngẩng đầu lên nên cũng không thấy ánh mắt oán trách của La Tiểu Lệ. À không hiểu, rõ ràng cách này là à lấy được từ trong tay Khâu Minh Trí, vì như vậy à còn cho đồ quý chán ghét kia cầm tay mấy lần! Sao bây giờ buồn bán lời, nương không nghĩ cho à lại muốn tiết kiệm tiền cho tên ca ca hay rước lấy vạ kia? Bây giờ à cũng tám tuổi rồi, chưa tới mấy năm nữa sẽ nghị hôn, phải giữ cho à chút của hồi môn chứ! Đến lúc đó à gả cho người thông minh nhất phố này, à không thể đánh mất thể diện. Không được, à phải nghĩ cách khiến cho cha nương tích trữ của hồi môn cho à mới được. Nghĩ vậy, cúi đầu âm thầm cân nhắc.

Hoàng cung, Hiền Viên Hạo Thành cầm tập thơ nghiêm túc đọc, âm thanh trong trẻo dễ nghe mười năm như một. Tô Mộ Tịch bụng điểm tâm vào đình nghỉ mát, gọi: "Hạo Thành, nghỉ ngơi một chút đi!" Mấy ngày nay Hạo Thành bị làm sao vậy? Ngày trước chưa thấy chàng chăm chỉ như vậy bao giờ.

"Tịch nhi, nàng xử lý xong cung vụ rồi hả?" Nhìn thấy Tô Mộ Tịch, Hiền Viên Hạo Thành nhào tới như ong thấy mật. Hoa Ngữ đã là phụ nữ có chồng che miệng ra khỏi đình, Thành hoàng tử vẫn giống như hồi bé, vừa thấy tiểu thư thì mặt mày hớn hờ, chỉ là hiếm thấy ngài ấy lớn như vậy vẫn bán một tay hảo mạnh.

"Ừ, sao gần đây chăm chỉ đọc sách như vậy?" Kéo tay Hiền Viên Hạo Thành, để cho chàng ngồi bên cạnh mình.

Xấu hổ cúi đầu, nửa ngày sau mới buồn bã nói: "Nhật Nhi nói, nó đã có thể đọc quốc sách rồi, vậy mà ta làm phụ thân lại thua nhi tử." Hơn nữa, tiểu tử kia quá phách lối, nói nếu hấn cứ tiếp tục như vậy, Tịch nhi sẽ không cần hấn nữa.

Dở khóc dở cười nhéo khuôn mặt đang tức giận của Hiền Viên Hạo Thành, thì ra chàng trùng kè của Nhật nhi rồi, nhưng mà như vậy cũng tốt, cho chàng tìm cho mình một chút chuyện để làm. Đứa nhỏ Nhật Nhi này thông minh quá rồi, mới có bốn tuổi rưỡi đã học được mấy thứ mà nhiều thiếu niên mười mấy tuổi cũng không biết. Mỗi lần nghĩ đến điều này, thì Tô Mộ Tịch không nhịn được nghĩ tới, có phải nữ nhi của nàng cũng thông minh giống Nhật Nhi hay không, bởi vì chúng nó là long phượng thai.

Vừa nhìn về mặt này của Tô Mộ Tịch, Hiền Viên Hạo Thành hiểu rằng nhất định nàng lại nhớ nữ nhi, vội nói: "Tịch nhi, khi nào chúng ta đi Giang Nam? Nghe công công đến thôn Dân Hưng để tặng quà nói, thôn Dân Hưng như một bức họa, hoa thiên thanh nở khắp nơi." Hấn không nỡ để Tịch nhi buồn, nhưng chuyện tiểu Linh Nhi nói cho hấn biết hấn không thể kể cho Tịch nhi nghe.

Thờ dài, Tô Mộ Tịch hỏi ừ rừ trả lời: "Mấy ngày nữa con lớn hơn một chút, chúng ta mang nó đi cùng." Có thể gặp Thanh Đại, thê tử tương lai của Nhật Nhi, cho nó tự gặp thích mới tốt.

"Ừ, được, vậy Tịch nhi đừng buồn nữa." Hiền Viên Hạo Thành đứng lên, ôm Tô Mộ Tịch vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng Tô Mộ Tịch giống như dỗ hài tử.

Tô Mộ Tịch nhắm mắt lại, không để cho nước mắt chảy ra. Nữ nhi của ta, mong con mọi chuyện bình an.

Hiền Viên Hạo Thành biết suy nghĩ của Tô Mộ Tịch. Nhắm mắt lại, hấn nghĩ liệu có thể nhờ tiểu Linh Nhi mang khăn Tịch nhi thêu ra ngoài hay không, như vậy nữ nhi có thể nhận được. Chỉ sợ là tiểu Linh Nhi không mang đi. Không thể gặp con, đưa những thứ đó ít nhất có thể để cho con biết, con không phải đứa nhỏ bị cha nương vứt bỏ, thân cha nương của con rất yêu con.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Ngày thứ hai, đúng như Khâu Khải Chính dự đoán việc buôn bán tốt hơn rất nhiều, Viên thị nhìn khách nhân ngồi đầy các bàn lúc này mới yên tâm làm việc. Khâu Minh Thông đi học đường, trong nhà bốn người miễn cưỡng cũng xoay sở được, Khâu Tiểu Ninh còn nhỏ, chỉ có thể ngồi nhận bánh bao,

những chuyện khác do nhóm người Khâu Khải Chính phụ trách. Mấy ngày nay, vội vàng việc bán bánh bao hấp Khâu Minh Duệ không có thời gian luyện quyền, ngay cả Khâu Minh Trí cũng bị Viên thị đè ép không đi ra cửa nghịch ngợm gây sự. Ngày bận rộn, trôi qua cũng phong phú.

Khâu Khải Chính nhìn mấy đứa bé đang nghiêm túc làm việc, trong lòng tự tính toán một hồi, đưa ra một quyết định. Thông nhi đọc sách, Duệ nhi thích luyện võ, đứa nhỏ Trí nhi này bình thường hay làm ầm ĩ nhất chỉ có thể giữ hẩn ở nhà nghiêm túc dạy, tương lai làm bánh bao hấp cũng đủ nuôi sống hẩn. Về phần Ninh nhi, mặc dù không phải con ruột hẩn nhưng hẩn cũng không thể bạc đãi, ngày mai hẩn sẽ mời một nữ phu tử dạy cho Tịch Nhi, dạy nàng cầm kỳ thư họa lễ nghi quy củ. Hẩn cảm giác người nhà Ninh nhi sẽ tìm nàng, ngọc bội mang trên cổ Ninh nhi năm đó nhất định không phải là của nữ nhi nhà bình thường, nếu người nhà tìm được nàng, nàng có chút kiến thức sẽ không khiến người khác coi thường. Nếu như người nhà của nàng không tìm được nàng, gả nàng đến nhà chồng cũng không ai dám xem thường nàng.

Khâu Tiểu Ninh chăm chú nặn bánh bao, hoàn toàn không biết Khâu Khải Chính đang suy nghĩ vì nàng nhiều như vậy. Bên ngoài buôn bán rất tốt, bốn người đều hết sức vội vàng, đúng lúc này La Tiểu Lệ mặt đầy tươi cười bước vào phòng bếp Khâu gia, giống như người không có việc gì: "Khâu thúc, Khâu thẩm, Minh Trí ca ca, Minh Duệ ca ca, còn có Ninh nhi, các người khỏe! Có cần ta giúp không? Xem đáng về các người rất bận rộn." Đây là nương của nàng muốn hại chết nàng rồi, ngay lúc này lại bắt buộc nàng đến Khâu gia. Trong lòng rất không kiên nhẫn, nhưng trên mặt vẫn là vẻ mặt tươi cười.

Vừa thấy nàng, sắc mặt Viên thị cũng thay đổi, đang chuẩn bị chửi ầm lên lại bị ánh mắt Khâu Khải Chính ngăn lại. Khâu Minh Trí vừa thấy La Tiểu Lệ liền giống như ong mật thấy hoa, vội vàng đứng lên: "Tiểu Lệ, sao người lại tới đây? Không cần giúp việc gì, những việc này làm sao có thể để người làm, người ở nơi này chơi là được? Ta. . . . ." Nhìn thấy ánh mắt của mẹ hẩn như muốn ăn hẩn, hẩn dứt khoát ngoan ngoãn cầm miệng không dám nói nhiều thêm một chữ.

Khâu Minh Duệ cùng Khâu Tiểu Ninh nhàn nhạt nhìn nàng một cái, lại cúi đầu làm chuyện của mình. Không khí này, khiến La Tiểu Lệ có chút xấu hổ, cuối cùng lấy dũng khí tiến tới bên cạnh Khâu Tiểu Ninh cười nói: "Ninh nhi ta giúp người nặn bánh bao, người dạy tỷ tỷ có được hay không?" Kể ngu này nhất định sẽ dạy nàng, dù sao cũng ngu hết sức, cho là người trong ca thiên hạ đều là người tốt.

Ngảng đầu, nhìn nàng một cái, Khâu Tiểu Ninh cười ha hả trả lời: "Được! Chỉ là người cứ nhìn, đừng động tay, một lát lại làm dơ tay."

Trong lòng La Tiểu Lệ vui mừng, còn chưa kịp nói chuyện, liền nghe được tiếng gầm gừ bên nhon của Viên thị: "Người có phải khờ thật rồi không, cái này làm sao có thể dạy cho người khác? Người có phải muốn hại chết chúng ta hay không. . . . ."

"Được rồi, những thứ này vốn chính là do Ninh nhi nghĩ ra, nàng thích làm như thế nào thì làm như thế." Khâu Khải Chính ngược lại không tin Ninh nhi sẽ thật sự dạy La Tiểu Lệ, muốn dạy thì trước đây khi La Tiểu Lệ hỏi nàng nàng đã dạy rồi, làm sao sẽ đến phiên Trí nhi nói với La Tiểu Lệ.

"Nhưng. . . . ." "Được rồi, bên ngoài còn có hai bàn tử khách chờ đó, bà không sợ dọa bọn họ chạy?" Khâu Khải Chính nhìn Viên thị liếc mắt một cái, lên tiếng nói. Nghe xong lời này, Viên thị vội vàng làm việc.

Mà Khâu Tiểu Ninh, mặt ngoài nghiêm túc giảng giải, thực tế những lời mới vừa nói đều là nói nhảm, La Tiểu Lệ còn tưởng là thật liền nghiêm túc lắng nghe. Khâu Tiểu Ninh nhìn thần sắc đắc ý trên mặt La Tiểu Lệ khinh thường cười, trong lòng kỳ quái, kiếp trước nàng làm sao lại đem nụ cười này xem thành có ý tốt đối với nàng đây? Là kiếp trước nàng rất muốn kết giao bằng hữu sao? Khi đó ngoài đại ca và Tam ca những đứa bé trên phố này không có một ai nguyện ý cùng nàng chơi, dĩ nhiên ngoại trừ La Tiểu Lệ, cũng bởi vì như vậy trong lòng nàng không nghi ngờ La Tiểu Lệ không có ý tốt. Càng nghĩ, Khâu Tiểu Ninh càng cảm thấy có thể.

Thấy Khâu Tiểu Ninh ngừng nói, La Tiểu Lệ mỉm cười hỏi "Ninh nhi không còn gì khác sao? Tỷ tỷ vẫn cảm thấy làm không tốt? Nếu không người dạy tỷ tỷ làm lại một chút có được hay không?" Hôm nay phải học tốt cái này, nếu không nhà nàng lại không buôn bán được, vậy tính toán của nàng coi như là phí công rồi.

"Chính là những thứ này thôi, sắp đến giờ cơm rồi tỷ tỷ làm dơ tay thì không tốt lắm. Còn nữa, chuyện muối dạy cho tỷ làm bánh bao ngàn vạn đừng nói với người bên ngoài, nếu để cho hàng xóm nghe được, Ninh nhi không thể không dạy." Nói xong, về mặt khó xử chu cái miệng phàn nộn nho nhỏ.

"Yên tâm, ta nhất định sẽ không tiết lộ cho người khác một câu." Nghe xong lời này, La Tiểu Lệ vội lên tiếng hứa hẹn, chỉ sợ Khâu Tiểu Ninh dạy người khác, vốn là hai nhà làm cái này đã ảnh hưởng đến buôn bán, nếu lại nhiều thêm mấy nhà như vậy thì hỏng mất.

"Ừ, vậy tỷ tỷ người mau mau về nhà đi! Nếu không Vương thẩm lại gọi người về nhà ăn cơm?" Khuôn mặt Khâu Tiểu Ninh đơn thuần tươi cười, lời nói thực sự vì tốt cho La Tiểu Lệ.

"Được, vậy các người làm việc, ta về nhà trước." Không ngờ dễ dàng như vậy liền đạt được thứ muốn có, đây là Khâu thúc đã từng làm quân sự, làm sao người lại ngu như vậy? Có chút xấu hổ lên tiếng không để cho Viên thị nhắc nhở. Nàng xem như là đã thấy được, cửa hàng bánh bao này của Khâu gia nhiều nhất hai tháng thì phải đóng cửa. Đến lúc đó bọn họ làm thế nào để nổi tiếng? Minh Thông ca ca có thể tiếp tục đọc sách sao? Không đọc sách sẽ không thi đậu Trạng Nguyên vậy nàng còn gả cho hẩn làm cái gì? Quên đi, bây giờ việc quan trọng là làm sao kiếm được nhiều bạc, có bạc nàng muốn gả cho hạng người gì mà không được? Nghĩ như vậy, La Tiểu Lệ về mặt tươi cười rời khỏi Khâu gia. Ra khỏi cửa Khâu gia mới hơi phục hồi lại tinh thần, vừa mới rồi có phải là nàng bị Khâu Tiểu Ninh dắt đi hay không? Khâu Tiểu Ninh kể ngu này làm sao có thể thông minh như vậy? Nhất định là ảo giác của nàng, đem ý tưởng này dần xuống đáy lòng, bước nhanh trở về nhà.

Sau khi La Tiểu Lệ đi, Khâu Tiểu Ninh cúi đầu cười cười, lời ca ca dạy thật đúng là có thể sử dụng tốt. Khâu Minh Trí mắt hứn nhìn Khâu Tiểu Ninh một cái, hẩn mới nhìn thấy Tiểu Lệ có một lát thôi, như thế nào Khâu Tiểu Ninh không giữ Tiểu Lệ lại ăn cơm chứ? Hừ. . . . . Khâu Minh Duệ ngược lại có chút tò mò nhìn Khâu Tiểu Ninh một cái, muội muội, hình như thông minh hơn rồi.

Buổi tối, ăn cơm xong, Khâu Khải Chính quay về phòng, Viên thị bụng nước nóng đi vào: "Lão gia, mệt mỏi một ngày rồi, ngâm chân đi!" Không thể

không nói, Viên thị không thông minh, nhưng tuyệt đối là một thê tử tốt. Thấy nàng như vậy, Khâu Khải Chính nhớ tới việc ban ngày muốn nói nàng đôi câu, lúc này ngược lại nói không ra lời nói nặng rồi, nói nhỏ: "Cùng nhau đi! Bà cũng mệt mỗi một ngày." Nói xong, lời kéo tay Viên thị có chút xù xì ngồi ở bên cạnh hắn.

Hai người ngâm chân xong nằm ở trên giường, Khâu Khải Chính lên tiếng nói: "Nương tử, chúng ta mời một nữ Phu Tử cho Ninh nhi đi! Để Phu Tử dạy Ninh nhi cầm kỳ thi họa lễ nghi quy củ." Khâu Khải Chính đang nghĩ, vẫn nên cùng thê tử thương lượng một chút trước khi quyết định. Không nhìn cũng biết người bên cạnh lại muốn bắt đầu lớn tiếng la hét rồi, Khâu Khải Chính thần nhiên nói: "Bà hãy nghe ta nói hết, rồi bà xem Phu Tử này chúng ta có nên tìm hay không." Nói xong, nhìn người ngủ ở bên cạnh một cái.

Quả nhiên, Viên thị ngoan ngoãn không lên tiếng. Khâu Khải Chính mới nói tiếp: "chúng ta nuôi lớn Ninh nhi từ nhỏ, xem như là con ruột chúng ta rồi, học được những thứ này khi gả nàng đến nhà chồng cuộc sống cũng sẽ tốt hơn chút. Hơn nữa lần này chủ ý làm bánh bao hấp vẫn là do nàng nghĩ ra, nếu không sau này nhà chúng ta còn không biết qua được mấy ngày đấy. Mấy nhi tử ta đều sắp xếp xong xuôi, cũng nên an bài cho Ninh nhi một chút."

Trầm mặc một hồi, Viên thị mới nhận ra "Ừ" một tiếng. Khâu Khải Chính cười cười, đưa tay ôm Viên thị vào trong ngực lại nói: "Về sau đối với Ninh nhi tốt hơn chút, xảy ra chuyện gì cũng nên hỏi rõ ràng trước, đừng động một chút lại mắng nàng sao chổi, nàng cũng là nữ nhi của bà."

Trầm mặc thời gian hơi lâu, thanh âm Viên thị thật thấp mở miệng nói: "Phu quân, có phải hay không cảm thấy ta rất xấu, như vậy đối với nha đầu kia." Nghĩ thật lâu, Viên thị liền nói ra một câu nói như vậy. Lúc này, đối lại Khâu Khải Chính chìm vào im lặng rồi, chuyện này, còn cần hắn nói ra, người có mắt đều nhìn ra được.

Khâu Khải Chính không nói lời nào, Viên thị dừng một chút liền tiếp tục nói: "Ta cũng không biết tại sao? Nhìn nàng, cuối cùng ta lại nhớ tới nữ nhi đã chết, ta cảm thấy mình làm sai rồi, nếu như làm lại một lần, coi như bị ông mắng ta cũng sẽ không đem đứa bé của ta đổi với nàng, cho dù lúc ấy đứa bé của ta đã chết. Mỗi lần trong nhà gặp chuyện không may, người đầu tiên ta nghĩ đến sẽ là nàng, bởi vì nàng không phải người Khâu gia chúng ta. Ta nghĩ, nếu như trong nhà có xảy ra chuyện lớn, trước tiên ta nhất định sẽ không thương tiếc gì đuổi nàng ra ngoài. Không liên quan đến việc có hận nàng hay không, chỉ cảm thấy nàng không phải đứa bé quan trọng của ta." Lần đầu tiên, Viên thị không giấu giếm chút nào nói ra tâm tư của mình.

Nghe vậy, Khâu Khải Chính lựa chọn trầm mặc thật lâu. Vốn tưởng rằng chuyện không có nghiêm trọng đến tình trạng này, xem ra mấy ngày nay đều do có hắn ở nhà nên Viên thị mới thu liễm một chút. Nếu hắn không có ở đây, có phải Ninh nhi sẽ bị trách mắng nhiều hơn? Khâu Khải Chính thở dài một hơi nói: "Nương tử, bà có nghĩ qua không, thời điểm bà đổi nữ nhi thì Ninh nhi có nguyện ý không? Ta nghĩ một đứa bé còn quá nhỏ chắc là cũng sẽ không nói có nguyện ý hay không! Trong nhà gặp chuyện không may, tại sao bà sẽ nghĩ đến nàng, nàng biết mình không phải con ruột của chúng ta sao? Chuyện này ngoại trừ ta và bà ra, bà cho là còn có người thứ ba biết? Nếu như bà bởi vì có chuyện gì cũng hoài nghi nàng, lý do này cũng quá gượng ép rồi. Còn nữa, tại sao trong nhà có đại sự bà sẽ không chút do dự đẩy Ninh nhi ra? Chúng ta nuôi nàng là sự thật, nhưng bà có nghĩ qua nhà chúng ta nuôi nàng một bữa cơm cũng không nhiều lắm, mà bà bình thường đối xử với nàng, ta nghĩ đứa bé kia trong lòng cũng khó chịu. Rõ ràng đều là con của bà, tại sao bà đối với nàng cùng các ca ca nàng không giống nhau? Được, nếu như mà những lời ta nói này bà đã có lời nói có thể giải thích, vậy thì ta theo như lời bà nói, bởi vì nàng không phải người Khâu gia chúng ta. Nếu nàng không phải người Khâu gia chúng ta, như vậy bà tại sao lại đẩy nàng ra ngoài che gió che mưa vì Khâu gia? Công ơn nuôi dưỡng, ta nghĩ ở một nước thái bình như thế này, nàng không vào nhà chúng ta mà là làm tên ăn xin cũng sẽ lớn lên. Như thế, bà còn cho rằng bởi vì vậy mà bà ghét nàng? Ta không cầu bà đối với nàng thật tốt, nhưng mặt ngoài bà giả bộ một chút cũng được, đừng làm cho nha đầu kia khổ sở như vậy."

Lời cần nói, Khâu Khải Chính đã nói đến mức này, những cái khác, chỉ có thể để Viên thị tự mình suy nghĩ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Editor : Trang Ngọc

Đêm đã khuya, nhưng Khâu Tiểu Ninh không ngủ được, đứng bên cửa sổ, chống cằm lên tay dựa trên lan can cửa sổ. Nhìn trăng khuyết ngoài cửa, nàng mỉm cười thần nhiên, dường như tất cả đều chệch quỹ tích kiếp trước. Nàng không vào Hàn phủ làm nô, ca ca không tiếp tục làm thư đồng của Hàn Thiếu Quân, cha cũng không còn làm quan sự ở Hàn phủ. Tính toán thời gian, cũng sắp đến lúc xảy ra sự kiện kia rồi. Mà cha rồi Hàn phủ lâu như vậy, chuyện xảy ra ở Hàn gia sẽ không liên quan đến cha. Nghĩ như vậy, nụ cười trên mặt Khâu Tiểu Ninh lại lớn hơn một chút.

"Lúu rú. . . ." tiếng gọi của Ma Tước gọi lại thần trí Khâu Tiểu Ninh, thấy trong miệng tiểu Ma Tước ngậm cái gì đó vội mở tay. Đặt đồ lên tay Khâu Tiểu Ninh, chim sẻ nhỏ "Lúu rú" kêu vài tiếng, không chờ Khâu Tiểu Ninh hỏi hồn vội bay đi. Nhìn khăn lụa có vẽ không giống đồ của người gia đình bình thường, Khâu Tiểu Ninh hơi bối rối mở khăn ra, đập vào mắt là hai chữ "Minh Nguyệt" được thêu ở góc. Khâu Tiểu Ninh nhỏ giọng đọc lên hai chữ "Minh Nguyệt", trong lòng khẽ động.

Đề xuống cảm xúc kì lạ trong lòng, Khâu Tiểu Ninh cẩn thận quan sát trang tử khăn. Tơ lụa màu trắng thượng hạng, ở giữa thêu mấy bông hoa đào, châm pháp rất đẹp mắt trông như thật. Bốn góc đều thêu hai chữ Minh Nguyệt, những cái này có thể nhìn ra người thêu tấm khăn này thêu rất tỉ mỉ. Khâu Tiểu Ninh không hiểu, sao Tước Nhi lại đưa cái này cho nàng? Chỉ là nếu Tước Nhi không chịu trả lại giống như bông hồng cúc kia, nàng sẽ cắt

giữ thật tốt. Lần sau gặp Tước Nhi nhất định phải giảng giải cho nó biết không thể tùy tiện cảm đồ của người khác.

Ngày thứ hai, nhân lúc rảnh rỗi, Khâu Minh Thông vội tìm một vị nữ phu tử. Dáng vẻ nữ phu tử hơn 40 tuổi, tên là Tăng Nghê, nghe nói từng là tiểu thư nhà giàu, chỉ là gia đình sa sút lại bị phụ gia hưu khí, không còn lòng dạ tái giá mới đi làm nữ phu tử. Bình thường ở phố này cũng có chút danh tiếng, dạy tốt lại thu bạc ít bạc, chỉ là mỗi nhà bà chỉ dạy hai canh giờ một ngày. Một cô nương bà dạy thời gian trước vừa xuất giá, bên tay trống ra hai canh giờ, Khâu Minh Thông vừa mời, bà liền đáp ứng.

Viên thị gặp nữ phu tử, cũng lễ phép hỏi vài câu, không có quá mất trường mi, có vẻ bà đã cẩn thận suy nghĩ lời của Khâu Minh Thông. Mời Tăng Nghê ngồi xuống, mặt Khâu Khải Chính tràn đầy ý cười, vẫy tay với Khâu Tiểu Ninh: "Ninh nhi, mau tới đập đầu kính trà Tăng phu tử, sau này con theo phu tử học tập." Ninh nhi nhà ông nhu thuận như vậy, tất nhiên phu tử sẽ dạy nó thật tốt.

Khâu Tiểu Ninh ngần ra, Khâu Minh Thông vội tiến lên khe khẽ đẩy nàng: "Muội muội, nhanh kính trà cho phu tử. . . . ." Cha thật sự mời phu tử tới cho muội muội, hơn nữa cha còn có biện pháp khiến cho nương suy nghĩ thông suốt.

Phu tử? Cha muốn mời người tới dạy nàng cảm kỳ thư họa sao? Đi tới bên cạnh bàn rót một chén đầy tám phần trà, đoan đoan chính chính quỳ với Tăng Nghê: "Phu tử, mời ngài uống trà." Nàng nghĩ, kiếp trước nàng không biết mấy thứ này nên bị Khương Ưu Tuyên chê cười thật lâu, bởi vì Khương Ưu Tuyên tinh thông mọi thứ. Kiếp này có cơ hội học, Khâu Tiểu Ninh không muốn bỏ qua, không phải sợ người khác chê cười nàng, mà nàng là sợ người khác chê cười ca ca của nàng.

Tăng Nghê gật đầu một cái, nâng chung trà lên nhàn nhạt nhấp một ngụm, đặt ly trà xuống vươn tay đỡ Khâu Tiểu Ninh dậy: "Sau này hãy dụng tâm học! Những cái này giúp con rất nhiều." Ít nhất, nữ tử không thể thiếu những thứ này.

Khâu Tiểu Ninh ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười: "Ninh nhi cảm ơn Phu tử."

Tăng Nghê thấy khuôn mặt của Khâu Tiểu Ninh thì thoáng giật mình, tại sao nàng và người kia trong cung giống nhau như vậy? Suy nghĩ một chút lại cảm thấy không thể như vậy, nhất định Khâu Tiểu Ninh là nữ nhi ruột thịt của Khâu đương gia, nếu không ông sẽ không bỏ tiền mời phu tử cho nàng? Thế giới rất to lớn, người giống người cũng không kỳ lạ. Tuy nghĩ như vậy, Tăng Nghê vẫn không nhịn được nhìn Khâu Tiểu Ninh thêm vài lần, càng nhìn càng thấy giống.

Mặc dù ánh mắt của Tăng Nghê khiến Khâu Tiểu Ninh cảm thấy hơi lạ, nhưng nàng cũng không lên tiếng hỏi. Ngồi thêm một lát, Tăng Nghê đứng dậy rời đi, thương lượng với Khâu Khải Chính là hai ngày sau bắt đầu dạy Khâu Tiểu Ninh.

Ra khỏi cửa Khâu phủ, Tăng Nghê tựa bên tường cách không xa Khâu gia. Vừa rồi hẳn là ảo giác của bà! Nếu thật sự có quan hệ với người đó, làm sao có thể lưu lạc đến Khâu gia? Hơn nữa ánh mắt của Khâu đương gia lúc nhìn nha đầu không giống không phải ruột thịt. Thôi, có quan hệ hay không cũng không liên quan đến bà? Bà đã cách xa hoàng cung kia rồi, người kia cũng không phải là người bà có thể nhớ tới. Thờ dài, đứng dậy rời đi.

"Ninh nhi, vừa bái Phu tử, không vui sao?" Chờ mọi người đều đi hết, Khâu Minh Thông mới quan tâm hỏi, chẳng lẽ muội muội không muốn học?

"Không phải, Ninh nhi rất vui." Nàng đang suy nghĩ ánh mắt vừa rồi của Tăng phu tử, giống như biết nàng, chẳng lẽ, Tăng phu tử biết cha nương nàng? Quên đi, dù sao Tăng phu tử vẫn còn dạy nàng, nàng có thời gian hỏi.

"Ca ca thấy muội không giống như đang vui, vì sao vậy?" Xoa đầu Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông tiếp tục hỏi.

Khâu Tiểu Ninh nghiêm mặt, có hình có dạng lên tiếng nói: "Muội đang nghĩ, có phải nên trói tay ca ca vào hay không, nếu không lúc nào cũng sờ đầu Ninh nhi, tóc Ninh nhi rồi hết rồi. Đã nói với huynh bao nhiêu lần, Ninh nhi lớn rồi, huynh không được sờ đầu muội."

"Nha đầu này, không muốn nói thì không nói, còn đáp trả ca ca như vậy." Nha đầu này, càng ngày càng thông minh.

Bỗng nhiên Khâu Tiểu Ninh vươn tay ôm Khâu Minh Thông: "Ca ca. . . . ."

Khâu Minh Thông đỏ mặt, muội muội ôm hắn làm gì? Cố gắng đè ép tiếng tim đập thình thịch, hỏi: "Làm sao?"

"Ca ca, Ninh nhi không cho phép, thì không được cười đại tẩu gì đó, ca ca là người của Ninh nhi." Hôm qua tiểu nhi từ mười tuổi nhà Liêu gia sát vách mới đính hôn, ở Hiến Viên hoàng triều, đính hôn giống như kết hôn, rất quan trọng. Ca ca thông minh như vậy, chưa chắc mấy bạn học cùng trường hay phu tử gì đó sẽ không kín đáo gả nữ nhi hay muội muội gì đó cho ca ca.

"Nha đầu, muội muốn ca ca ở vậy cả đời hả! Khi ca ca già rồi thì làm thế nào?" Véo mũi Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông nở nụ cười, nghĩ Khâu Tiểu Ninh đang nói đùa. Hắn mới mấy tuổi, việc lấy vợ ... với hắn vẫn còn rất sớm.

"Ninh nhi ở với ca ca cả đời, như thế ca ca không sợ ở một mình." Dù sao trong mắt ca ca nàng mới chỉ như tiểu nha đầu chưa tới năm tuổi, nàng liền giả bộ như tiểu nha đầu, ăn vạ để ca ca chờ nàng lớn lên. Chuyện ca ca đáp ứng nàng thì hắn luôn làm được.

Khâu Minh Thông bắt đầu dĩ cười: "Nha đầu này, ca ca sợ muội rồi, về sau được sự cho phép của Ninh nhi thì huynh mới lấy vợ!" Đối với việc muội muội lệ thuộc vào hắn, Khâu Minh Thông hoàn toàn không cảm thấy có gánh nặng một chút nào.

"Vâng, cũng không còn gì nữa. Ca ca trở về nhà đọc sách đi! Muội giúp nương thu dọn đồ đạc." Đạt được điều mong muốn, Khâu Tiểu Ninh vui mừng ra khỏi cửa gian nhà chính, trên mặt còn mang theo nụ cười.

Buổi sáng Khâu Tiểu Ninh giúp đỡ việc trong nhà, buổi chiều học tập với Tăng Nghê hai canh giờ, buổi tối Khâu Minh Thông dạy nàng học chữ ở nhà chính. Thời gian bất tri bất giác đã đến mùa đông. Hoàng Thành bắt đầu có tuyết rơi, thời tiết lạnh hơn, bánh bao hấp của Khâu gia vẫn bán tốt như trước, mới hai, ba tháng đã tiết kiệm hơn bốn trăm lượng bạc rồi, điều này trước đây Viên thị không dám nghĩ tới. Có bạc, Viên thị càng ngày càng ôn hòa với Khâu Tiểu Ninh.

Ngày hôm đó, sáng sớm Khâu Tiểu Ninh đã dậy mở cửa. Nghĩ thầm, sao bây giờ vẫn chưa có tin tức gì, tối hôm qua nên có người đến gây sự với Hàn gia rồi chứ, sự việc lúc này cũng phải bị đồn ầm ĩ rồi. Đúng là đã có vài vị khách đến mua bánh bao hấp, Khâu Tiểu Ninh vội dẫn người đi vào.

"Khâu gia nha đầu, mang cho thúc năm lồng bánh bao hấp, năm bát cháo lớn, nhanh lên một chút! Xem nào nhiệt một đêm bây giờ chúng ta cho đói bụng rồi." Một người trong số đó là khách quen chỗ này, cũng biết Khâu Tiểu Ninh.

Khâu Tiểu Ninh vừa nghe, vội vào phòng bếp nói cho Viên thị, Viên thị chuẩn bị tốt bánh bao hấp rồi Khâu Khải Chính bung lên trên bàn của mấy nam tử. Khâu Tiểu Ninh đi sau Khâu Khải Chính, thấy cha đem bánh bao hấp đặt xuống thì lên tiếng hỏi: "Thúc, thúc vừa mới bảo xem nào nhiệt một đêm là nào nhiệt gì vậy?"

Nam tử nháp một hộp cháo, người ầm hơn một chút mới lên tiếng nói: "Lại nói Khâu đương gia ông nên biết, tiệm thuốc Hàn gia đứng tên gây ra hai mạng người! Tối hôm qua người nhà mang thi thể gọi một đám người khóc tang ở cửa Hàn phủ! Nói Hàn phủ không giải quyết chuyện này sẽ đi bẩm báo Đại Lý Ti, Hàn gia đưa bạc cũng có giải quyết được đâu."

"Tiệm thuốc gì của Hàn gia?" Khâu Khải Chính ngó người, không trùng hợp như vậy chứ!

"Gọi Nhân Hòa chính là cái kia, nghe nói hai người kia vừa uống thuốc bọn họ kê liền chết. Con bà nó, sao kì lạ như vậy, chẳng lẽ người Hàn gia kia cho thạch tín vào trong được hay sao?"

"Đúng vậy, ta thấy hai cỗ thi thể kia mặt đều xanh tím, tám phần là trúng độc. Nhưng hai người này sắc thuốc ở tiệm thuốc Nhân Hòa, uống trước mặt rất nhiều người, chắc chắn là Hàn gia tự gây rồi!"

Đúng là tiệm thuốc Nhân Hòa, Khâu Khải Chính tâm buột chặt rồi buông lỏng. Một lúc lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Ban đầu Tổng quản sự để cho ông trông coi tiệm thuốc Nhân Hòa, may ông rời đi, nếu không lấy phương thức xử lí của Hàn gia, quản sự là người đầu tiên đứng mũi chịu sào, nếu như chuyện vẫn không giải quyết được thì mấy người gây chuyện cũng đừng hòng sống. Suy nghĩ một chút, Khâu Khải Chính hỏi "Vậy hiện tại chuyện như thế nào rồi? Người gây chuyện đi chưa?"

"Hắc, tôi nói Hàn gia này làm việc rất quả quyết, ngay lúc chưa có ai đứng ra xử lí vụ này của tiệm thuốc thì đùn đẩy cho quản sự, nói là giám thị không tốt. Còn có mấy vị đại phu trong tiệm thuốc Nhân Hòa đều bị mang ra trước mặt người nhà của người chết mặc cho bọn họ xử trí. Làm xong mấy việc này, lại cầm ba ngàn lượng bạc cho người nhà của người chết khiến cho mấy người đó vừa lòng. Chỉ là vị quản sự kia thật đáng thương, vô duyên vô cớ bị Hàn gia đẩy ra ngoài. Không biết Hàn gia này nghĩ như thế nào, rõ ràng dùng bạc là có thể giải quyết mọi chuyện, cũng không cần đẩy quản sự ra ngoài đi." Nam tử không nghĩ ra, lắc đầu một cái rồi cúi đầu húp cháo.

Một người khác tiếp lời: "Chẳng qua ta cảm thấy Hàn gia làm đúng, gặp chuyện không may này nhất định là do quản sự!"

Khâu Khải Chính đang không lên tiếng, tất nhiên ông biết sao Hàn gia lại đẩy quản sự đi ra. Vì chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, đẩy Tổng Quản Sự ra ngoài khiến người thân của bị người hại bớt giận một nửa, xong đưa thêm ít bạc thì chuyện giải quyết xong. Chẳng những xử lý tốt mọi chuyện, Hàn gia cũng lấy được danh tiếng tốt, chuyện tiệm thuốc Hàn gia gây chết người này coi như bỏ qua.

Khâu Tiểu Ninh đứng bên cạnh Khâu Khải Chính, yên tâm cười, chuyện tổn hại của Hàn gia lần này khá lớn, một Tổng Quản Sự đấy. Hơn nữa nghe giọng điệu mấy thúc thúc, lần này người nhà của người bị hại gây sự còn lớn hơn kiếp trước, nhất định việc buôn bán của mấy nhà tiệm thuốc Hàn gia sẽ bị lạnh nhạt một thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: Hương Vùi

Hàn gia, Hàn lão phu nhân vuốt vuốt cái trán đau nhức, tiếng nói có phần mệt mỏi nói: "Chuyện xảy ra như vậy, mặc dù Bà tổng quản sự cùng mấy người ngu xuẩn ở tiệm thuốc bị đẩy ra ngoài, thế nhưng lại giúp cho bọn dân đen đem chuyện huyền não lớn như vậy, mặt khác việc buôn bán của các tiệm thuốc khác không biết sẽ xa sút như thế nào nữa đây? Có hỏi thăm được gì chưa, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?" Tất cả đều là thứ làm cho người ta không yên tâm được.

Điều ma ma hơi khó xử, nói đúng sự thật: "Thời điểm đại phu phối thuốc không cẩn thận bốc lộn thuốc, mà hai loại thuốc đó phối cùng thì có độc, e rằng

người bệnh này uống vào sẽ lập tức bị mất mạng."

"Thật là dốt nát, tìm lúc đông người đưa đại phu này vào trong đại lao cho ta. Truyền lời xuống, Hàn gia vì chuyện lần này nói xin lỗi với họ, tiệm thuốc Hàn gia trong vòng mười ngày đều xem bệnh miễn phí cho họ, dĩ nhiên hết thuốc vẫn phải trả bạc." Chịu đựng tức nuối, Hàn lão phu nhân lạnh lùng lên tiếng.

Điều ma ma đáp một tiếng, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là lên tiếng nói: "Lão phu nhân, Bà tổng quản sự cùng mấy người làm của tiệm thuốc xử lý như thế nào?" Nếu không phải là nhận của Tổng quản sự 50 ngân lượng, bà thật sự không muốn hỏi lão phu nhân xử lý những người kia như thế nào.

"Cả nhà Bà tổng quản sự bọn họ tất cả đều bán đi, nhìn cũng khiến ta phiền lòng. Về phần những người làm cùng đại phu kia, đưa vào trong đại lao." Dù sao cũng là người ở, sống hay chết còn không phải do một câu nói của nàng. Loại chuyện này, làm Tổng quản sự không xử lý, tùy bọn họ quậy lớn chuyện, người như vậy giữ lại thì có ích lợi gì?

Chần chờ một chút, Điều ma ma tiếp tục nói: "Lão phu nhân, Bà Tổng quản sự nói, ban đầu hấn vốn dĩ an bài Khâu Khải Chính giám thị tiệm thuốc Nhân Hòa, ai biết Khâu Khải Chính còn chưa có tiếp nhận công việc. Lúc này mới sẽ xảy ra. . . . ."

"Lại là Khâu Khải Chính, vừa nghe đã cảm thấy xui xẻo. Được rồi, biết người nhận được chỗ tốt từ hấn, bằng không người có thể nói tốt thay hấn ở trước mặt ta sao? Để cho bọn họ cút đến thôn trang biên thành làm hạ nô." Lúc này, ước chừng so với việc tùy tiện bán bọn họ tốt hơn!

Điều ma ma vốn đang lo lắng, vừa nghe được lời này của Hàn lão phu nhân lập tức cho người đi truyền đạt, còn mình thì ân cần xoa bóp vai cho Hàn lão phu nhân.

Qua một lát sau, Hàn lão phu nhân đột nhiên mở miệng hỏi: "Khâu Khải Chính rời Hàn gia giờ đang làm gì người cũng đã biết?" Nàng còn nhớ rõ lời nói ban đầu của Khâu Khải Chính trước mặt nhi tử, nếu là thật sự đến nhà khác làm quản sự, nàng cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.

"Lão phu nhân, nghe người có quan hệ tương đối tốt với hấn nói, Khâu Khải Chính ở trong nhà mở một cửa hàng bán bánh bao hấp buôn bán khá tốt, một ngày cũng kiếm được không ít bạc!" Điều ma ma vốn đang rất đồng tình với một nhà Khâu Khải Chính, lúc này nghe người ta nói nhà hấn buôn bán kiếm được bạc liền ghen tỵ.

Ánh mắt Hàn lão phu nhân lạnh lẽo, không trách được lại rời khỏi Hàn gia gấp gáp như vậy, thì ra là làm giàu cho chính mình. Khoản nợ này nàng nhớ kỹ, về sau có cơ hội nhất định phải đem khoản nợ này đòi lại gấp bội.

Khâu Khải Chính đang dọn dẹp bát đĩa liền hất xi mảy cái, trên người đột nhiên lạnh lẽo. Bên cạnh Viên thị vội hỏi: "Lão gia, ông làm sao? Nếu không trở về nhà nghỉ ngơi một chút đi! Những chuyện này để ta dọn dẹp là được."

"Không cần, ta một đại nam nhân nào có dễ hổng như vậy, lại nói bà cũng vội vàng một ngày, chúng ta cùng nhau dọn dẹp." Khâu Khải Chính xoay xoay cánh tay, làm bộ như vô sự nhưng lại suy nghĩ, trong lòng Khâu Khải Chính cảm thấy lo lắng.

"Ừ, được. . . . . Lão gia cũng gần đến cuối năm, khi nào thì nhà chúng ta bắt đầu đóng cửa!" Mùa đông này buôn bán tuy tốt nhưng thời tiết Hoàng Thành lạnh đến mức làm cho người ta không chịu nổi, hơn nữa sắp hết năm, mấy đứa nhỏ cũng không có tâm tư làm việc.

Khâu Khải Chính suy nghĩ, liền nói ra: "30 lễ mừng năm mới, 20 sẽ đóng cửa! Mấy ngày nay tất cả mọi người mệt nhọc, nghỉ ngơi một chút cũng tốt ngày mai ta sẽ viết bảng thông báo treo bên ngoài."

"Ừ, được. . . . ." Khâu Minh Trí ở bên cạnh nghe xong lời này, mặt cũng tươi cười, những ngày này hấn cũng mệt chết đi được, cuối cùng có thể nghỉ ngơi.

Đến hai mươi mốt, Khâu gia không tiếp tục làm bánh bao hấp bán. Đến lễ mừng năm mới Khâu Minh Thông cũng không phải đi học đường, chẳng qua trước khi nghỉ ở nhà phu tử tổ chức cuộc thi Khâu Minh Thông được hạng nhất, Phu Tử còn đặc biệt đến Khâu gia khen Khâu Minh Thông một phen, trước khi đi ở tại cửa ra vào lưu lại một câu: "Đứa nhỏ nhà ngươi này nên bảo vệ cho tốt, tương lai nhất định là sẽ đậu Trạng Nguyên." Phu tử nói xong về mặt cao hứng tiêu sái.

Những người Khâu gia cũng không để ý, lời này không cần Phu Tử nói bọn họ cũng biết làm như thế nào, phu tử đi xa liền vào nhà. Bọn họ vừa vào nhà, những lời nói này bị Vương thị tò mò đi xem Khâu gia tại sao không mở cửa nghe được. Về đến nhà, Vương thị đem lời Phu Tử nói thêm dầu thêm mỡ ở trước mặt La Tiểu Lệ nói một hồi, chưa dứt hướng La Tiểu Lệ nói: "Nhắc tới Khâu Minh Thông qua năm sẽ mười tuổi cũng đến tuổi đính hôn, đến lúc đó không biết có bao nhiêu người đến cửa cầu hôn. Nếu là tiểu Lệ nhà chúng ta có thể đính hôn với hấn, nói không chừng ta còn có thể làm nhạc mẫu của Trạng Nguyên lang đấy."

La Tiểu Lệ vừa nghe mẹ nàng đề ý chuyện này, khoảng thời gian này nàng vội vàng để dành tiền cũng cảm thấy Trạng Nguyên không phải dễ thi như vậy cũng tính toán buông tha Khâu Minh Thông rồi, nhưng bây giờ lại nổi lên ý định, nàng cũng tám tuổi rồi, cũng có thể đính hôn rồi.

Cứ như vậy, vốn là thời gian cả nhà Khâu gia vui mừng đoàn tụ La Tiểu Lệ lại ngày ngày đến Khâu gia trình diện, ngay cả lời của Viên thị là chỉ cây dâu nắn cây hèo cũng làm bộ như không nghe thấy, ba ngày nay Viên thị nói lời khó nghe nhưng La Tiểu Lệ cũng không đau không nhột, nên cũng làm như không nhìn thấy nàng.

Cái này chưa hết, trong phòng Khâu Minh Thông, La Tiểu Lệ một chút tự giác cũng không có xông vào: "Thông ca ca, Lệ Nhi muốn học Tam Tự Kinh, người dạy cho ta đi!" Tục ngữ không phải nói sao, gần quan được ban lộc, hơn nữa dung mạo của nàng xinh đẹp như vậy nàng cũng không tin Thông ca ca lại không thích mình.

Bên cạnh Khâu Tiểu Ninh run lên, chán ghét La Tiểu Lệ kêu Thông ca ca. Nghe xong lời này Khâu Minh Thông đang dạy Khâu Tiểu Ninh viết chữ, tay nắm Khâu Tiểu Ninh cứng đờ, trên giấy rơi xuống một vết mực thật to. Sau đó bình tĩnh đặt cây bút trong tay xuống, lạnh lùng nhìn La Tiểu Lệ: "Ta nghĩ, người nên về nhà để cho mẹ người dạy dỗ người thật tốt, có cô nương trong sạch nào lại gọi người khác như vậy."

"Thông ca ca, quan hệ của hai chúng ta thế nào, ta gọi người như vậy không phải là việc nên làm sao? Làm sao người có thể nói ta như vậy? Trái tim Lệ nhi thật đau." Nói xong, ôm ngực về mặt bị thương nhìn Khâu Minh Thông.

Lần này Khâu Minh Thông không lên tiếng, Khâu Tiểu Ninh chịu không nổi "Rầm" một cái để cây viết trong tay xuống, tức giận đứng đi ra khỏi cửa. La Tiểu Lệ này cũng quá ghê tởm đi, nàng còn ở đây, cứ như vậy quyến rũ ca ca. Nàng năm nay mới tám tuổi! Làm sao lại giống như cô nương mười tám tuổi, hơn nữa bộ dáng kia cùng cô nương Hoa Lâu khác nhau ở chỗ nào? Rõ là. . . . .

Không được, không thể để cho ca ca cùng nữ nhân kia đơn độc ở chung một phòng, nhưng nàng bây giờ đi về dường như thật mất mặt. Đảo mắt, liền nhìn thấy Khâu Minh Trí mới vừa trở về từ bên ngoài, Khâu Tiểu Ninh lập tức lên tiếng nói: "Nhị ca, tiểu Lệ tỷ tỷ tới, đang ở trong phòng đại ca đòi đại ca dạy nàng đọc sách, mới vừa còn nói đến người có phải nên đi gặp nàng hay không." Nói xong, mặt Khâu Tiểu Ninh mong đợi nhìn hân.

Quả nhiên, không vượt qua Khâu Tiểu Ninh suy đoán, Khâu Minh Trí sai bước hướng trong phòng Khâu Minh Thông đi tới. Đạt được mục đích, Khâu Tiểu Ninh hi hi nở nụ cười, thật vui mừng trở về phòng.

Trong phòng, Khâu Minh Thông lạnh lùng nhìn La Tiểu Lệ một cái: "La cô nương, xin người đừng vũ nhục ánh mắt ta, đòi này chúng ta cũng không thể nào có quan hệ gì." Dáng đáp đối với Ninh nhi nhà hân đáng yêu xinh đẹp, tính tình cũng không có làm cho người ta thích như Ninh nhi, sở trường duy nhất chính là da mặt dày, thật đúng là không thể làm người thích.

La Tiểu Lệ nghe Khâu Minh Thông nói, giả bộ đáng vẻ sắp khóc, đang chuẩn bị rơi lệ, dù sao trong phòng cũng không có người nàng làm chuyện gì cũng không có người khác biết. Mới vừa đi chuyển bước chân, Khâu Minh Trí tựa như mũi tên lao đến bên người nàng, vui mừng nói: "Lệ nhi, nàng đến nhà ta sao không tìm ta, Tam Tự Kinh cái gì ta cũng biết, ta dạy cho nàng! Đừng quấy rầy đại ca ta, một lát mẹ ta nhìn thấy chắc chắn sẽ mắng nàng cầu huyết lâm đầu."

"Người. . . . ."

La Tiểu Lệ lời còn chưa ra khỏi miệng, Khâu Minh Thông liền cười nói: "Vậy các người mau đi ra đi! Mẹ chắc là cũng sắp tới rồi!" Nha đầu Ninh nhi này, càng ngày càng thông minh, cũng biết đề nghị đệ đến thu thập. Khâu Minh Trí vừa nghe nói mẹ sắp tới, lôi kéo La Tiểu Lệ bỏ chạy, ngay cả thời gian nói chuyện cùng Khâu Minh Thông cũng không có.

Nhìn hai người rời đi, Khâu Minh Thông che giấu tươi cười trên mặt, tại sao đột nhiên La Tiểu Lệ lại thích đến nhà quấy rối hân? Sẽ không liên quan tới lời Phu Từ nói với gia đình hân chứ! Hiện tại, cũng chỉ có một cách giải thích như vậy. Mắt chợt lóe, trong lòng đã có chủ ý. Hân cũng không muốn cách năm ba ngày La Tiểu Lệ lại chạy đến gia đình hân, hân còn muốn trôi qua những năm yên tĩnh đây. Nghĩ tới đó, cầm 30 văn tiền đi về hướng đường khát cái.

Xế chiều hôm đó, truyền ra lời nói con trưởng của Khâu gia Khâu Minh Thông không có số mệnh làm Trạng Nguyên. Thái độ của người nghe không giống nhau, dĩ nhiên càng không tin đứa bé nhà Khâu gia kia Phu Từ cũng khoe, làm sao có thể không có số mệnh Trạng Nguyên? Đúng là người có dụng tâm bắt lương bịa ra.

Vừa nghe có người nói như vậy, lập tức liền có người phản bác: "Mọi người nói rồi, là cao tăng Giang Nam từ xa đến đây, đứng ở cửa Khâu gia nhìn hồi lâu mới nói ra. Người nói, lời cao tăng nói có thể là nói láo sao?"

"Ồ, vậy chuyện này nhất định là thật. . . . ." Cứ như vậy, lời này bị truyền đi càng ngày càng thái quá, cái gì mà thấy Kỳ Lân bay đi nghìn dặm từ đất nhà Khâu gia tất cả đều nói ra. Nghe được nghị đề miếu tả lại sinh động như thật, Khâu Minh Thông không nhịn được cười đánh cú đầu xuống, lời đồn đãi thật đúng là càng ngày càng kinh khủng. Bên cạnh Viên thị rất giận dữ, thấy Khâu Minh Thông còn cười, tức giận nói: "Thông nhi, người còn cười, cũng bị người khác nói thành ra như vậy rồi. Thiệt là, ở đâu ra cao tăng hồ đồ, lại nói ra lời như thế, ta phải tới nhà môn đòi họ cho người đi bắt hân, chuyện như vậy có thể tùy tiện nói sao?"

"Được rồi, người khác thích nói như thế nào thì để cho họ nói, chúng ta cũng không thiếu đi hai lạng thịt!" Khâu Khải Chính thần nhiên nói một câu, liền bụng chén lên ăn cơm. Trong lòng hân lại cảm thấy đây là chuyện tốt, Thông nhi còn nhỏ tuổi lưng gánh vác quá nhiều trách nhiệm cũng không tốt, tâm bình tĩnh mới là quan trọng nhất. Hơn nữa nếu Thông nhi chăm chỉ học tập, công danh cũng chính là chuyện dễ như trở bàn tay, căn bản không cần để ý lời đồn đại của người khác.

"Nương, chúng ta ăn cơm đi! Trông nom những người khác, sau này chúng ta đóng cửa qua ngày của mình." Khâu Minh Thông bụng chén lên gấp thức ăn để vào chén trước mặt Viên thị, về mặt lạnh nhạt, một chút về phần nộ cũng không có. Thấy hai cha con đều như vậy, Viên thị còn có thể nói thêm cái gì? Bụng chén lên ăn cơm.

Ngược lại Khâu Tiểu Ninh vẫn không lên tiếng, tại sao nàng cảm giác có chỗ nào không đúng nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Editor: Trang Ngọc

Khâu Minh Thông thiết kế lời đồn đãi vừa ra, Khâu gia cuối cùng thanh tỉnh. Viên thị vội vàng đặt mua đồ tết, Khâu Khải Chính cẩn thận đếm toàn bộ số tiền kiếm được, chuẩn bị tiết kiệm nhằm tính toán cho sau này. Khâu Minh Thông vẫn như mọi khi, hoàn thành việc học của mình, có thời gian thì dạy chữ cho Khâu Minh Duệ và Khâu Tiểu Ninh. Về phần Khâu Minh Trí, La Tiểu Lệ không sang Khâu gia thì hẳn ba ngày hai bữa sang La gia.

Đêm ba mươi, cả nhà Khâu gia ngồi chung một chỗ, mỗi người đều mặc y phục mới vui vẻ vây quanh cái bàn. Khâu Khải Chính đặc biệt bảo Viên thị làm bốn cái đùi gà, gấp bỏ vào trong bốn chén nhỏ: "Mấy ngày nay các con cũng mệt mỏi, nhanh ăn đi!" Nói xong, nở nụ cười hiếm hoi.

Gấp cho mình và Viên thị mỗi người một cái cánh gà, nói với Viên thị: "Lão bà, chúng ta ăn cánh!"

"Ừ, ông cũng ăn đi." Viên thị nhìn trượng phu một cái, cảm thấy nhiều năm như vậy lần đầu tiên bà và Khâu Khải Chính dựa vào gần như vậy.

Khâu Tiểu Ninh gấp đùi gà trong bát, thả vào trong bát của Viên thị: "Nương, ngài ăn." Trong giọng nói không khó nhận ra vẻ lấy lòng. Động tác gắp cánh gà của Viên thị ngừng lại, mọi người trong nhà nhìn bà, một lát sau bà mới ngẩng đầu lên: "Ừ, nương ăn, Ninh nhi ăn thịt gà đi!" Đứa nhỏ này đúng là vẫn còn là đứa bé. Có lẽ phu quân nói đúng, chuyện năm đó nó là vô tội.

"Ừ. . . . ." Khâu Tiểu Ninh vui vẻ gắp đầu một cái, dù nương không thể xem nàng như nữ nhi ruột thịt, nhưng chưa biết chừng tương lai nàng muốn cùng nương cùng nhau cuộc sống cả đời, không thể vẫn cương đi xuống như vậy.

Cha con mấy người trao đổi ánh mắt, vui vẻ cười.

So sánh với Khâu gia hoà thuận vui vẻ, Hàn gia là một cảnh tượng hoàn toàn khác. Hàn Thêm hất toàn bộ bữa cơm đoàn viên xuống đất, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hàn phu nhân: "Người dạy Khanh nha đầu như thế nào? Tự nhiên lấy đi mạng người, chuyện vừa rồi nếu bị truyền đi, người có thể đưa nó vào cung? Ta thấy cho phép hào nhân gia còn khó, người cứ chiều nó đi!" Nói xong, phất tay áo rời đi, bây giờ mỗi lần ông trở lại cái nhà này là tức một lần.

Hàn lão phu nhân lạnh lùng nhìn Hàn phu nhân một cái, lạnh nhạt nói: "Trần an người nhà của tiểu nha hoàn này trước, nếu không đời này cứ nhốt con gái người ở trong nhà đi, đừng đi ra gặp người nữa." Bà vẫn nghĩ rằng Khanh nha đầu chỉ là có chút nuông chiều thôi, bây giờ nhìn lại, nói nuông chiều thật là xem thường nàng. Chọn năm tiểu nha hoàn, hiện tại chỉ còn lại hai người, nếu bị truyền ra ngoài, không chỉ nha đầu kia mà cả danh tiếng của Hàn gia cũng bị phá hủy.

Trở lại trong phòng, Hàn lão phu nhân ngồi ở bên giường, đánh một cái vào ván giường: "Hong Ngọc, người nói ta tạo cái nghiệt gì đây? Tại sao Hàn gia lại sinh ra một tên sát tinh như vậy? Nếu cái này bị truyền đi thì làm thế nào bây giờ? Không muốn có người hầu hạ bên cạnh Khanh nha đầu nữa hay sao, không biết nữ nhân kia dạy hài tử thế nào. Năm tiểu nha hoàn, vào phủ mới được hơn nửa năm giờ chỉ còn hai cái. Dù giấu giếm như thế nào, người làm trong phủ này cũng không phải người ngu, có gia sinh tử nào dám đưa hài tử vào?"

Tất nhiên Xảo ma ma biết Lão phu nhân ngứa mắt phu nhân từ lâu rồi, suy nghĩ một chút: "Lão phu nhân, phu nhân không được giáo tập ma ma hướng dẫn qua, cho nên nàng không biết dạy Khanh tiểu thư. Lão phu nhân, không bằng ngài nhận nuôi Khanh tiểu thư bên cạnh người, như vậy cũng có thể để cho nàng cùng ngài thân thiết chút. Bổng tướng mạo của Khanh tiểu thư bây giờ, tương lai nhất định là một cái nỷ nhân nghiêng nước nghiêng thành, vào cung còn sợ hoàng tôn không thích Khanh tiểu thư sao? Đến lúc đó nàng thành hoàng tôn nương nương, có chuyện gì nàng vẫn phải nghe ngài."

Trong phủ này chỉ có lão phu nhân mới có thể quản được nha đầu ác độc kia, nếu bà không đề nghị như vậy, để nha đầu kia tiếp tục như vậy không biết bao nhiêu nha hoàn phải chết ở trong phủ này đây? Học bản cung nhất quyết dùng mục tiêu sống; chơi ở bờ hồ thì sai tiểu nha hoàn bơi ở trong hồ nước cho nàng nhìn; chơi ở trên núi giả, đột nhiên vượn tay đẩy người xuống núi giả. Núi giả không cao nhưng chỗ tiểu nha hoàn bị ngã vừa lúc có một khối đá nhô ra, nghe nha hoàn nói, óc của nha đầu kia cũng vỡ ra. Nghe nói nha đầu kia không những không sợ, còn nhìn óc này lạnh lùng bật cười, ông trời, đây không phải tiểu cô nương mà là một con quỷ. Nàng là ma quỷ đã đành, xảy ra mấy chuyện này vị phu nhân không có đầu óc kia không những không bầm báo Lão phu nhân mà còn muốn giấu giếm chuyện này, cái này để cho Nhị Di Nương tố cáo trước mặt gia, cơm tất niên cũng không được ăn, trách không được lão phu nhân tức giận như vậy.

"Ừ, đây cũng là một biện pháp, chỉ là trên người nha đầu kia mùi máu tươi quá nặng, ta không thích nàng đến gần ta." Lão phu nhân cau mày, trước kia bà rất thích nha đầu kia. Nhưng nửa năm trước nha đầu này không biết trúng tà gì ngã xuống hồ nước cứu lên thì người cũng thay đổi, ánh mắt nhìn người khác đều mang theo sát khí, giống như là đến đời nợ khiến cho bà có chút khó chịu, mơ hồ có chút sợ. Ánh mắt kia, giống hệt ánh mắt của cô gái kia lúc bà bóp chết hài tử của nàng

"Lão phu nhân, để nàng sống ở Sương Tâm vườn gần ngài nhất là được, chỉ cần mỗi ngày ngài xem nàng là được." Trong Hàn gia, Xảo ma ma là người giỏi nhìn sắc mặt của Lão phu nhân nhất, thấy trên mặt Lão phu nhân rõ ràng bài xích, vội lên tiếng đòi lại chủ ý.

"Ừ, cái này cũng được, chỉ là nha hoàn bên người nàng chọn thế nào? Lại chọn, sợ là không có ai nguyện ý đưa hài tử vào cho chúng ta chọn." Bà rất muốn không cho Khanh nha đầu một đứa nha hoàn nào, nhưng vì đại sự sau này, nha hoàn thiếp thân của nàng vẫn phải nuôi từ nhỏ mới được.

Xảo ma ma suy nghĩ một chút, lập tức nhớ lại mấy hài tử nhà nghèo lúc trước không trúng tuyển. Trước kia là có nhiều đứa để chọn mới không vừa ý họ,

hiện tại mua các nàng rồi dạy dỗ cho tốt là được: "Lão phu nhân, lần trước chọn còn có mấy hài tử nhà nghèo, khi đó ưu tiên chọn gia sinh tử nên không tuyển họ, ngài xem . . . . ."

"Ừ, cũng được, chỉ là mấy nha đầu kia tâm nhãn cũng không nhỏ, muốn tìm một cái có thể dùng được còn phải tìm đứa ngốc một chút." Hàn lão phu nhân tương đối chấp nhất với điểm này, năm đó dưới tình huống Hàn lão gia độc ái thiếp thất bà có thể lấy được thắng lợi cuối cùng, chính là dựa vào nha đầu không thông minh bên cạnh.

"Chuyện này. . . . ." Đạo này, tìm đứa hơi ngốc thì dễ, tùy tiện chọn trong đám ăn xin cũng được một đồng. Nhưng Lão phu nhân muốn tìm một đứa hơi dần lại có thể gây khó dễ, sợ là không dễ tìm cho lắm. Người gia đình bình thường biết nữ nhi mình là một đứa dần thì phần lớn đều vứt đi. Vốn chỉ là một cái nữ nhi, đầu lại không tốt có nuôi cũng vô dụng, dân chúng bình thường ai nguyện ý mất mấy đồng bạc này.

"Đúng rồi, Khâu Khải Chính có nữ nhi đây?" Trong đầu Hàn lão phu nhân chợt lóe lên, đột nhiên nghĩ tới Khâu Tiểu Ninh.

"Cái này nô tỳ thì không rõ lắm, nhưng Lão phu nhân, lúc Khâu Khải Chính và Khâu Minh Thông làm việc ở Hàn phủ chúng ta bọn họ cũng không muốn, chớ nói chi là hiện tại Khâu gia cũng không thiếu bạc, khẳng định bọn họ sẽ không đưa người đến Hàn gia." Xảo ma ma coi như là kiến thức công lực bao che khuyết điểm của Khâu gia, bà cũng không muốn quay lại Khâu gia đụng vách tường một lần nữa.

"Không được, hôm nay ta nhìn trúng nha đầu Khâu gia này, cũng chỉ là một nữ nhi của gia đình bình thường còn coi mình như công chúa." Trong mắt Hàn lão phu nhân chợt lóe lệ quang, nói nhỏ bên tai Xảo ma ma một hồi.

Xảo ma ma nghe xong, vội hỏi: "Lão phu nhân, vậy khi nào chúng ta ra tay? Có nên đợi qua tết hay không?" Năm mới là quốc gia đại sự, bà cũng không muốn phân phó người đi làm chuyện thất đức này.

"Nhất định phải là ngày đầu tiên Khâu gia mở cửa, ta không tin sau chuyện này Khâu gia còn không ngoan ngoãn mang người tới." Qua tết, tất niên bà còn không qua hết, tại sao để cho bọn họ qua hết tết. Nhất định phải để cho Khâu quân sự này ngày ngốc ở trong tù mới biết nặng nhẹ.

"Dạ, lão phu nhân, nô tỳ sẽ phân phó." Điều bộ của Lão phu nhân như vậy e là Hàn gia không kéo dài mãi được, bà lén lút nhìn qua con lớn nhất của Khâu gia, gương mặt không tầm thường, tương lai chắc chắn có tiền đồ. Bây giờ Hàn gia chính Khâu gia như vậy, bà không tin Khâu gia có thể bỏ qua con tức này. Chỉ là bà không muốn nhắc nhở Lão phu nhân, đời này bà giúp lão phu nhân tạo nghiệt nhiều không kể xiết, cũng không muốn làm thêm một lần nữa.

"Ừ, người cũng xuống đi! Bây giờ ta cũng không còn tâm tình đón giao thừa." Nói xong, lão phu nhân phất tay một cái, bảo Xảo ma ma lui xuống. Xảo ma ma phúc thân, đi tới cửa khẽ thờ dài, loại cuộc sống này khi nào mới kết thúc đây.

Mòng một đầu năm, Khâu Tiểu Ninh dậy từ sớm chạy vòng quanh viện một vòng, cuối cùng nàng lớn thêm một tuổi. Năm tuổi, ca ca mười tuổi, ha ha. . . . Bọn họ đều thêm một tuổi. Khâu Minh Thông cũng dậy thật sớm, mới vừa ra cửa đã thấy muội muội như kẻ điên nhỏ chạy tới chạy lui trong sân. Gương mặt non nớt bắt đầu cười cười, bắt quả là nương ăn đùi gà muội gấp cho thôi! Còn vui như vậy.

Bước nhanh chạy đến bên người nàng, cười nói: "Nha đầu, đừng có vừa chạy vừa cười, để người khác nhìn thấy còn tưởng rằng nhà chúng ta có một kẻ điên đấy!" Mặc kệ tại sao muội muội vui vẻ, dù sao muội muội vui hẳn cũng vui.

"Kẻ điên liên kẻ điên, dù sao để cho mọi người gọi đứa ngốc lâu như vậy rồi, còn sợ người ta gọi muội kẻ điên à." Những chuyện này còn lâu nàng mới để ý, bây giờ nàng chỉ mong mình và ca ca mau mau lớn lên.

Ai ngờ, Khâu Minh Thông nghe lời này xong liền kéo tay Khâu Tiểu Ninh, dừng bước. Sau đó đứng lại, vẻ mặt thành thật nói: "Nha đầu, về sau huynh sẽ để những người bảo muội là đứa ngốc thấy được Ninh nhi nhà chúng ta thông minh như thế nào. Muội xem, hiện tại cả nhà Khâu gia chúng ta còn dựa vào Ninh nhi nghĩ biện pháp nuôi gia đình đây này, ai dám nói muội là kẻ ngốc, hẳn mới phải kẻ ngốc nhất. Còn nữa, sau này cũng không cho không để ý người khác nói cái gì như vậy, lễ thắng khí hùng đáp lại, nếu không ca ca sẽ đau lòng!" Nói xong, đau lòng xoa đầu Khâu Tiểu Ninh.

Ánh mắt đen bóng trong suốt vui vẻ nhìn Khâu Minh Thông, chậm rãi gật đầu: "Dạ, Ninh nhi biết, ca ca không cần lo lắng." Vốn tay có chút lạnh lẽo, bị Khâu Minh Thông giữ chặt trong tay hắn, lại không hề lạnh nữa. Ngang đầu, thất thần nhìn bông tuyết bay. Ca ca đau lòng nàng, có phải thể hiện rằng ca ca thích nàng? Nếu như vậy, hi vọng tiếp tục nữa, vĩnh viễn không thay đổi.

"Muội muội trời lạnh chúng ta vào nhà chứ?" Phủi đi bông tuyết trên tóc Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông hỏi.

"Được. . . . ." Ca ca đưa nàng đến đâu, nàng liền đi theo đến đó.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Editor: Hương Vũ

Qua năm mới, Khâu gia không có thân thích gì, cho nên không cần đi chúc tết. Nghi ngơi mấy ngày, Khâu Khải Chính mở lịch ra xem ngày, ngày mừng mười tháng giêng chính là một ngày tốt, thích hợp cho việc mở cửa làm ăn, hỏi qua ý kiến Viên thị hai người liền quyết định mừng mười mở cửa.

Ngày chín tháng giêng, vội vàng đem tất cả mọi thứ chuẩn bị xong. Bởi vì đã nhiều ngày không mở cửa buôn bán, Khâu Khải Chính còn sợ mình sơ sót nên kiểm tra lại một lần, xác định không có vấn đề mới rời khỏi phòng bếp trở lại trong phòng ngủ. Khâu Khải Chính nào biết, hắn vừa quay người rời đi đã có người âm thầm vào phòng bếp, không biết đồ cái gì vào trong thịt đã được trộn tốt rồi len lén rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, người của Khâu gia thức dậy. Viên thị nhìn thịt đã được trộn tốt có chút ngần ngại, nàng nhớ ngày hôm qua nàng trộn thịt xong cũng không có lợn xộn như vậy, thế nào ngủ một đêm thức dậy lại như thế này? Chẳng lẽ là ngày hôm qua khi phu quân kiểm tra đồ đã động vào? Ủ, chắc là như vậy, nghĩ như vậy, Viên thị cũng không chú ý nhiều chờ Khâu Minh Thông bọn họ nặn bột xong, liền cùng Khâu Tiểu Ninh bắt đầu nặn bánh bao.

Tuy là lễ mừng năm mới, nhưng hai ngày trước Khâu Khải Chính đã viết một bảng hiệu treo bên ngoài, người tới cũng rất nhiều trong chốc lát khách đến đã ngồi đầy các bàn trong sân. Dưới mỗi bàn cũng đã nhóm lửa, nên không sợ khách cảm thấy lạnh. Trong chốc lát, mấy lồng lớn bánh bao liền được mua hết.

Mọi người nhìn thấy nhiều khách như vậy, trong lòng cũng cảm thấy hăng hái hơn, ngay cả Khâu Minh Trí bình thường ham chơi nhất cũng làm việc nghiêm túc hơn nhiều. Chỉ là, lúc đang chưng lồng bánh bao hấp thứ hai, trong sân đột nhiên có người hét to một tiếng. Mấy người Khâu Khải Chính vừa ra ngoài nhìn thấy, thâm kêu không tốt, không thể ngờ có người ở trong sân té xỉu. Khâu Khải Chính vội vàng bước đến, bấm huyệt nhân trung của người bị xỉu, bấm một lát nhưng người vẫn không tỉnh, ngay cả lỗ mũi cũng bấm đỏ.

Đang lúc tâm Khâu Khải Chính phiền muộn, lúc này lại có hai người té xỉu làm mọi người nhao nhao ầm ĩ. Trong nhất thời khách nhân trong sân đều ồn ào lên: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người này thế nào vô duyên vô cớ liền té xỉu? Có phải do bánh bao hấp chúng ta mới vừa ăn có vấn đề?" Vài lời vừa ra, không ít người vội vứt bỏ bánh bao hấp trong tay mình, dùng ngón tay liều mạng móc trong cổ họng chính mình, muốn đem đồ mới vừa ăn phun ra. Cũng không thiếu người vây quanh cả nhà Khâu Khải Chính, la hét đòi một lời nói.

Khâu Khải Chính biết nói gì? Cái gì hắn cũng không biết, bảo hắn giao phó cái gì? Ngay lúc huyền não không thôi, có một nam tử mang theo mấy nha dịch tiến vào, chỉ vào Khâu Khải Chính nói: "Chính là ở đây, nhà bọn họ bán bánh bao hấp xảy ra án mạng, cầu xin mấy vị sai gia làm chủ cho chúng ta."

Khâu Minh Thông âm thầm đánh giá nam tử dẫn người tới, mặt nam tử đó đoan chính, nhìn qua chính là dẫn người vội tới đòi công đạo cho mọi người. Nhưng thời gian hắn đến Khâu gia, có phải thật trùng hợp hay không, chính là từ lúc xảy ra chuyện đến bây giờ thời gian cũng chỉ một ly trà, từ nơi này đến nha môn Hoàng Thành dù có chạy thật nhanh cũng không thể nào nhanh như vậy chứ? Xem ra, là có người nhắm vào Khâu gia.

"Sai gia, người làm chủ cho chúng ta! Khâu gia này cũng quá ác độc, mau bắt bọn họ lại." Trong đám người, đã có không ít người bắt đầu kêu lên. Viên thị gặp phải tình huống như thế trực tiếp sợ ngây người, Khâu Minh Trí cùng Khâu Minh Duệ cũng không khác lắm, Khâu Tiểu Ninh đỡ Viên thị, không dám chen vào nhiều. Chỉ có Khâu Minh Thông, âm thầm lưu ý về mặt của mọi người, hắn phát hiện phần lớn khách quen vẫn bảo trì trầm mặc, huyền não lớn nhất chính là mấy người hắn không thường gặp hoặc là chưa từng thấy.

Nha dịch trung niên mở miệng nói: "Đưa mấy người bị té xỉu này đến đại phu đi, để đại phu kiểm tra kỹ. Tiểu Lục lấy ít bánh bao trong phòng bếp mang theo, đưa cho đại phu kiểm tra. Bảo đại phu kiểm tra cẩn thận, đây chính là việc lớn liên quan đến mạng người." Nói xong, liền nhìn về phía Khâu Khải Chính, lạnh lạnh nói: "Khâu lão bản, theo chúng ta đến nha môn một chuyến!" Khâu Khải Chính này đã làm chuyện gì, lại đắc tội người của Hàn gia.

Da đầu Khâu Khải Chính tê dại, cho đến bây giờ hắn vẫn không rõ ràng rốt cuộc là có vấn đề ở chỗ nào, ngày hôm qua hắn đã kiểm tra tỉ mỉ mọi thứ, không thể nào có vấn đề. Nhưng bây giờ bộ dáng của những người nha môn này, rõ ràng đã định tội cho hắn!

Hai nha dịch tiến lên, muốn nhắc Khâu Khải Chính mang đi, Khâu Tiểu Ninh nghĩ bước lên ngăn ở trước mặt Khâu Khải Chính, nhưng thấy Viên thị sắp hôn mê nàng lại không dám buông tay. Khâu Minh Thông nhanh hơn một bước ngăn ở trước mặt Khâu Khải Chính, mạch lạc rõ ràng nói: "Sai gia, ta nhớ rõ luật pháp Hiến Viên Hoàng Thành có quy định, trước khi không có chứng cứ trừ phi có lệnh lùng bắt, nếu không dù là Đại Lý Tự cũng không dám tùy tiện giữ người. Không biết luật mà phạm luật mấy vị sai gia đã nghe qua chưa?"

Mấy nha dịch chần chờ một chút, nhìn về phía sai đầu của bọn hắn. Nha dịch kia cũng có chút chần chờ, tiểu tử này nói đúng là sự thật, nhưng lại nghĩ đến giao phó của phía trên, suy nghĩ một chút lên tiếng nói: "Từ đâu tới một đứa bé, người nói việc kia quả thật có, có điều đó là dùng cho quan lớn không phải dùng cho nhà bình dân như người. Các người động thủ, Khâu lão bản này chúng ta phải mang theo, nếu như hắn trong sạch chúng ta dĩ nhiên sẽ thả hắn ra." Nói xong bước nhanh ra khỏi cửa chính Khâu gia.

"Cha. . . . . Các người đừng bắt cha ta. . . . ." Mấy đứa bé khóc thành một đoàn, Viên thị trực tiếp hôn mê.

Khâu Minh Thông thấy trong nhà trở thành cái bộ dạng này, mẹ lại ngã xỉu, vội vàng cùng Khâu Minh Duệ đỡ Viên thị lên giường. Đối với Khâu Minh Duệ nói: "Tam đệ, người coi chừng trong nhà, ta đến nhà phu tử một chuyến hỏi ông ấy xem có thể nhờ học trò của ông ấy hỗ trợ được không. Đợi lát nữa mẹ tỉnh người nói bà đừng có gấp, ta sẽ suy nghĩ biện pháp." Phu tử mới có thể có biện pháp, học sinh của hắn có không ít người làm việc ở triều đình.

"Ca ca, ta đi cùng với người." Khâu Tiểu Ninh có chút sợ, nàng làm nhiều như vậy, chẳng lẽ vẫn trốn không thoát tất cả mọi chuyện kiếp trước sao?

"Muội muội ngoan, ngoan ngoãn ở nhà coi chừng mẹ, ca ca sẽ trở lại ngay." Khâu Minh Thông không dám tưởng tượng, nếu như phu tử cũng không giúp

được thì hẳn nên làm cái gì? Chuyện lần này rõ ràng cho thấy có người nhằm vào nhà bọn họ. Nhưng hẳn cần thận suy nghĩ, có thể mời được trên mười người, không thể nào là gia đình bình thường, nghĩ đi nghĩ lại hẳn liền nghĩ đến Hàn phủ. Hẳn thủy chung nhớ rõ một năm trước, kết quả của một quân sự phản chủ là gì, nhưng mà cha hẳn cũng không đến nhà khác làm việc, chẳng lẽ như vậy Hàn gia vẫn không chịu buông tha?

"Ta. . . . . Ta. . . . . Ta nghe ca ca. . . . ." Đúng vậy, ca ca không để cho nàng đi là đúng, nàng đi cũng không giúp được việc gì. Chỉ là chuyện lần này quá mức kỳ quái, phu tử của ca ca thật sự có thể giúp sao? Khâu Tiểu Ninh cảm giác, chuyện lần này có liên quan với người của Hàn gia? Kiếp trước ở Hàn phủ một thời gian rất dài, tính tình của bọn họ nàng hiểu rõ. Chỉ là cha ở nhà, căn bản không có đến nhà khác làm việc, Hàn gia sao lại quyết định làm như thế?

Một chuyện này, Khâu Minh Thông không nghĩ ra, Khâu Tiểu Ninh cũng nghĩ không thông.

Khâu Minh Thông đi rồi, Khâu Tiểu Ninh chăm sóc Viên thị, Khâu Minh Trí cùng Khâu Minh Duệ thu dọn trong sân. Ba người vừa làm vừa lo lắng đợi trong chốc lát, Viên thị mới từ từ tỉnh lại, lần này ngược lại bà không có chỉ vào Khâu Tiểu Ninh nắg, chỉ là hỏi "Đại ca các người đâu? Đi đâu rồi hả?"

"Nương, đại ca đi nhờ Phu Tử của hẳn hỗ trợ, một lát sẽ trở về. Nương, người đừng lo lắng, cha sẽ không có chuyện gì." Khâu Minh Duệ nhỏ giọng trả lời.

Viên thị cúi đầu vào trong chăn, khóc lớn nói: "Đều là ta không tốt, ta rõ ràng nhìn ra thịt bị người động tới, ta cho là cha người động vào cho nên cũng không có hỏi hẳn, đều là ta không tốt. . . . ." Lập tức, Viên thị dừng lại tiếng khóc, cuối cùng nghĩ đến có chút không đúng. Thịt tại sao phải bị người khác động tới? Chẳng lẽ, là nhà nào đồ mất nhà bọn họ kiếm bạc muốn chinh bọn họ? Càng nghĩ, Viên thị càng cảm thấy có thể, mà kẻ khả nghi nhất bà có thể nghĩ đến chính là La gia rồi.

Vén chăn lên, nổi giận đứng đứng, liền muốn lao ra cửa đi tìm La gia tính sổ. Khâu Tiểu Ninh thấy bộ dạng Viên thị như tìm người đánh nhau, vội vàng kêu lên: "Nhị ca Tam ca, các người mau đỡ nương." Mẹ chắc là thật sự muốn đi tìm La gia tính sổ.

Viên thị bị Khâu Minh Trí cùng Khâu Minh Duệ bắt được, thân thể mới vừa té xỉu còn chưa có khôi phục, sức lực ngược lại không lớn bằng mấy người Khâu Minh Trí. Bị người ta tóm lấy, Viên thị tức giận công tâm, nhớ tới là do Khâu Tiểu Ninh sai hai đứa con trai giữ bà, thói cũ bộc phát mắg: "Người sao chửi, không đi báo thù cho cha người coi như xong, còn để cho Nhị ca Tam ca người lôi kéo ta, ta nuôi không nổi kẻ khinh người như người, có phải là người làm cho người ta tới hại nhà chúng ta hay không, a. . . . ." Viên thị chưa bao giờ là một nữ nhân thông minh, nghĩ đến cái gì liền làm cái đó, bà thật sự không nghĩ tới nói ra sẽ sẽ tổn thương bao nhiêu đối với Khâu Tiểu Ninh.

Giờ khắc này, Khâu Tiểu Ninh hoàn toàn tuyệt vọng đối với Viên thị rồi, người này chưa bao giờ coi nàng là nữ nhi của bà, thậm chí căn bản chưa từng coi nàng như người nhà. Nhưng cố tình là, bà là người đã liều mạng cứu mình, nàng không oán được, như vậy không cần quan tâm nữa. Nghĩ như vậy, Khâu Tiểu Ninh lạnh lùng lên tiếng nói: "Vậy bà đi, bà đi đánh chết La Vương thị, có phải là báo thù cho cha hay không? Đến lúc đó bà cũng bị người ta giam vào trong tù, bà có nghĩ tới các ca ca hay không?" Nói xong, cũng không nhìn Viên thị, trở về trong phòng mình.

Chạy về phòng mình, Khâu Tiểu Ninh lấy ra bông hoa cúc màu hồng và khăn thêu, ôm trong lòng rồi nằm trên giường khóc. Tại sao nàng làm nhiều như vậy vẫn không thể đi vào lòng Viên thị? Nàng không phải muốn bà đối với mình thật tốt, ít nhất, không cần hơi một tí liền mắg nàng, ít nhất, coi nàng như người nhà. Nàng muốn, chỉ như vậy mà thôi, nàng không có nghĩ đến muốn cướp tất cả những gì của Ninh nhi, nàng chưa từng nghĩ qua. . . . . Nếu như nàng tìm được cha nương ruột, nàng sẽ đem thân phận của Ninh nhi trả lại cho nàng. . . . .

Từ nhà phu tử trở về Khâu Minh Thông vừa vào nhà liền nghe được chuyện mới vừa rồi, không dám lên tiếng trách cứ nương của hẳn, chỉ là thở dài rồi khỏi phòng Viên thị. Biết lúc này Khâu Tiểu Ninh chắc chắn ở trong phòng của nàng, gõ cửa lên tiếng nói: "Muội muội, người mở cửa, ca ca có chuyện rất quan trọng nói cho người." Khóc đến đau lòng như vậy, nhất định là bị nương làm cho đau thấu tim. Thật không biết nương nghĩ như thế nào, Ninh nhi coi như không phải con ruột của bà nhưng cũng là uống sữa của bà lớn lên, bà làm sao lại như vậy? Hơn nữa muội muội kia chết đi, cũng không có liên quan đến Ninh nhi mà?

Khâu Tiểu Ninh vội đem vật trong tay để vào dưới gối, xoa xoa nước mắt trên mặt, lúc này mới mở cửa hỏi "Như thế nào ca ca? Phu tử có đáp ứng hỗ trợ hay không, cha ngày mai có thể đi ra không?"

Sờ sờ đầu Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông lên tiếng: "Phu Tử đi nhờ học sinh của hẳn giúp đỡ, ngày mai sẽ có kết quả. Nha đầu, uất ức người. . . . ."

Khâu Tiểu Ninh lắc đầu một cái, bày tỏ không có việc gì. Sau này, không mong đợi cũng sẽ không đau lòng nữa! Nhưng công ơn cứu mạng nuôi dưỡng, nàng nhất định sẽ nghĩ biện pháp báo đáp.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Editor: Hương Vũ

Ngày hôm sau, sáng sớm, Viên thị dẫn theo mấy đứa bé đến nhà giam muốn vào thăm Khâu Khải Chính. Nhưng vừa mới đến gần đã bị người ngăn cản lại, nha dịch gác cửa vừa thấy bọn họ liền cau mày nói: "Các người là ai, biết đây là địa phương nào không? Lại dám tùy tiện đến gần, không muốn sống nữa!"

"Sai gia, chúng ta muốn đi vào thăm người thân, xin ngài giúp đỡ." Viên thị vội vàng tiến lên trả lời, khi nói chuyện còn nhét chút bạc vào trong tay nha dịch, bà nghe Lâm thị nói chỉ cần cho bạc những nha dịch này thì họ sẽ cho vào thăm.

Quả nhiên, thấy bạc trong tay cũng khá nặng, nha dịch hài lòng gật đầu một cái hỏi "Các người muốn đi thăm ai?" Chỉ cần không phải người họ Khâu kia, những người khác đều được.

"Khâu Khải Chính, chúng ta muốn gặp hắn, chúng ta là người nhà của hắn." Khâu Minh Thông kéo ống tay áo Viên thị nhưng không kịp ngăn cản Viên thị dừng lại, âm thầm nhủ mày, xem ra hôm nay bọn họ không gặp được cha rồi.

Nha dịch này vừa nghe, bạc trong tay thiếu chút nữa rơi xuống đất, lấy lại tinh thần nhét bạc lại tay Viên thị: "Các người vẫn nên đi đi! Các người không được gặp Khâu Khải Chính đâu, mấy người trùng độc kia cho đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, các người cũng đừng đến đây nữa cẩn thận các người cũng bị bắt." Nói xong, nha dịch liền giơ tay đuổi người.

"Sai gia, các ngài thương tình, cho chúng ta vào thăm một chút đi!" Viên thị chưa từ bỏ ý định, tiếp tục lên tiếng, còn tiến lên vài bước. Nha dịch này thấy bà như vậy, lấy vũ khí trong tay ra, quát lên người Viên thị một cái: "Mau cút, nếu không chúng tôi kêu người đến." Những người này thấy bạc cũng không ít tuy có chút tức nuối, nhưng phía trên đã dặn, nhất định không cho phép người nào vào thăm Khâu Khải Chính, nếu không bọn họ sẽ phải rơi đầu.

Khâu Minh Thông cùng Khâu Minh Duệ tiến lên nâng Viên thị dậy, Khâu Minh Thông nhàn nhạt nói ra: "Nuơng, chúng ta trở về thôi! Lát nữa ta đến hỏi phu tử một chút, xem hắn có nghĩ ra biện pháp gì chưa?" Cha, lúc này sợ là lãnh ít dữ nhiều, trừ phi người phía sau màn tự nói ra điều kiện. Hiện nhiên, quan phủ và người đã hãm hại nhà bọn họ là cùng một đám, thật sự là Hàn gia sao? Nếu thật là bọn họ, làm như vậy đối với bọn họ có ích lợi gì?

Viên thị thấy tất cả biện pháp đều đã dùng hết vẫn không được, chỉ đành nghe lời để mấy người Khâu Minh Thông giúp đỡ rồi khỏi. Khâu Minh Thông quay đầu lại, nhìn Khâu Tiểu Ninh đi ở cuối cùng, đột nhiên có loại dự cảm xấu, cảm giác chuyện này là nhằm vào Ninh nhi. Nhưng không phải Hàn gia đã tìm được nha hoàn thích hợp sao? Chẳng lẽ là có ý định động đến trên người muội muội.

Bọn họ đưa Viên thị về nhà, chân Khâu Minh Thông liền vội vã hướng nhà phu tử chạy đi. Vừa tới ngưỡng cửa, liền đụng phải phu tử mới vừa về nhà, phu tử nhìn hắn thờ dài nói: "Đứa bé, phu tử không giúp được người." Hắn nghĩ chắc cũng chỉ là gia đình bình thường ghen tỵ với việc buôn bán của Khâu gia, bởi vì chuyện này, không ngờ lại là Hàn gia. Trong các đệ tử của hắn, chính là mười người cộng lại cũng không có thể lực nhà ai lớn bằng một nửa Hàn gia, giúp không được cũng không thể trách bọn họ.

Lời này của phu tử vừa nói ra, Khâu Minh Thông cũng không hỏi, trong lòng đã biết đúng là Hàn gia ra tay: "Minh Thông cảm ơn phu tử." Hành lễ xong, Khâu Minh Thông liền muốn xoay người rời đi.

"Đứa bé, người đừng nghĩ đợi lúc nhiều người đi đến nha môn đánh trống, vô dụng, các người đâu không lại." Phu tử lên tiếng nhắc nhở, hi vọng Khâu Minh Thông chớ làm chuyện điên rồ, học trò này là đứa bé thông minh nhất hắn từng dạy, không muốn hắn sớm như vậy sẽ bị hủy hoại.

"Phu tử yên tâm, Minh Thông biết." Đi ra khỏi cửa chính nhà phu tử, Khâu Minh Thông cũng mất chủ ý, hắn biết đến nha môn đánh trống ở trước công chúng cũng vô dụng. Nhưng chuyện lần này chỗ sơ hở rõ ràng quá nhiều, chẳng lẽ không có biện pháp khác? Nắm tay lại, giờ khắc này, Khâu Minh Thông có chút hận mình không thể làm gì.

Cho dù thông minh, cũng chỉ mới mười tuổi, gặp chuyện như vậy có thể làm được đến trình độ này, so với một người lớn như Viên thị đã là rất tốt.

Khâu gia, Khâu Minh Thông chân trước vừa đi, Xảo ma ma đã tự mang theo hai nha hoàn đến Khâu gia. Tìm được Viên thị, lần này đặc biệt ngay trước mặt Khâu Tiểu Ninh nói: "Viên thị, chuyện lần trước ta nói người nghĩ như thế nào? Lão phu nhân chúng ta đợi không thấy đáp án của các người, nên bảo ta tới hỏi lại." Xảo ma ma đi thẳng vào vấn đề, nói ý đến, bà biết Khâu gia lần này chắc chắn phải đưa người vào Hàn phủ. Cúi đầu trong nháy mắt, nhìn Khâu Tiểu Ninh đứng ở bên cạnh một cái, trong lòng có chút đồng tình, một nha đầu tốt như vậy vào Hàn phủ không biết có thể sống được bao lâu?

Viên thị chần chờ một chút, nói: "Ma ma, lão gia nhà ta không phải đã từ chối sao? Thế nào. . . ." Nàng đối với Khâu Tiểu Ninh mặc dù không có biện pháp thật tâm thích, nhưng Khâu Khải Chính nói, nàng cũng không dám không nghe theo.

Lời Viên thị nói chưa xong, đã bị Xảo ma ma chặn lại: "Thật ra cái này ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ là, nghe nói gần đây Khâu quân sự bị bắt đến nha môn. Ta nghĩ nữ nhi của người nếu vào Hàn phủ, cũng xem như có chút quan hệ với Hàn phủ, tất nhiên lão phu nhân sẽ không đứng nhìn. Đến lúc đó bên kia nha môn, cùng những người trùng độc, Hàn gia cũng sẽ giúp đỡ xử lý tốt." Xảo ma ma nói xong, cúi đầu uống trà, không cần nhiều lời nữa. Viên thị sẽ đáp ứng, nàng không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Không ngoài suy đoán của Xảo ma ma, Viên thị nghe vậy lập tức hỏi: "Ma ma, lời ngài nói là thật?" Theo như lời nói nếu nha đầu này vào Hàn phủ có thể cứu phu quân, vậy thì thật sự là quá tốt.

Trên mặt Xảo ma ma lộ ra một chút thương xót không thể nhìn thấy, gật đầu: "Lời lão phu nhân nói, dĩ nhiên là thật." Viên thị này thật sự không để tâm đến nữ nhi! Chỉ là không đưa nha đầu này vào Hàn phủ cũng không được, lão phu nhân ghét nhất là người khác không vâng lời bà. Chỉ hy vọng nha đầu nhìn ngơ ngác này không phải thật ngu đến không có thuốc chữa, nếu không ở Hàn phủ sợ là không sống lâu được.

"Được, ma ma, lúc nào thì ngài mang nàng đi? Lão gia nhà ta lúc nào có thể ra ngoài?" Về mặt Viên thị sốt ruột khó nén, ước gì hiện tại Xảo ma ma lập tức mang Khâu Tiểu Ninh đi, như vậy Khâu Khải Chính có thể ra ngoài. Dù sao nàng cũng cảm thấy Khâu Tiểu Ninh là sao chổi, trong nhà mới yên ổn mấy ngày, đã lại xảy ra chuyện. Chỉ cần Khâu Tiểu Ninh không ở đây, những chuyện này có thể sẽ ít xảy ra hơn phải không?

Thấy Viên thị vội vàng, Xảo ma ma xem thường nhưng cũng biết là càng nhanh mang người nọ vào Hàn phủ lão phu nhân càng vui mừng. Suy nghĩ một chút, bà lên tiếng nói: "Dĩ nhiên có thể cùng ta đến Hàn gia vào lúc này, nha đầu, người đi thu thập mấy bộ quần áo! Những cái khác không cần chuẩn bị, Hàn phủ cái gì cũng không thiếu." Nhìn bộ dáng nha đầu này cũng có phúc, hi vọng nàng ở trước mặt Khanh tiểu thư cũng có thể được hoan nghênh, nếu không kết quả này. . . . . Nghĩ tới, Xảo ma ma cũng lạnh người.

Khâu Tiểu Ninh không cảm thấy đau lòng, Viên thị như vậy nàng cũng đã sớm dự đoán được. Xảo ma ma đến, Khâu Tiểu Ninh đã hiểu được, hành động lần này của Hàn gia là hướng về phía nàng, phụ thân vô tội bị nàng liên lụy rồi. Trầm mặc một hồi, Khâu Tiểu Ninh bước lên trước nói: "Ma ma, ta có thể vào Hàn phủ, nhưng ta có mấy điều kiện muốn gặp mặt nói cùng lão phu nhân." Kiếp trước ở Hàn phủ hơn mười năm, tính tình Hàn lão phu nhân nàng vẫn hiểu rõ. Bà hận nhất người khác không nghe lời bà, nhưng bà lại thực sự rất bội phục những cô nương có can đảm, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là loại can đảm này không thể nguy hại đến lợi ích của Hàn gia.

Xảo ma ma trong mắt lóe lên vẻ kinh dị, bà chưa từng nghĩ một tiểu nha đầu lại dám nói lên điều kiện trước mặt lão phu nhân. Nha đầu này thật sự như mọi người từng nói, ngu đến vậy? Suy nghĩ một chút, Xảo ma ma chỉ nói: "Ta có thể nói với lão phu nhân, về phần ngài có nghe điều kiện của người hay không ta không dám cam đoan." Chuyện như vậy, lão phu nhân cũng sẽ không đồng ý.

"Nói cái gì? Vào Hàn phủ là để cho người muốn làm gì thì làm sao, không cho nói ý kiến gì." Viên thị tròn mắt nhìn hai mắt Khâu Tiểu Ninh, lúc này còn có Xảo ma ma, nếu không bà nhất định sẽ nói ra lời quá đáng hơn.

Khâu Tiểu Ninh không trả lời Viên thị, đối với Xảo ma ma nói: "Được, ta với ngài vào Hàn phủ, xin ngài chớ quên lời mới vừa nói." Kiếp này, coi như vẫn phải vào Hàn phủ, nàng cũng phải bảo đảm mình có thể an toàn rời khỏi Hàn phủ.

Xảo ma ma gật đầu một cái, cũng không để lời nói của Khâu Tiểu Ninh ở trong lòng, nếu lão phu nhân nhà bà không gặp thì sẽ không có bất cứ quan hệ gì với nàng. Chỉ là, nha đầu này xác thực như người khác nói là một kẻ điên? Tại sao nghe trong lời nói của nàng không có vẻ gì của kẻ ngu nên có? Ngược lại không giống một đứa bé năm tuổi. Chẳng lẽ, những thứ này cũng là biểu hiện của một người ngu?

Thu thập mấy bộ y phục, Khâu Tiểu Ninh rất nhanh trở về nhà chính. Xảo ma ma kéo nàng, rời khỏi Khâu gia. Đi tới cửa lớn, Khâu Tiểu Ninh cũng không quay đầu lại, bởi vì nàng biết nàng sớm muộn gì cũng sẽ trở về. Chỉ là không ngừng hướng phía trước đường nhìn quanh, đi hết một con đường, cũng không thấy bóng dáng của Khâu Minh Thông. Khâu Tiểu Ninh thất bại cúi đầu, có lẽ ca ca không có ở đây cũng tốt, nếu không khẳng định hẳn không muốn nàng vào Hàn phủ.

Đi tới cửa lớn Hàn gia, cũng kiếp trước cơ hồ giống nhau như đúc, những cảnh tượng này làm Khâu Tiểu Ninh nhớ lại kiếp trước, một màn lại một màn đột nhiên xuất hiện trong đầu của nàng. Hàn phủ, cái nơi lạnh lẽo này chưa bao giờ cho nàng một chút xui vui vẻ, lại khóa cả đời của nàng ở kiếp trước. Kiếp này, nàng có tránh được số mạng kiếp trước hay không? Khâu Tiểu Ninh sửng sốt, hoàn hảo một đường có Xảo ma ma lôi kéo, nếu không nàng đoán chừng là sẽ đứng ngẩn người một chỗ.

Thu hết dáng vẻ của nàng vào đáy mắt, Xảo ma ma cười cười, quả nhiên là bà nghĩ nhiều nha đầu này như bây giờ không phải ngu còn có thể là cái gì? Đi tới cửa phòng lão phu nhân, Xảo ma ma nói: "Khâu nha đầu, người chờ ở đây, ta vào bẩm báo lão phu nhân."

"Dạ, ma ma đừng quên nói với lão phu nhân chuyện ta nói tại Khâu gia." Khâu Tiểu Ninh không yên lòng, nhắc nhở Xảo ma ma lần nữa.

"Đã biết." Có cơ hội, đề cập với lão phu nhân cũng không sao.

Xảo ma ma vào nhà, vẫy lui người hầu hạ bên cạnh Hàn lão phu nhân, tiến lên nhẹ giọng nói: "Lão phu nhân, hiện tại chuyện Khâu gia đã làm xong, nàng đang ở bên ngoài, ngài có muốn gặp hay không?"

"A, Khâu gia nhanh như vậy đã đưa người tới? Xem ra, cũng không có yêu thương nhiều!" Hàn lão phu nhân mỉm cười, Khâu gia nhanh như vậy đã đưa người, nàng thật đúng là chưa từng nghĩ, thế nào cũng phải để Khâu Khải Chính ngồi tù mấy ngày mới đưa người tới.

"Đúng vậy, lão phu nhân, phải nói nha đầu Khâu gia này ngu lắm (ngu ngốc và can đảm) thật là có chút lớn. Cưng nhiên nhờ ta truyền lời cho lão phu nhân giúp nàng, nói là vào Hàn phủ có thể, chỉ là nàng muốn nói mấy điều kiện. Làm ta buồn cười chết thôi, một tiểu nha đầu còn đưa ra điều kiện, rõ là. . . ." Đồng ý giúp nàng nói ra, lão phu nhân có gặp hay không cũng không nằm trong phạm vi bà có thể quyết định.

Lời của Xảo ma ma vừa dứt, Hàn lão phu nhân có chút kinh ngạc, hỏi: "Người nói là thật?"

"Lão phu nhân, nô tỳ có khi nào dám nói dối ngài." Lão phu nhân, không phải thật sự muốn gặp nha đầu kia chứ!

Nghe nói như thế, Hàn lão phu nhân không khống chế được cười cười, bà thật sự muốn nhìn thử xem một nha đầu năm tuổi có thể nói lên điều kiện gì? Nhân nhặt lên tiếng nói: "Đề cho nàng đi vào, ta phải nghe thử xem, nàng có thể nói lên điều kiện gì?" Dĩ nhiên, có đồng ý hay không đó là chuyện của bà.

Xảo ma ma ngăn ra, nhưng trả lời: "Lão phu nhân, nô tỳ lập tức mang nàng đi vào." Khâu nha đầu, người cũng đừng nói cái gì dọa người, nếu không cái mạng nhỏ người khó giữ được.

Chương 19

Editor: Hương Vùi

Khâu Tiểu Ninh nghe được lời nói của Xảo ma ma, Hàn lão phu nhân sẽ gặp nàng đã ở trong dự liệu của nàng. Chỉ là, sự lo lắng trong giọng nói của Xảo ma ma Khâu Tiểu Ninh sẽ nhớ kỹ, kiếp trước Xảo ma ma cũng chỉ điểm cho nàng mấy lần, xem như là một người còn chưa mất lương tâm.

Khâu Tiểu Ninh đi vào, Hàn lão phu nhân ra lệnh cho tất cả người làm đi xuống, chỉ để lại Xảo ma ma và Khâu Tiểu Ninh ở trong phòng. Ánh mắt sắc bén, như con rắn quét trên người Khâu Tiểu Ninh, cất tiếng nói: "Nghe nói người nói với Xảo ma ma, người có mấy điều kiện muốn nói với ta, nói một chút đi! Ta nghe." Nhìn bộ dạng, thật sự như đang điều tra, một đứa ngu ngốc, nhưng thật ra nha đầu này làm nàng cảm giác có chút quen thuộc, tuy nhiên nếu muốn nói cụ thể giống ai lại nghĩ không ra.

"Đạ, lão phu nhân, tiểu Ninh có mấy điều kiện muốn nói." Khâu Tiểu Ninh tiến lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có một tí sợ hãi nào, nhưng vẫn lo lắng lão phu nhân không đồng ý điều kiện nàng nói lên.

"Nói." Hàn lão phu nhân nhũ mày, Khâu Tiểu Ninh này thật đúng là làm cho người khác hiếu kì.

"Thứ nhất: tiểu Ninh không ký khế ước bán thân, thứ hai: tiểu Ninh sẽ không tự xưng là nô tài, thứ ba: nếu như tương lai tiểu thư vào cung nha hoàn cận thân phải có ta, thứ tư: nếu tiểu thư không thể vào cung lão phu nhân phải làm chủ đề cho ta về nhà, ta sẽ không tiếp tục ở Hàn phủ làm nha hoàn hoặc là thiếp, thứ năm: đây cũng là điểm quan trọng nhất, mỗi tháng cho ta về nhà bốn ngày. Còn nữa, các người đã đồng ý để cha ta bình an vô sự ra ngục, mặt khác, ngài cũng phải bảo đảm buôn bán nhà ta có thể tiếp tục, không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì." Khâu Tiểu Ninh nói một hơi, ngắt cũng chưa ngắt lại.

Nghe xong những thứ này, Xảo ma ma ngậy người, Hàn lão phu nhân thì lạnh lùng cười một tiếng, nha đầu không tự lượng sức còn không muốn cái gì làm thiếp thật là cười chết người. Một tay cầm ly trà trên bàn ném xuống đất, cả giận nói: "Ta thấy người không phải ngu như mọi người nói, mà là có suy nghĩ vọng tưởng! Thiếp, con cháu Hàn gia ta mất bị mù cũng sẽ không coi trọng loại người đề tiện như người."

Quả nhiên như Khâu Tiểu Ninh dự đoán, lực chú ý của Hàn lão phu nhân đều bị một chữ thiếp hấp dẫn, căn bản không chú ý đến các điều kiện khác nàng nói. Rất tốt, Khâu Tiểu Ninh tiến lên một bước lên tiếng nói: "Đã như vậy, lão phu nhân tại sao không dám đáp ứng điều kiện của ta? Là sợ sao?" Hi vọng nàng làm tất cả đều có thể thuận lợi như nàng nghĩ, như vậy, nàng sẽ có đường lui tốt nhất, chỉ cần nàng không muốn cũng không ai dám buộc nàng làm.

Cười lạnh một tiếng: "Tiểu nha đầu, phép khích tướng vô dụng đối với ta, chẳng qua ta đồng ý điều kiện của người nhưng người phải chăm sóc đại tiểu thư thật tốt, nếu không ta còn có không ít biện pháp đối phó người." Những thứ này, rốt cuộc là ai dạy nàng, bà không tin một nha đầu có thể nghĩ ra nhiều như vậy. Khâu Khải Chính? Hoặc là tên Khâu Minh Thông mà Tôn nhi đã từng khoe?

"Đạ tạ lão phu nhân thành toàn, tiểu Ninh nhất định sẽ chăm sóc Khanh tiểu thư thật tốt." Vị tiểu thư kia, nàng dĩ nhiên đã biết. Tính tình được nuông chiều, kiếp trước căn bản là không thể vào cung, gả cho con trai trưởng Binh Bộ Thượng Thư làm vợ. Chính là biết nàng không được vào cung, Khâu Tiểu Ninh mới dám nói lên điều kiện thứ tư. Vị vua hiện giờ sau này khi Hoàng đế mất, cũng tìm cho hán một hoàng hậu có tình, giống như tiên đế Thái Thượng Hoàng. Nghĩ tới đây, Khâu Tiểu Ninh trong mắt xẹt qua một tia hâm mộ, không ngờ hoàng gia cũng có thể nhất sinh nhất thế nhất song nhân.

"Hừ, Xảo ma ma mang nàng cùng mấy nha đầu đã chọn khác đi Sướng Tâm viện giao cho Thái ma ma." Nha đầu nhà Khâu Khải Chính này, thật sự can đảm và hiểu biết hơn nhiều so với cha của nàng, hay cũng chỉ là kẻ ngu? Nhìn tuyệt không giống. Nhưng nếu nàng vào cung, bà cũng có biện pháp gây khó dễ cho nàng, về phần đồng ý những việc khác, Hàn lão phu nhân cười lạnh, những thứ kia không có trong phạm vi suy xét của bà. Nếu dạy không được một người làm, việc đặt cược trên người Khanh nha đầu bà phải suy nghĩ lại thật kỹ.

Sướng Tâm viện, là viện Hàn Thiếu Khanh mới dời đến. Ngay lúc Xảo ma ma dẫn theo Khâu Tiểu Ninh và hai nha hoàn được chọn cùng đi vào viện, liền nghe thấy một tiếng hét thảm thiết, đập vào mắt đã nhìn thấy một nha đầu mặc trang phục nha hoàn té xuống đất, tay chân đều bị chà xát rách da. Mà một bé gái xinh đẹp, tay cầm roi đánh trên người nha hoàn đó: "Nha đầu chết tiệt kia, chút chuyện như thế người cũng không làm xong? Có phải không muốn sống hay không, biến, lập tức cút ra ngoài cho ta, trong vòng hai ngày đừng để ta nhìn thấy người."

Khâu Tiểu Ninh nhìn mọi thứ đang diễn ra, ngăn ngại, bé gái xinh đẹp đó không phải là Hàn Thiếu Khanh sao? Nàng thể nào biến thành bộ dáng này? Kiếp trước mặc dù được nuông chiều, nhưng tuyệt đối không phải là chẳng phân biệt được trường hợp quát người làm như vậy. Nếu để cho Khâu Tiểu Ninh so sánh, như vậy kiếp trước Hàn Thiếu Khanh chính là một đóa hoa sen trắng, trước mặt người khác là dạng vẻ đơn thuần và thanh khiết gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, nhưng sau lưng bộ dạng lại hung ác giống với Hàn Thiếu Khanh vừa quát người làm kia. Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cứ nhiên làm cho một người như bông sen trắng này ở trước mặt người khác đánh người như vậy?

Dĩ nhiên, lúc này ở trong mắt mọi người Khâu Tiểu Ninh là sợ ngây người, hai tiểu nha hoàn khác là sợ quá trực tiếp khóc. Xảo ma ma quát lớn một tiếng, hai nha hoàn mới dừng lại tiếng khóc: "Trời ạ, đây là người tương lai chúng ta phải phục vụ sao? Nàng thật là khủng khiếp, mẹ kế của ta cũng không

đánh người như vậy? Ô ô. . . . . Ta muốn về nhà. . . . ."

"Ta cũng vậy, ô ô. . . . ."

Hàn Thiếu Khanh thấy nha hoàn kia lẫn ra ngoài, mới nhìn đến đám người Xảo ma ma, chán ghét lên tiếng nói: "Các người tới nơi này làm gì? Đi tìm chết sao? Xảo ma ma, người thật đúng là một con chó của bà ta! Thật nghe lời, bảo người làm cái gì thì người làm cái đó?" Hiện tại, nàng cái gì cũng không sợ, với gương mặt này thân phận này, nữ nhân kia dám như thế nào? Ha ha. . . . . Hại chết đứa bé của nàng, nàng muốn chinh cả Hàn phủ sống không dễ chịu. Không phải là một ít nha hoàn, tới một nàng giết một tới hai nàng giết hai, những người này coi như chôn theo nhĩ tử của nàng, ha ha. . . . .

Sát khí cùng oán độc trong mắt Hàn Thiếu Khanh, làm bước chân của Khâu Tiểu Ninh bất giác lui lại mấy bước. Người này, không phải Hàn Thiếu Khanh, Hàn Thiếu Khanh chỉ là một người mới bốn tuổi làm sao có thể có ánh mắt như thế này? Chẳng lẽ, nàng cũng giống với bản thân mình, sống lại lần nữa? Sẽ là Hàn Thiếu Khanh sao? Tìm thời gian, nàng phải thử một chút, nếu như một người trọng sinh thói quen chắc cũng không thay đổi được.

Khâu gia, Khâu Minh Thông về đến nhà, Khâu Minh Trí nhanh miệng đem chuyện nói một lần cho Khâu Minh Thông. Khâu Minh Thông nghe xong, nhắm mắt lại, quả nhiên là Hàn gia gây nên, bọn họ hao phí nhiều tâm tư làm chuyện này như vậy chẳng lẽ chỉ vì khiến Ninh nhi vào Hàn phủ? Chạy vội vào phòng của Viên thị, kêu lên: "Nương, sao ngài có thể làm như vậy? Muội muội cũng là tự tay ngài nuôi lớn không phải sao?" Làm sao bây giờ? Đáng lẽ hẳn đã chuẩn bị đến quỹ bên ngoài phủ Thừa Tướng, hiện tại muội muội đã vào Hàn phủ chiều này tuyệt đối là không thể thực hiện được. Chẳng lẽ, cứ nhìn muội muội vào Hàn phủ làm nha hoàn, nhớ tới ngày đó thấy nha hoàn bị khi dễ, Khâu Minh Thông cũng muốn lập tức vọt vào Hàn phủ đem muội muội mang ra.

"Nuôi lớn, ta nếu biết nàng là sao chổi, ban đầu ta nên bóp chết nàng. . . . ." Nói xong, Viên thị vội vàng che miệng, bà biết nhĩ tử rất thương nha đầu kia, lời này tại sao có thể nói ra ở trước mặt nhĩ tử?

Khâu Minh Thông bị lời nói của Viên thị làm cho kinh ngạc, một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, nói nhỏ: "Nương, ngài làm cho nhĩ tử rất thất vọng, Thông nhi vẫn cho là nương của Thông nhi không phải là người thông minh nhất xinh đẹp nhất trên đời, nhưng nương của con tuyệt đối là tốt nhất. Nhưng mà, nương làm sao có thể nói ra lời nói ác độc như vậy?" Nói xong, Khâu Minh Thông chạy ra khỏi Khâu gia.

Ninh nhi vào Hàn phủ, cha cũng sẽ không sao. Nhưng một mình Ninh nhi nàng phải làm thế nào? Hàn phủ, tuyệt đối không phải là nơi một tiểu nha đầu như nàng có thể ứng phó. Hẳn nên làm cái gì? Hẳn không thể để cho một mình muội muội sống ở Hàn phủ, quá nguy hiểm. Suy nghĩ một chút, Khâu Minh Thông nắm quyền một cái quyết định đi cầu Hàn Thiếu Quân, tiếp tục làm học đồng của hắn, như vậy là hẳn có thể không cần lo lắng khi ra vào Hàn phủ.

Nghĩ như vậy, Khâu Minh Thông quả thật đi tìm Hàn Thiếu Quân. Hàn Thiếu Quân thấy hắn, nghe được ý muốn của Khâu Minh Thông, liền chế giễu Khâu Minh Thông một phen, dĩ nhiên lời nói chế nhạo cũng không phải là khó nghe bình thường. Hắn nói qua tên Khâu Minh Thông này, hay là giữ lại bên cạnh hắn sẽ yên tâm hơn, cho nên nói xong thấy Khâu Minh Thông không có dấu hiệu nổi giận liền đồng ý.

Tay Khâu Minh Thông siết lại thật chặt, rồi lại buông lỏng, lúc này hắn không thể lên tiếng phản bác. Nếu là bình thường, người nào đối với hắn như vậy, ít nhất hẳn nhất định sẽ trả trả về chứ không để cho mình chịu ủy khuất, nhưng lần này vì Ninh nhi hắn nhịn. Quả nhiên giống như khi đó hắn đã biết, bọn họ cùng Hàn gia căn bản còn chưa kết thúc.

Cuối cùng, Hàn Thiếu Quân nhìn Khâu Minh Thông có chút hả hê, lên tiếng nói: "Được rồi, ngày kia người hãy đến Hàn gia! Ngày mai ta phải đến phủ của Ưu Minh huynh một chuyến." Nói xong, cũng không đợi Khâu Minh Thông trả lời, đã bước vào cửa chính Hàn gia.

Về việc không thể lập tức vào Hàn phủ, mặc dù Khâu Minh Thông khổ sở, nhưng hắn biết lúc này chắc chắn không gấp được, hay là trước về nhà xem cha đã về chưa.

Đi tới cửa Khâu gia, Khâu Minh Thông liền gặp Khâu Khải Chính một thân đơn đũa bản thủ vừa mới ra tù. Vội vàng tiến lên, đỡ Khâu Khải Chính: "Cha, ngài trở lại?" Khâu Minh Thông thấy cha mình như vậy, mắt có chút hồng, cha hắn thích sạch sẽ nhất.

"Khụ khụ. . . . . Thông nhi, trong nhà đều khỏe chứ?" Hai ngày nay, hắn không yên tâm nhất là người nhà.

"Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là lo lắng cho cha. . . . ." Nhìn Khâu Khải Chính bị ngã bệnh cùng vẻ mặt mệt mỏi, Khâu Minh Thông làm sao dám nói ra chuyện Khâu Tiểu Ninh vào Hàn phủ.

"Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt. . . . . Khụ khụ. . . . ." Che che miệng, Khâu Khải Chính không muốn mình liên tục ho khan làm Khâu Minh Thông lo lắng.

Hai cha con vào nhà, Viên thị cùng Khâu Minh Trí và Khâu Minh Duệ vội vàng tiến lên đón: "Lão gia, cha, người (ngài) trở lại." Cuối cùng đã về, bọn họ cũng lo lắng gần chết.

"Khụ khụ. . . . . Ninh nhi. . . . . Ninh nhi đâu? Thế nào không có ở đây?" Không chế không được ngứa ngáy ở cổ họng, Khâu Khải Chính vội vàng che miệng lại.

"Cha, Thông nhi sợ trong nhà gặp chuyện không may, bảo muội muội đến nhà phụ tử giúp đỡ." Trước khi Viên thị lên tiếng, Khâu Minh Thông vội trả lời, bộ dạng cha như thế này nhất định không thể cho hắn biết Ninh nhi vào Hàn phủ. Lời nói của Khâu Minh Thông, dĩ nhiên là Viên thị không dám nói không đúng, Khâu Khải Chính đối với Ninh nhi không giống như nàng.

Khâu Khải Chính bị bệnh, Viên thị mời mấy đại phu đến xem đều nói không có cách nào. Ngay lúc bọn họ gấp đến độ xoay quanh, mấy người té xỉu lần

trước tới cửa Khâu gia xin tạ tội, nói lần trước là bọn hần ăn phải đồ không nên ăn, hại Khâu Khai Chính bị bắt oan nên tới để thỉnh tội. Lúc này Khâu gia căn bản cũng không có tính lực đối phó với bọn họ, nói mấy câu liền để cho bọn họ rời đi.

Trong sạch của Khâu gia vẫn còn, nhưng Khâu Khai Chính như vậy, Khâu gia thật sự không thể buồn bán. Qua hai ngày, bệnh của Khâu Khai Chính vẫn không có chút khởi sắc gì, hầu như đại phu của cả Hoàng Thành đều khám rồi. Khâu Minh Thông gấp gáp, nhưng lại không có biện pháp nào.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Hàn phủ

Editor: Hương Vũ

Khâu Tiểu Ninh vào Hàn phủ một ngày, Xảo ma ma ngược lại không bắt các nàng đến hầu hạ Hàn Thiếu Khanh ngay lập tức, Xảo ma ma dạy bọn họ một ít chuyện đơn giản trong phủ, họ vào phủ vốn chính là cận thân nha hoàn của Hàn Thiếu Khanh các việc nặng nhọc bản thân cũng không cần họ phải làm. Khâu Tiểu Ninh nhớ tới kiếp trước, mãi đến mười tuổi các nàng mới bị phân đến bên cạnh Hàn Thiếu Khanh, chẳng qua là lúc đó thấy nàng ngờ ngác ngốc nghếch nên Hàn Thiếu Khanh không thích nàng, liền đuổi nàng đến phòng bếp làm chuyện vặt. Cho đến sau này, Hoàng Thượng hủy bỏ tuyển tú, Hàn Thiếu Khanh không thể vào cung như ý nguyện, nàng bị Hàn Thiếu Quân nhìn trúng nạp làm thiếp. Sống ở Hàn phủ gần mười bốn năm, đến lúc nàng chết cũng còn thiếu mấy tháng mới đủ mười tám tuổi, kiếp trước hầu như cả đời nàng đều chôn ở Hàn phủ này, quy củ của Hàn phủ nàng làm sao có thể không biết? Muốn quên cũng khó.

Khi Khâu Tiểu Ninh lấy lại tinh thần, Xảo ma ma đã nói sắp xong rồi. Trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, hi vọng những nha đầu này có thể sống thật tốt! Lên tiếng nhắc nhở: "Tình tình Khanh tiểu thư có chút cổ quái, về sau các người phục vụ cũng phải cẩn thận, nếu nàng bảo các người làm việc gì nguy hiểm, thì đến viện lão phu nhân nói với ta. "Người đã già, tâm tư cũng không sắc sảo giống trước kia, hơn nữa bản thân Xảo ma ma không có con cái, đối với mấy tiểu nha đầu nhìn ngờ ngác này cũng có chút không nỡ.

"Đa tạ ma ma chỉ điểm." Hai nha đầu lớn hơn một chút dẫn đầu cảm ơn Xảo ma ma, Xảo ma ma gật đầu một cái liền rời đi.

Xảo ma ma vừa đi, quản sự Thu Tịch phụ trách nha hoàn trong viện tiến lên, nói mấy câu tượng trưng. Mấy nha đầu lớn nhất cũng chỉ sáu bảy tuổi, cũng không thể để cho các nàng làm việc nặng, chỉ cần các nàng chơi cùng với Hàn Thiếu Khanh thôi. Nhưng cái chuyện đơn giản nhất này, thật ra lại là chuyện nguy hiểm nhất trong phủ. Ngay lúc Thu Tịch chuẩn bị mang mấy người Khâu Tiểu Ninh đi gặp Hàn Thiếu Khanh, lại có thêm một tiểu nha hoàn được một đại nha hoàn dẫn vào, Thu Tịch âm thầm lắc đầu một cái, tháng này đã có không dưới năm tiểu nha hoàn bị đả thương.

Mấy tiểu nha hoàn mới vừa vào thấy tiểu nha hoàn này như vậy, cũng có chút sợ hãi người, dù sao lúc này họ cũng đã thấy bộ dạng Hàn Thiếu Khanh. Thu Tịch thu ánh mắt sợ hãi của các tiểu nha hoàn vào đáy mắt, nhàn nhạt lên tiếng nói: "Đây chính là kết quả của việc không nghe lời, chỉ cần các người ngoan ngoãn, ta bảo đảm các người không có việc gì. "Thật ra thì bản thân Thu Tịch nói những lời này cũng là khuyến khích họ thôi, cũng hy vọng mấy tiểu nha hoàn không bị dọa ngốc thôi.

Mấy nha hoàn vội vàng gật đầu, Khâu Tiểu Ninh cũng gật đầu theo một cái, nhưng trong lòng lại xem thường, người đó không phải Hàn Thiếu Khanh, sát khí trong mắt Hàn Thiếu Khanh quá nặng, không thể nào để yên cho những hạ nhân này. Mà thời điểm có Xảo ma ma ở đây nàng còn cần rõ như thế, hiển nhiên là không đem danh tiếng Hàn gia và lão phu nhân để trong mắt. Nàng có nên giống như kiếp trước hay không, tiếp tục ngu si đần độn? Cho đến khi bình an ra khỏi phủ. Không, không được, nếu như để mọi người nói nàng là kẻ ngu, vậy nếu ca ca thật sự cưới nàng làm vợ không phải là để cho người ta chê cười sao? Không được, tuyệt đối không thể khiến ca ca bị người ta chê cười, chỉ đành phải kéo chút thời gian nghĩ biện pháp khác.

Đi theo Thu Tịch, cùng đi vào phòng của Hàn Thiếu Khanh, nàng đang ngồi ở bên cạnh bàn ăn tổ yến nha hoàn vừa bưng lên. Thấy Thu Tịch mang người vào, ý lạnh thoáng qua trong mắt: "Mấy nha đầu nhìn ngu ngốc này là lão bà kia lựa tới cho ta sao?" Ánh mắt của bà lão kia cùng năm đó thật giống nhau, chỉ là cũng đúng, năm đó nếu không phải là nha hoàn ngốc kia ở bên người nàng làm sao bà ta có thể xóa sạch sẽ mọi chuyện dễ dàng như vậy.

Nha hoàn bên cạnh cũng không dám lên tiếng, Hàn Thiếu Khanh nâng lão phu nhân ở trước mặt bọn họ như vậy đã không phải là lần đầu tiên. Cuối cùng Thu Tịch tiến lên phía trước nói: "Tiểu thư, là lão phu nhân chọn đưa tới, ngài đừng nhìn bọn họ ngờ ngác, lão phu nhân nói ngây ngô cũng có chỗ tốt của các nàng." Trong nội viện này, cũng chỉ có Thu Tịch có thể nói mấy câu cùng Hàn Thiếu Khanh.

Không biết có phải là ảo giác của Khâu Tiểu Ninh hay không, nàng cảm giác lúc Hàn Thiếu Khanh nghe đến lão phu nhân, trong mắt sẽ xuất hiện nồng nặc hận ý, là ảo giác của nàng sao?

"Được rồi, họ lưu lại, các người đi ra ngoài trước đi!" Hàn Thiếu Khanh để tổ yến qua một bên, lạnh lùng lên tiếng.

"Này, tiểu thư, một mình ngài ở nơi này sợ là không được tốt!" Thu Tịch có chút khó xử, những tiểu nha hoàn này vừa mới đến, không phải nàng sẽ giày vò các nàng chứ? Nếu gây ra án mạng, không riêng gì danh tiếng của tiểu thư, chính là các nàng cũng xong đời. Có một tiểu thư hung ác, cho dù tương lai lão phu nhân có gả các nàng cho người khác, cũng không có ai dám cưới bọn họ.

"Thế nào? Không nghe bốn tiểu thư nói? Biến, có bản lĩnh đến trước mặt lão bà kia kiện ta đi!" Hàn Thiếu Khanh hung hăng trợn mắt nhìn Thu Tịch một cái, vô cùng sắc bén, nài cho rằng những nha đầu này sẽ không dám đi tìm nữ nhân kia tố cáo. Chính nàng không sợ chết, nhưng nha hoàn bên cạnh đều sợ.

"Không dám, tui nô tỳ đi xuống trước." Nói xong câu này, Thu Tịch không dám nhiều lời, liền lui xuống.

Thu Tịch bọn họ vừa đi, ánh mắt của Hàn Thiếu Khanh liền lạnh lùng quét mấy tiểu nha hoàn một trận, rồi dừng lại lạnh lùng lên tiếng nói: "Mọi thứ lão bà kia đưa tới, ta sẽ hủy diệt hết, các người cũng giống như vậy. Hoặc là, hiện tại liền cút ra khỏi Hàn phủ, hoặc là sẽ chờ ta hành hạ các người đến chết, ha ha ha. . . . . Ha ha ha. . . . ." Nói xong, lại phá lên cười ha ha.

Hai người nhất gan, đã bị dọa sắp khóc, còn thiếu oa oa khóc lớn lên thôi. Khâu Tiểu Ninh âm thầm quan sát Hàn Thiếu Khanh, lời nàng nói không giống như là nói láo, nàng giống như là cùng mình sống lại giống nhau, Hàn Thiếu Khanh này giống như thật sự rất hận Hàn lão phu nhân. Khâu Tiểu Ninh cắn răng, quyết định đánh cuộc một lần thắng cuộc có thể giữ được mạng của mọi người, cho dù thua cuộc nhiều nhất cũng chỉ là Hàn Thiếu Khanh đuổi các nàng khỏi Hàn phủ cùng hợp ý của nàng.

Khâu Tiểu Ninh bước lên trước, kiên định cất tiếng nói: "Tiểu thư, ta có việc muốn cùng người nói riêng một chút, mời người cho các nàng ra ngoài trước." Nàng không sợ, không sợ, nàng cũng là người đã chết qua một lần, còn sợ gì?

"Người. . . ." Tiếng cười vui sướng bị người đánh gãy, Hàn Thiếu Khanh gắt gao nhìn chăm chăm Khâu Tiểu Ninh. Nha hoàn nhìn ngu nhất trong các nha hoàn lại dám lên tiếng đưa ra yêu cầu, còn tự xưng ta, lão bà kia đến cùng là chọn cho nàng những người như thế nào? Nhìn chòng chọc Khâu Tiểu Ninh một lát, mới phát tay một cái: "Các người cút ra ngoài trước."

Mấy tiểu nha hoàn rời đi, Hàn Thiếu Khanh mới nhìn Khâu Tiểu Ninh lên tiếng nói: "Tại sao không nói? Người không phải là có chuyện muốn nói với bản tiểu thư?" Nàng cũng không tin, một nha hoàn ngu ngốc có thể nói ra cái gì?

"Người không phải là Hàn Thiếu Khanh." Không cần hỏi, Khâu Tiểu Ninh rất xác định nói.

Lúc này, đến lượt Hàn Thiếu Khanh ngây dại, một lúc lâu mới tìm được lý trí trở về: "Người. . . . . Người. . . . ." Nàng làm sao có thể biết? Cả lão bà kia cũng nhìn không ra, nha đầu này làm sao biết? Không, nha đầu này là cố ý nói như vậy: "Người...người nói vậy. . . . ."

"Ta có không có nói vậy, chính người rõ ràng nhất. Chẳng qua ta rất xem thường người, nếu như là tìm Hàn lão phu nhân báo thù, như vậy thì dùng cách hại chết những nha hoàn Hàn lão phu nhân chọn tới và làm hư danh tiếng Hàn gia, vậy người cũng quá ngu xuẩn, Hàn lão phu nhân sẽ để những lời nói này truyền đi làm hại danh tiếng Hàn phủ sao?" Khâu Tiểu Ninh nói xong, cũng bắt chước dáng vẻ cao quý lãnh diễm, khinh bỉ nhìn Hàn Thiếu Khanh một cái.

Hàn Thiếu Khanh vốn chính là một nữ tử nhà bình thường, sau lại làm thiếp, dĩ nhiên là không có kiến thức gì, so với Khâu Tiểu Ninh lẫn lộn ở Hàn phủ vài chục năm dĩ nhiên là kém hơn. Nghe được lời này của Khâu Tiểu Ninh, nàng trở nên lắp bắp, tiếp tục nói: "Người. . . . . Người. . . . ."

Khâu Tiểu Ninh cũng không để ý nàng, tiếp tục nói: "Nếu là ta...ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời Hàn lão phu nhân, bí mật bồi dưỡng người của mình. Sau đó khiến cho Hàn đại nhân vui vẻ, nắm giữ ít thứ trong tay mình, chờ lòng cánh đầy đủ mới tìm Hàn lão phu nhân báo thù không phải chuyện sẽ dễ dàng sao? So với người giết nhiều người không phải tốt hơn sao!" Lời ca ca nói với nàng và kinh nghiệm kiếp trước, để cho nàng nghĩ rất nhiều, nàng đã không phải là Khâu Tiểu Ninh mặc cho người khi dễ rồi. Nàng không biết Hàn Thiếu Khanh này rốt cuộc là ai, nhưng nàng hận Hàn lão phu nhân đây chính là cơ hội có thể lợi dụng, ít nhất có thể giữ được tính mạng không để một người điên hại chết.

"Người là ai? Tại sao hiểu được nhiều như vậy? Ta tại sao phải tin tưởng lời người nói?" Hàn Thiếu Khanh mặt tràn đầy đề phòng, trong mắt thậm chí có tia sát khí, nàng ở trong lòng suy tính có nên lưu lại mạng của Khâu Tiểu Ninh hay không.

"Người không cần quan tâm ta là ai, cũng không cần biết ta vì sao biết nhiều như vậy, người chỉ cần suy nghĩ thật kỹ lời của ta nói người liền rõ ràng. Những tiểu nha đầu vào phủ trước chúng ta, phủ đã chọn lựa cho người một ít, mà mới vừa rồi ta đi vào căn bản không có mấy, còn có một người được mang đi. Ta nghĩ, trong những nha hoàn kia có ít nhất ba người là bị người hại chết đi! Nhưng là, chuyện này, cả Hoàng Thành chút tiếng gió cũng không có, không tin người ra ngoài hỏi thăm một chút có thể biết." Nói xong, Khâu Tiểu Ninh lại cao quý lãnh diễm liếc nàng một cái, tự mình đẩy cửa đi ra ngoài.

Hàn Thiếu Khanh ngã trên đất, nhớ tới nhi tử bị hại cái chết của nàng, thân thể nhỏ nhỏ toàn thân tím bầm, trong mắt hận ý tuôn ra. Ban đầu, nàng rõ ràng quý phát thể độc nói mình cùng nhi tử sẽ không theo Hàn Thêm giành một cây kim một sợi chỉ của Hàn phủ, nhưng cuối cùng nữ nhân kia vẫn hại chết con trai của mình. Nàng hận, nàng hận Hàn lão phu nhân, hận Hàn Thêm, càng hận tất cả của Hàn phủ, nếu như không phải vì những thứ này con trai của nàng sẽ không chết. Nàng muốn chính người của Hàn gia đều không được chết từ tế, nàng muốn cả Hàn phủ đều chôn theo nhi tử của nàng.

Nhưng là, trừ làm chút chuyện tổn hại danh tiếng Hàn gia, cái khác, nàng không biết, một mình nàng cũng không làm được. Cả Hàn phủ, nàng không có một người nào có thể tin tưởng. Vừa rồi nha đầu kia nói đúng, lão bà đó thủ đoạn ác độc, những việc nàng làm bà ta sẽ không để cho người khác truyền đi. Cho dù có ngu, suy nghĩ thật kỹ lại những lời Khâu Tiểu Ninh nói cũng biết nàng nói đúng, nha đầu kia dường như rất thông minh, có lẽ bồi dưỡng nàng thành người của mình cũng không tồi.

Hàn Thiếu Khanh cười cười, kêu lên: "Người đâu, đi mời Khâu Tiểu Ninh tới phòng ta một chuyện." Hàn lão phu nhân, ta nhất định sẽ để cho người vì việc người làm phải trả giá thật lớn, còn muốn cho cả Hàn phủ chôn theo vì chuyện người làm.

Khâu Tiểu Ninh trở về phòng không bao lâu, Thu Tịch liền tới. Thu Tịch tới nhanh như vậy, Khâu Tiểu Ninh thật sự không ngờ đến, nàng không ngờ Hàn Thiếu Khanh có thể nghĩ thông suốt nhanh như vậy. Hàn Thiếu Khanh hiện tại rốt cuộc là ai? Tại sao hận người của Hàn gia như vậy? Nàng cũng hận

Hàn gia, nhưng nàng cũng không nghĩ đến làm cho bọn họ chết, nhiều nhất là muốn cho Hàn gia trôi qua những ngày không được tốt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Đóng cửa nói chuyện cùng với Hàn Thiếu Khanh hơn hai canh giờ, Khâu Tiểu Ninh mở cửa ra ngoài, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt. Khâu Tiểu Ninh tươi cười cũng không có gì ngạc nhiên, kỳ lạ là Hàn Thiếu Khanh sau lưng nàng lại cũng tươi cười tiễn Khâu Tiểu Ninh. Sau khi Khâu Tiểu Ninh đi, Hàn Thiếu Khanh liền nói với Thu Tịch: "Thu Tịch, sáng sớm ngày mai dẫn ta đến viện của nãi nãi, ta muốn thỉnh tội với nãi nãi. Ngoài ra người đi đến chỗ nương của ta, nói bà tìm cho ta hai ma ma dạy lễ nghi và cầm kỳ thư họa tốt nhất, những việc nào đích nữ cần phải biết ta nhất định cũng phải học. Còn nữa, hôm nay việc tiểu Ninh ở trong phòng ta, không được để người khác truyền ra khỏi Sương Tâm viện, nếu không kết quả chính là chết." Thu Tịch cũng là người có thể tin tưởng, bởi vì dường như nàng cũng hận Hàn phủ, ngay cả không hận Hàn phủ cũng là chỉ trung thành với nàng.

Trở lại phòng ở của nha hoàn, tinh thần Khâu Tiểu Ninh vẫn còn có chút không tập trung. Rõ ràng chuyện Hàn Thiếu Khanh đã giải quyết xong, tại sao nàng vẫn cảm thấy tâm thần không yên? Có phải trong nhà xảy ra chuyện gì hay không? Là Hàn lão phu nhân không có phân phó quan phủ thả phụ thân về nhà sao? Không được, ngày mai nói một tiếng với Hàn Thiếu Khanh, nàng phải về nhà một chuyến.

Khâu gia, Khâu Minh Duệ chạy khắp cả Hoàng Thành, mời không ít đại phu tốt nhất, nhưng trên mặt Khâu Khải Chính vẫn không có một chút khí sắc. Viên thị gấp đến độ khóc lớn, trong lòng sốt ruột, lại mắng Khâu Tiểu Ninh, điều này có lẽ đã là thói quen của bà: "Đều là do đứa sao chổi Khâu Tiểu Ninh đó, nếu không phải tại nàng cha ngươi vì sao phải vào nhà giam, không vào nhà giam cha ngươi thế nào có thể bị bệnh, đều là nàng. . . . . Đều là nàng. . . . . Nàng tốt nhất đừng trở lại, nếu không ta nhất định không cho nàng vào bước vào Khâu gia một bước."

"Nương, ngài bớt tranh cãi một tí đi! Ninh nhi nếu như thực có bản lĩnh này, gia đình chúng ta đã sớm chết hết, còn có thể sống nói chuyện ở đây sao? Còn nữa, tại sao chúng ta không cho nàng vào cửa, nàng là Khâu muội muội của nhà chúng ta, đây là sự thật không thay đổi được." Khâu Minh Thông vuốt vuốt một bên trán đau nhức, đối với tính tình của mẫu thân trong lòng hẩn vô cùng bất đắc dĩ.

Nghe được lời nói của Khâu Minh Thông, Viên thị nghĩ lên tiếng phản bác, nhưng lời đến khóe miệng bà lại ngừng lại. Trực giác, bà không muốn con trai của mình biết Khâu Tiểu Ninh không phải muội muội ruột của bọn chúng. Nhà đâu kia mặc dù ngu, nhưng bộ dáng đích xác là cực tốt, điểm này bà muốn phủ nhận cũng không được.

"Ca, trán của cha nóng hơn, đơn thuốc đại phu kê căn bản cũng không có tác dụng." Khâu Minh Trí chạy ra, trên mặt cũng hết sức gấp gáp, thường ngày nghịch ngợm gây sự nhưng khi trong nhà gặp chuyện không may hẩn vẫn còn biết nặng nhẹ.

"Cái gì? Làm sao sẽ nóng hơn? Không phải uống thuốc rồi sao?" Viên thị hét lên một tiếng, chạy đến bên giường sờ trán Khâu Khải Chính, nước mắt thi nhau rơi xuống.

"Tại sao có thể như vậy? Nhị đệ, hình như trong hòm của nhà chúng ta có cồn người đi lấy ra, để nương lau người cho cha." Trước kia hẩn ở trong thư phòng của Phu Tử đã xem qua một quyển sách thuốc có ghi lại như vậy.

"Được, ta lập tức đi lấy." Đi tới cửa, Khâu Minh Trí có chút khỏ sở hỏi: "Ca, chúng ta có cần nói một tiếng với muội muội hay không, nếu là cha. . . . ." Cha bệnh nặng như vậy, nếu như có cái vạn nhất, trước khi đi khẳng định muốn nhìn nha đầu kia một cái. Hẩn mới không thừa nhận, hẩn là ghen tỵ với nha đầu kia.

"Ca biết, người đi trước, ta suy nghĩ biện pháp một chút." Khâu Minh Trí nghĩ như thế nào, Khâu Minh Thông làm sao không biết, nhưng hẩn tin tưởng cha không có việc gì, nhưng nếu như. . . . . Mặc kệ như thế nào, sáng sớm ngày mai hẩn cũng phải đi Hàn phủ một chuyến.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khâu Minh Thông vừa mới mở cửa ra, liền thấy Khâu Tiểu Ninh hướng cửa nhà đi tới, vội đi ra hỏi "Ninh nhi, sao người trở lại?" Là ai nhiều chuyện nói với Ninh nhi việc cha bị bệnh?

"Ca ca, trong nhà có phải hay không đã xảy ra chuyện gì, tối ngày hôm qua tâm thần muội luôn có chút không yên lòng." Một buổi tối ngày hôm qua nàng ngủ không yên, nếu không phải là trời quá tối, tối ngày hôm qua nàng đã muốn trở về.

"Người mau vào nhà, nhìn cha chúng ta một chút! Hẩn, bị bệnh. . . ." Ninh nhi đã trở lại, lập tức sẽ biết, để cho nàng có chút chuẩn bị cũng tốt đợi lát nữa cũng sẽ không bị đáng về của cha hù dọa.

Khâu Minh Thông không biết, một câu nói của hẩn thiếu chút nữa khiến Khâu Tiểu Ninh ngã trên mặt đất, kiếp trước cũng là sau khi Khâu Khải Chính bệnh nặng một trận, cuối cùng là do thân thể không trụ nổi qua hai năm liền mất. Khâu Tiểu Ninh vội chạy vào, Viên thị vừa mặc quần áo tử tế cho Khâu Khải Chính sau khi lau còn, quay đầu nhìn thấy Khâu Tiểu Ninh chạy vào, đang chuẩn bị mắng đuổi nàng ra ngoài. Khâu Tiểu Ninh nhìn bà một cái, chỉ nói: "Tránh ra." Lúc này, nàng không có tinh lực đi nói thêm cái gì với bà. Quỷ thần xui khiến, Viên thị cư nhiên nhường chỗ, đợi bà lấy lại tinh thần bản thân cũng ngây ra.

Khâu Tiểu Ninh chạy đến bên giường, lời kéo tay Khâu Khải Chính: "Cha, cha, người tỉnh, Ninh nhi trở lại, người nhìn Ninh nhi một chút, người nhìn Ninh

nhi một chút có được hay không? Cha. . . . ." Cha tuyệt đối không thể có chuyện, tuyệt đối không thể. Cha là người chính trực, không bao giờ làm việc mầu lạnh, cha đối với nàng không phải là nữ nhi ruột thịt cũng tốt như vậy, không thể có kết cục này .

Trên giường Khâu Khải Chính nghe được tiếng của Khâu Tiểu Ninh cư nhiên giật giật, động tác nhỏ này, Khâu Tiểu Ninh vội tiếp tục gọi: "Cha. . . . . Cha. . . . . Ngươi mở mắt ra xem Ninh nhi một chút có được hay không? Cha. . . . ."

Khâu Khải Chính mất sức lực rất lớn mới mở mắt ra, âm thanh khàn khàn không rõ hỏi "Nữ. . . . . Ngươi. . . . . Không có việc gì. . . . . Không có việc gì. . . . . Chử?" Nha đầu này, nhất định là vào Hàn phủ, nếu không hẳn sẽ không được thả. Thông nhi còn lừa hắn, nói Ninh nhi đi đến nhà Phu Từ, không gạt được hắn.

"Cha, Ninh nhi không có việc gì. . . . . Ninh nhi không có việc gì. . . . . Cha cũng không có thể có chuyện." Khâu Tiểu Ninh nắm chặt tay Khâu Khải Chính một khắc cũng không dám buông ra, chỉ có Khâu Khải Chính mới cho nàng cảm thấy mình là một đứa bé, mình là một đứa bé có người thích, cái này cũng cảm giác ca ca đem đến cho nàng là hoàn toàn bất đồng. Đúng rồi, trong một thôn trang ngoài Hoàng thành hình như là có một vị thần y, mặc dù nghe nói tính tình hắn không tốt cũng không dễ dàng đồng ý cứu người, nhưng nàng nhất định cầu xin hắn tới cứu cha.

Hoàng cung, cuối cùng Tô Mộ Tịch cũng thu xếp xong xuôi mọi việc, quyết định cùng Hạo Thành mang theo Minh Nhật đến Giang Nam khảo sát. Trên đường đi đều dùng thân phận thường dân, vấn đề an toàn nàng cũng đã an bài âm vệ đi làm.

"Tịch Nhi, chúng ta khi nào đi Giang Nam? Vài ngày nay ngươi đều rất bận, có phải vội vàng chuyện đi Giang Nam hay không?" Hiên Viên Hạo Thành có chút oán niệm nhìn Tô Mộ Tịch, đã nhiều ngày Tịch Nhi không đề ý đến Thành nhi, Thành nhi đứng ở bên người nàng nàng đều không nhìn tới, hắn cũng không biết Tịch Nhi đang bận rộn cái gì?

"Ừ, chúng ta hôm nay sẽ thu thập đồ đi Giang Nam, chỗ phụ hoàng mẫu hậu ta đều nói rồi, bây giờ chúng ta phải đi tìm Minh Nhật." Tô Mộ Tịch nhéo mặt Hiên Viên Hạo Thành, cười kéo tay của hắn. Trong lòng có chút nóng nảy, nàng cảm giác có thể gặp được nữ nhi của nàng rồi, cũng có chút chờ không kịp muốn xuất cung.

"Ừ, tốt." Tiểu Linh Nhi trước khi đi từng nói với hắn, lần này xuất cung có thể thấy nữ nhi, nhưng mà có nhiều đứa bé như vậy Thành nhi làm sao biết người nào là nữ nhi của Thành nhi và Tịch Nhi đây? Lời Tiểu Linh Nhi nói có nên nói cho Tịch Nhi biết hay không? Nếu như không nhìn thấy nữ nhi như lời nói Tịch Nhi nhất định sẽ rất khổ sở, Thành nhi vẫn là không nói tốt lắm, nếu như thấy nữ nhi Thành nhi nhất định giữ nàng, không để cho nàng đi nha. Không phải là cần tìm vị hôn phu sao? Thành nhi bảo phụ hoàng hạ chỉ đem tất cả nam tử chưa thành hôn của Hiên Viên hoàng triều chiêu vào cung, cho nữ nhi của Thành nhi và Tịch Nhi chọn.

Hai người rất nhanh sẽ đi tới tây điện nơi ở của Hiên Viên Minh Nhật, cung nữ đang vội vàng hấp tấp chạy đến, nhìn thấy hai người vội vàng hành lễ nói: "Nô tỳ gặp qua Vương gia, Vương phi." Vương gia cùng vương phi vì sao lại tới? Mới vừa hoàng tôn đặc biệt phân phó nàng, không thể để Vương gia và Vương phi biết hắn không thoải mái.

"Xảy ra chuyện gì? Thế nào lại vội vàng hấp tấp?" Tô Mộ Tịch cau mày, có phải hay không Minh Nhật xảy ra chuyện gì? Cũng không đợi cung nữ đáp lời, lôi kéo Hiên Viên Hạo Thành đi vào nội điện.

Hiên Viên Minh Nhật thấy hai người đi vào, vội nói: "Cha, nương, sao hai người lại đến?" Đang lúc nói chuyện, Hiên Viên Minh Nhật vội ngồi dậy từ trên giường.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của nữ tử, Tô Mộ Tịch vội hỏi: "Minh Nhật, ngươi làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao? Đã sai cung nhân đi mời thái y chưa?" Tô Mộ Tịch cùng Hiên Viên Hạo Thành vội ngồi xổm xuống, sờ sờ trán Hiên Viên Minh Nhật.

"Nương, Minh Nhật không có việc gì, chỉ là đột nhiên có chút tâm thần không yên, hình như là mệt. . . . ." Hiên Viên Minh Nhật vội ngừng lại, đáng chết hắn làm sao lại không quản được miệng của mình, hi vọng cha nương không nghe thấy.

"Hình như là mệt cái gì?" Hiên Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch cùng nhau hỏi.

"Không có, chỉ là nữ tử cảm thấy thân thể hơi khó chịu thôi. Cha nương, các người tới tìm Minh Nhật có chuyện gì không?" Không thể nói với cha nương hắn có thể cảm ứng được cảm xúc của muội muội, mới vừa rồi tim đột nhiên đau nhói khẳng định không phải là chuyện tốt, không thể nói cho cha nương, nếu không cha nương lại phải lo lắng cả ngày lẫn đêm ngủ không yên giấc. Chỉ là không biết muội muội khổ của hắn, không biết nàng rốt cuộc đang chịu khổ ở đâu, nếu như cảm ứng được cảm xúc của muội muội có thể tìm ra muội muội thật là tốt.

"Không đúng, ngươi rõ ràng vừa. . . . ."

"Minh Nhật, ngươi tùy tiện thu thập một chút, chúng ta đi Giang Nam." Tô Mộ Tịch lôi kéo tay Hiên Viên Hạo Thành, không cho hắn nói tiếp, Minh Nhật không muốn nói bọn họ có hỏi tiếp cũng không được gì. Chỉ có chờ Minh Nhật ngủ, lúc ý thức mơ hồ rồi hỏi, nhất định có thể hỏi được. Bị thế từ lôi kéo, Hiên Viên Hạo Thành quả thực ngậm miệng, mẫu hậu nói phải nghe lời thế tử nói.

Chuyến đi Giang Nam này trước đó vài ngày hắn đã biết, không có cảm giác phải vội vàng, lên tiếng: "Ừ, cha nương chờ ta một chút." Hiên Viên Minh Nhật ở trong cung nhỏ chọn mấy thứ đồ, quyết định muốn đem tặng. Còn hơn phân nửa phải giữ lại, những thứ kia đều là cho muội muội.

"Cha nương, chúng ta đi thôi!" Lúc này, phúc hắc còn chưa có trưởng thành, vẫn còn là một tiểu oa khả ái. Nhìn nữ tử khả ái, Hiên Viên Hạo Thành khom người ôm Hiên Viên Minh Nhật vào ngực, dặn dò: "Minh Nhật, ra khỏi hoàng cung ngươi phải ngoan ngoãn."

Đầu Hiền Viên Minh Nhật nổi lên ba đường hắc tuyến, bất mãn thầm nói: "Cha, lời này phải để nhi tử nói với ngài! Ngươi xuất cung có thể làm nương lo lắng, nam tử ưu tú ngoài cung rất nhiều, cẩn thận nương không cần ngươi." Phúc hắc coi như còn chưa có trưởng thành, nhưng vẫn có chút phúc hắc, làm sao có thể bại bởi Hạo Thành.

"Tên tiểu tử thôi nhà ngươi, Thành nhi muốn ném ngươi tới Giang Nam, cũng không cần đón ngươi trở lại, hừ. . . ." Tức giận, ngồi xổm người xuống, thả Hiền Viên Minh Nhật lại trên đất.

Tô Mộ Tịch trừng mắt liếc hắt một cái, mắng: "Còn không ôm Minh Nhật lên, đợi lát nữa Minh Văn cùng Minh Võ tới đây, ngươi xem chúng ta còn đi được được không." Hôm nay ra cung sớm như vậy, cũng có một phần do Hiền Viên Minh Văn cùng Hiền Viên Minh Võ.

Tô Mộ Tịch vừa dứt lời, hai tiểu bánh bao trắng nõn liền nện bước nhỏ chạy đến ba người bên này, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng kêu cha nương ca ca. Tô Mộ Tịch lần đầu tiên cảm thấy, an bài ba hài tử cùng ở Thần Hi cung là cách làm sai lầm. Nghe hai đạo tiếng khóc thê thảm, tuy biết rằng bọn họ có ý nhưng trong lòng vẫn không đành lòng, nhưng chuyến đi Giang Nam lần này quả thật không thể mang bọn hắc đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

"Ca ca, chúng ta đến thôn trang ngoài Hoàng thành tìm một người, hẳn cũng có thể cứu cha." Thấy Khâu Khải Chính đã ngủ rồi, Khâu Tiểu Ninh quay đầu lại, nói với Khâu Minh Thông. Kiếp này, nàng tuyệt không thể để cha có bất kỳ chuyện gì.

"Ninh nhi, ngươi nói thật?" Hắc chưa từng nghe qua ngoài thành có thần y nào.

"Ừ." Vị đại phu kia lúc này vẫn chưa nổi danh, nhưng không tới hai tháng sau sẽ truyền khắp Hoàng thành, kiếp trước một lần Thành vương phi tới cửa mời hẳn. Tuyệt đối sẽ không sai, bởi vì Thành vương phi xuất cung từ rất xa bà nhìn nàng một cái, chỉ một cái liếc mắt nàng vẫn nhớ rõ bộ dáng của bà cảm giác đặc biệt thân thiết.

"Được, ca ca đi theo ngươi, nương nhị đệ tam đệ các ngươi chăm sóc cha thật tốt, chúng ta sẽ sớm trở lại." Khâu Minh Thông không yên lòng lên tiếng nhắc nhở.

"Được. . . ." Khâu Minh Trí cùng Khâu Minh Duệ cùng nhau lên tiếng.

"Không cho phép, ai biết sao chổi này có ý xấu gì, ai biết nàng có phải muốn mời người tới hại chết cha các ngươi không. Không cho phép đi, Thông nhi, ta không cho phép ngươi đi." Viên thị lôi kéo tay Khâu Minh Thông không thả, bà không tin Khâu Tiểu Ninh thật sẽ tìm người đến cứu trạng phu của bà.

Khâu Tiểu Ninh cũng không quản, nhìn bà một cái liền xoay người rời khỏi phòng, nàng sẽ không vì Viên thị không tin tưởng mà không làm chuyện mình phải làm. Khâu Tiểu Ninh vừa đi, Khâu Minh Thông bắt đầu đi đẩy tay Viên thị ra, một câu cũng chưa nói liền đuổi theo Khâu Tiểu Ninh, hẳn tin tưởng muội muội sẽ không lừa hắn, hơn nữa tin tưởng muội muội sẽ không lấy tính mạng của cha ra đùa giỡn.

Viên thị chuẩn bị đuổi theo, Khâu Minh Duệ một tay giữ lấy bà bình tĩnh nói: "Nương, tin tưởng muội muội một lần đi! Cha bị bệnh nặng như vậy, chẳng lẽ ngài muốn cho cha ngủ chờ chết hả?" Mặc dù Khâu Minh Duệ biết lời của mình bất kính, nhưng đúng là lời nói thật. Hơn nữa hẳn không thể không nói lời này, việc nương làm đối với Ninh nhi thực sự tổn thương nàng rất nhiều.

Khâu Minh Thông rất nhanh đuổi kịp Khâu Tiểu Ninh, lôi kéo tay của nàng nói: "Ninh nhi, nương bà. . . ."

"Ca ca, ca không phải nói, ta đều hiểu." Khâu Tiểu Ninh nhìn hắn, trong mắt hình như không có một chút khổ sở. Nàng nói rồi, đó là một lần cuối cùng.

Khâu Tiểu Ninh như vậy, Khâu Minh Thông thật sự nói không nên lời. Cách làm của nương làm cho tâm của muội muội cũng lạnh rồi! Thân là con cái, hẳn không thể nói nương không phải, thân là ca ca, hẳn không biết làm sao mới có thể làm cho muội muội không quan tâm thái độ của nương đối với nàng. Hiện tại hẳn có thể làm, chỉ là nắm tay của muội muội thật chặt, để cho nàng cảm thấy nàng cũng không cô độc, nàng còn có hắn.

"Ca ca, nếu như có một ngày, ta không phải là muội muội của ngươi, ngươi có đối tốt với ta hay không." Có thể cả đời nàng cũng không được Viên thị tán thành, có lẽ ngày đó nàng thật sự bị đuổi khỏi Khâu gia rồi.

"Trong lòng ta, Ninh nhi vĩnh viễn đều là muội muội của ta." Khâu Minh Thông nói xong, lại tặng thêm một câu: "Mặc kệ tương lai xảy ra bất cứ chuyện gì, Ninh nhi vẫn là." Nếu như có ngày muội muội biết mình không phải nữ nhi ruột thịt của cha nương, sẽ rất khổ sở, nhưng hắn sẽ luôn luôn xem Ninh nhi là muội muội.

Lời Khâu Minh Thông nói khiến Khâu Tiểu Ninh vừa mừng vừa lo, bởi vì nàng biết Khâu Minh Thông vĩnh viễn sẽ không bỏ mặc nàng, lại sợ hắn vĩnh viễn coi nàng như muội muội ruột thịt, đến lúc đó hẳn không phải là càng khó tiếp nhận nàng sao? Một nam nhân bình thường, làm sao có thể thích muội

muội ruột của mình!

"Ninh nhi, đến cửa thành rồi, chúng ta đi hướng nào?" Ra khỏi cửa thành, Khâu Minh Thông nhìn ba hướng khác nhau lên tiếng hỏi.

"Đi đoạn đường phía trước, quẹo trái là được rồi." Khâu Tiểu Ninh ôm ngực, cảm giác có chút quái dị, cảm giác có loại thân thiết đang đến gần mình. Ở chỗ này, làm sao có thể có người nào thân thiết?

Quay đầu lại, xa xa liền nhìn thấy một nam một nữ còn có một nam hài cùng độ tuổi với nàng, phía sau còn đi theo bốn nam nữ sắc mặt lạnh lùng, phía sau nữa có hai cỗ xe ngựa rất lớn vội vàng chạy theo. Tâm Khâu Tiểu Ninh đột nhiên đập có chút nhanh, nam tử mặt mũi ngầy thơ, nàng nhìn mặt nam tử đó không khỏi cảm thấy quen thuộc, nữ tử đó nàng biết là —— Thành vương phi. Tâm Khâu Tiểu Ninh cũng sắp nhảy ra ngoài, Thành vương phi tại sao lại ở chỗ này? Nam tử bên người nàng ấy là Thành vương cùng Hoàng thái tôn sao? Đây là bọn họ đang cải trang vì hành sao?

Ngay lúc trong lòng Khâu Tiểu Ninh đang bối rối, Khâu Minh Thông lên tiếng hỏi: "Ninh nhi, muội làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?" Muội muội đây là thể nào? Dáng vẻ dường như không được thoải mái, rõ ràng mới vừa rồi còn tốt lắm mà?

Khâu Tiểu Ninh cúi đầu lắc lắc, trả lời: "Ca ca, Ninh nhi không sao." Nếu là cải trang vì hành tất nhiên là không muốn người khác nhận ra, Khâu Tiểu Ninh sợ mình lộ ra khác thường nên vẫn cúi đầu. Hai người dừng lại, làm cho mấy người phía sau rất nhanh đuổi kịp.

Hiên Viên Minh Nhật đi tới bên cạnh hai người Khâu Minh Thông thì đột nhiên tim đập nhanh hơn. Tâm đột nhiên nhảy lên khiến Hiên Viên Minh Nhật lo lắng muốn giơ tay ôm ngực của mình, ai ngờ hần và Khâu Minh Thông áp sát quá gần tay giơ lên liền đụng phải Khâu Minh Thông.

"Thật xin lỗi." Đụng người, Hiên Viên Minh Nhật luôn tuân thủ tốt quy củ vội hướng Khâu Minh Thông xin lỗi.

"Không sao." Khâu Minh Thông lắc đầu một cái, bày tỏ việc rất nhỏ không cần nói xin lỗi.

"Minh Nhật, ngươi làm sao vậy? Sao lại không cẩn thận như vậy?" Tô Mộ Tịch cùng Hiên Viên Hạo Thành vội vàng tiến lên, Hiên Viên Hạo Thành kéo tay Hiên Viên Minh Nhật qua. Tô Mộ Tịch thấy thân thể nhi tử dường như không được khỏe, hướng Khâu Minh Thông nói: "Thật xin lỗi tiểu công tử, là tiểu tử nhà ta nghịch ngợm lỗi mắng rồi."

Khâu Tiểu Ninh khẽ cắn môi dưới, tại sao khi bọn họ đến gần nghe được âm thanh của bọn họ tim nàng đập càng nhanh? Không riêng gì nhịp tim đập nhanh hơn, mà còn không hiểu sinh ra cảm giác thân thiết cùng kiếp trước nhìn thấy Thành vương phi giống nhau. Cũng bởi vì như vậy, Khâu Tiểu Ninh lại không dám ngừng đầu, cái đầu càng cúi thấp hơn.

"Vị phu nhân này, ta không sao." Khâu Minh Thông cười trả lời, chỉ cảm thấy lễ giáo của gia đình này thật sự rất tốt. Bất quá nhìn quần áo đồ dùng của bọn họ, thì biết rõ thân phận của họ bất phàm, lễ giáo tốt như thế cũng không kỳ quái.

Khó được khi nhi tử phạm lỗi, Hiên Viên Hạo Thành làm mặt quỷ lên tiếng nói: "Minh Nhật là một tiểu ngu ngốc, ngay cả đi đường cũng không được, cái mặt xấu hổ. . . . . Trở về nhà ta muốn nói cho Minh Văn Minh Võ, hừm hừ. . . . ." Nói xong, còn kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn Tô Mộ Tịch một cái nói: "Thành nhi ngoan ngoãn, đi bộ không có đụng người. Tiểu công tử, nếu ngươi bị đụng đau, mắng hần cũng không sao." Nói xong, một đôi mắt tinh lượng nhìn hướng Khâu Minh Thông.

Khâu Minh Thông ngăn ra, cười nói: "Ngài nói đùa, ta thật sự không sao." Nam tử này, một đôi mắt thật sạch sẽ. Ánh mắt tinh khiết như vậy, ở vào tuổi của hần cũng là hiếm thấy. Hơn nữa, tại sao hần cảm thấy ánh mắt của vị công tử này có chút tương tự với Ninh nhi? Còn có nam hài mới vừa đụng hần cũng có năm phần tương tự với Ninh, là hần nhìn lầm rồi sao! Nhìn phía sau mấy người này đều có không ít tới tở nhìn qua bọn họ đều là người có võ công không kém, phải là thế gia công tử và tiểu thư nhà nào, người có gia thế như vậy hần sẽ không để thất lạc cái gì. Như vậy, chắc là không thể nào, trùng hợp thôi!

Nghe được lời Khâu Minh Thông nói, Hiên Viên Hạo Thành gật đầu một cái: "A, tiểu công tử ngươi thật tốt, nếu là người khác đã sớm mắng hần rồi." Nói xong rất hài lòng nhìn Khâu Minh Thông, mặc dù nhi tử không có bị người mắng hần rất thất vọng.

Không biết có phải hay không là lỗi giác của Khâu Minh Thông, thế nào hần lại cảm thấy công tử có ánh mắt sạch sẽ này nhìn qua có chút bất hòa cùng con trai của hần chứ? Ảo giác, nhất định là ảo giác. Khâu Tiểu Ninh đang cúi đầu nghe được Hiên Viên Hạo Thành cười cười, nàng sao lại cảm thấy ca ca không mắng vị Hoàng thái tôn đó, thanh âm Thành vương vừa mới nói dường như rất thất vọng.

Khâu Tiểu Ninh cười một tiếng, Hiên Viên Minh Nhật tựa như cảm giác được cái gì, nhìn về phía Khâu Tiểu Ninh. Nhưng bởi vì đầu Khâu Tiểu Ninh ép xuống quá thấp, trừ đỉnh đầu của nàng hần cũng không nhìn thấy cái gì, điều này làm cho Hiên Viên Minh Nhật càng tò mò, đang muốn lên tiếng liền nghe thấy âm thanh của mẩu thân, đành dừng bước.

"Ai, vị tiểu cô nương này là muội muội của ngươi sao? Nhìn tuổi các ngươi không lớn lắm, cũng đã ra khỏi Hoàng Thành các ngươi đây là muốn đi đâu? Cách Hoàng Thành quá xa không sợ không an toàn sao?" Tô Mộ Tịch thấy bộ dạng Khâu Minh Thông chẳng qua cũng chín đến mười tuổi, rồi Hoàng Thành sợ bọn họ không an toàn. Hơn nữa nhìn bé gái đầu cúi thật thấp, liền không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

"Đây là muội muội của ta, chúng ta lần này ra khỏi thành là vì tìm đại phu cho cha, không đi xa lắm." Cũng không cảm thấy Tô Mộ Tịch xen vào việc của người khác, Khâu Minh Thông lễ độ trả lời. Hần không biết, chính là việc đáp lời hữu lễ này tương lai giúp hần không ít.

"Muội muội ngươi giống như rất xấu hổ, vẫn cúi đầu." Hiên Viên Minh Nhật nói tiếp, một đôi mắt tiếp tục nhìn chăm chăm đỉnh đầu tròn vo của Khâu Tiểu Ninh.

"Gặp qua các vị." Khâu Tiểu Ninh cúi đầu chào, chào xong vẫn tiếp tục cúi đầu.

Tô Mộ Tịch có chút thất vọng, nàng thật sự rất muốn nhìn mặt của tiểu cô nương này một chút, thân hình cô bé này cùng Minh Nhật cũng rất tương tự, chỉ là so với Minh Nhật thì gầy hơn một tí. Nhưng người ta không muốn, nàng cũng không thể kiên quyết bắt người ta ngẩng đầu lên! Chỉ nói: "Tiểu cô nương, chào hỏi với người khác không ngẩng đầu lên là không lễ phép rồi!" Tô Mộ Tịch biết nàng nói như vậy có chút thất lễ, nhưng nàng chính là muốn nhìn một chút.

Lúc này Khâu Tiểu Ninh lại không dám ngẩng đầu, tiếp tục cúi đầu. Khâu Minh Thông thấy muội muội bất động tiếp tục cúi đầu, muội muội thường ngày không giống như vậy a! Bất đắc dĩ cười cười, quay đầu nhìn Tô Mộ Tịch trả lời: "Gia muội tính tình hướng nội, mong phu nhân tha lỗi."

Thấy hai người hình như muốn đi đến đường rẽ tại ngã ba trước mặt, Tô Mộ Tịch vội lên tiếng nói: "Là ta thất lễ, đứng rồi, mời các người đợi chút." Tô Mộ Tịch nghĩ đến vừa rồi nhĩ tử đụng người khác, lúc này nàng lại có chút thất lễ, lui về phía sau vài bước bảo Thư Ngọc chuẩn bị chút quà tặng cảm ơn.

Chạy lên trước, kéo cánh tay mập mập nhỏ bé của Khâu Tiểu Ninh, đặt lễ vật vào tay nàng: "Ta rất thích người, hi vọng người có thể nhận lấy phần quà tặng này." Chỉ cần bé gái cùng độ tuổi với nữ nhi, nàng đều thích. Hiên Viên Hạo Thành và Hiên Viên Minh Nhật cũng biết điểm này, hai cha con ăn ý nhìn nhau một cái, cùng bước lên nói: "Giữ đi! Hi vọng người thích."

Chẳng biết tại sao, nghe được lời của bọn họ Khâu Tiểu Ninh chỉ cảm thấy lòng tràn đầy vui mừng, đặc biệt là khi Thành vương phi kéo tay nàng làm cho nàng cảm thấy đặc biệt ấm áp. Phần quà tặng này, nàng không muốn cự tuyệt, khổ phúc thân: "Cám ơn phu nhân." Nàng cơ hồ rất muốn nâng đầu của mình lên, nhìn Thành vương phi cùng Thành vương bọn họ một chút, chỉ là đầu khẽ nâng lên lại thấp xuống, nàng sợ trên mặt mình lộ ra biểu hiện mình đã từng nhìn thấy Thành vương phi. Nàng, trên mặt từ trước đến giờ luôn không giấu được chuyện gì.

Khâu Tiểu Ninh vẫn không có ngẩng đầu, khiến Tô Mộ Tịch có chút thất vọng, cô nương này xem ra là thật sự xấu hổ.

"Thiếu gia, thiếu phu nhân, các người mau lên xe ngựa! Nếu không ngày mai chúng ta không đến được Lệ thành." Thư Hương tiến lên nhắc nhở, vốn là ra khỏi cửa thành nên lên xe ngựa, vào lúc này sợ là đã lỡ thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Hiên Viên Minh Nhật lên tiếng hỏi: "Đã biết, không biết tiểu công tử cùng gia muội xưng hô như thế nào? Lần sau gặp lại cũng có thể chào hỏi." Hiên Viên Minh Nhật cảm giác bọn họ còn có thể gặp lại. Hơn nữa tiểu cô nương kia mang đến cho hắn một cảm giác, rất lạ, chính hắn cũng không nói ra được, nhưng mà hắn chính là muốn biết tên của bọn họ.

"Nếu như thật gặp lại, ta nghĩ ta nhất định có thể nhìn một cái là nhận ra công tử. Sau này còn gặp lại, mấy vị lên đường bình an." Nói xong, đưa tay ra lễ độ mời, kéo tay Khâu Tiểu Ninh hướng lối rẽ bên trái ngã ba đi tới.

Lên xe ngựa, Hiên Viên Minh Nhật chỉ cảm thấy trong lòng có chút nóng nảy, cảm giác như đã bỏ lỡ cái gì. Xe ngựa đầu tiên là đi chậm rãi, sau đó lập tức tốc độ nhanh hơn, chạy nhanh trên quan đạo ngoài Hoàng thành.

Khâu Minh Thông cùng Khâu Tiểu Ninh vốn là đi chưa được mấy bước, Khâu Tiểu Ninh ngẩng đầu nhìn bóng dáng xe ngựa chạy như bay, trong lòng cảm thấy trống trải, đột nhiên không nhìn được lệ nóng doanh trùng. Tại sao nàng sẽ cảm thấy khổ sở? Là bởi vì một Thành vương phi xa lạ, quan tâm đến nàng so với nương nuôi nàng lớn còn tốt hơn sao?

"Ninh nhi, muội làm sao vậy? Tại sao khóc? Đừng khóc đừng khóc. . . ." Khâu Minh Thông thấy muội muội đột nhiên khóc, đau lòng không hiểu, tay chân luống cuống vội trấn an Khâu Tiểu Ninh, hắn thật hy vọng muội muội vĩnh viễn sẽ không phải rơi nước mắt.

Khóc một lát, Khâu Tiểu Ninh xoa xoa nước mắt, nhìn về phía Khâu Minh Thông xin lỗi: "Ca ca, chúng ta nhanh đi tìm đại phu đi! Cha và các ca ca đang chờ chúng ta trở về!" Lúc này, nàng tại sao có thể nào loạn như vậy! Ngộ nhớ cha xảy ra chuyện gì cả đời nàng cũng sẽ không tha thứ cho mình.

"Ừ, được." Khâu Minh Thông nhìn ánh mắt của Khâu Tiểu Ninh, tràn đầy cung chiều, chỉ cần muội không khóc, mọi chuyện ca ca đều nghe theo muội.

"Mấy người mới vừa rồi, ca ca có thể nhìn ra thân phận của họ không?" Hai người đi trên đường nhỏ, Khâu Tiểu Ninh lên tiếng hỏi. Ca ca thông minh như vậy, không biết nhân lực của ca ca như thế nào?

"Thân phận bất phàm, giống như con cháu thế gia, nhưng lại có khí chất tôn quý hơn so với con cháu thế gia, cả vị thiếu gia nói chuyện ngay thơ kia cũng vậy." Nghĩ nghĩ lại, Khâu Minh Thông nghĩ tới người trong hoàng thất, Hoàng Thành lưu truyền các lời kể về Thành vương. Hắn mặc dù không tin, nhưng Hoàng thượng vẫn không lập Thành hoàng tử, mà trực tiếp lập Hoàng thái tôn, nói rõ lời đồn đãi Hoàng thành truyền ra thật sự có mấy phần là chân thật. Cho nên thời điểm nam hài kia hỏi tên họ của bọn họ hắn không có trả lời, trước khi hắn dựa vào năng lực của mình để trúng cử Trạng Nguyên, hắn không muốn có bất kỳ quan hệ gì với người có thân phận nhạy cảm. Tựa như hắn cho dù vào Hàn phủ làm thư đồng, cũng sẽ quyết tâm không có quá

nhều dây dưa với Hàn phu.

"Ừ, ca ca nói rất có lý." Ca ca, quả nhiên là rất thông minh.

"Muội nha, mới vừa không nhìn mọi người, làm sao lại nói ca ca nói đúng? Muội muốn vỗ mông ngựa." Một mồi trên mặt Khâu Minh Thông cuối cùng nở nụ cười, ngất lổ mũi Khâu Tiểu Ninh.

"Ca ca ngươi muốn làm ngựa, Ninh nhi không có cách nào ngăn cản rồi!" Ca ca, cuối cùng cũng vui vẻ hơn.

Không bao lâu, Khâu Tiểu Ninh liền tới thôn trang theo lời người khác kể ở kiếp trước, tìm được nhà lá nơi thần y ở: "Ca ca, chính là chỗ này." Thần y này, thật kỳ quái, thần y hẳn là có rất nhiều bạc đi! Thế nào lại ở nhà lá đơn sơ vậy?

Hai người gõ cửa một hồi lâu, ngạc nhiên thấy không có ai trả lời, nhưng cửa lại khẽ mở. Khâu Minh Thông cùng Khâu Tiểu Ninh rất là gấp gáp, hai người nhìn nhau một cái đẩy cửa ra. Vừa mở cửa liền nhìn thấy một lão nhân nằm ngửa trên ghế, dáng vẻ giống như đang ngủ. Hai người rón rén đến gần, muốn tìm lão nhân hỏi một câu thần y ở đâu.

Vậy mà bọn họ còn chưa đi đến gần, liền nghe thấy một âm thanh: "Cảm giác thật tốt cũng bị các ngươi phá vỡ, nhưng mà các ngươi tới cũng thật là chậm ta chờ đã lâu."

Mới vừa nghe được âm thanh, còn chưa có phản ứng đây là chuyện gì xảy ra, một bóng đen liền vọt đến trước mặt bọn họ. Khâu Minh Thông cả kinh, vội kéo Khâu Tiểu Ninh ra phía sau. Lão nhân vừa nhìn động tác này của Khâu Minh Thông, gật đầu một cái nói: "Tiểu tử đủ thần tốc đó! Bảo vệ nàng dâu thì phải như thế này." Tiểu tử này, có thể so với tiểu tử gốc Thành nhi thông minh hơn nhiều, nhớ năm đó tiểu tử gốc Thành nhi kia bảo hộ Tịch Nhi lúc ấy cái gì cũng chậm nửa nhịp đấy.

Khâu Tiểu Ninh nghe vậy, mặt lập tức đỏ hồng như máu, có cảm giác tâm sự của mình bị người đâm thủng. Khâu Minh Thông ngăn ra, cũng đỏ mặt trả lời: "Lão gia gia, ngài hiểu lầm rồi, Ninh nhi là muội muội của ta, không phải không phải. . . ." Nàng dâu, hai chữ này Khâu Minh Thông nói cũng không dám nói.

"Ai yêu, còn ngại xấu hổ!" Tinh thần đùa giỡn của lão đầu nổi lên liền muốn trêu chọc hai tiểu bao tử còn chưa trưởng thành.

Nếu để cho lão nhân gia tiếp tục náo loạn, nàng về sau cũng không dám nhìn mặt ca ca, Khâu Tiểu Ninh vội lên tiếng nói: "Lão gia gia, xin hỏi ngài có biết thần y ở đây đi đâu rồi không? Chúng ta tìm hắn có việc gấp, nếu như ngài biết hắn đang ở đâu làm phiền ngài báo cho chúng ta biết." Oa, thần y này thật quá kỳ quái, ở nhà lá coi như xong, lại còn ở chung với người khác. Đây chính là như lời mọi người nói, cô quái sao?

Lão đầu biết nội tâm Khâu Tiểu Ninh, đột nhiên có chút không vui, dáng vẻ của hắn rất giống người quái gở sao? Hừ hừ. . . . . Tiểu oa nhi này nàng lại dám nghĩ như vậy, hẳn quyết định, không cần đem Bách Hoa đan hắn cực khổ luyện ra được tùy tiện cho tiểu oa nhi này. Hai trông mắt chuyển tới chuyển lui, cười hắc hắc nói: "Muốn biết à? Cũng được, ngươi ở trước mặt lão nhân gia ta gọi tiểu tử này một tiếng phu quân, ta liền nói cho ngươi biết thần y ở nơi nào." Hừ hừ, nữ oa nhi còn không phải là đối thủ của hắn, chớ nói chi là tiểu oa nhi của nữ oa nhi.

Vào lúc này, Khâu Tiểu Ninh thật muốn tìm một cái lỗ chui vào, lão đầu này quá đáng ghét, tại sao có thể bắt nàng gọi ca ca là phu quân? Đây này. . . . . Khâu Minh Thông cũng ngây dại, lỗ tai của lão nhân gia kia không tốt sao? Hắn rõ ràng nói Ninh nhi là muội muội của ta! "Lão gia gia, ngài hiểu lầm, đây là muội muội của ta." Khâu Minh Thông cho là hắn không nghe được, âm thanh gia tăng gấp đôi lặp lại lời nói mới rồi một lần nữa.

"Ta nghe thấy, ngươi quý rồng quý kêu gì chứ? Ta không cần biết các ngươi có phải huynh muội hay không, ta bảo nàng gọi thì nàng phải gọi, nếu không đừng nghĩ cứu cha các ngươi!" Nói xong, mặt lão đầu hạ hê gương cao, chờ Khâu Tiểu Ninh gọi phu quân.

"Làm sao ngươi biết chúng ta tới thỉnh Thần y cứu cha của chúng ta?" Vừa rồi bọn họ không nói gì! Làm sao hắn biết?

"Ta là thần tiên, nhìn một cái là biết rồi, dưới gầm trời này còn không có chuyện lão già ta không biết đấy. Những thứ này có là gì? Tiểu oa nhi, gọi nhanh lên chút." Hừ hừ, hai đứa trẻ ngu này còn ngượng ngùng sao! Không hổ là đứa bé và con rể của Thành nhi cùng nữ oa nhi.

Thấy lão nhân là quyết tâm muốn bọn họ làm như vậy, Khâu Minh Thông suy nghĩ một chút liền nói: "Ninh nhi, ngươi kêu một tiếng đi! Không có gì!" Muội muội hiện tại mới năm tuổi không cần kiêng kỵ những thứ này, dù sao trừ hắn và lão gia gia cũng không có người thứ ba nghe được, sẽ không đánh mất thanh danh của muội muội.

Khâu Tiểu Ninh chỉ cảm thấy tim đập nhanh đến sắp nhảy ra ngoài, nàng. . . . . Nàng vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, mặc dù trong lòng nàng rất muốn gọi ca ca như vậy. Cúi đầu, cố gắng lắp bắp gọi: "Phu. . . . . Quân. . . . ."

"Phải nhìn tiểu tử gốc này nói, còn có mới vừa rồi ngươi gọi cái gì ta căn bản cũng không có nghe được?" Lão già bất mãn nhìn Khâu Tiểu Ninh một cái, lên tiếng biểu đạt bất mãn của mình.

Khâu Minh Thông sờ sờ đầu Khâu Tiểu Ninh, nhàn nhạt lên tiếng nói: "Ninh nhi, kêu đi, cha còn đang chờ chúng ta ở nhà!"

Giương mắt, khuôn mặt Khâu Minh Thông bình tĩnh, tâm của nàng cũng lập tức yên ổn, hai chữ ở trong lòng len lén kêu rất nhiều lần rốt cuộc nói ra miệng: "Phu quân. . . . ." Lão gia gia mặc dù cố ý gây khó khăn, cũng xem như là giúp nàng thực hiện một nguyện vọng chôn giấu ở đáy lòng nhiều năm. Vụng trộm, cảm kích nhìn lão nhân một cái.

Khâu Minh Thông vốn tưởng rằng cũng chỉ là theo tâm ý của lão gia gia tùy tiện kêu một tiếng liền thôi, ai ngờ thời điểm nghe được hai chữ phu quân

trong lòng hẩn một hồi chua xót, giống như có vật gì rất quan trọng bị hẩn làm mất. Nhìn về phía Khâu Tiểu Ninh, thấy nàng cúi đầu, cố gắng đè xuống tâm tư hướng lão nhân lên tiếng nói: "Lão gia gia, muội muội ta cũng gọi rồi, ngài có phải nên nói cho ta biết thần y gia gia ở nơi nào?"

"Xa tận chân trời gần ngay trước mắt!" Lão đầu vừa nói, vừa vuốt râu vừa ưỡn ngực lên.

"Ngươi. . . . . Lão gia gia, ngài xác định chính ngài biết y thuật sao?" Khâu Minh Thông hỏi lời này, vẫn còn có chút hàm súc.

"Hừ, không tin cũng được, vậy ta đi!" Bị người hoài nghi, lão nhân bày tỏ mình rất mất hứng, hẩn là ai a, cư nhiên bị một đứa bé ghét bỏ.

"Lão gia gia, Ninh nhi tin tưởng ngài, xin ngài theo chúng ta cùng tới Hoàng Thành cứu cha ta được không?" Người này có lẽ chính là thần y rồi, nàng và ca ca đi vào cũng đã một hồi, tại sao không có những người khác đi vào.

"Ừ, cũng là nha đầu người biết điều, chỉ là tiểu tử này chộc ta tức giận, ta hiện tại không muốn đi." Nói xong, xoay đầu sang bên kia, không để ý tới Khâu Minh Thông.

"Lão gia gia, là Minh Thông ngu ngốc, van ngài đại nhân đại lượng cùng chúng ta đi Hoàng Thành cứu cha ta!" Khâu Minh Thông biết mình nói sai, vội xin lỗi.

"Hiện tại đã chậm, ngươi gọi nha đầu này một tiếng nàng dâu, ta liền cùng các ngươi đi." Hắc hắc, dám chất vấn hẩn, dù sao cũng phải bắt nó không dễ chịu chút. Hơn nữa, hẩn đây chính là đang giúp bọn họ, nếu không lấy tốc độ của hai đứa thì đến lúc nào mới hiểu được tâm ý của đối phương. Nhớ năm đó, Thành nhi cùng Tịch Nhi khi bằng tuổi bọn hẩn, cũng đã thử qua này nọ rồi.

"Ta...ta. . . . ." Có thể làm cho Khâu Minh Thông bối rối, từ trước đến nay đây là lần đầu tiên xuất hiện, hẩn nói chuyện làm việc trước tới nay luôn là người cực kỳ bình tĩnh.

"Thế nào, mới vừa rồi không phải ngươi nói người ta là tiểu oa nhi sao? Đến chính mình lại không được..., có muốn ta đem lời ngươi mới vừa nói lặp lại một lần hay không?" Tiểu tử thú vị, đến bản thân mình liền già chết sao, hôm nay nếu hẩn không gọi, lão cũng thật sự không đi, dù sao tạm thời Khâu Khải Chính cũng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

"Nàng. . . . . Nàng dâu. . . . ." Hẩn và Ninh nhi đều gọi lẫn nhau, đây cũng không giống như việc một mình Ninh nhi gọi hẩn, vì thế, Khâu Minh Thông thực đau đầu. Dù sao, tuổi của Ninh nhi còn nhỏ không nghĩ là thật, mà tuổi hẩn cũng không coi là nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Vào lúc này, vấn đề của Khâu Tiểu Ninh đã không chỉ là đồ mất, nàng quả thật không biết làm sao để hình dung tâm tình của mình, kích động, vui vẻ, hay là nên vui mừng nhảy dựng lên. Nhưng lý trí cũng nói cho nàng biết, trừ già bộ nghe không hiểu nàng cái gì cũng không thể làm, nếu không về sau nàng phải đối mặt với hẩn như thế nào. Ánh mắt mê mang nhìn về phía lão gia gia, lại quay lại nhìn Khâu Minh Thông: "Ca ca, gia gia này thật kỳ quái, chúng ta cũng đã làm theo lời hẩn nói, tại sao hẩn còn không giúp chúng ta cứu cha? Hẩn là một tên lừa gạt sao? Hay là căn bản hẩn không biết y thuật?" Lão gia gia, không phải là hẩn nhìn ra cái gì chứ?

Khâu Minh Thông cười khở một cái, sờ sờ đầu Khâu Tiểu Ninh, nói nhỏ: "Ninh nhi đừng lo lắng, lão gia gia sẽ giúp chúng ta cứu cha." Thần y này mặc dù yêu cầu có chút vô lý, nhưng đã đồng ý chuyện của bọn họ hẩn sẽ làm được, nếu không sẽ không cần hao phí nhiều thời gian trên người bọn hẩn.

"Được rồi, lão nhân cũng không làm khó các ngươi." Nói xong, từ trong lòng ngực lấy ra một viên thuốc để vào trong tay Khâu Minh Thông: "Cầm về, cho cha ngươi ăn vào, ta bảo đảm hẩn ăn xong sẽ khỏi." Bọn họ nếu không trở về, Khâu Minh Thông cho dù cứu được cũng chính là cứu về một người bệnh tật, lòng dạ của vị Hãn gia kia thật đúng là hung ác.

"Thuốc này quả thật có thể cứu cha ta sao?" Đại phu phải xem qua, hỏi, bắt mạch, nhưng lão gia gia xem cũng không xem làm thế nào biết cha bị bệnh gì? Thuốc này là cái gì đây?

"Uống công ta còn cảm thấy tên tiểu tử này thông minh, như thế nào cùng người khác một dạng? Nếu ta không có nắm chắc cần gì lấy thuốc quý như vậy tặng cho các ngươi, yên tâm! Cha các ngươi uống thuốc xong rồi sẽ tốt thôi, hẩn không phải ngã bệnh, là trúng độc. Cho các ngươi thuốc, giải bách độc, làm sao có thể không cứu được cha của các ngươi?" Lão già khó được lúc tâm tình tốt, chịu nói cho bọn họ nghe rất nhiều.

"Thật cảm tạ lão gia gia." Khâu Minh Thông và Khâu Tiểu Ninh cùng nhau, dập đầu với lão gia gia. Khâu Minh Thông lấy ngân lượng chuẩn bị trong ngực ra, lão đầu vừa nhìn thấy liền nói: "Ta nói, là tặng." Thuốc của hẩn, nếu không phải người hẩn nhận định, người khác cho dù tán gia bại sản cũng không mua được.

Nghe vậy, Khâu Minh Thông dừng lại động tác, lại lôi kéo Khâu Tiểu Ninh dập đầu với lão gia gia, mới nói: "Xin lão gia gia cho biết tên họ, tương lai Minh Thông nếu có cơ hội nhất định báo đáp ngài." Không nhận bạc, cái gì cũng không cần, đã cho bọn hẩn thuốc, phần ân tình này Khâu Minh Thông

hắn sẽ ghi nhớ vĩnh viễn.

Tên. . . . ."Nhóc con, nhanh về nhà đi! Cha các người vẫn chờ các người trở về cứu mạng!" Lão đầu không muốn nhiều lời, nhàn nhạt nhắc nhở.

"Thật cảm tạ lão gia gia, vậy chúng ta xin phép cáo từ." Khâu Minh Thông lên tiếng, nghĩ thầm, lão gia gia vẫn ở đây, về nhà cho cha uống thuốc chờ thân thể cha khỏe hơn bọn họ cùng nhau đến đây cảm ơn lão gia gia.

"Ừ, mau mau trở về đi!"

Nhìn bọn họ rời đi, hai bóng dáng nho nhỏ. Lão già trong lòng có chút bi thương, cái thế giới này, cho tới bây giờ cũng chỉ có một mình hắn, còn có vài chục năm đối với hắn mà nói cũng quá dài. Thờ dài, thu hồi cảm xúc lại, hắn lúc nào thì đa sầu đa cảm như vậy, loại tâm tình này không thích hợp với hắn. Đúng lúc mùa xuân, hắn cũng nên đi ngắm cảnh xung quanh rồi, dù sao trước khi rời đi cũng phải xem hết mọi thứ trên thế giới này.

Khâu Minh Thông và Khâu Tiểu Ninh rất kỳ quái khi nghe được lão gia gia nói trúng độc, nhưng là biết việc cấp bách hiện tại là cứu Khâu Khải Chính, cho nên dọc theo đường đi hai người một khắc cũng không dám trì hoãn. Trở lại Khâu gia, mới vừa bước vào cửa chính, Khâu Minh Trí tựa như kiến bò trên chảo nóng chạy ra ngoài, nhìn thấy hai người vội hỏi: "Ca, muội muội, đại phu đâu? Các người mời đại phu đâu? Trán của cha càng lúc càng nóng hơn, hiện tại nương dùng còn lâu người cho cha cũng không còn một chút tác dụng."

"Đừng hỏi, chúng ta mau vào đi. . . . ." Khâu Minh Thông cùng Khâu Tiểu Ninh vội muốn chết, bước nhanh chạy vào trong nhà.

Viên thị thấy hai người trở lại, đang chuẩn bị mở miệng. Khâu Minh Thông bước một bước dài chạy đến bên giường Khâu Khải Chính, đem thuốc mới vừa rồi lão gia gia cho dứt Khâu Khải Chính ăn, lại cho hắn uống chút nước mới bụng lòng tâm ngồi xuống một bên. Hi vọng trực giác của hắn đúng, nếu không cha nếu có mệnh hệ gì. . . . .

"Thông nhi, người cho cha người ăn cái gì? Người. . . . ." Viên thị thấy thuốc là nhĩ tử cho ăn, không thể mắng nhĩ tử cũng chỉ có thể lên tiếng hỏi.

Khâu Minh Thông đang chuẩn bị đáp lời, Khâu Khải Chính nằm trên giường có phản ứng, ho kịch liệt. Đám người Khâu Minh Thông vội dựa vào bên giường, Khâu Tiểu Ninh thấy phụ thân ho quá lợi hại, vội lên tiếng nói: "Nhanh, mau đỡ cha dậy." Nằm như vậy, cha sẽ càng khó ho hơn.

Khâu Minh Thông dường như tỉnh lại, vội đỡ Khâu Khải Chính lên. Khâu Khải Chính vừa ngồi dậy, ngừng ho một chút, lại phun ra một ngụm máu. Khâu Minh Duệ vội cầm lấy khăn, lau sạch sẽ cho Khâu Khải Chính. Mới vừa lau sạch sẽ Khâu Khải Chính lại ho ra một búng máu, Khâu Minh Duệ lại vội lau sạch sẽ. Khâu Tiểu Ninh dựa phía cuối giường, thấy máu trên cái khăn, lại là màu đen. Người bị bệnh nặng làm sao lại hộc máu đen? Chẳng lẽ thật sự như lão gia gia từng nói, cha hắn là bị trúng độc. Như vậy người hạ độc nhất định là Hàn gia, hoặc là người có quan hệ với Hàn gia. Cũng chỉ có khả năng này, nghĩ đến đây, Khâu Tiểu Ninh tức giận đến nghẹn khí. Nếu như trước kia nàng chỉ muốn Hàn gia không yên ổn, như vậy hiện tại nàng lại hi vọng Hàn gia suy tàn, vĩnh viễn không dậy nổi.

Hoàng triều Hiến Viên có một thể gia như thế này đúng là một loại sỉ nhục, không biết bọn họ còn bí mật làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý. Giờ khắc này, Khâu Tiểu Ninh quyết định toàn lực giúp Hàn Thiếu Khanh báo thù. Khâu Minh Thông ngồi bên giường rất nhanh cũng nghĩ đến giống như Khâu Tiểu Ninh, cùng Khâu Tiểu Ninh nhìn nhau một cái, trong lòng cả hai đã rõ ngọn nguồn. Hàn gia, ra tay đối phó bọn họ cũng thật dễ tâm, hạ độc, cha dường như không làm ra chuyện gì thương thiên hại lý với Hàn gia! Bọn họ xuống tay cũng thật tàn nhẫn.

Khâu Khải Chính khạc máu, cả người như không có khí lực suy yếu mờ mắt ra nhìn một chút, lại mê man thiếp đi. Viên thị sờ sờ trán Khâu Khải Chính, phát hiện trán của hắn đã không còn nóng nữa, vui vẻ nói: "Bọn nhỏ, cha các người hạ sốt, hắn hạ sốt. . . . ." Vậy có phải hắn sẽ không sao nữa hay không, không biết lúc nào hắn mới có thể tỉnh lại.

Khâu Minh Thông và Khâu Tiểu Ninh cũng đều thở phào nhẹ nhõm, bọn họ mặc dù tin tưởng lão gia gia cầm thuốc về vội vàng cho Khâu Khải Chính ăn. Nhưng Khâu Khải Chính đã bệnh đến không biết gì, bệnh tình nếu tăng thêm hoặc bị mất mạng, bọn họ tất nhiên cũng sẽ vì thế mà áy náy cả đời. Cuối cùng, không sao.

Hai ngày nay mọi người ở Khâu gia đều chưa ăn bữa cơm nào đoàn hoàng, lúc này Khâu Khải Chính đã không sao. Viên thị mới dặn dò Khâu Minh Thông chăm sóc Khâu Khải Chính cẩn thận, bà đứng dậy đi vào phòng bếp. Trước khi đi đặc biệt nhìn Khâu Tiểu Ninh một cái, trong mắt thoáng qua chút áy náy. Bà cảm thấy hình như chính mình lại làm ra chuyện quá đáng, nhưng khi đó cũng là do bà lo lắng.

Viên thị nghĩ như thế nào Khâu Tiểu Ninh không biết, nàng vẫn nhìn chăm chăm vào Khâu Khải Chính trên giường, hi vọng hắn mau mau tỉnh lại. Vào lúc này Khâu Minh Trí và Khâu Minh Duệ cũng trở về phòng mình nghỉ ngơi, trong phòng chỉ còn hai người Khâu Minh Thông và Khâu Tiểu Ninh.

Im lặng một lúc lâu, Khâu Minh Thông mới lên tiếng nói: "Muội. . . . . Ninh nhi, người cũng mệt mỏi! Trở về phòng nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa nương làm cơm xong ta gọi người." Từ sau khi kêu Khâu Tiểu Ninh là nàng dâu, Khâu Minh Thông kêu không ra muội muội, cũng không dám xưng mình là ca ca của Khâu Tiểu Ninh. Trong lòng như có cái gì nẩy mầm, chỉ là hắn cũng mơ hồ không biết, loại cảm giác này rốt cuộc là cái gì.

Mà biến hóa của Khâu Minh Thông, trong lòng Khâu Tiểu Ninh đang lo lắng căn bản là không có phát hiện, chỉ thật thà lắc đầu: "Không, ta phải chờ phụ thân tỉnh lại." Cha còn chưa tỉnh, gánh nặng trong lòng của nàng vẫn không buông xuống được.

Khâu Minh Thông nghe vậy, cũng không nhiều lời hỏi thêm, hắn biết tính tình của Ninh nhi. Khâu Tiểu Ninh ngồi vào bên cạnh Khâu Minh Thông, âm thanh cực kỳ thanh thúy: "Ca ca, ta vừa rồi rất lo." Nếu như cha thật sự có chuyện, về sau nàng vào Hàn phủ mỗi bước đều khó khăn.

"Không sợ, cho cha ăn thuốc chính là ta." Khâu Minh Thông vuốt vuốt đầu Khâu Tiểu Ninh, cười nhạt trấn an.

"Ta hiểu." Là ca ca thì như thế nào, nương vẫn sẽ trách nường, may mắn cha không có việc gì. Cứ như vậy, hai người cũng không nói chuyện.

Trong phòng rất yên tĩnh, Khâu Minh Thông hai ngày cũng chưa ngủ, thật sự chống cự không nổi hoàn cảnh như vậy vừa vận tạo cho hắn một cơ hội ngủ tốt. Không bao lâu, mơ mơ màng màng ghe vào bên giường ngủ thiếp đi. Khâu Tiểu Ninh vừa rời ánh mắt khỏi người Khâu Khải Chính, liền thấy Khâu Minh Thông đang ngủ.

Nhìn khuôn mặt ngủ say của hắn, Khâu Tiểu Ninh liền giật mình, đây là lần đầu tiên nường nhìn ca ca ngủ gần như vậy. Ca ca lúc ngủ, so với lúc hắn thức yên tĩnh hơn. Mùi mực viết từ người Khâu Minh Thông nhàn nhạt bay vào mũi Khâu Tiểu Ninh, làm cho xao động bất an trong lòng của nường bình tĩnh lại. Không khỏi kích động, chậm rãi tựa đầu đến gần Khâu Minh Thông, môi nhàn nhạt rơi vào trên mặt Khâu Minh Thông.

Ca ca, tâm ý của ta, người chừng nào thì mới có thể hiểu. Đòi này, người có thể không để cho Ninh nhi khổ sở như vậy hay không.

Ngoài cửa, Khâu Minh Duệ vội ẩn người đến chỗ người khác không nhìn thấy, muội muội quả nhiên thích đại ca. Hắn đã sớm nhìn ra muội muội đối với đại ca không giống như đối với bọn họ, chỉ là không dám nghĩ đến muội muội lại có tâm tư này, nường mới năm tuổi mà thôi. Hơn nữa con đường này, là đường chết, huynh muội ruột thịt, nường và đại ca nhất định là sẽ không có kết quả. Khâu Minh Duệ nhắm mắt, lại mở ra, chuyện này, hắn sẽ không quản, chỉ hy vọng muội muội sớm hiểu được.

Bên trong phòng, Khâu Khải Chính hồi phục được chút hơi sức đã tỉnh lại, mới vừa khê mở mắt liền thấy Khâu Tiểu Ninh hôn lên mặt Khâu Minh Thông. Trong lòng Khâu Khải Chính cả kinh, vội nhắm mắt lại. Ninh nhi, như thế nào lại làm như vậy? Nường biết thân thể của mình rồi hả? Nếu không làm sao có thể làm chuyện như vậy? Hơn nữa ánh mắt của nường mới vừa rời nhìn Thông nhi, tuyệt đối không phải là ánh mắt nhìn một ca ca.

Trên bàn cơm, người một nhà yên lặng ăn cơm, mới vừa buông chén đĩa xuống Khâu Khải Chính liền tỉnh. Viên thị vội bụng cháo đã nấu kỹ ra, để vào trước mặt Khâu Khải Chính: "Lão gia, nhanh dùng chút cháo, người đã ngủ hai ba ngày rồi." Cuối cùng đã tỉnh, không biết Thông nhi cho phu quân ăn cái gì? Thế nào bệnh lập tức khỏi vậy?

Khâu Khải Chính đẩy cái muỗng Viên thị đưa tới ra, lắc đầu một cái: "Không vội." Lúc này hắn đâu thể nuốt trôi cơm, chuyện của Ninh nhi cùng Thông nhi, làm cho hắn nghĩ thế nào cũng không ra? Bọn họ cũng không biết bọn họ không phải là thân huynh muội, vì sao lại. . . . . Không riêng Ninh nhi, ánh mắt của Thông nhi nhìn Ninh nhi cũng rõ ràng không giống trước kia. Chuyện này, nên làm thế nào cho phải? Suy nghĩ một chút, Khâu Khải Chính cũng không có nghĩ ra biện pháp gì tốt, chỉ có thể trước hết để cho Ninh nhi trở về Hàn phủ: "Ninh nhi, ra ngoài cũng đã lâu, phải trở về Hàn phủ sớm chút đi, đừng để cho người ta nắm được cán làm khó dễ người." Chuyện này, hắn phải tĩnh tâm suy nghĩ thật kỹ.

"Cha, giờ Ninh nhi trở về, ngài đã tỉnh Ninh nhi cũng yên lòng." Khâu Khải Chính có biến hóa, Khâu Tiểu Ninh không nhìn ra, trong lòng vui mừng vì Khâu Khải Chính vì Khâu gia cũng vui mừng vì mình.

Thấy Khâu Tiểu Ninh như vậy, trong tâm Khâu Khải Chính cảm thấy có lỗi, Ninh nhi thật sự là rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Hai ngày sau đó, thân thể Khâu Khải Chính đã điều dưỡng tốt, chuyện của Khâu Tiểu Ninh và Khâu Minh Thông hắn đã nghĩ thông suốt. Hai đứa bé đều còn nhỏ, lúc này hắn lo vớ vẩn cái gì. Xem như tương lai còn dài, giữa bọn họ thật sự có cái gì cũng không sao, bọn họ cũng không phải là huynh muội ruột thịt, không phải là chuyện gì thiên lý bất dung. Hơn nữa năm đó hắn sợ phụ mẫu thân sinh Ninh nhi đến tìm người, cũng không có ghi tên tuổi Ninh nhi vào gia phả của Khâu gia. Khoảng thời gian trước vốn là chuẩn bị đến nha môn đem tên tuổi Ninh nhi ghi vào gia phả, nhưng lại quá bận rộn vẫn không có đi được, bây giờ nghĩ lại chuyện này lại không cần gấp nữa.

Khâu Tiểu Ninh ở Hàn phủ không biết, vì một ý niệm không kiềm hãm được của nường, cư nhiên lại làm cho Khâu Khải Chính nổi lên suy tính cho nường sớm như vậy. Hai ngày nay, chỉ có Khâu Minh Thông mất hồn mất vía, thỉnh thoảng đưa tay lên sờ mặt của mình, hắn cảm giác chỗ kia có cái gì không đúng. Khâu Minh Duệ nhìn thấy vẻ kỳ lạ của Khâu Minh Thông, chỉ cảm thấy trời cao có chút trêu cợt người. Trong lòng bất giác lo lắng, muội muội, sau này nên làm cái gì? Nếu như đại ca cũng thích muội muội, bọn họ nên làm cái gì?

Mặc kệ Khâu Minh Duệ quan tâm như thế nào, hắn cũng không thể giúp được việc gì. Mùa xuân, trăm hoa đua nở, làm cho Hoàng thành cũng rực rỡ hơn. Đến kì bốn ngày về nhà của Khâu Tiểu Ninh trong tháng, trước đông đảo ánh mắt hâm mộ ghen tỵ ở Hàn phủ, Khâu Tiểu Ninh không nhanh không chậm đi ra khỏi Hàn phủ.

Đi tới cửa, đã thấy Khâu Minh Thông chờ ở cửa lớn của Hàn gia, thấy nường ra ngoài liền đi tới bên người nường: "Ninh nhi, chúng ta cùng nhau về nhà đi!" Ninh nhi nhà hắn thật thông minh, còn biết nói điều kiện mỗi tháng về nhà bốn ngày.

"Được." Khâu Tiểu Ninh cười trả lời, cùng Khâu Minh Thông đi vài bước, Khâu Tiểu Ninh hỏi "Ca ca, cha mẹ có phải muốn chuẩn bị đưa Tam ca đi tập võ hay không?" Tính toán thời gian, hắn là vài ngày này! Suy nghĩ một chút ở kiếp trước, trong nhà ngoại trừ bạc để học võ công cần bản không có tiền dư cho Tam ca, không biết Tam ca có bị người ta khi dễ hay không. Nghĩ tới Hàn Thiếu Khanh cho nường không ít bạc, Khâu Tiểu Ninh đưa ra quyết định.

"Chính là hai ngày này, vừa đúng lúc muối về nhà, có thể đưa tiền hần." Chuyến đi này Tam đệ chính là đi vài chục năm, hần thật sự cũng có chút huyền tế. Chỉ là Tam đệ thích, bọn họ cũng chỉ có thể ủng hộ, chỉ hy vọng Tam đệ có thể học thành tài.

"Ừ." Khâu Tiểu Ninh gật đầu một cái, kiếp trước võ công của Tam ca rất tốt, kiếp này tất nhiên cũng sẽ không kém.

Ở Khâu gia sau khi thân thể Khâu Khải Chính tốt hơn, lại làm bánh bao hấp bán, trải qua chuyện lần trước tuy buôn bán chịu ảnh hưởng, nhưng mỗi ngày thu vào cũng không quá kém. Buôn bán ế ẩm hơn, nhưng công việc cũng không ít, trong nhà thiếu Khâu Tiểu Ninh giúp một tay mà Khâu Minh Thông chỉ có thể thỉnh thoảng mới giúp được, tốc độ cũng chậm hơn trước kia. Cũng may là, trải qua trận bệnh này của Khâu Khải Chính Khâu Minh Trí đã hiểu chuyện hơn nhiều, không còn cả ngày nghĩ tới lười biếng.

Khâu Tiểu Ninh về nhà, tiền Khâu Minh Duệ. Giúp đỡ trong nhà làm ít chuyện, lại nghĩ đến ít ngày trước muốn ăn bánh rán trái cây, đánh bạo làm thử một ít hương vị thật đúng là không tệ. Nhưng mà món này phải dùng bột gạo nếp để làm, phải rán trên dầu sao cho ngoài vàng trong sống, khi ăn vị mới có thể thơm ngon. Giá tiền bột gạo nếp cao, hơn nữa dầu và các thứ, cộng lại tiền vốn không nhỏ nên giá bán dĩ nhiên cũng không rẻ.

Cuối cùng, Khâu Minh Thông đưa ra một chủ ý làm thành món ăn đặc biệt, mỗi ngày làm cố định bao nhiêu, bán hết cũng không làm thêm. Vốn tưởng rằng giá tiền tương đối cao, người mua sẽ ít hơn, ai ngờ món này vừa đưa ra người nguyện ý mua rất nhiều, kiếm được không ít bạc.

Dạo này, Viên thị nhìn thấy Khâu Tiểu Ninh cũng có chút xấu hổ, khoảng thời gian trước bà mắng Khâu Tiểu Ninh như vậy, nhưng nàng vẫn còn nguyện ý giúp đỡ trong nhà. Không bỏ xuống được mặt mũi nói lời xin lỗi, mỗi lần gặp Khâu Tiểu Ninh cũng không biết nói gì cho phải.

Thấy Viên thị như thế, Khâu Tiểu Ninh ở trong lòng nghĩ, cứ như vậy đi! Đã là cực hạn không phải sao? Nương, vĩnh viễn sẽ không xem nàng là nữ nhi ruột thịt, nàng nghĩ muốn cất kỹ trái tim, nhớ tới cha nương ruột của mình.

Cứ như vậy, bốn ngày trôi qua rất nhanh, Khâu Tiểu Ninh giúp Viên thị dọn dẹp sạch sẽ trong viện, nói với Khâu Khải Chính và Viên thị: "Cha, nương, Ninh nhi phải trở về Hàn phủ. Chuyện trong nhà nếu như mọi người làm không hết, thuê người đến giúp đỡ đi!" Tam ca vừa đi, nàng đi, ca ca cũng không giúp được việc gì, cha ba người bọn họ nhất định sẽ mệt mỏi.

"Ninh nhi, không đợi đại ca con trở lại sao? Nếu không chờ đại ca con trở lại chúng ta ăn cơm rồi để hần tiễn con đi Hàn phủ?" Nữ nhi khó được một lần trở về, lúc này lại phải đi.

"Cha, tiểu thư còn có việc tìm ta, không thể trì hoãn ở nhà nhiều, không phải tháng sau nữ nhi lại trở về rồi sao? Cha nương, mọi người phải chú ý thân thể, đừng quá mệt mỏi." Khâu Tiểu Ninh lắc đầu một cái, không chuẩn bị ăn cơm, lại nói ca ca cũng quay về Hàn phủ làm thư đồng cho Hàn Thiếu Quân, nàng ở Hàn phủ cũng có thể gặp.

"Được." Khâu Khải Chính cũng không nhiều lời, buông công việc trong tay.

Khâu Tiểu Ninh nhìn hần, hỏi "Cha, ngài làm cái gì vậy? Ninh nhi tự mình trở về là được rồi."

"Đi thôi! Cha không yên lòng." Ninh nhi còn là một đứa bé năm tuổi, không đưa nàng đến Hàn phủ nhìn nàng đi vào hần thật đúng là không yên lòng. Hơn nữa, hần có mấy lời muốn nói với Ninh nhi.

"Này làm phiền cha, cũng may khoảng cách Hàn phủ với Khâu gia cũng không phải quá xa, nếu không ngài phải đưa nữ nhi đi rất xa." Khâu Tiểu Ninh mỉm cười nói, thật ra thì một mình nàng hoàn toàn có thể trở về Hàn phủ.

"Rất xa cũng phải đưa." Khâu Khải Chính sờ sờ đầu Khâu Tiểu Ninh, tiếp tục nói: "Ninh nhi, cha tạm thời không muốn ghi tên của con vào gia phả, con có trách cha hay không? Khi nào chính con đề xuất, cha sẽ ghi vào cho con!" Ninh nhi căn bản cũng không giống như đứa bé năm tuổi, nàng hoàn toàn hiểu lời của hần nói.

"Gia phả?" Khâu Tiểu Ninh ngăn ra mới nhớ tới chuyện này, vào gia phả sẽ chân chính trở thành người của Khâu gia. Chính là tương lai cha nương ruột của nàng tìm được nàng, nếu như Khâu gia không đồng ý, bọn họ cũng không thể nhận nàng. Hơn nữa, vào gia phả thì nàng càng không thể nào làm thế tử của ca ca, mặc kệ bọn họ có quan hệ huyết thống hay không chỗ ghi danh ở nhà môn chỉ có thể ghi là huynh muội.

"Ninh nhi. . . ." Khâu Khải Chính thấy nữ nhi nửa ngày không có phản ứng, lên tiếng kêu.

"Được, Ninh nhi không trách cha." Ngược lại, còn phải cảm ơn ngài, không vào gia phả cũng tốt.

"Uất ức con." Thương tiếc sờ sờ đầu Khâu Tiểu Ninh, Khâu Khải Chính có chút hoảng hốt. Cả đời này, có được nữ nhi như Ninh nhi cũng là phúc khí của hần, chỉ là thế tử hình như chưa bao giờ hiểu được, hi vọng về sau bà đừng hối hận.

Trở lại Hàn phủ, Khâu Tiểu Ninh đi về phòng của mình, nhớ tới lời nói của Khâu Khải Chính trong lòng dâng lên một hồi ấm áp. Cha, làm chuyện gì cũng sẽ suy tính cho nàng, kỳ thật nàng vẫn nên thỏa mãn, nàng không thể quá tham lam. Nhắm mắt lại, mơ một giấc mộng thật ngọt ngào, nàng khoác giá y đồ thắm gà cho ca ca, cũng tìm được cha mẹ ruột của mình, chỉ là mặt của bọn họ thật mơ hồ.

Thời gian qua mau, năm tháng như thoi đưa, trong chớp mắt đã qua mười một năm. Tiểu cô nương trước đó cũng đã trưởng thành thành một đại cô nương duyên dáng yêu kiều, một thân trang phục nha hoàn màu hồng, nhưng nhìn qua nàng có nhiều hơn mấy phần linh khí không giống với những người

khác, cùng kiếp trước cũng hoàn toàn bất đồng.

Hàn Thiếu Khanh nhìn thiếu nữ trước mắt, cảm thán thời gian thật nhanh, nhớ năm đó thời điểm nàng nhìn thấy Khâu Tiểu Ninh vẫn còn là một tiểu nha đầu! Bây giờ nàng ấy cũng đã lớn thành đại cô nương, thông minh hơn so với trước kia. Nàng sợ Khâu Tiểu Ninh, bởi vì ánh mắt của nàng ấy giống như có thể nhìn thấu mọi suy nghĩ của người, nàng cũng tin tưởng nàng ấy, bởi vì nàng tin tưởng Khâu Tiểu Ninh có năng lực giúp nàng báo thù.

"Ninh nhi, ngày mai người lại về nhà?" Hàn Thiếu Khanh hỏi hốt, lên tiếng có chút chần chừ hỏi.

"Đúng vậy, thế nào? Không dám đơn độc đi gặp Hàn lão phu nhân!" Hàn lão phu nhân, rốt cuộc là ác mộng của bao nhiêu người?

"Ừ." Lão yêu bà kia, mỗi lần đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn nàng, nàng cũng có chút sợ hãi bị bà ta nhìn thấu.

"Đừng lo lắng, cũng đã qua nhiều năm nay, bà nếu nhận ra thì sớm nhận ra rồi." Khâu Tiểu Ninh không ngừng đầu, tiếp tục thêu hà bao trong tay mình.

"Nói thì nói như vậy, thế nhưng lão yêu bà sống lâu như vậy cũng không phải là sống không." Cho dù trong tay có chút lợi thế, nàng cũng biết mình còn không phải là đối thủ của nữ nhân kia. Thật không biết quyền chưởng quân Hàn gia, lão bà kia lúc nào thì mới bỏ được mà giao ra đây.

"Ninh nhi, nên đi. . . . ." Bên ngoài đình nghỉ mát, thanh âm của Khâu Minh Thông không cao không thấp gọi Khâu Tiểu Ninh vừa vặn có thể nghe thấy.

Khâu Tiểu Ninh ngừng đầu, chỉ thấy Khâu Minh Thông một thân quần áo xanh nhạt, đứng ở một chỗ yên lặng đợi. Nhìn thấy hấn, Khâu Tiểu Ninh lập tức thu hồi việc trên tay, đứng lên bước nhanh chạy tới bậc thang dưới đình nghỉ mát, bước xuống hai bước mới nhớ tới Hàn Thiếu Khanh quay đầu lại nói: "Thiếu Khanh, ta đi về trước đây, chính người ngồi một lát nữa đi!" Nói xong, ba bước cũng thành hai bước chạy đến bên cạnh Khâu Minh Thông.

Hàn Thiếu Khanh đứng ở trong lương đình, nhứt chí bĩu môi, có ca ca rất giỏi sao? Biểu diễn ân ái thật quá ghê tởm. Nhìn bóng lưng hai người cùng nhau rời đi, trong mắt lại xẹt qua một tia hâm mộ, từ xưa tới nay chưa từng có ai quan tâm tới nàng như vậy.

"Ninh nhi, vừa rồi Khanh tiểu thư nói gì với muội?" Nữ nhân kia không phải lại làm làm khó Ninh nhi đi! Xem ra hấn nên nói Hàn Thiếu Quân một chút, hấn nên trông nom muội muội của hấn thật tốt.

"Không có, ta không chú ý nghe. Đúng rồi, ca ca, cha đi thăm Tam ca có nói khi nào quay về hay không? Công việc trong nhà nương cùng nhị ca có thể làm được sao?" Vì nương tiết kiệm bạc, cũng vì không để bí quyết của nhà mình bị người khác học trộm, những năm này trong nhà không dám thuê người giúp việc.

Khâu Minh Thông hơi mỉm cười nhìn Khâu Tiểu Ninh, trả lời: "Năm ngày sau cha sẽ phải trở lại, bởi vì khi đó ta phải tham gia thi tuyển không thể trông coi mọi việc trong nhà. Tính của nương muội cũng không phải không biết, chính là làm mình mệt mỏi bà cũng không bỏ được tiền thuê người." Đối với khoa cử sắp tới, Khâu Minh Thông nhắc tới lại không có một chút khẩn trương.

"Đúng rồi, ca ca, huynh có khẩn trương không? Nắm chắc được mấy phần? Chỉ là dự tuyển mà thôi, nên huynh có thể dễ dàng vượt qua đúng không?" Hỏi xong, Khâu Tiểu Ninh lo lắng, nàng phải mau chóng thêu xong hà bao, để làm cho ca ca bộ quần áo.

"Cái này muội nghĩ ca ca trả lời thế nào? Người ra đề cũng không phải là ca ca, chẳng qua ca sẽ cố gắng hết sức." Theo thói quen đưa tay, vỗ nhẹ đầu Khâu Tiểu Ninh.

Giữ chặt tay Khâu Minh Thông, mắt húng nói: "Ca ca hết sức là được, không cần tạo áp lực quá lớn cho bản thân." Nàng cũng mười sáu tuổi rồi, ca ca còn nghĩ nàng là đứa bé.

Không có nhận ra Khâu Tiểu Ninh không vui, Khâu Minh Thông nhàn nhạt "Ừ" một tiếng. Lời của muội muội hấn không để ở trong lòng, bởi vì hấn đã đồng ý với muội muội phải thi khảo trúng Trạng Nguyên, nếu như ngay cả dự tuyển cũng không vào được, không phải quá yếu à.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Về đến Khâu gia, Viên thị đã chuẩn bị xong đồ ăn, thấy hai người vừa bước vào cửa nhà chính vội lên tiếng nói: "Các người về rồi, nhanh ngồi xuống ăn cơm, nương và nhị ca người cũng chờ một lúc rồi." Dọn xong bát đĩa, Viên thị ngồi xuống, tự động nhìn Khâu Tiểu Ninh một cái.

"Cám ơn nương." Khâu Minh Thông cùng Khâu Tiểu Ninh hai miệng đồng thời nói, vừa nói xong, hai người liếc mắt nhìn nhau khẽ cười.

Khâu Minh Trí bĩu môi, lên tiếng nói: "Ta cả ngày lẫn đêm mệt chết đi được, ăn một bữa cơm còn phải đợi các người." Nói xong, ngược lại không dám trừng Khâu Minh Thông, chỉ là trợn mắt nhìn Khâu Tiểu Ninh một cái.

Khâu Tiểu Ninh ngồi xuống, gấp một đĩa đồ ăn để vào trong chén Khâu Minh Trí: "Nhị ca người ăn nhiều một chút đi!" Nhìn nhị ca hoàn toàn khác với

đáng về bị ối ở kiếp trước, trong lòng Khâu Tiểu Ninh cũng vui mừng hơn. Mặc dù nhị ca vẫn rất đáng ghét, nhưng tuyệt đối sẽ không giúp đỡ người khác tới hại mình, nguyện vọng của nàng không nhiều chỉ cần như vậy là được.

"Ninh nhi cũng gầy hơn rồi, người ăn nhiều một chút. . . . ." Viên thị gấp miếng thịt gà để vào trong chén Khâu Tiểu Ninh, có chút lấy lòng lên tiếng.

"Cám ơn." Khâu Tiểu Ninh thản nhiên nói tiếng cám ơn, liền gấp thịt gà lên bắt đầu ăn. Nương đối tốt với nàng như vậy, còn không phải bởi vì nàng thỉnh thoảng nghĩ ra mấy món ăn mới mẻ, giúp cho việc buôn bán của Khâu gia càng ngày càng tốt. Nếu nàng giống như kiếp trước, như vậy mỗi lần nàng thật vất vả trở về nương cũng chỉ biết mở miệng hỏi nàng chuyện ngân lượng mỗi tháng. Bây giờ nàng có thể như chung đụng cùng nương như vậy đã là rất hiếm thấy, ít nhất so kiếp trước đã tốt hơn nhiều, nương đối với nàng cũng không thể tốt hơn nữa, nàng còn cầu mong cái gì?

"Đúng rồi Ninh nhi hai ngày nay lại có hai bà mai đến nhà chúng ta làm mai cho đại ca ngươi, một là nữ nhi của lão bản ở phố trang Cát Tường, một là nữ nhi của Trịnh viên ngoại. Hai nhà đều là gia đình có danh tiếng ở Hoàng thành, Ninh nhi ngươi suy nghĩ giúp nương một chút, nhà nào tốt hơn? Chúng ta chọn nhà tốt hơn." Viên thị nói tới chuyện này liền thao thao bất tuyệt, nhị tử của bà từ khi tròn mười tám tuổi liền bắt đầu có không ít bà mai tới cửa cầu hôn, đến nay có bao nhiêu người tới bà cũng không nhớ được, nhà khác đều do nhà trai đi cầu hôn.

Lời nói của Viên thị khiến Khâu Tiểu Ninh đang ăn cơm dừng tay lại, đột nhiên cảm thấy mình không có khẩu vị. Đúng vậy, ca ca hai mươi tuổi rồi, không ít người đến tuổi như hắn đã là cha xấp nhỏ rồi. Kia ca ca, có phải hay không cũng nôn nóng? Lời của Viên thị làm cho Khâu Tiểu Ninh tâm phiền ý loạn, nơi nào còn có thể giúp bà đưa ra chủ ý gì, không hẹp hòi đánh hai vị tiểu thư kia đã không tệ rồi.

"Nương, nhị tử nói rồi, không khảo trúng Trạng Nguyên sẽ không lập gia đình, người đừng lo lắng vì nhị tử." Để chén đũa trong tay xuống, Khâu Minh Thông bắt đầu nhìn mẫu thân một cái, trước khi Khâu Tiểu Ninh lên tiếng nói.

"Không quan tâm, không quan tâm được không? Ngươi cũng đã hai mươi, Thạch đầu đối diện nhà chúng ta mới mười tám tuổi cũng đã có nhị tử hơn một tuổi rồi. Hơn nữa ngươi sang năm mới đi khoa khảo, đến lúc đó ngươi nhưng lại lớn thêm một tuổi rồi. Lại nói, đến lúc đó ngươi nếu không. . . . ." Nói tới chỗ này, Viên thị vội ngừng miệng, phì phì. . . . . Con trai của bà làm sao có thể thi không đậu, phì phì. . . . .

Khâu Minh Thông nhìn Viên thị một cái, gấp chút rau cải để vào chén của bà: "Nương, người nhanh ăn cơm đi! Chuyện của con tự con sẽ xử lý, thê tử của con tất nhiên cũng là tự con chọn. Nếu không phải tự mình chọn, nếu nương tìm cho con một nàng công chúa con cũng sẽ không lấy." Hắn không phải người ngu hiểu, cùng hắn gần bó một đời, phải do chính hắn chọn người hắn yêu. Nghĩ tới đây, Khâu Minh Thông theo bản năng nhìn về phía Khâu Tiểu Ninh, thấy nàng có chút ngẩn người, cầm chiếc đũa đâm cơm trong chén không ăn, vội gấp ít món ăn để vào trong chén Khâu Tiểu Ninh: "Ninh nhi, mau ăn cơm."

"Hắc, ta nói đùa nhỏ này."

"Nương, người có phiền hay không, ăn một bữa cơm người còn không ngừng nghỉ một lát. Người còn tiếp tục như vậy ngày mai ta đi ra ngoài chơi cùng bằng hữu, không ở trong nhà giúp người nữa thiết là. . . . ." Khâu Minh Trí không nhịn được cắt đứt Viên thị đang chuẩn bị nói thao thao bất tuyệt.

"Hắc, một đám các ngươi, nương cũng không quản được các ngươi có phải hay không?" Viên thị nói xong câu này liền im miệng, bây giờ trong nhà thiếu Khâu Minh Trí giúp đỡ thật đúng là không được?

Hậu viện Khâu gia, Khâu Tiểu Ninh ngồi trên ghế bên cạnh bàn đá, Viên thị nói một phen làm cho tâm tư của nàng rối loạn. Nếu như ca ca thật thích cô nương khác thì phải làm thế nào? Nàng gấp gáp, nhưng nàng có thể làm sao? Trực tiếp nói cho ca ca nàng thích hắn, bọn họ không phải huynh muội ruột thịt, như vậy ca ca có thể bị nàng dọa chạy mất hay không? Hơn nữa, tháng tám sang năm ca ca phải tham gia khoa cử, nàng không muốn hắn phân tâm "Ai. . . . ." Khâu Tiểu Ninh có chút đưa đám cúi đầu, rốt cuộc nàng phải làm thế nào mới tốt?

"Ninh nhi, sao lại thờ dài? Gặp chuyện gì phiền muộn sao?" Nghe thấy muội muội thờ dài, Khâu Minh Thông còn chưa có buồng trà trong tay xuống đã hỏi.

"Ca ca, sao huynh lại tới đây?" Vào lúc này ca ca không phải nên ở trong phòng ôn bài sao?

"Nhà đầu không có lương tâm, có lần nào muội về nhà ca ca lại một mình trở về phòng đọc sách, còn không phải là bởi muội. Hơn nữa việc đọc sách, cũng không cần gấp gáp trong một lúc." Khâu Minh Thông cười cười, theo thói quen vươn tay xoa xoa đầu Khâu Tiểu Ninh.

"Ca ca, thật đáng ghét, không phải đã nói không cần sờ đầu người ta sao?" Tức giận kéo tay Khâu Minh Thông xuống, Khâu Tiểu Ninh có chút thất bại, cái tật xấu này của ca ca sửa hơn mười năm cũng không thể sửa được.

"Ca ca, mới vừa rồi lời huynh nói với nương là thật sao?" Khâu Tiểu Ninh đột nhiên lên tiếng hỏi, trong lòng thấp thỏm chờ đợi câu trả lời của Khâu Minh Thông.

"Dĩ nhiên, người cùng ta trải qua một đời, đương nhiên là muốn tự mình chọn. Muội hỏi cái này làm gì? Chẳng lẽ là có người trong lòng, muốn học ca ca?" Nghĩ đến muội muội có người trong lòng, Khâu Minh Thông đã cảm thấy trong lòng buồn phiền, nguyên nhân nhất định là duyên tiếc muội muội đi.

"Không có, Ninh nhi đã nói muốn đi theo ca ca cả đời." Tên ngu ngốc này, mình đối với hắn tốt như vậy hắn còn không phát hiện sao? Hàng năm nàng làm cho cha nương cùng nhị ca hai bộ quần áo, mà ca ca mỗi mùa một bộ, quần áo hiện tại hắn mặc, cùng với hà bao ngọc bội cái nào không phải nàng làm cho. Nếu như thực sự là muội muội, trong lòng đối tốt với hắn đến mức này, nếu là người khác đã sớm phát hiện, còn hắn đến bây giờ vẫn không biết.

Nghĩ tới những điều này, Khâu Tiểu Ninh có chút bức mình, cũng không đợi Khâu Minh Thông nói chuyện "Hừ" một tiếng, bước nhanh chạy về trong

phòng mình đóng cửa lại. Nàng biết nàng như vậy quả thực rất khó hiểu, nhưng nàng chính là tức giận thôi!

Khâu Minh Thông đứng tại chỗ một chút cũng không hiểu, muội muội làm sao vậy? Hân hình như không có làm gì chọc giận nàng cả?

Khâu Tiểu Ninh bò tới trên giường, tựa đầu vào trên gối, tâm tình xuống thật thấp. Nàng thật sự không biết bước kế tiếp nên làm như thế nào, trực tiếp tìm ca ca nàng không dám, nói bóng nói gió ca ca lại hoàn toàn không có phát hiện. Vuốt vuốt cái trán đau nhức, Khâu Tiểu Ninh như đưa đám thờ dài.

"Lúu rú. . . . . Lúu rú. . . . ." Tước nhi vừa nhẹ nhàng gọi vừa mở cánh tay Khâu Tiểu Ninh.

Khâu Tiểu Ninh ngẩng đầu, mở tay ra để cho Tước nhi đầu lên trên tay nàng, một cái tay khác vuốt ve đầu của nó cười nói: "Tước Nhi, năm nay sao người trở về sớm như vậy? Không sợ lạnh sao?" Mới vừa đầu mùa xuân, thời tiết vẫn còn hơi lạnh.

"Lúu rú. . . . ." Tước nhi nghiêng đầu, mắt nhìn Khâu Tiểu Ninh, một hồi rú rít kêu lên.

"Khụ, cái gì xuân được? Ta mới không cần làm như vậy đâu." Khâu Tiểu Ninh bị Tước nhi làm cho đỏ mặt, tiểu gia hỏa này đi đâu học những thứ này. Ca ca nếu không cam tâm tình nguyện, nàng mới không cần làm loại chuyện đó.

"Lúu rú. . . . ." Tước nhi nhảy mấy cái ở lòng bàn tay Khâu Tiểu Ninh, hình như đáng vẻ rất gấp.

Nhẹ nhẹ vỗ nó một chút, Khâu Tiểu Ninh mắng: "Vật nhỏ, người có phải đang nói ta giết người rồi nướng ăn! Ta mặc dù thích ca ca, nhưng hân nếu không thích ta, ta cũng không cần dùng loại thủ đoạn đó."

"Lúu rú. . . . ." Tước nhi lại kêu mấy tiếng, bay ra ngoài cửa sổ, đáng vẻ kia nhìn như rất tức giận. Khâu Tiểu Ninh luống cuống kéo kéo ga giường, tiếp tục buồn bực, sẽ không có người nào đáng tin suy nghĩ giúp nàng một biện pháp tốt?

Hân phủ, Hàn lão phu nhân ngồi ở thượng vị uống trà thượng đẳng, Hàn Thiếu Quân đứng ở trước mặt bà không nói một lời, mà Hàn Thiếu Khanh ngồi ở phía bên trái ăn bánh ngọt. Hàn lão phu nhân trừng mắt lên: "Quân nhi, việc người nhờ bà nội sẽ giúp người chú ý. Nhưng người đã tự quyết định đi con đường khoa khảo này, thì phải tự mình cố gắng Hàn phủ sẽ không giúp người, người đã suy nghĩ kỹ chưa?" Khoa khảo, ngộ nhớ thì không đậu cũng không phải là một mình hán mất mặt, mà là mặt mũi của cả Hàn phủ. Hàn lão phu nhân nói ra lời này cũng chỉ nghĩ là để Hàn Thiếu Quân biết khó mà lui, Nhưng nếu Hàn Thiếu Quân vẫn tiếp tục lựa chọn của mình, bà cũng không thể nào không giúp.

"Bà nội, Quân nhi thật sự đã nghĩ kỹ, nếu như do cha che chở lấy được quan chức, Quân nhi cả đời cũng sẽ không vui vẻ." Cha vốn là nhìn hân không vừa mắt, một lòng chỉ có đứa con hoang bên ngoài kia, hân chính là muốn khảo trúng Trạng Nguyên để cho cha thấy hân mới là nhi tử ưu tú nhất.

Hàn lão phu nhân nhìn hân một cái, nhân nhật nói một câu: "Hi vọng người đừng hối hận." Tôn tử cũng có chút chân tài thật học, nhưng chưa hân hơn được đệ tử hân môn. Khoa khảo, vốn chính là mở vì đệ tử hân môn. Hơn nữa lần này dự tuyển đều là do Tô thừa tướng tự mình cử hành, như vậy có thể thấy được Hoàng thượng đối với lần khoa cử này coi trọng bao nhiêu rồi.

"Quân nhi quyết không hối hận, xin bà nội thành toàn." Hàn Thiếu Quân quỳ gối trước mặt Hàn lão phu nhân, nét mặt vẫn là không khuất phục. Người khác có thể, hân nhất định cũng có thể làm được.

"Tùy người." Hàn lão phu nhân nhắm mắt lại, nhân nhật khạc ra hai chữ. Tôn tử nếu không thành, nàng còn có cháu gái, chỉ cần cháu gái vào cung tôn tử cũng sẽ được trọng dụng. Dầu gì, còn có hai nữ nhân do kỹ nữ kia sinh, bây giờ nàng không cho đón bọn họ vào phủ, thời điểm cần dùng lại đón về có cái gì không được.

Hàn Thiếu Khanh uống một hớp trà, thu đáng vẻ mới vừa rồi của Hàn lão phu nhân vào đáy mắt. Nàng thật muốn nhỏ nước bọt vào bà ta, trong lòng lão bà này, chưa từng có tình thân, tình thân của bà ta đều được xây dựng trên lợi ích. Nếu như nàng và Hàn Thiếu Quân không thành, bà lập tức sẽ đón hai đứa con riêng của Hàn Thêm ở bên ngoài về. Chỉ là, nàng cũng muốn Hàn lão phu nhân đưa nữ nhân kia cùng hai nhi nữ của nàng ta vào Hàn phủ. Một kỹ nữ, có thể làm cho Hàn Thêm kẻ không có tính người đối đãi với nàng ta một lòng, thủ đoạn khẳng định không phải là tốt bình thường. Đến lúc đó đợi nàng ta vào Hàn phủ, nàng nghĩ kẻ làm cho nàng ta chống lại lão bà này, nàng có thể xem kịch hay.

Hàn Thiếu Quân lấy được lời nói của Hàn lão phu nhân, mừng rỡ rời đi. Hàn Thiếu Khanh đang muốn đứng dậy rồi đi, Hàn lão phu nhân lên tiếng: "Khanh nha đầu, ma ma dạy người các thứ học được như thế nào?" Nhìn dung mạo Hàn Thiếu Khanh xinh đẹp động lòng người, trong lòng Hàn lão phu nhân vui mừng. Dung mạo cháu gái như vậy nếu vào cung, được sủng ái nhất trong hậu cung là chuyện trong dự liệu.

"Ngài yên tâm, cảm kỳ thư họa những thứ này Khanh nhi không dám nói đứng thứ nhất Hoàng Thành, cũng có thể được thứ hai." Nàng nỗ lực nhiều năm như vậy, những chuyện này nàng tự nhiên yêu cầu tốt nhất.

Hàn lão phu nhân gật đầu một cái, nói: "Ừ, học cho thật tốt, những thứ này về sau người cũng phải dùng tới." Hoàng thượng năm nay 16 tuổi rồi, năm sau đã đến tuổi tuyển phi rồi, trong cung cũng bắt đầu an bài người của Hàn phủ.

"Dạ, Khanh nhi biết, bà nội người phải chú ý thân thể." Nếu không, ta sợ người chết sớm, đến lúc đó ta tìm ai báo thù. Hàn Thiếu Khanh mặt mày chuyển một cái, đều là mị hoặc mê người, thật giống như điều này toát ra từ trong xương của nàng.

Nhìn đến đây, Hàn lão phu nhân thoả mãn gật gật đầu. Nam nhân, sẽ không có người nào không thích cháu gái của bà.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27

Sáng sớm ngày hôm sau, Khâu Tiểu Ninh dậy thật sớm, chuẩn bị đến phòng bếp giúp Viên thị chuẩn bị điểm tâm. Viên thị vừa nhìn thấy nàng, liền cười kéo tay Khâu Tiểu Ninh, nói: "Ninh nhi, nương ngày hôm qua nói người suy nghĩ giúp nương? Người cảm thấy nữ nhi của lão bản ở bổ trang Cát Tường hay là nữ nhi của Trịnh viên ngoại tốt hơn?" Hai nhà đều là gia đình có danh tiếng ở Hoàng thành, hơn nữa gia tài bạc vạn, bà cũng không muốn Thông nhi cứ như vậy bỏ lỡ.

"Cái gì?" Khâu Tiểu Ninh cho là mình nghe lầm, ngày hôm qua ca ca cũng đã nói rõ ràng như vậy rồi, nương còn chưa hết hi vọng? Khâu Tiểu Ninh suy nghĩ một chút, lên tiếng nói: "Nương, tính tình của ca ca người còn không biết, từ trước tới giờ huynh ấy luôn là người nói được thì làm được. Chúng ta nếu lén lút làm ra chuyện gì, nếu để cho ca ca biết, kết quả kia không cần Ninh nhi nói nhiều đi!" Nàng còn chưa nghĩ ra phải làm như thế nào nữa, tại sao có thể để cho ca ca bị nữ nhân khác quán lấy.

"Này, ta là nương hần ta còn không quản được hần, hơn nữa một cô nương muốn gia thế có gia thế muốn tướng mạo có tướng mạo thì có điểm nào không xứng với hần?" Viên thị chần chờ một chút, vẫn là nói ra một câu để mình cảm thấy không đánh mất mặt mũi.

Khâu Tiểu Ninh không để ý tới bà, chỉ là nhỏ giọng nói: "Dù sao chuyện này con sẽ không tham gia với người, muốn đi nương tự mình đi thôi!" Ca ca tuy là con ngông ngốc nghịch, nhưng nàng tin tưởng ca ca cũng không phải nói nhiều lời.

"Đưa nhỏ này." Viên thị nhẹ trách Khâu Tiểu Ninh một chút, không dám lên tiếng mắng chửi người. Trên tay Khâu Tiểu Ninh vẫn làm việc của mình, trong lòng cân nhắc phụ thân cũng sắp trở lại, nàng dự định chuẩn bị hai món ăn nàng mới nghĩ ra cho cha nếm thử.

Làm xong đồ ăn sáng, Viên thị cùng ba hài tử ngồi bên cạnh bàn, mới vừa ăn một lát Khâu Khải Chính phong trần mệt mỏi trở lại. Viên thị vội vàng lấy nước cho Khâu Khải Chính rửa mặt, Khâu Tiểu Ninh lấy bát đĩa cho Khâu Khải Chính: "Cha, ngài nhanh ngồi xuống ăn cơm."

"Được. . . . ." Vốn là thăm nhi từ trở về tâm tình Khâu Khải Chính rất tốt rồi, lúc này thấy Khâu Tiểu Ninh tâm tình của hần còn tốt hơn. Gắp lên món ăn Khâu Tiểu Ninh làm bỏ vào trong miệng, ăn xong tán dương: "Ninh nhi, món ăn con làm càng ngày càng ăn ngon, thật không nỡ để con vào Hàn phủ." Tay nghề của Ninh nhi, nếu mở quán ăn việc buôn bán nhất định là vô cùng tốt.

"Cha, không có gì không bỏ được, Ninh nhi ở Hàn phủ cũng rất tốt, tiểu thư đối với con tốt lắm." Khâu Tiểu Ninh cười nói với Khâu Khải Chính. Thật ra thì ban đầu khi nàng biết chuyện Hàn Thiếu Khanh đẩy nha hoàn xuống núi già bẻ đầu nàng cũng bị dọa sợ, trong lòng có chút chần chờ, nàng rất cuộc có nên giúp Hàn Thiếu Khanh hay không? Một người lòng dạ độc ác vì báo thù phải giết bao nhiêu người như vậy? Cho đến khi nghe được chân tướng từ Thu Tịch, mới quyết định giúp nàng ấy. Hàn Thiếu Khanh, là một nữ nhân đáng thương, thậm chí so với kiếp trước của nàng còn đáng thương hơn.

"Ai, người nha đầu này." Bộ dáng của Khâu Tiểu Ninh, cũng không cần lo lắng nhiều, chỉ là cảm giác Khâu Tiểu Ninh ở nhà đó mãi cũng không tốt. Những năm này hần đã chuẩn bị bạc, hi vọng sớm mang Khâu Tiểu Ninh ra ngoài, hần không hy vọng nữ nhi của mình bị đưa vào cung.

"Cha, chớ phiền muộn chuyện của con, Ninh nhi tự có chủ ý." Biết cha quan tâm nàng sợ bệnh cũ đến lại phiền, Khâu Tiểu Ninh gắp mấy món ăn để vào trong chén hần, để cho hần mau mau ăn cơm.

"Cha, Tam đệ như thế nào? Ngài có hỏi hần lúc nào thì về nhà hay không?" Khâu Minh Thông buông chén xuống, sắc mặt vui mừng hỏi.

"Đúng rồi đúng rồi. . . ." Khâu Tiểu Ninh cùng Khâu Minh Trí cùng nhau gật đầu, cùng lên tiếng phụ họa lời nói của Khâu Minh Thông.

"Tam đệ các người rất tốt, hiện tại hần chắc chắn là người cường tráng nhất trong nhà chúng ta. Nhưng mà muốn về nhà có thể còn phải đợi một thời gian, sự phụ của bọn họ sai hần đi làm một chuyện rất quan trọng." Nói đến con thứ ba, trên mặt Khâu Khải Chính lại vui vẻ hơn. Hần bây giờ là nam nữ song toàn hơn nữa bọn nhỏ đều rất nghe lời, cửa hàng bánh bao buôn bán cũng càng ngày càng tốt, hiện tại chỉ còn nghĩ cách nào để Ninh nhi rời khỏi Hàn phủ.

"A, vậy Tam ca nhất định rất lợi hại." Theo như lời cha nói, Tam ca rất được sự phụ thích, vậy võ công của hần có thể cao hơn so với kiếp trước hay không?

Ăn cơm xong Khâu Tiểu Ninh mới vừa thu thập bát đĩa, liền nghe thấy Khâu Minh Trí la to: "Lệ Nhi, sao người lại đến nhà ta? Là có chuyện gì tìm ta sao?" Đúng là khoảng thời gian rồi La Tiểu Lệ không đến Khâu gia, nhìn thấy nàng lòng của Khâu Minh Trí lại "Thình thịch" nháy lên.

"Trí ca ca, nương muội biết Minh Thông ca ca muốn đi thi sơ tuyển, đặc biệt bảo Lệ nhi đưa ít thứ tới cho Minh Thông ca ca." Nghe cao tăng nói, nàng vốn là đối với Minh Thông ca ca tuyệt vọng rồi. Nhưng nương nói đúng, cõi đời này không có chuyện gì là tuyệt đối, nàng tùy tiện đưa chút đồ đến nói không chừng tương lai sẽ có thu hoạch ngoài dự đoán, dù sao hiện tại La gia cũng không thiếu những vật này.

"Nha. . . . ." Thì ra là đến vì đại ca, ngay cả khi Khâu Minh Trí không vui, vẫn mang La Tiểu Lệ tới phòng của Khâu Minh Thông: "Ca, Lệ Nhi mang đồ tới thăm huynh."

"Ừ, các người vào đi!" Khâu Minh Thông ngăn ra, hần còn tưởng rằng La Tiểu Lệ đã sớm bỏ qua. Sờ sờ lên cằm, Khâu Minh Thông nghiêm túc suy tư,

biện pháp năm đó có phải hấn ra tay không đủ mãnh liệt hay không? Nếu không sao còn có nhiều người tới cửa cầu hôn như vậy, phu tử a phu tử hấn thật là bị lão nhân gia ông ấy hại chết.

La Tiểu Lệ đề đồ mang tới lên bàn của Khâu Minh Thông trong phòng, nhìn Khâu Minh Thông cười nói: "Minh Thông ca ca, những thứ này là nương muội kêu muội đặc biệt đưa tới, chúc huynh mã đáo thành công sớm ngày đề tên bảng vàng." Minh Thông ca ca càng ngày càng đẹp trai, nếu quả thật có cơ hội trúng Trạng Nguyên, vậy thì thật là tốt không gì có thể tốt hơn nữa. Đáng tiếc, hấn không có cơ hội trúng Trạng Nguyên rồi.

"Đa tạ, chỉ là đồ ta không cần, để người khác biết không tốt." Về mặt của Khâu Minh Thông lạnh nhạt nờ nự cười, khiến La Tiểu Lệ nhìn không thấu hấn đang nghĩ cái gì, chỉ nói: "Minh Thông ca ca, đây là nương muội đặc biệt bảo muội mang tặng huynh, huynh nếu không nhận muội trở về sẽ không biết ăn nói sao với nương." Nhận rồi thì nhiệm vụ của nàng coi như đã hoàn thành, nàng còn phải nhanh chóng đi gặp Hoàng công tử đấy.

"Vậy thì cảm ơn." Thấy nàng cố ý, Khâu Minh Thông cũng không muốn nhiều lời, thần nhiên nói cảm tạ.

"Không cần cảm ơn không cần cảm ơn, vậy Lệ Nhi cáo từ trước, không quấy rầy Minh Thông ca ca học tập." Nói xong, La Tiểu Lệ đứng lên rồi đi. Ngay cả Khâu Minh Trí kéo tay của nàng, nàng cũng không dừng lại.

Nhìn nhị đệ như vậy, nự cười của Khâu Minh Thông phai nhạt hơn: "Nhị đệ, những thứ này đệ cầm đi đi! Huynh không cần." Tâm tư của Vương thị là gì hấn đoán được, chỉ là xem bộ dáng La Tiểu Lệ là không có đoán được ý tứ của nương nàng. Nghe xong lời này, sắc mặt Khâu Minh Trí vui mừng ôm đồ trở về trong phòng mình. Nhìn Khâu Minh Trí như vậy, Khâu Minh Thông lại nhủ nhủ mảy, ánh mắt của nhị đệ sao lại kém như vậy? La Tiểu Lệ này nói về tướng mạo thì kém hơn Ninh nhi nhà hấn, nói về khả năng cũng không bằng Ninh nhi, chứ đừng nói những thứ khác.

Khâu Minh Thông chợt thu hồi tâm tư, hấn vừa mới suy nghĩ cái gì? Tại sao mỗi lần nhìn thấy những cô nương khác đều so sánh với Ninh nhi? Trọng yếu nhất, là mỗi lần hấn nhìn các cô nương khác đều thấy họ không bằng Ninh nhi. Khâu Minh Thông lắc đầu một cái, không muốn tiếp tục suy nghĩ lung tung. Nhưng càng muốn yên tĩnh lại càng không được, trong đầu bắt tri bắt giác nhớ tới chuyện bị lão gia gia ở nơi đó bắt gọi Ninh nhi là nàng dâu, còn có chuyện khi còn bé Ninh nhi lôi kéo tay của hấn bắt hấn cưới nàng.

Khẽ lấy lại tinh thần, Khâu Minh Thông bị sợ đến mất hồn mất vía, vội cầm một quyển sách lên. Hấn tại sao có thể muốn những thứ này, Ninh nhi là muội muội của hấn hấn tại sao có thể có tâm tư xấu xa này, thật không nên. Hấn không thể suy nghĩ lung tung nữa, đúng, đọc sách, đọc sách. . . . .

"Hắc, ca ca, huynh cầm sách cũng cầm ngược." Khâu Tiểu Ninh thấy đáng về mất hồn mất vía của Khâu Minh Thông, cố ý đến gần hấn gọi một tiếng.

Bị giật mình Khâu Minh Thông đang cầm sách trong tay cũng rớt xuống đất, vội nhặt sách từ trên mặt đất lên: "Ninh nhi, sao muội lại tới đây? Muội... muội, không phải đang giúp nương làm việc. . . . ." Vào lúc này thấy nàng, tâm trí Khâu Minh Thông càng rối loạn hơn, tùy tiện tìm một lý do hỏi nàng.

Cố ý bước đến gần hấn, Khâu Tiểu Ninh rõ ràng có thể cảm thấy hô hấp của Khâu Minh Thông. Mặt Khâu Tiểu Ninh đỏ lên, chậm rãi nghiêng mặt, đem môi đến gần bên tai Khâu Minh Thông, thân mật mở miệng nói ra: "Nhưng là, Ninh nhi rất muốn tới xem ca ca một chút."

Hô hấp phun đến bên tai Khâu Minh Thông, giống như thổi tới trong lòng Khâu Minh Thông, ngứa ngáy như có cái gì đó làm cho hấn vô cùng khát vọng, nhưng hấn không dám nghĩ tiếp. Khâu Tiểu Ninh thấy chuyện muốn làm đạt thành, rời khỏi phòng Khâu Minh Thông, sờ sờ ngực đang đập loạn của nàng, trên mặt chậm rãi hé ra một nụ cười, đáng về mới vừa rồi của ca ca thật ngây ngô. Khâu Minh Thông căng thẳng ngồi ở chỗ cũ, một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, có chút chột dạ, cũng không dám đi tìm Khâu Tiểu Ninh giảng dạy.

Hai ngày sau mỗi lần gặp Khâu Tiểu Ninh liền tránh, chỉ sợ nàng lại làm việc kia thêm lần nữa. Cho đến khi Khâu Tiểu Ninh phải trở về Hàn phủ, Khâu Minh Thông bùi vì phải đưa nàng trở về Hàn phủ nên mới xuất hiện.

"Ca ca, huynh tới rồi!" Khâu Tiểu Ninh giống như ngày đó chuyện gì cũng không có xảy ra, cười chào hỏi với Khâu Minh Thông.

Nhìn đáng về Khâu Tiểu Ninh giống như không có chuyện gì xảy ra, ngực Khâu Minh Thông như bị nghiền, thì ra chỉ có hấn đối với chuyện ngày đó canh cánh trong lòng? Nhưng lại không thể phát giận với Khâu Tiểu Ninh, chỉ là buồn buồn đáp một tiếng.

Lần đầu tiên, hai người không nói gì đi tới cửa Hàn phủ. Khâu Tiểu Ninh ngừng lại bước chân, không xác định được Khâu Minh Thông có tức giận hay không, suy nghĩ một chút lấy ra hà bao đã thêu xong: "Ca ca, đây là Ninh nhi đặc biệt thêu hà bao cho huynh. Bên trong để hương liệu đặc biệt, có thể giúp tinh thần tỉnh táo, đến ngày dự tuyển đó huynh nhất định phải mang theo." Nói xong, kéo tay Khâu Minh Thông muốn để hà bao vào trong tay Khâu Minh Thông.

Ai biết tay của nàng vừa mới đụng phải Khâu Minh Thông, Khâu Minh Thông đã né tránh giống như gặp quỷ, lại chặt vật thối lui vài bước. Hấn, hấn rốt cuộc là bị sao rồi? Tại sao chỗ bị Ninh nhi đụng lại giống như bị lửa đốt? Hấn, hấn. . . . .

"Ca ca. . . . ." Khâu Tiểu Ninh gọi hấn, đây là lần đầu tiên hấn đẩy nàng ra. Khâu Tiểu Ninh thấy hấn không có phản ứng lại kêu mấy tiếng, bắt đầu đi Khâu Minh Thông vẫn không có phản ứng. Khâu Tiểu Ninh tức giận ném hà bao trên mặt đất: "Thích lấy hay không. . . . ." Đây chính là nàng tốn hơn mười ngày mới thêu xong, sớm biết vậy đã đưa cho Khanh nhi rồi.

Khâu Tiểu Ninh quay người lại, Khâu Minh Thông vội đem hà bao từ trên mặt đất nhặt lên, nóng nảy xoa xoa. Ngẩng đầu lên lần nữa muốn tìm Khâu Tiểu Ninh nói chuyện, nào còn bóng dáng của nàng. Nhìn hà bao trong tay, Khâu Minh Thông gõ một cái vào đầu của mình, hấn rốt cuộc thế nào? Tại sao hai ngày nay thấy Ninh nhi đã cảm thấy toàn thân không đúng, hấn chẳng lẽ là ngã bệnh? Khâu Minh Thông không dám nghĩ tiếp, quyết định để chuyện này qua một bên, chuyển tâm dự tuyển trước.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

Đã qua hai canh giờ, Hàn Thiếu Khanh nhìn Khâu Tiểu Ninh từ khi trở lại liền ngồi trong phòng hai canh giờ, thờ dài đi tới bên người nàng: "Tiểu Ninh, người từ nhà trở lại đây đã qua hai canh giờ vẫn ngồi im lặng ở chỗ này, người đang suy nghĩ cái gì? Người đó, rốt cuộc có để tiểu thư ta đây ở trong mắt hay không?" Hàn Thiếu Khanh giả bộ tức giận, gõ ly trà trên bàn.

"Tốt lắm, tiểu thư lão nhân gia của ta ngài có thể về phòng mình trước được không, nô tỳ hiện tại có chuyện không thể phục vụ ngài, một lát sẽ đến thỉnh tội với ngài có được hay không?" Khâu Tiểu Ninh khoát khoát tay, mặt không nhin được đuôi người.

Nghe xong lời này, Hàn Thiếu Khanh mặc kệ, néo mặt của Khâu Tiểu Ninh, về mặt bất đắc dĩ thờ dài nói: "Tiểu nha đầu, ta là lo lắng người còn tiếp tục như vậy sẽ bị bệnh! Người có biết người ngăn người ở chỗ này đã bao lâu hay không? Hai canh giờ, hai canh giờ a! Có chuyện gì người nói với ta, nói không chừng ta có thể giúp người." Ở trong mắt nàng, Khâu Tiểu Ninh giống như nữ nhi của nàng. Dĩ nhiên, đây là suy nghĩ của bản thân nàng, Khâu Tiểu Ninh cũng không biết.

Khâu Tiểu Ninh suy nghĩ một chút hỏi "Thiếu Khanh, người nói trên thế giới này có phải là thật sự có nam tử ngu ngốc giống như cộc gỗ hay không?" Nếu cứ tiếp tục thế này, nàng lại cách ca ca càng ngày càng xa.

"Có a, cõi đời này trăm ngàn loại người, có loại người đầu gỗ có cái gì kỳ quái đâu." Người đầu gỗ nàng chưa từng thấy qua, nhưng nàng tin tưởng nhất định có. Bởi vì trên đời còn có một đại ngốc tử, đợi một người vĩnh viễn không có khả năng, cả đời chưa lập gia đình. Cười khổ một tiếng, Hàn Thiếu Khanh cúi đầu, không để cho Khâu Tiểu Ninh phát hiện tâm trạng của nàng. Cảm xúc của chính nàng cần gì nhiều người thương cảm, hơn nữa người kia đã không có ở đây.

"Vậy người nói tốt nhất nên đối phó với người như vậy thế nào, ta thật sự không có biện pháp nào." Vào lúc này suy nghĩ của Khâu Tiểu Ninh vòng vo xoay chuyển, không hề có một chút đáng về tức giận.

"Sắc dụ, đùa giỡn, bá vương ngành thương cung, nếu người cảm thấy những biện pháp này cũng không tốt, người còn có thể bỏ thuốc." Vừa nghe nói cái này, Hàn Thiếu Khanh thu hồi tâm tình thương cảm, thảo luận hào hứng bưng bưng. Nàng biết nếu như nàng đoán không sai, tiểu Ninh nói hẳn là con một sách ca ca kia của nàng ấy.

"Người. . . . . Người tránh ra, cái này là biện pháp gì? Tránh ra. . . . . Tránh ra. . . . ." Khâu Tiểu Ninh bụm mặt, nàng cảm thấy mình không còn mặt mũi nhìn người, như thế nào đều ra loại chủ ý này, thật là làm cho người ta hết ý kiến.

"Tốt lắm, không đùa người, thật ra thì ta cảm thấy được bây giờ quan trọng nhất chính là người nói cho hẳn biết, người không phải là thân muội muội của hẳn hơn nữa người thích hẳn. Ta hiểu rõ người lo lắng hẳn không tiếp nhận nỗi người, nhưng mà tiểu Ninh người có nghĩ qua không, người không nói rõ thì hẳn vĩnh viễn vẫn xem người là muội muội, làm sao có thể đối với người sinh ra tình yêu nam nữ? Còn nữa, người nói thích hẳn sẽ kích thích hẳn một chút, hẳn nếu có ý tứ với người nhất định sẽ từ từ chuyển đổi tâm tính với người." Tiểu Ninh thông minh hơn nàng rất nhiều, đáng tiếc kiến thức về chuyện nam nữ nàng ấy lại thật mơ hồ, cũng khó trách nàng ấy và Khâu Minh Thông không có tí tiến triển gì.

Khâu Tiểu Ninh nghiêm túc suy nghĩ, suy nghĩ lời nói của Hàn Thiếu Khanh, chậm rãi gật đầu một cái: "Ta biết rồi Thiếu Khanh, cảm ơn người." Khâu Tiểu Ninh thật tâm nói cảm ơn, Thiếu Khanh nói đúng, chính nàng không nói rõ ràng làm sao ca ca hiểu được. Không hiểu, nàng đối với hẳn tốt hơn nữa, hẳn cũng chỉ cảm thấy là muội muội đối với ca ca tốt. Khâu Tiểu Ninh lộ ra một nụ cười yếu ớt, quyết định chờ Khâu Minh Thông thi xong sơ tuyển liền nói rõ với hẳn những chuyện này.

"Cám ơn cái gì, mấy năm nay ta còn chưa có cảm ơn người đấy. Được rồi, người không có việc gì ta liền trở về phòng, người tốt nhất nên nghỉ ngơi đi." Hàn Thiếu Khanh đứng thẳng người, cười cười khoát khoát tay đang chuẩn bị rời phòng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, Hàn Thiếu Khanh ngừng lại bước chân: "Đứng rồi, tiểu Ninh Hàn Thiếu Quân muốn đi thi cử, ca ca người có biết hay không?" Chuyện này, tốt nhất nên nói với nàng. Ít nhất để Khâu Minh Thông có chuẩn bị tránh né mũi nhọn, tránh cho ở dự tuyển biểu hiện quá mức xuất sắc, tạo cho mình một mối họa cũng không biết.

"Cái gì? Ta thế nào chưa bao giờ nghe người khác nói qua?" Chuyện này nếu như bây giờ nàng mới biết vậy ca ca càng không thể nào biết được? Lo lắng một chút liền yên lòng, nàng tin tưởng ca ca dù vào trường thi mới gặp được Hàn Thiếu Quân, chính hẳn cũng hiểu phải làm sao mới phải. Suy nghĩ một chút, Khâu Tiểu Ninh nói cảm ơn với Hàn Thiếu Quân: "Thiếu Khanh, cảm ơn người, ta sẽ báo cho ca ca biết, người cũng sớm trở về phòng nghỉ ngơi đi!"

"Được, chuyện này nói cho người biết là được." Thấy bộ dạng của Khâu Tiểu Ninh, hình như không chuẩn bị nói với Khâu Minh Thông. Chẳng qua là, Khâu Minh Thông ngoại trừ chậm chạp chuyện nam nữ, những vấn đề khác hẳn đều rất thông minh.

Hàn Thiếu Khanh rời đi, Khâu Tiểu Ninh tắm rửa lên giường nằm, lại nghĩ tới lời nói của Hàn Thiếu Khanh. Kéo chăn che mặt, có chút mong đợi dự tuyển mau mau kết thúc.

Dự tuyển của Hoàng thành là do nha môn Hoàng Thành tổ chức, vốn là trước kia chỉ cần là tú tài là được tham gia khoa khảo. Nhưng lần này Tô thừa tướng đặc biệt kiến nghị với Hoàng Thượng, trước khi tổ chức khoa cử trước tiên làm một lần dự tuyển ở Hoàng Thành, chỉ cần là người có tài học đều

có thể tham gia. Tô Hồng Xán làm như vậy không những có thể lựa chọn người có tài, càng thêm nghĩ chọn lựa được người thích hợp, tiến hành huấn luyện, ngày sau an bài đến vị trí đặc biệt. Chuyện này, là sau khi Tô Hồng Xán cùng lão Thừa tướng thương lượng rất lâu, mới hướng Hoàng thượng nói ra.

Hoàng thượng tự mình hạ chỉ, người tới tham dự chen chúc như muốn phá đổ cổng nha môn. Bất quá trạm kiểm soát đầu tiên, hơn phân nửa số người bị loại, điều này làm cho Khâu Minh Thông có chút nghi ngờ, nói là dự tuyển tại sao trạm kiểm soát thứ nhất đưa ra câu hỏi không hề liên quan đến kiến thức trong sách? Chẳng lẽ lần chọn lựa người này và khoa khảo không có liên quan? Mà là có tác dụng khác? Đề xuống nghi ngờ trong lòng, Khâu Minh Thông nghĩ đã đến đây rồi thì thử một lần cũng không sao.

Vòng thứ hai, tiếp tục đứng xếp hàng đợi trả lời các câu hỏi được đưa ra. Trong những người đưa ra câu hỏi, một là Thành chủ Hoàng thành, một là Tô Hồng Xán không tiết lộ thân phận, và một người nữ giả nam trang phụ nhân Tô Hồng Diệu. Người đứng trước Khâu Minh Thông sau khi áp ứng không trả lời được vấn đề rồi đi, Khâu Minh Thông liền đứng ở trước mặt ba vị giám khảo, lễ độ hành lễ với ba người: "Văn sinh Khâu Minh Thông bái kiến ba vị đại nhân."

Thấy Khâu Minh Thông, trên người hắn toát ra khi chất thư sinh làm cho Tô Hồng Xán nhìn một cái đã thích, cười lên tiếng hỏi: "Khâu Minh Thông, bản quan hỏi ngươi, nếu như Tứ thành xảy ra thiên tai, ngươi nghĩ việc quan trọng nhất phải làm là chuyện gì?" Vấn đề này, đã có không ít người đáp sai, hi vọng tiểu tử hắn nhìn trúng này có thể trả lời.

Khâu Minh Thông suy nghĩ một chút, trả lời: "Tứ thành cách Hoàng thành không xa, lập tức phái người xác định mức độ thiệt hại và tra xét Tứ thành thiếu thốn nhất là cái gì? Kiêng kỵ nhất là mang tất cả đồ cần thiết và không cần thiết đều vận chuyển đến Tứ thành, vận chuyển những đồ này cũng không giúp được gì cho Tứ thành. Mà trong đó việc đầu tiên theo cách làm của triều đình là trước tiên cấp bạc giúp nạn thiên tai, văn sinh cho rằng đây là cách làm không sáng suốt nhất." Thật ra thì, đây là ý tưởng Khâu Minh Thông đã đơn giản hoá rất nhiều.

"A, tại sao cấp bạc giúp nạn dân thiên tai là cách làm không sáng suốt nhất?" Tô Hồng Xán đối với đáp án của Khâu Minh Thông rất hài lòng, không nhịn được tiếp tục hỏi. Suy nghĩ của tiểu tử này với hắn giống nhau như đúc. Hắn đang đề nghị với Hoàng thượng, nhập từ Mạc quốc một nhóm Hãn Huyết Bào Mã tốt nhất, sau này dùng cho việc truyền đạt tin tức. Hắn mới vừa làm Thừa tướng không lâu, đã phát hiện không ít quan viên phía dưới, hoặc là sợ bị truy cứu trách nhiệm tự động giảm bớt mức độ tình hình thiên tai, nói dối số người chết do thiên tai, hoặc chính là muốn từ bên trong lấy được chỗ tốt mà khoa trương mức độ thiên tai. Loại hành vi này, rất bất lợi với Hoàng triều Hiến Viên.

"Nếu như là nạn hạn hán ngập úng, ngay cả có bạc cũng không mua được lương thực rau dưa. Còn nữa, ai có thể bảo đảm số bạc này trước tiên có thể dùng trên người dân chúng?" Khâu Minh Thông nhàn nhạt nói ra một câu. Hoàng triều Hiến Viên mặc dù tốt hơn so với tiền triều rất nhiều, nhưng mỗi triều đại cũng không thể không có tham quan. Theo hắn biết Hoàng thượng hạ chỉ ngân sách, sau đó do Thừa Tướng gửi công văn xuống Lại Bộ Thượng Thư ký tên đóng dấu mới có thể chi, những thứ này phải mất thời gian một ngày. Sau đó từ quốc khố lấy ra ngân lượng, các loại trình tự lấy ra bạc lại mất thời gian một ngày. Bạc lấy ra cần người hộ tống, trên đường còn phải đi qua mấy thành. Có thể nói không ít người chạm vào bạc, hơn nữa thời gian hao phí cũng quá nhiều.

"Ừ, có thể, người trước đi nghỉ ngơi một chút đi!" Tô Hồng Xán gật đầu một cái, cuối cùng gặp được một người đáng tin một chút. Khâu Minh Thông vừa đi, Tô Hồng Xán liền nghiêng đầu hỏi "Em dâu, muội thấy mới vừa rồi tiểu tử kia trả lời như thế nào? Ta thấy muội mới một vấn đề cũng không có hỏi, có phải không hài lòng hắn hay không?" Em dâu nhìn người nhất định chính xác, mới vừa rồi tiểu tử kia rõ ràng không tệ, năng tại sao không hỏi một câu?

"Trả lời mặc dù ngắn gọn, nhưng hiểu được rất nhiều chuyện, không phải học như vẹt. Nhưng người này có chí lớn, tất nhiên là muốn đi thi cử. Người huynh muốn chọn cho công việc lần này không thích hợp với hắn, cho nên muội mới không có ra đề hỏi hắn." Nàng vẫn âm thầm quan sát lời nói cử chỉ của Khâu Minh Thông, đã sớm nhìn ra hắn thích hợp đi đường gì muốn làm chuyện gì rồi.

"Biết, dù sao đến lúc đó vẫn là do chính ta ra đề thi, chờ đến lúc đó gặp lại hắn. Ta lại muốn nhìn một chút tiểu tử kia có bao nhiêu bản lĩnh cùng khả năng, có thể đề cho em dâu kén chọn của ta nói hắn có chí lớn." Tô Hồng Xán rõ ràng cao hứng, nhưng vẫn là sĩ diện phun ra một câu như vậy.

"Ta nghĩ, tiểu tử kia sẽ làm rất nhiều người mở to mắt nhìn." Gia cảnh của Khâu Minh Thông, nàng đã xem rồi. Một đệ tử hân môn, có thể có trí tuệ như thế thật là ít gặp, ít nhất so với Hãn Thiếu Quân Hãn gia tí mĩ bồi dưỡng cũng giỏi hơn rất nhiều.

Vòng thứ ba thi viết, đề thi Khâu Minh Thông bắt được đã xác định ý nghĩ trong lòng mình hơn, nhắc bút lên chăm chú trả lời mỗi đề mục. Hà bao thù trúc xanh bên hông, phát ra mùi thơm dễ chịu, khiến Khâu Minh Thông viết một giờ vẫn không cảm thấy một chút mệt mỏi. Viết xong, đề bút xuống, thổi khô vết mực đem đề thi đã trả lời tốt kẹp chặt lại để vào bên trong chỗ chuẩn bị cho thí sinh.

Khâu Minh Thông cười đứng lên, mặt tự tin, mặc kệ bọn họ muốn chọn cái gì? Chỉ cần hắn tới, lấy được đề, hắn sẽ nghiêm túc làm xong. Về phần chuyện khác, sau này hãy nói.

Khâu Minh Thông bước ra cửa nha môn, Khâu Tiểu Ninh đứng ở bên cạnh hắn đưa nước: "Ca ca, huynh uống nước trước đi!" Ca ca buổi sáng đi vào, vào lúc này ra ngoài đã là xế chiều, cũng không biết hắn thi có được hay không?

Khâu Minh Thông nhận lấy nước, uống một hớp, hỏi Khâu Tiểu Ninh: "Ninh nhi, sao muội lại tới đây?"

Khâu Tiểu Ninh cắn cắn môi, vẻ mặt thành thật nói: "Ca ca, Ninh nhi có chuyện rất quan trọng nói cho huynh." Đã nói, chờ ca ca thi xong dự tuyển liền nói thật tâm tư của nàng thân thể của nàng cho hắn biết.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

"Ninh nhi tại sao không nói chuyện, không phải nói có chuyện nói với ca ca sao?" Khâu Minh Thông đã uống ly trà thứ năm rồi, thấy muội muội vẫn không nói chuyện, không nhìn được mở miệng cười hỏi. Hắn sợ trà này hắn tiếp tục uống nữa, sẽ không bước ra khỏi cửa quán trà này được.

Khâu Tiểu Ninh trong lòng gấp muốn chết, nhưng lại sợ ca ca nghe xong những lời này sẽ bị dọa. Đang lúc nàng do dự, một giọng nói cắt đứt cơ hội nàng nói ra thân thế.

"Minh Thông, thì ra là ngươi ở đây? Ta đang tìm ngươi có chuyện đây." Hàn Thiếu Quân ngồi xuống, thấy Khâu Tiểu Ninh bên cạnh, kinh ngạc hỏi: "Tiểu Ninh, lúc này sao ngươi lại ở đây?" Nha đầu này cũng mười sáu tuổi rồi, bộ dáng cũng rất xinh đẹp, không giống với loại xinh đẹp hào quang tỏa ra xung quanh của muội muội, nàng có một loại xinh đẹp lạnh lùng.

"Tiểu Ninh gặp qua thiếu gia." Khâu Tiểu Ninh thoáng cau lại lòng mảy mòi làm người khác không phát hiện ra, lúc này vì sao Hàn Thiếu Quân lại tới?

"Không phải trong phủ, không cần đa lễ, mấy ngày không gặp tiểu Ninh lại xinh đẹp hơn." Hàn Thiếu Quân đỡ Khâu Tiểu Ninh dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm nàng cười lên tiếng.

"Tiểu Ninh liễu yếu đào tơ, không dám đương nổi hai chữ xinh đẹp thiếu gia nói." Khâu Tiểu Ninh cúi đầu càng thấp hơn, kiếp này nàng có tình trạng điểm thành dung mạo bình thường, chỉ cần lúc có Hàn Thiếu Quân nàng sẽ ít nói và làm nhiều hơn. Hôm nay nếu không phải là tới gặp ca ca, nàng mới sẽ không ăn mặc như thế này, nàng cũng không muốn tất cả cố gắng nàng làm đều uống phí.

Thấy ánh mắt của Hàn Thiếu Quân, Khâu Minh Thông có cảm giác trong lòng mình vô cùng không thoải mái, muội muội của hắn xinh đẹp cũng phải để hắn khen. Suy nghĩ muốn nói sang chuyện khác mở miệng nói: "Thiếu gia, người tìm Minh Thông là vì chuyện đề tuyển khảo hôm nay?" Hàn Thiếu Quân nếu vẫn tiếp tục nhìn, hắn thật muốn xông đến che mắt của hắn ta lại. Những tâm tình này, Khâu Minh Thông đem nó lý giải là, muội muội của hắn mới không cần tùy tiện để cho người khác nhìn.

Xem ra chuyện này hôm nay không thể nói rồi, Khâu Tiểu Ninh đứng lên, khẽ phúc thân nói nhỏ: "Thiếu gia có chuyện cùng ca ca thương lượng, tiểu Ninh trước hết cáo từ, không quấy rầy hai vị." Nói xong, xoay người rời đi trà phưởng.

Đi ra cửa chính, Khâu Tiểu Ninh có chút ừ ừ, nàng vẫn không dám nói, nếu như Hàn Thiếu Quân không đi vào nàng cũng không dám nói. Trở lại Hàn phủ, Hàn Thiếu Khanh về mặt hào hứng bưng bưng hỏi: "Như thế nào như thế nào, tiểu Ninh người có nói không, ca ca người phản ứng như thế nào? Có phải hay không trước bị sợ đến nói không ra lời, sau đó vui mừng nhảy lên?" Với số tuổi nàng đã sống mà quan sát, tiểu tử ngốc Khâu Minh Thông này tám phần là yêu thích tiểu Ninh.

Im lặng nhìn Hàn Thiếu Khanh một cái, Khâu Tiểu Ninh không còn hơi sức trả lời: "Ta không dám nói, ta sợ ca ca không bao giờ để ý tới ta." So với việc không lấy được Khâu Minh Thông, nàng càng sợ mất đi hắn. Không chiếm được hắn ít nhất còn có thể lẳng lặng nhìn hắn, vì hắn làm này làm kia. Nếu như mất đi hắn, nàng sẽ giống như kiếp trước, đến gần hắn cũng là một vấn đề khó khăn.

"Ai, người nha đầu này, người chuẩn bị kéo dài tới lúc nào? Ca ca người đã hai mươi, nói thật tiểu tử kia không tệ, nương người khẳng định phải xách đèn lồng tìm giúp hắn, người phải nhanh lên nếu không hắn thật sự cùng người khác thì người làm thế nào?" Chuyện yêu đương đối với Hàn Thiếu Khanh một người đã từng đánh mất một lần mà nói, mặc kệ người trong lòng có thích nàng hay không, cũng phải giữ được trong tay rồi mới nói sau, lấy được người của hắn còn sợ không chiếm được tim của hắn sao?

"Những việc này ta đều biết, nhưng ta chính là sợ hắn không tiếp thu nổi. Rõ ràng là muội muội thương yêu vài chục năm, đột nhiên trở thành một người không có quan hệ huyết thống với hắn, như vậy hắn có thể sẽ nghĩ chính mình trả giá mười mấy năm nay là vì cái gì hay không?" Kiếp trước ca ca nói cưới nàng, khi đó nàng đã chết. Kiếp này ca ca cũng đã nói cưới nàng, nhưng lúc đó ca ca mới chín tuổi.

Hàn Thiếu Khanh trầm mặc một hồi, mở miệng nói: "Tiểu Ninh, người về nhà đi! Xử lý tốt chuyện của người với Khâu Minh Thông rồi hãy trở về. Nếu thành, khi người gả đi ta sẽ cho người hồng bao thật lớn, nếu là không thành người cứ ở bên cạnh ta, ta giúp người tìm người tốt hơn Khâu Minh Thông." Khâu Tiểu Ninh là người nàng tin tưởng nhất, cũng là bằng hữu tốt nhất của nàng. Hôm nay nàng đã không còn là nha đầu ngu ngốc ở nông thôn như kiếp trước, chuyện Hàn phủ nàng đã có thể một mình đương đầu một phía.

Suy nghĩ một chút, Khâu Tiểu Ninh tiếp nhận lời khuyên của Hàn Thiếu Khanh: "Thiếu Khanh, cảm ơn người, chỗ lão phu nhân đành làm phiền người nói chuyện giúp ta. Có thể kết giao cho bằng hữu với Hàn Thiếu Khanh, cũng là phúc khí đời này của Khâu Tiểu Ninh nàng. Hàn Thiếu Khanh nói đúng, nàng không thể tiếp tục như vậy nữa, nàng không thể cứ kéo dài cả đời như vậy.

"Ừ, người đi đi! Lão bà đó cứ giao cho ta." Nàng thật lòng hi vọng Khâu Minh Thông tiểu tử ngốc đó có thể hiểu, nữ tử gọi là Khâu Tiểu Ninh đó thương hắn thật nhiều.

Khâu Tiểu Ninh thu dọn một ít đồ đơn giản, liền rời đi Hàn phủ. Trở lại Khâu gia làm cho Khâu Khải Chính và Viên thị đều bị dọa sợ, nghĩ là nàng phạm vào lỗi gì bị đuổi về! Khâu Khải Chính hỏi nàng có phải chịu trách phạt gì hay không, Viên thị là lo lắng Khâu Tiểu Ninh làm sai cái gì nên bị đuổi về. Vừa nghe Khâu Tiểu Ninh nói về nhà là do đại tiểu thư cho nàng nghỉ ngơi một vài ngày, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thu về mặt của hai người vào đáy mắt, ai là thật lòng quan tâm nàng Khâu Tiểu Ninh thấy rõ ràng. Viên thị như thế nàng cũng không khổ sở, còn có một người cha thật sự đối tốt với nàng, kiếp trước ngoại trừ ca ca cũng không có ai thật sự lo lắng cho nàng.

"Ninh nhi, con trở về phòng nghỉ ngơi trước đi, khi nào ăn cơm cha sẽ gọi con." Khâu Khải Chính giống như khi Khâu Tiểu Ninh còn bé, sờ sờ đầu của nàng cười nói. Trong lòng cảm khái, nữ nhi càng lớn, thì càng xinh đẹp rồi. Hắn đang nghĩ, có phải thời điểm nên nói ra thân thế của Ninh nhi hay không. Hắn mặc dù xem Ninh nhi là nữ nhi ruột thịt, nhưng Ninh nhi cũng có quyền lợi biết thân thế của mình, đưa ra quyết định chính xác. Hơn nữa nàng thích Thông nhi, hắn không hy vọng bởi vì thân phận muội muội làm cho nàng cảm thấy không có khả năng với Thông nhi, so với cô gái khác làm nàng đau của con trai hắn, hắn vẫn thích Ninh nhi hơn.

"Cha, không cần, Ninh nhi giúp mọi người trông coi." Mặc dù là buổi chiều, nhưng trong sân vẫn còn mấy bàn khách.

Cùng với mấy người Khâu Khải Chính, bọn đến lúc hoàng hôn, Khâu Tiểu Ninh mới cùng Viên thị trở lại phòng bếp nấu cơm.

Mà lúc này, Khâu Minh Thông cũng từ biệt Hàn Thiếu Quân từ quán trà ra ngoài, trên đường chỉ có vài người vội vàng. Nhìn sắc trời, Khâu Minh Thông tăng nhanh bước chân chạy về nhà, lúc này, không biết cha nương có lo lắng hay không.

Ai ngờ hắn mới đi vài bước liền bị một bóng người đột nhiên lao ra va vào một phát, Khâu Minh Thông đỡ người sắp ngã xuống đất lên, hỏi "Người không sao chứ!" Người này có chuyện gì gấp mà đi bộ cũng không nhìn đường?

"Không có, ta không sao." Cô gái khẽ ngẩng đầu, nhìn thấy Khâu Minh Thông bị sợ đến mức vội cúi đầu xuống, chỉ sợ Khâu Minh Thông nhận ra nàng. Dời đi cánh tay của mình, rất nhanh chạy đi.

Khâu Minh Thông có chút kỳ quái, mới vừa rồi nữ tử kia không phải La Tiểu Lệ sao? Thấy hắn mà sao lại giống như gặp quỷ? Lắc đầu một cái, Khâu Minh Thông cũng không suy nghĩ nhiều, bước chân tiếp tục đi về nhà. Ai ngờ, chính là vì hắn không có nghĩ kỹ, nên đã mang đến cho hắn không ít phiền toái.

Khâu Minh Thông về đến nhà, thấy Khâu Tiểu Ninh cũng ở đây, hỏi "Ninh nhi, sao muội lại về?" Lúc này, Ninh nhi nên ở Hàn phủ.

"Đại tiểu thư cho ta về nghỉ ngơi một khoảng thời gian, nên ta về."

"Ừ, như vậy, đúng rồi, Ninh nhi người không phải có chuyện muốn nói cho ca ca sao?" Nếu như không phải Hàn Thiếu Quân đột nhiên xuất hiện, Ninh nhi cũng đã nói với hắn. Ninh nhi có phải hay không gặp việc gì khó, tới tìm hắn giúp đỡ?

"Ninh nhi là muốn hỏi người, thì có tốt hay không?"

"Thật sao?" Trên mặt Ninh nhi rõ ràng có tâm sự, Khâu Minh Thông quyết định ăn cơm xong sẽ hỏi nàng.

Ăn xong bữa tối, người một nhà đều lần lượt trở về phòng. Cuối cùng chỉ còn hai người Khâu Tiểu Ninh và Khâu Minh Thông. Khâu Tiểu Ninh là không buồn ngủ, mà Khâu Minh Thông lại có chuyện muốn hỏi Khâu Tiểu Ninh. Nhìn bầu trời đầy sao, Khâu Minh Thông nhìn gò má của Khâu Tiểu Ninh dưới bầu trời đêm, có chút ngẩn ngơ, muội muội của hắn lúc nào thì đã trở nên xinh đẹp như vậy rồi? Không trách được Hàn Thiếu Quân lại nhìn nàng chăm chăm.

Bén nhảy nhận thấy ánh mắt của Khâu Minh Thông, Khâu Tiểu Ninh hơi mất tự nhiên xoay đầu đi, ca ca không phải là đã phát hiện! Thế nào nhìn nàng chăm chăm như vậy? Thấy Khâu Tiểu Ninh quay đầu, Khâu Minh Thông lại có chút không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng mở miệng nói: "Ninh nhi, ca ca biết muội có chuyện, nói cho ca nghe thử đi! Nói không chừng ca ca có thể giúp muội." Chi cần không phải chuyện Ninh nhi thích nam tử gì đó, hắn sẽ giúp Ninh nhi.

Khâu Minh Thông quan tâm, khiến Khâu Tiểu Ninh đột nhiên nghĩ đến một biện pháp. Nếu như, nếu như sau khi nghe nàng nói ca ca sẽ ghen, có phải là đại biểu hắn cũng thích nàng hay không? Nghĩ như vậy, đáng vẻ Khâu Tiểu Ninh giả bộ xấu hổ lên tiếng nói: "Ca ca, Ninh nhi, Ninh nhi thích một người."

"Loảng xoảng" một tiếng, Khâu Minh Thông cảm giác mình làm rớt vật gì đó xuống đất. Chịu đựng tức giận dâng lên từ đáy lòng, nắm chặt tay đến nổi nổi lên gân xanh, lúc này sắc mặt mới giả bộ bình tĩnh lên tiếng hỏi: "Là ai vậy? Nói ra ca ca kiểm định giúp người." Nói ra, hắn sẽ mang đao chém tên kia, đùa giỡn cái gì? Cứ nhiên để cho Ninh nhi nhà hắn tâm thần có chút không tập trung.

Thấy đáng vẻ Khâu Minh Thông như không có chuyện gì, Khâu Tiểu Ninh càng thêm như đưa đám, xem ra ca ca thực sự chỉ coi nàng như muội muội: "Vẫn là không nói, thân phận của hắn và ta cách nhau quá xa, có lẽ là không thể nào." Nói xong, Khâu Tiểu Ninh khổ sở cười khổ một cái.

Thân phận cách xa? Người nào cùng Ninh nhi thân phận cách xa? Trong đầu đột nhiên hiện lên một người, người kia sẽ không phải là Hàn Thiếu Quân đi! Lập tức nghĩ đến tất cả khuyết điểm của Hàn Thiếu Quân, ra lệnh mình tỉnh táo, bình tĩnh lên tiếng nói: "Ninh nhi, muội còn nhỏ, không cần vội nghĩ những chuyện này. Hơn nữa muội phải biết, nam tử trên đời này không phải như bộ dạng mặt ngoài muội thấy, nhiều người trong lòng rất hư hỏng. . . ." Răng rắc, Khâu Minh Thông khó có khi nói ra một đồng lời nói khuyên Khâu Tiểu Ninh, chính là muốn Khâu Tiểu Ninh biết nam tử trên đời xấu đến mức nào nhiều người không đáng giá tin tưởng . . .

Nghe Khâu Minh Thông lời nhai nói, Khâu Tiểu Ninh không thể không cười khổ, ca ca đem nam tử nói thành như vậy, chẳng lẽ là hi vọng nàng và một cô nương trải qua một đời cùng nhau? Ca ca nói nhiều, có phải hay không trong lòng cũng rất quan tâm nàng? Chỉ là loại quan tâm này là quan tâm dành cho muội muội? Hay là tình yêu nam nữ? Đầu Khâu Tiểu Ninh loạn cực kỳ, không biết làm sao phán đoán ý định của ca ca.

Bên này Khâu Minh Thông nói xong dừng lại, thấy Khâu Tiểu Ninh lòng không yên, mặt nghiêm túc hướng nàng hỏi: "Ninh nhi, ca ca nói muội nhớ

chưa?" Bất luận như thế nào, hẳn nhất định không để cho Ninh nhi thích tiểu tử thái Hàn Thiếu Quân kia. Rõ ràng tuổi tác không khác biệt với Hàn Thiếu Quân, thế nào Hàn Thiếu Quân lại thành tiểu tử thái rồi?

Khâu Tiểu Ninh cảm thấy, lúc này nàng cần nhất là yên lặng một chút, lung tung gật đầu một cái: "Ca ca, Ninh nhi biết, Ninh nhi phải về phòng đi ngủ rồi, ca ca cũng sớm đi nghỉ ngơi đi!" Nói xong, giống như chạy trốn rồi khỏi Khâu Minh Thông.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Khâu Minh Thông trở lại trong phòng, nằm ở trên giường thật lâu cũng không thể bình tĩnh. Tại sao Ninh nhi có thể thích Hàn Thiếu Quân? Hàn Thiếu Quân người này lòng dạ có chút nhỏ mọn không nói, với gia thế của hắn ta cũng không thể cưới Ninh nhi làm chính thê, về sau thê thiếp lại càng nhiều. Ninh nhi làm sao lại thích tên kia, rõ ràng hắn tốt hơn. . . . .

Nghĩ tới đây, Khâu Minh Thông chợt dừng lại, tại sao hắn có thể có loại tâm tư này? Ôn định lại tâm trí Khâu Minh Thông cẩn thận suy nghĩ, hình như thật lâu trước kia hắn đã có loại tâm tư này rồi. Phạm là người có ý định với Ninh nhi, khi bọn họ muốn tiếp cận Ninh nhi tất cả đều bị hắn dọa chạy. Có lần cha nương không có ở nhà có một bà mai tới cửa cầu hôn cho Đại công tử của tiệm gạo Lương gia, cũng bị hắn tìm một lý do không làm ảnh hưởng đến thanh danh của Ninh nhi để cự tuyệt. Phải biết, công tử Lương gia ngoại trừ quá thành thật, cái khác cũng không có gì không tốt. Còn có một lần một đồng học của hắn hỏi thăm Ninh nhi, cũng bị hắn tìm một cái cớ đuổi đi, người nọ nhân phẩm cũng rất tốt.

Những thứ này, là chuyện một ca ca nên làm sao? Ca ca, không phải hi vọng muội muội có thể gả cho một người tốt sao? Khâu Minh Thông chợt ngồi dậy từ trên giường, hắn hình như đã hiểu mình tại sao làm như vậy. Hắn, thích Ninh nhi, không phải cái loại thích dành cho muội muội này, mà là xem nàng như một cô nương hắn thích. Hắn cũng không rõ là bắt đầu từ lúc nào, có lẽ là khi ở ngoài Hoàng thành nàng gọi hắn là phu quân, hay là sớm hơn trước đó?

Hắn thích Ninh nhi, giờ khắc này hắn rốt cuộc đã rõ trái tim của mình. Ngay sau đó lại nghĩ đến, hắn biết thì như thế nào, ở trong mắt Ninh nhi hắn chỉ là ca ca, hơn nữa Ninh nhi còn thích Hàn Thiếu Quân. Đến lúc này, hắn có thể làm cái gì? Thở dài, quyết định dấu phần tâm tư này trong đáy lòng. Cố gắng trở nên mạnh mẽ, khiến Hàn Thiếu Quân cưới Ninh nhi làm chính thê và không dám nạp các cô nương khác làm thiếp.

Ái ngờ mới sau hai ngày Khâu Minh Thông đưa ra quyết định này, tin tức Hàn gia và Khương gia nghị hôn đã truyền khắp Hoàng thành. Vốn là hai gia tộc lớn ở Hoàng thành, hai nhà nghị hôn, dĩ nhiên làm nhiều người ở Hoàng Thành hiếu kỳ. Khương gia là nhà mẫu thân của tiên hoàng, Hàn Thêm của Hàn gia lại là thân tử tiên hoàng tin tưởng nhất, hai nhà ở trong triều đều có người có địa vị, hai nhà này nếu đính hôn cũng được xem là một đại sự ở Hoàng Thành. Cho nên, chuyện này mới có một chút manh mối, rất nhanh liền truyền khắp Hoàng thành. Nhưng chỉ có Khâu Tiểu Ninh biết, tin tức sơ đi truyền đi nhanh như vậy, cùng với việc Khương gia cầm bạc cho người tung tin có không ít quan hệ.

Chỉ là sau này Khương gia lại cũng hối hận muốn chết, bởi vì bây giờ Hoàng thượng căn bản cũng không tin tưởng Hàn gia, khách quan mà nói thì do Hoàng thượng biết Hàn gia đã nhiều lần làm việc ác. Cho nên sau này Hàn Thiếu Quân dùng mọi thủ đoạn đoạt được quyền lợi, mặc dù kiếp trước nàng không thể tận mắt thấy Hàn gia xuống dốc, nhưng nàng biết Hàn gia xuống dốc cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Một tổ mẫu độc ác, một Hàn Thêm ái thiếp diệt thê, lại thêm một Hàn Thiếu Quân dùng mọi thủ đoạn, Hàn gia không xuống dốc thì chính là Hoàng thượng quá ngu ngốc.

Khâu Minh Thông vừa nghe tin tức này, vội chạy về Khâu gia, nhìn thấy Khâu Tiểu Ninh liền hỏi: "Ninh nhi, muội không sao chứ!" Ninh nhi hiện tại nhất định rất khổ sở, mặc kệ là ai, người mình thích muốn cùng người khác thành thân đều sẽ đau lòng.

"Không có việc gì, Ninh nhi có thể có chuyện gì?" Khâu Tiểu Ninh bị Khâu Minh Thông hỏi có chút mờ mịt, nàng rất tốt có thể có chuyện gì được?

"Nhưng là, Hàn Thiếu Quân hắn. . . ." Ninh nhi không phải là đang cố kiên cường đi! Cái ý niệm này khiến Khâu Minh Thông ghen tỵ phát cuồng, rất muốn ôm Khâu Tiểu Ninh vào trong ngực, nói với nàng hắn thích nàng. Nhưng lý trí lại làm cho hắn biết, hắn không thể làm như vậy, sẽ dọa Ninh nhi sợ.

Lời nói của Khâu Minh Thông làm cho Khâu Tiểu Ninh càng nghi ngờ hơn, Hàn Thiếu Quân liên quan gì tới nàng? Nỗ lực suy nghĩ một lát, Khâu Tiểu Ninh có chút buồn cười nhìn về phía Khâu Minh Thông, ca ca sẽ không nghĩ người trong lòng nàng là Hàn Thiếu Quân chứ? Càng nghĩ càng thấy có thể, ca ca nếu không thích nàng, để cho hắn vì nàng khổ sở một chút cũng tốt, Khâu Tiểu Ninh hơi tức giận nghĩ. Trong tiếng cười có bi thương nhìn về phía Khâu Minh Thông: "Ca ca, Ninh nhi thật sự không sao, huynh không phải lo lắng, huynh lo đọc sách thật tốt đi!"

Vừa nhìn nét mặt kia của Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông thế nào cũng không tin muội muội không có việc gì, nhưng trừ gấp gáp hắn chuyện gì cũng không làm được. Thấy sắc mặt Khâu Minh Thông nóng nảy, Khâu Tiểu Ninh có chút hối hận, nhưng lời đã ra miệng, nàng làm sao có thể thu hồi?

La gia, Vương thị hung hăng giữ hai tay La Tiểu Lệ, mắng: "Đồ không biết xấu hổ, dám làm ra chuyện mất mặt như vậy, cắt ngay cho ta, cắt khỏi Vương gia đi. . . ." Vương thị tát hai cái vẫn chưa hết giận, giờ tay kéo quần áo và tóc tai La Tiểu Lệ.

La Tiểu Lệ ngơ ngác ngồi ở trên giường mặc cho Vương thị đánh mắng, chính nàng cũng sợ ngây người, hắn rõ ràng nói muốn lấy nàng làm vợ, tại sao vào lúc này lại đổi ý? Vương thị đánh mắng nửa ngày người cũng mệt mỏi, nhìn đáng về ngơ ngác của La Tiểu Lệ, đặt mông ngồi xuống đất, vừa khóc vừa la: "Só ta sao lại khổ như vậy, làm sao lại sinh ra một nữ nhi ngu ngốc như ngươi. . . ." Ta sớm đã nói với người Chu công tử kia không phải là

người tốt, người không nghe ta, còn đem thân thể của mình cho hấn. . . . . Người nghĩ giờ phải làm thế nào? Nghiệt chùng trong bụng người phải làm sao? Người nói, người nói đi. . . . ." Bà tần tần khổ khổ nuôi lớn khuê nữ, cứ như vậy để cho người ta chà đạp(người nào chà đạp người nào còn không nhất định đâu), còn mang thai nghiệt chủng, nếu truyền ra ngoài bà làm sao gặp người, con trai bảo bối của bà đi đâu kiếm nàng dâu?

"Đến Chu phủ, chúng ta náo loạn một trận, cũng không tin Chu gia dám không chịu trách nhiệm. . . . ." Vương thị dừng khóc, quyết định mang theo La Tiểu Lệ đến Chu gia đòi công đạo, bà cũng không tin trên đời này không có thiên lý.

La Tiểu Lệ vội vàng kéo bà, cầu khẩn nói: "Nương, không...không nên đi, bọn họ nhà lớn nghiệp lớn sẽ giết chết nhà của chúng ta. . . . . Ô ô. . . . . Nương đừng đi. . . . ." La Tiểu Lệ nào dám nói, ban đầu là nàng quyến rũ Chu công tử. Khi nàng phát hiện mình mang thai phải đi tìm Chu công tử, lúc ấy liền bị Chu công tử nhục nhã một hồi, còn uy hiếp nàng nếu dám mang đứa nhỏ trong bụng đến Chu gia sẽ khiến cho nàng sống không bằng chết.

"Không đi. . . . ." Vương thị nghe xong lời này, hét lên một tiếng mới ngừng lại, nhỏ giọng nói: "Không đi, nghiệt chủng trong bụng người phải làm thế nào? Không thể bỏ đi, người phải sinh nó ra, người dự định làm sao bây giờ? A. . . . . Sinh ở La gia, người không cần mặt mũi nhưng ta còn muốn, ta không thể mất mặt." Nhớ tới những năm trước đây có một cô nương chưa cưới đã mang thai, cô nương đó bị buộc chết không nói, người nhà nàng đến bây giờ đi đâu cũng có người đâm thọt sau lưng. Hơn nữa, thường ngày bà chửi người khác cũng là những lời độc ác nhất, nếu nhà bà xảy ra chuyện gì người khác còn không trả thù lại sao! Không được, bà tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện như vậy.

Nghe Vương thị nói, bản thân La Tiểu Lệ cũng mờ mịt, nàng nên làm cái gì? Có nghiệt chủng trong bụng nàng muốn gả vào nhà phú quý đã là không thể nào, đừng nói nhà phú quý ngay cả gia đình bình người thường cũng sẽ không cưới nàng. Nghiệt chủng trong bụng của nàng chính là cố tình tới chống đối nàng, bởi vì nguyên nhân của thân thể nàng vẫn không thể bỏ đi. Sớm biết sẽ nghiêm trọng như vậy, ban đầu cũng không quyến rũ Chu công tử rồi, nhưng bây giờ nói gì thì cũng đã trễ. Nếu chuyện này truyền đi, đời này của nàng xem như xong rồi. . . . .

Vương thị dù sao cũng là người đã trải qua không ít chuyện, nhanh chóng bình tĩnh lại: "Nếu họ Chu không cưới người, chúng ta liền tìm cha khác cho đứa nhỏ trong bụng. Đứa bé trong bụng người mới hơn một tháng, chỉ cần nghĩ biện pháp chặn lại miệng đại phu, ai mà biết người có bầu. Cầu tử bán thịt heo đầu đường không phải thích người sao? Người và hấn ngủ một giấc, qua một tháng người nói với hấn người mang thai, người xem hấn còn không vui mừng đem đồ tới cưới người. Đứng, cứ làm như thế. . . . ." Vô luận như thế nào, tuyệt không thể để chuyện này truyền đi làm hư danh tiếng La gia.

Nghĩ đến cầu tử béo mập kia, La Tiểu Lệ lại cảm thấy có chút ghê tởm. Mặc dù nàng không thể gả cho gia đình quý nhân, nhưng nàng cũng tuyệt đối không gả cho một người thô tục như vậy, trong đầu đột nhiên nghĩ đến Khâu Minh Thông. Đứng vậy, Khâu Minh Thông có thể so với người nọ tốt hơn gấp một vạn lần, coi như hấn không đậu Trạng Nguyên, thì thi đỗ Tiến Sĩ làm một chức quan nhỏ cũng đủ để người khác hâm mộ rồi.

Tâm tư nổi lên, La Tiểu Lệ lôi kéo Vương thị nói: "Nương, nữ nhi thấy cầu tử đã muốn nôn, hấn một người bán thịt heo cũng không kiếm ra bạc. Nương xem Khâu Minh Trí được không? Hấn cũng rất thích con, nếu không chúng ta chọn hấn đi! Nương giúp con đến Khâu gia, đến lúc đó con có thể biết bí mật làm bánh bao hấp của nhà bọn họ tại sao làm tốt như vậy, con trở lại nói cho nương, việc buôn bán của nhà chúng ta không phải tốt hơn sao? Đến lúc đó nương có thể kiếm nhiều bạc cho ca ca cưới vợ rồi." Nương nhất định sẽ đồng ý, bởi vì trong lòng bà cũng chỉ quan tâm đến đại ca. Vì vậy nàng không nói là Khâu Minh Thông bởi vì biết nương sẽ không giúp nàng, trong lòng nương nghĩ người đọc sách là thông minh nhất, bà nhất định cho là mình không lừa được người đọc sách. Nhưng Khâu Minh Trí sẽ không giống, so với tên bán thịt heo kia còn ngu hơn.

Quả nhiên, giống như La Tiểu Lệ nghĩ, sau khi Vương thị suy tính gật đầu một cái: "Cũng được, nhưng người phải cẩn thận một chút, ngàn vạn đừng để cho ca ca hấn phát hiện ra, nếu không chúng ta sẽ không lừa được. Để tránh cho hấn phát hiện ra chuyện người không phải là xử nữ, trước tiên người cho hấn uống nhiều rượu chút, nương đi lấy xuân dược cho người bỏ vào trong rượu, người chuẩn bị ít máu gà nhỏ lên trên giường của hấn, đảm bảo hấn không phát hiện được bất cứ thứ gì. Chỉ là, người đến lúc đó cũng đừng quên chuyện người đã đồng ý." Tiểu tử Khâu Minh Trí kia hai ngày trước còn đến nhà bọn họ tìm tiểu Lệ, ở trong đầu của Vương thị Khâu Minh Trí và cầu tử đều giống nhau, đều là thích nữ nhi của bà, mà Khâu Minh Trí đối với bà càng có lợi hơn, vốn không ngờ đến La Tiểu Lệ chính là nhắm vào Khâu Minh Thông.

Vương thị vừa nói ra lời này, La Tiểu Lệ đề xuống vui mừng, bình tĩnh gật đầu một cái. Vương thị giao phó mấy câu rồi rời đi, sau khi Vương thị đi La Tiểu Lệ sờ sờ bụng bằng phẳng, thoáng qua tia tối tăm trong mắt, chỉ cần ta thuận lợi gả cho Khâu Minh Thông ta nhất định sẽ đối với người thật tốt. La Tiểu Lệ ta, cho dù không phải quý phụ nhân, tuyệt đối cũng không phải là một người đàn bà thô tục bị người khinh bỉ. Khâu Minh Thông, người không phải là không để ý đến ta sao? Thêm chút thời gian nữa người không thể không lấy ta rồi. Đến lúc đó Khâu Tiểu Ninh phải gọi nàng là đại tẩu, trưởng tẩu như mẹ, khi đó sẽ đủ để dỗ Viên thị, hôn sự của nhà đầu ngõ Khâu Tiểu Ninh này còn không phải là mặc nàng khó dễ. Nghĩ tới những thứ này, La Tiểu Lệ đột nhiên cảm thấy tất cả đều trở nên tốt đẹp, ngay cả nghiệt chủng trong bụng xem ra cũng không còn chán ghét như vậy nữa.

Khâu Minh Thông liên tục hắt xì mấy cái, trong lòng đột nhiên thoáng qua dự cảm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Hai ngày nay, La Tiểu Lệ giống như uống nhầm thuốc, ngày ngày chạy đến Khâu gia, ngoài sáng trong tối tạo quan hệ với Khâu Tiểu Ninh. Chỉ là trong nhà hai ngày nay Khâu Tiểu Ninh là đầu bếp, buôn bán tốt hơn, khách nhiều hơn không ít, Khâu Tiểu Ninh loay hoay bận rộn cũng không còn thời gian để ý đến nàng. Mà La Tiểu Lệ, bình thường lúc người khác bận tới mảy mòi mặt, chạy vào trong phòng Khâu Minh Thông, chỗ này xem một chút chỗ kia xem một chút, không sai biệt lắm nhìn hết mọi nơi, đợi một cơ hội.

Thời gian, rất nhanh đã đến ngày ba tháng ba. Hôm nay, là ngày nghỉ của cả Hoàng triều Hiến Viên, mọi người không phải làm bất cứ việc gì chỉ xum họp chung một chỗ ăn cơm nói chuyện phiếm. Mà ngày này, Khâu gia trừ Khâu Minh Thông muốn đọc sách những người khác đều đi tụ hội.

La Tiểu Lệ thấy người của Khâu gia rời đi, không tới một canh giờ sau xách theo rượu và thức ăn vào Khâu gia. Đi vào khép hờ cửa chính lại, tìm đập như sấm đi tới phòng của Khâu Minh Thông. Thấy hắn ngồi bên cạnh án thư chăm chú đọc sách trong tay, ánh sáng mặt trời chiếu trên người hắn cảm thấy hắn thật tuấn tú đến không tưởng, toàn thân phát ra khí chất nho nhã làm cho người khác muốn đến gần. La Tiểu Lệ áp chế tìm đập không ngừng, đi vào: "Minh Thông ca ca, Ninh nhi bảo ta đưa cho huynh chút rượu và thức ăn, huynh ăn một ít đừng để mệt nhọc." Lúc nàng nói chuyện thật bình tĩnh, bình tĩnh khiến Khâu Minh Thông không có nghi ngờ. Nói xong, liền đem rượu và thức ăn đặt lên trên bàn.

Khâu Minh Thông để sách xuống, nhìn nàng một cái: "Làm phiền, cảm ơn."

"Không có gì? Có thể giúp Minh Thông ca ca Lê Nhi thật vui mừng, Minh Thông ca ca huynh từ từ ăn, Lê Nhi đi trước." Nói xong, cũng không lưu lại đã lui ra khỏi phòng, vừa ra ngoài đã núp ở một chỗ khuất ngoài cửa, chờ được tính phát tác.

Tâm tư Khâu Minh Thông bị rượu và món ăn trên bàn làm rối loạn, khó được Ninh nhi lúc này còn có thể nhớ hắn. Hai ngày nay hắn vẫn nghi ngờ, Ninh nhi nếu thích Hàn Thiếu Quân, tại sao còn đối tốt với ca ca nàng như vậy? Y phục và hà bao của hắn tất cả đều là Ninh nhi chuẩn bị. Cho đến khi nghe được câu nói của nhị đệ, ca, ta thế nào cảm giác người và Hàn thiếu gia chẳng những tuổi không kém nhiều, thân hình cũng không khác mấy a! Khi đó hắn mới đột nhiên hiểu, Ninh nhi xem hắn thành thể thân của Hàn Thiếu Quân rồi. Biết sự thật này, Khâu Minh Thông vô cùng khổ sở, hắn đối với Ninh nhi tốt như vậy, Ninh nhi cư nhiên lại coi hắn như thể thân.

Vào lúc này thấy rượu, Khâu Minh Thông liền nghĩ tới chuyện thể thân. Cũng không suy nghĩ tiếp, bụng rượu lên mạnh mẽ uống vào trong miệng, hắn nghĩ, chỉ cần hắn say có phải sẽ không còn đau lòng hay không? Một bầu rượu, rất nhanh đã bị Khâu Minh Thông uống hết. Vốn cũng không thường uống rượu Khâu Minh Thông có chút say, lắc lắc đầu vẫn không hết cảm giác choáng váng, Khâu Minh Thông lão đạo chuẩn bị lên giường nằm một lát.

Hắn mới vừa nằm xuống, La Tiểu Lệ vẫn len lén quan sát bên ngoài thấy xuân dược phát tác, đỏ mặt đi vào phòng của Khâu Minh Thông chậm rãi đóng cửa lại. Đi tới bên cạnh Khâu Minh Thông, nhìn Khâu Minh Thông bởi vì uống rượu mà trên mặt hồng hồng, La Tiểu Lệ xấu hổ cúi đầu muốn hôn hắn một cái. Ai ngờ mới vừa đến gần Khâu Minh Thông đột nhiên mở mắt ra, dọa La Tiểu Lệ giật mình: "Người. . . . . Người. . . ."

Hai mắt Khâu Minh Thông mơ màng nhìn về phía La Tiểu Lệ, kêu lên: "Ninh nhi. . . . . Ninh nhi. . . . ." "Ninh nhi, tại sao làm ca ca đau lòng như vậy? Vươn tay, ôm "Khâu Tiểu Ninh" vào trong ngực, hắn muốn nói với Ninh nhi hắn thích nàng. Vùi đầu trên bà vai "Khâu Tiểu Ninh", giống như một đứa bé nói: "Thích. . . . . Thích. . . . ." Đột nhiên, Khâu Minh Thông rất dùng sức đẩy La Tiểu Lệ ra, trong miệng còn hét lên: "Không phải. . . . . Không phải. . . . . Ninh nhi. . . . . trên người Ninh nhi không thú. . . . . Thú. . . . ."

Kêu to vẫn không thể phát tiết sự phẫn nộ của hắn, lão đạo bò dậy từ trên giường dùng ở chỗ La Tiểu Lệ ngã xuống, chu miệng lên làm bầm hô: "Không phải Ninh nhi. . . . . Gạt ta. . . . . Người xấu. . . . . Người xấu. . . . ." Vừa nói, chân đá từng cái lên người La Tiểu Lệ, mặc dù uống rượu vào sức lực không lớn, nhưng chung quy cũng là người trưởng thành đá lên trên người không thể nào không đau.

Lúc La Tiểu Lệ bị Khâu Minh Thông đẩy ngã xuống đất, đã cảm thấy hơi đau bụng, vào lúc này bị Khâu Minh Thông đá bụng càng đau hơn, mơ hồ cảm giác thấy có máu chảy ra. Cấn răng, La Tiểu Lệ cật lực bò dậy từ dưới đất, giống như trốn chạy khỏi phòng của Khâu Minh Thông. Bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, ai tới nói cho nàng biết tại sao Khâu Minh Thông uống rượu say lại như đứa bé không nói, còn có thể đánh người!

Khâu Tiểu Ninh xách theo hộp đựng thức ăn xa xa liền nhìn thấy có người rời đi cửa lớn nhà nàng, cho là trong nhà có trộm. Vội chạy vào nhà, trong ngoài đều kiểm tra hết lượt, hình như cũng không có mất thứ gì? Lúc này mới yên tâm xách theo hộp đựng thức ăn đi vào phòng Khâu Minh Thông, trong lòng còn lo lắng, không biết ca ca có đói bụng không. Mới vừa vào cửa, liền bị người ôm vào trong ngực, Khâu Tiểu Ninh sợ hết hồn phục hồi lại tinh thần vội giãy giụa, nhưng người ôm nàng sức lực quá lớn nàng căn bản là không nhúc nhích được.

Đang lúc nàng hoang mang sợ hãi, âm thanh Khâu Minh Thông nhẹ nhàng tỏ cáo: "Ninh nhi. . . . . Mới vừa có người giả trang nàng. . . . . Gạt ta. . . . .". Đây mới đúng là Ninh nhi, hắn sẽ không nhận lầm.

Âm thanh này, là ca ca? Ổn định lại tâm trạng ngửi thấy mùi vị trên người đang ôm nàng, đúng là ca ca. Nhưng là, ca ca đây là thể nào? Sao lại giống như một đứa bé? "Ca ca, người làm sao vậy?" Trên người ca ca còn mang theo mùi rượu, chẳng lẽ là uống say? Nhưng hắn lấy rượu ở đâu ra? Ánh mắt của Khâu Tiểu Ninh, chuyển tới rượu và thức ăn trên bàn, nghĩ đến bóng người vừa đi ra có chút hiểu là chuyện gì xảy ra. Hoàn hảo ca ca không trúng kế, bằng không. . . . .

"Ninh nhi. . . . . Ta nóng. . . . ." Khâu Minh Thông cảm giác toàn thân mình giống như lửa đốt tựa, chỉ muốn đem người trong ngực ôm chặt hơn chút, muốn đem nàng áp sát vào trong thân thể mình, hình như chỉ có làm như thế mới có thể làm cho trên người hắn bớt nóng.

Khâu Tiểu Ninh ngần ngại có chút không quen Khâu Minh Thông nhỏ nhẹ nói chuyện với nàng, một lát sau mới nhớ tới Khâu Minh Thông nói hắn nóng, đẩy Khâu Minh Thông: "Ca ca, buông tay, Ninh nhi rót nước cho người." Chắc là uống chút trà sẽ bớt nóng.

"Không thả, không thả. . . . ." Khâu Minh Thông lắc đầu một cái, ôm Khâu Tiểu Ninh càng chặt hơn, hắn biết, buông Ninh nhi ra hắn nhất định càng nóng hơn, phải ôm Ninh nhi mới đúng.

Giống như bị Khâu Minh Thông lây bệnh, Khâu Tiểu Ninh cũng cảm thấy nóng hơn, ca ca nếu cứ tiếp tục ôm nàng như vậy nàng cảm thấy mình sắp nổ điên. Tựa như đồ đứa bé vỗ vỗ lưng Khâu Minh Thông, nhẹ nhàng lên tiếng nói: "Ngoan, mau buông Ninh nhi ra, nếu không Ninh nhi sẽ hóa bướm bướm bay đi, cũng không để ý tới huynh nữa." Ca ca nói chuyện giống như đứa bé, dùng chiêu này chắc là có tác dụng đi!

Khâu Tiểu Ninh cảm thấy Khâu Minh Thông cương cứng một chút, mới chậm rãi buông nàng ra. Ngẩng đầu, liền nhìn thấy Khâu Minh Thông uất ức cắn môi, như tiểu tức phụ bị khi dễ. Thấy Khâu Tiểu Ninh nhìn hần, nước mắt lưng tròng nói: "Ta buông ra Ninh nhi rồi, không cho Ninh nhi đi, không được làm cho ta khổ sở, không được thích Hàn Thiếu Quân, không được coi ta như thể thần. . . . ."

Đây là có chuyện gì? Khâu Tiểu Ninh không hiểu ra sao, chỉ là cái bộ dáng này của ca ca thật sự rất đáng yêu, không ngờ khuôn mặt tuấn tú của ca ca cũng có thể trở nên đáng yêu như thế. Khâu Tiểu Ninh thấy rất thích, vươn tay nheo mắt của Khâu Minh Thông, mới đi đến bên cạnh bàn rót trà cho hần. Khâu Minh Thông đứng tại chỗ, che mặt chỗ bị Khâu Tiểu Ninh bóp qua, trên mặt tỏ cáo nhìn nàng.

Khâu Tiểu Ninh buồn cười nhìn hần, bụng nước đến trước mặt hần: "Từ Hằng, uống nước sẽ không nóng." Bộ dáng này của ca ca nàng không có cách nào gọi hần là ca ca, không thể gọi tên, liền gọi tên tự của hần đi! Nàng chưa bao giờ kêu như vậy.

Như người bạn nhỏ nghe lời, ngoan ngoãn nhận lấy nước trong tay Khâu Tiểu Ninh uống xuống. Uống hết nước, mặt khéo léo lên tiếng: "Ninh nhi, ta ngoan. . . . . Nàng có phải sẽ không không để ý tới ta. . . . . Không thể. . . . ." Từ Hằng, hần biết Ninh nhi là đang gọi hần, Phu Từ nói Từ Hằng là tên tự của hần, chỉ có người thân cận mới có thể gọi.

"Ừ, chắc chắn để ý đến người." Khâu Tiểu Ninh trả lời một tiếng, thấy mặt của Khâu Minh Thông càng ngày càng đỏ, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào thấy so với vừa rồi lúc nàng bóp hần còn nóng hơn. Ca ca chỉ uống rượu, mặt cũng không đến nổi hồng thành ra như vậy đi! "Từ Hằng, huynh mới vừa uống cái gì?"

"Không biết, cay, thật là khó uống..., ta về sau sẽ không uống." Khâu Minh Thông vừa nói, vừa vươn tay kéo y phục trên người. Ninh nhi nói uống qua nước sẽ không nóng, tại sao hần càng ngày càng nóng hơn, Ninh nhi gạt người vẫn là ôm nàng sẽ mát hơn.

"Vậy hần là rượu, nhưng ca ca làm sao lại nóng như vậy?" Khâu Tiểu Ninh thật nhỏ lắm bả nói, đột nhiên, như nghĩ tới điều gì, Khâu Tiểu Ninh vội vàng lui lại mấy bước, ca ca hần không phải là bị người ta hạ xuân được chứ? Nghĩ tới khả năng này, Khâu Tiểu Ninh nghĩ tới kiếp trước của nàng, xuân được đối với nàng mà nói vĩnh viễn là ác mộng. Kiếp trước nàng chính là bị trúng xuân được, tỉnh lại thì đã nằm trên giường Hàn Thiếu Quân rồi, lúc ấy nàng cái gì cũng không biết, tỉnh lại mọi chuyện đã như vậy rồi. Sau khi tỉnh lại, nàng nhìn thấy là ánh mắt không dám tin của ca ca, tiếng kêu trời trách đất của nương, còn có vẻ mặt hả hê của nhị ca. Tất cả những điều đó, đến bây giờ nhớ tới vẫn làm cho nàng khổ sở muốn chết, nàng không cần, nàng không cần những việc này phát sinh một lần nữa.

Nhưng nàng vẫn là chậm một bước, nàng lấy lại tinh thần thì đã bị Khâu Minh Thông gắt gao khóa chặt trong ngực. Môi của Khâu Minh Thông, chôn chặt ở càn cổ trắng nõn của Khâu Tiểu Ninh, không có tí kinh nghiệm gì lung tung cắn nát. Nếu là bình thường, Khâu Tiểu Ninh nhất định sẽ xấu hổ, nhưng giờ khắc này nàng chỉ cảm thấy sợ hãi. Nàng không thể cùng ca ca có cái gì, nếu như ca ca tỉnh lại sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt như thế nào? Có thể sẽ nghĩ là nàng bỏ thuốc hay không? Không cần, không thể để cho điều này xảy ra, nàng không muốn ca ca hiểu lầm nàng. Khâu Tiểu Ninh dùng hết hơi sức toàn thân giãy giụa, nhưng lại chẳng có tác dụng gì.

Khâu Minh Thông ôm Khâu Tiểu Ninh như thế nào cũng không chịu buông tay, vừa ôm hôn nàng vừa lên tiếng: "Ninh nhi. . . . . Ninh nhi. . . . . Ta thích nàng. . . . . Thích nàng. . . . . Không để cho. . . . . Không để cho nàng đi. . . . ." Hần không phải ngu ngốc, hần đã biết mình thích Ninh nhi rồi.

Khâu Tiểu Ninh lần nữa bị lời nói của Khâu Minh Thông làm cho choáng váng, ca ca nói, hần thích nàng, hần nói hần thích nàng. Khâu Minh Thông ở ngay lúc Khâu Tiểu Ninh ngăn người, móng vuốt đã đưa về phía y phục của Khâu Tiểu Ninh, bản năng, hần biết cởi ra y phục của hần và Ninh nhi thì khi hần ôm nàng sẽ không còn nóng như vậy.

Khâu Tiểu Ninh lấy lại tinh thần, vội vàng kéo y phục của mình, ca ca quá gian trá rồi, uống say mà vẫn thông minh như thế: "Không cần, huynh mà động thủ lần nữa xem muội thu thập huynh như thế nào." Nhớ tới kiếp trước ánh mắt của ca ca nhìn nàng, Khâu Tiểu Ninh dứt khoát không cho phép, ca ca thích nàng cũng không cho phép.

"Ninh nhi hung dữ, mặc kệ, ta nóng quá. . . . ." Khâu Minh Thông lời kéo cổ áo Khâu Tiểu Ninh không buông tay, hần nóng, tiếp tục như vậy hần sẽ chết mất, chết rồi thì không thể nhìn thấy Ninh nhi nữa, hần không cần. . . . .

"Huynh buông ra, muội nói huynh buông ra. . . . ." Khâu Tiểu Ninh kêu thế nào cũng vô dụng, Khâu Minh Thông chính là không buông tay. Khâu Tiểu Ninh hét cách rồi, đành nhẫn tâm, hé miệng cắn lên tay Khâu Minh Thông. Cho đến khi hần la đau mới nhả, đẩy tay hần ra, mùi máu tươi trong miệng khiến Khâu Tiểu Ninh biết mình đã cắn chảy máu tay Khâu Minh Thông. Ngẩng đầu nhìn hần: "Ta. . . . ." Ta không phải cố ý.

Lời còn chưa nói ra khỏi miệng, Khâu Minh Thông như con nít khóc thét lên lên, vừa khóc vừa tỏ cáo: "Đau. . . . . Ô ô. . . . ."

Khâu Tiểu Ninh bị sợ đến tay chân luống cuống: "Ta...ta không phải cố ý. . . . ." Ai có thể nói cho nàng biết, tại sao ca ca uống rượu sẽ biến thành cái bộ dáng này? "Huynh. . . . . Huynh chớ khóc. . . . . Ta. . . . ."

Khâu Minh Thông cúi đầu, dùng môi chặn lại môi Khâu Tiểu Ninh, hần không muốn nghe những lời này của Ninh nhi. Khâu Tiểu Ninh tròn to mắt, đây là lần đầu tiên ca ca hôn môi của nàng, hoảng loạn không biết làm như thế nào là đúng. Mà Khâu Minh Thông nếm cánh môi mềm mại của Khâu Tiểu Ninh, giống như bị mê hoặc, chậm rãi cắn nát trên môi Khâu Tiểu Ninh. Theo thời gian, nút lại càng ngày càng dùng sức. Mà dần dần, loại hôn này đã không thỏa mãn được hần, vươn tay, chậm rãi tiến vào cổ áo Khâu Tiểu Ninh.

Mà Khâu Tiểu Ninh, bị hôn bá đạo như thế, làm cho toàn thân vô lực.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32

Chương 32:

Editor: Vũ Hương

Khâu Tiểu Ninh lấy lại tinh thần, dùng hết hơi sức toàn thân đẩy Khâu Minh Thông ra chạy như bay trở về phòng của mình, đóng cửa lại. Khâu Tiểu Ninh tựa vào cạnh cửa, thở từng ngụm từng ngụm, nàng không thể nhân lúc ca ca mơ hồ không rõ tình huống mà chấp thuận, ca ca tỉnh lại sẽ hận chết nàng. Nhưng ca ca trúng xuân dược, nên làm sao đây? Nàng nhớ trong phòng củi hình như có một thùng gỗ lớn. Cảm thấy nóng, dùng nước lạnh chắc là có thể bớt!

Mở cửa, lấy tốc độ nhanh nhất vọt tới phòng chứa củi, lại dùng tất cả tốc độ nhanh nhất khiêng hơn nửa thùng nước lạnh, may mắn là phòng bếp và phòng chứa củi cách nhau không xa nếu không nàng chắc chắn một chết đi được. Nhìn nước lạnh lèo, Khâu Tiểu Ninh âm thầm cầu nguyện, hi vọng nước này có thể giải được được tính của xuân dược, nếu không nàng cũng không biết phải làm sao.

Đứng ở cửa phòng Khâu Minh Thông, Khâu Tiểu Ninh sờ sờ lồng ngực đang đập như muốn nổ tung, cổ lấy dũng khí đi vào. Phòng ngoài không có ai, Khâu Tiểu Ninh có chút lo lắng sợ ca ca sẽ chạy ra ngoài, vội đi vào phòng trong. Đi tới thấy cảnh tượng bên giường, Khâu Tiểu Ninh bị sợ đến mức quay đầu sang chỗ khác, ca ca hẳn cứ nhiên không có mặc áo. Chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy, Khâu Tiểu Ninh bị sợ đến tay chân luống cuống, trong nhất thời cũng quên mất mình đang làm gì.

Mà Khâu Minh Thông nghe thấy được mùi hương trên người Khâu Tiểu Ninh, giống như bị hấp dẫn, một hơi kéo nàng qua đè ở dưới thân thể: "Ninh. . . . . Ninh nhi, ta thích nàng. . . . . Không cần, không được chạy đi. . . . ." Xuân dược làm cho hắn thật khổ sở, nhưng trong mơ hồ Khâu Minh Thông biết, thuốc giải chỉ có thể là nàng, nữ nhân khác hẳn sẽ không cần. Môi, rơi vào trên cổ trắng nõn như ngọc của Khâu Tiểu Ninh, nhẹ nhàng trêu chọc cắn mút.

Khâu Tiểu Ninh chỉ cảm thấy thân thể không phải là của mình, không còn nghe theo sai bảo của nàng. Lý trí mách bảo nàng, lúc này nên đẩy ca ca ra, không thể tiếp tục như vậy, nếu còn tiếp tục như vậy coi như ca ca không trách nàng, cô nương kia thì sao? Sẽ rất hận nàng! Nhưng mà, nếu như sau này không chiếm được ca ca, lần này không phải là cơ hội duy nhất sao? Khâu Tiểu Ninh suy nghĩ lung tung, đợi nàng lấy lại tinh thần thì quần áo trên người đã bị thoát hết rồi, mặc cỡ vội vàng dùng tay ngăn trở: "Tử Hằng, không cần. . . . ."

"Ninh nhi. . . . ." Khâu Minh Thông không nói lời nào, chỉ cương cường nhìn Khâu Tiểu Ninh. Giờ khắc này Khâu Tiểu Ninh có chút hoài nghi, thật ra ca ca vẫn thanh tỉnh, Khâu Tiểu Ninh giống như mê muội ngồi dậy nhào vào ngực Khâu Minh Thông. Nhắm mắt lại, quyết định mặc kệ mọi thứ, trước thuận theo trái tim của mình. Nếu đã làm, mặc kệ kết quả như thế nào nàng cũng sẽ bình tĩnh tiếp nhận. Nàng đối với người

qua như thế nào, nàng cũng sẽ bình tâm tiếp nhận. Nàng đợi với người mình yêu đã nhẫn nại quá lâu, sẽ để lần này cho nàng một kết quả.

Đôi môi đỏ tươi, đến gần Khâu Minh Thông. Khâu Minh thông ngẩn ra, đổi khách thành chủ, đưa đầu lưỡi vào trong miệng Khâu Tiểu Ninh, chậm rãi trêu chọc chơi đùa đầu lưỡi và môi của nàng.

Rượu đã giải, nhưng Khâu Minh Thông cảm thấy hiệu quả của xuân dược so với hần nghĩ còn mạnh hơn, ngọn lửa trong lòng như ánh mặt trời cực nóng thiêu hần nóng đến không chịu nổi. Nhưng hần cũng không mất đi toàn bộ lý trí, hần biết người dưới thân là Ninh nhi, hần không thể thô lỗ hù dọa nàng. Ngay sau đó lại ôm nàng vào lòng thật chặt, hần sợ mình đang nằm mơ. Cho dù giấc mộng này có thật hay không, hần biết hần làm chuyện này với Ninh nhi là không đúng, uống phí hần đọc nhiều sách thánh hiền như vậy, nhưng hần biết hần và Ninh nhi phải có đột phá, hần nghĩ nhất định phải làm như vậy. Hần muốn cùng Ninh nhi ở chung một chỗ, để nàng làm thê tử của hần, mà không phải chỉ là muội muội.

"Tử Hằng. . . . ." hai mắt của Khâu Tiểu Ninh như chứa nước nhìn Khâu Minh Thông, nàng rất hồi hộp.

"Ninh nhi không sợ. . . . . Ta sẽ nhẹ nhàng. . . . ." Nhìn bộ dạng của Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông chỉ cảm thấy hần không thể khống chế được dục vọng đang mãnh liệt trong cơ thể. Lưỡi, không ngừng khuấy động trong miệng Khâu Tiểu Ninh.

Khâu Tiểu Ninh cảm giác tay của Khâu Minh Thông phủ lên hai mắt của nàng, cả người bị hần ôm trọn vào trong lòng. Tâm của Khâu Tiểu Ninh cũng sắp nhảy ra ngoài, ngay cả hít thở cũng không dám dùng sức, chỉ có thể dùng lực ôm Khâu Minh Thông.

Bàn tay ấm áp rời khỏi mắt của nàng, có chút do dự chậm rãi tiến đến gần hai đỉnh đồi mềm mại của Khâu Tiểu Ninh. Giờ khắc này Khâu Minh Thông thật lo lắng, không biết Ninh nhi có trách hần hay không? Mặc kệ, hần không tin cõi đời này có ai đối với Ninh nhi tốt hơn hần. Sau này hần sẽ không nạp thiếp, ngay cả thi đậu Trạng Nguyên có công chúa coi trọng, hần cũng sẽ quyết tâm không dao động.

Cảm thấy Khâu Minh Thông lưỡng lự, Khâu Tiểu Ninh mở mắt ra. Lệ, từ từ trượt khỏi hốc mắt, lưu lại một đường nước mắt ẩm ướt. Lập tức, Khâu Minh Thông liếm khô nước mắt trên mặt Khâu Tiểu Ninh, đè xuống dục vọng sắp thiêu cháy hần, hỏi "Ninh nhi, nếu như không nguyện ý, bây giờ nàng có thể đi." Hần đúng là vẫn còn sợ Ninh nhi hận hần.

Khâu Tiểu Ninh không nói gì, chỉ là tay đang ôm Khâu Minh Thông thoáng dùng sức một chút.

Như vậy, Khâu Minh Thông còn có cái gì không hiểu, buông xuống mọi lo lắng, cảnh xuân tràn đầy trong phòng.

Khâu Tiểu Ninh mở mắt ra, cảm thấy trên người đau nhức, thản nhiên nở ra nụ cười. Lấy ra tay của Khâu Minh Thông

đang ôm nàng, ngồi dậy mặc xong y phục của mình, đứng dậy thấy Khâu Minh Thông còn ngái say, nhẹ nhàng ở

lên má hấn hạ xuống một nụ hôn rồi khỏi phòng của Khâu Minh Thông giống như chạy trốn. Nàng thừa nhận, nàng nhát gan, nàng không biết ca ca tình lại sẽ nhìn nàng như thế nào. Trở về phòng, nhanh chóng thu thập một tý, để lại tờ giấy, rất nhanh trở về Hàn phi.

Khâu Tiểu Ninh rời đi đại khái được nửa canh giờ, Khâu Minh Thông mới từ từ tỉnh lại. Xoa xoa một bên trán đau nhức, nhìn quanh một lượt, chợt nhớ tới một chuyện. Vén chăn lên, ngây dại, thì ra là mới vừa rồi tất cả đều là thật, như vậy Ninh nhi đâu? Đi nơi nào? Khâu Minh Thông vội đứng lên mặc quần áo tít tể, quay đầu lại thấy trên giường lưu lại vết máu, cẩn thận xếp lại, để vào trong tủ.

Ngồi xuống, tâm Khâu Minh Thông có chút loạn, lúc này hấn nên tìm Ninh nhi nói chuyện trước hay tìm cha nói chuyện trước. Đối với chuyện đã làm với Ninh nhi, hấn biết rất vô sỉ, nhưng hấn nữa điểm cũng không hối hận. Ninh nhi đã là của hấn, người khác không thể thay đổi được.

Khâu Minh Thông nghiêm túc suy nghĩ, vẫn là quyết định tìm cha nói chuyện trước sau đó lại đi tìm Ninh nhi, lúc này Ninh nhi có lẽ không muốn nhìn thấy hấn.

Buổi tối, Khâu Minh Thông mời Khâu Khải Chính vào trong phòng, đóng cửa lại cầm một cái quỳ xuống đất: "Cha, nhi tít bất hiếu, nhi tít đối với Ninh nhi này sinh tình cảm hèn hạ. Hơn nữa, hơn nữa còn. . . . ." Câu nói kế tiếp Khâu Minh Thông không dám nói, không biết cha có thể vác đao chém hấn hay không. Hơn nữa sau khi nói với cha, không biết ông có nói chuyện này với

nương hay không, nếu nương biết, sợ là thành kiến của bà đối với Ninh nhi càng sâu hơn.

"Người nói cái gì?" thật ra thì Khâu Khải Chính đã sớm nhìn ra một ít manh mối, chỉ là vào lúc này vẫn phải giả bộ khiếp sợ. Phải cho tiểu tì này chút giáo huấn, ngộ nhờ Ninh nhi là nữ nhi ruột thịt của ông, bọn họ làm thế nào?

"Cha ta."

"Tiểu tì thúi, người có biết Ninh nhi là muội muội của người hay không?"

"Nhi tì biết, nhi tì còn biết Ninh nhi không phải là nữ nhi ruột của cha." Nếu như Ninh nhi là thân muội muội của hắn, hắn làm sao dám đối với nàng làm ra loại chuyện đó, hắn không sợ bị trừng phạt thì hắn cũng không muốn để Ninh nhi chịu khổ cùng hắn.

"Lúc nào thì biết?" Khâu Khải Chính thở phào nhẹ nhõm, cũng may, nhi tì vẫn bình thường, nếu không hắn thật sự lo lắng.

"Chín tuổi."

Khâu Khải Chính gật gật đầu, một lát sau mới lên tiếng:

"Thông nhi, con thật sự là con trai ruột của cha, nhưng ở trong lòng cha Ninh nhi và con đều giống nhau. Cha sẽ không vì thành toàn cho con mà dùng công ơn nuôi dưỡng tới làm khó Ninh nhi, chuyện của con và nàng bản thân các con tự nhìn rồi làm, nhưng tất cả những việc này phải được Ninh nhi nguyện ý. Còn khác, nếu như các con thật sự ở cùng nhau, đừng lo lắng, chỗ nương con cha sẽ nói

với bà. Chỉ là Thông nhi, trên con đường này đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều người nói xấu, con phải chuẩn bị tâm lý." Ninh nhi có thể làm con dâu của ông ông cũng rất vui, mặc dù không có quan hệ cha con, nhưng Ninh nhi có thể thành con dâu của ông.

"Nhi tìt liết, cha người cứ thoải mái đi!" Những thứ này, lúc này hẳn đã nghĩ tới.

"Ừ, vậy chính con tự nhìn rồi làm đi!" Khâu Khải Chính gật đầu, đứng lên rời khỏi phòng Khâu Minh Thông. Thông nhi vẫn là một hài tìt thông minh, chính nó muốn cái gì nó hẳn rất rõ ràng. Nếu như nó yêu Ninh nhi, Ninh nhi cũng thương nó, hai người tất nhiên là người hạnh phúc nhất. Về phần đến lúc bọn họ muốn thành thân, hàng xóm muốn nói ba thuyết bốn ông cũng không quan tâm, hi vọng hai đứa bé cũng phải như vậy! Ở trong lòng hơi cảm thấy thương cảm, bọn nhỏ trưởng thành, người làm cha như ông cũng không cần biết cái gì, chỉ có thể để cho bọn họ tự cầu nhiều phúc.

"Cha, cảm ơn người." Khâu Minh Thông hướng về phía phụ thân hơi khom người, trong lòng hơi âm thầm nói cảm ơn với hắn. Có một người cha như ông, là phúc khí đời trước Khâu Minh Thông hẳn đã tu luyện.

Mà Khâu Tiểu Ninh trở lại Hàn phủ thì đóng cửa lại nhốt mình ở trong phòng, ngay cả Hàn Thiếu Khanh gõ cửa hồi lâu cũng không trả lời. Nằm ở trên giường, tay đặt trên môi của mình, mặt hồng như ánh lửa, nàng mới không hi vọng người khác thấy bộ dáng bây giờ của nàng đâu. Nàng và ca ca thật sự đã làm, đây là chuyện nàng nghĩ cũng không dám nghĩ, vào lúc này ca ca chắc đã tỉnh dậy! Nếu nó phát hiện với bà hay không? Đó là chuyện

roi! Đan có phải nên cái gì này không! Có việc người nằm dưới hẳn là nàng hay không? Hẳn nói thích là say rượu nói thật, hãy là rượu vào rồi nói lung tung?

Khâu Tiểu Ninh cúi đầu vào gối, xong rồi, lần này nàng không biết làm sao đối mặt với ca ca. Trải qua chuyện lúc này, ca ca có thể cảm thấy nàng là một cô nương tùy tiện hay không? Khâu Tiểu Ninh cảm giác đầu của mình cũng sắp nổ rồi, cũng không nghĩ ra được cái gì.

"Tiểu Ninh, người nếu không mở cửa ta sẽ kêu người phá cửa." Hai tay Hàn Thiếu Khanh chống nạnh đứng ở ngoài cửa phòng Khâu Tiểu Ninh, rất có khí thế muốn kêu người phá cửa.

Khâu Tiểu Ninh bất đắc dĩ, chỉ đành phải ngẩng đầu đi mở cửa cho nàng: "Hàn Thiếu Khanh, người là nữ thổ phi, ta muốn yên tĩnh một chút cũng không được sao?"

"Ta là sợ người tự. . . . . Ca. . . . . Khâu Tiểu Ninh người bị bao nhiêu con muỗi cắn. . . . . Miệng sao lại sưng thành như vậy rồi hả?" Hàn Thiếu Khanh thấy vết hôn trên môi và trên cổ Khâu Tiểu Ninh làm sao lại không hiểu? Cố ý nói mấy lời làm Khâu Tiểu Ninh xấu hổ.

Một tay vội kéo Hàn Thiếu Khanh vào trong phòng đóng cửa lại: "Thiếu Khanh, người đừng cười ta." Khâu Tiểu Ninh cúi đầu, hi vọng Hàn Thiếu Khanh đừng hỏi những chuyện làm cho người ta xấu hổ này.

"Không cười người không cười người, không phải bảo người về nhà nahi nahi sao? Thế nào làm mình thành ra

như vậy chứ? Nhìn người cảnh xuân đầy mặt, người đã là người của ca ca người đi! Bằng không người đã sớm khóc, làm sao còn có thể đỏ mặt như vậy. Ta nói các người, tiến triển thật nhanh!" Mấy ngày trước tiểu Ninh còn mặt mày ỉ dột đó, không nghĩ tới thành như vậy đã tốt rồi, không biết tiến hành đến một bước cuối cùng chưa? Trên mặt Hàn Thiếu Khanh cũng viết lên hai chữ bất quá.

"Hàn Thiếu Khanh, người thật là, loại chuyện như vậy người cũng trông nom. Bộ dạng này của người, để người thấy thì có người nam nhân nào dám cười người." Khâu Tiểu Ninh hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, tính tình này của Thiếu Khanh thật là, càng ngày càng. .

. . . .

"Quán nó làm gì, dù sao tương lai cũng phải vào cung, quan tâm nhiều như vậy làm cái gì?" Nói đến vào cung, cảm xúc của Hàn Thiếu Khanh có chút xuống thấp. Một Hàn phải còn tranh giành như vậy, hoàng cung này còn không biết sẽ như thế nào.

"Đừng lo lắng." Khâu Tiểu Ninh vốn là muốn an ủi Hàn Thiếu Khanh nói Hoàng thượng sẽ không tuyển tú, nhưng rất nhiều việc không giống với kiếp trước, Hoàng đế có thể tuyển tú hay không nàng cũng không dám khẳng định. Chỉ là nàng nhớ, năm Hoàng thượng mười tám tuổi có ban xuống một đạo thánh chỉ, khi đó Thiếu Khanh mười bảy tuổi, cũng không xem là quá lớn hẳn sẽ không có chuyện gì.

Chương 33

Chương 33:

Editor: Vũ Hương

Đêm khuya yên tĩnh, Khâu Tiểu Ninh một chút buồn ngủ cũng không có, đứng ở bên cửa sổ, nhìn các ngôi sao sáng trên bầu trời. Trên mặt có vẻ cô đơn, lúc này ca ca đang làm gì? Có thể bị việc ban ngày dọa sợ hay không, hắn có nhớ hắn bị trúng xuân dược như thế nào không? Hắn sẽ không trách nàng chứ? Hi vọng ca ca không nhớ rõ người cùng hắn thân mật là nàng, nếu không ca ca nhất định sẽ hoảng sợ, trong lòng hắn nhất định chỉ xem nàng như muối muội ruột. Cũng là nàng không tốt, không nên vì một câu nói thích của ca ca làm cho tâm trí rối bời.

Mà Khâu gia, Khâu Minh Thông cũng đang nhìn các ngôi sao trên trời, hắn luôn luôn thông minh lại không biết khi mình gặp Ninh nhi thì nên nói những gì với nàng? Ninh nhi vẫn chưa biết bọn họ không có quan hệ máu mủ, Ninh nhi có thể bị dọa sợ hay không? Ngày mai gặp Ninh nhi trước tiên nên nói với nàng về thân thế của nàng, hay là trước nói xin lỗi với nàng? Thật xin lỗi, cũng không thể nói, nếu không Ninh nhi sẽ càng đau lòng hơn! Vậy gặp nàng phải nói gì trước? Khâu Minh Thông phiền nửa ngày cũng không nghĩ ra.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, Khâu Minh Thông đi tới Hàn phủ, tuy hắn là thư đồng nhưng viện Hàn Thiếu Khanh ở hắn cũng không thể tùy tiện đi vào. Đến cửa lớn của Sướng Tâm viện, rồi tìm tiểu nha hoàn, nhờ nàng đi truyền lời cho Khâu Tiểu Ninh, nói nàng ra ngoài.

Tiểu nha hoàn dĩ nhiên biết Khâu Minh Thông, đỏ mặt gật đầu một cái, người lại đi vào.

Không bao lâu, Khâu Tiểu Ninh đã ra ngoài, cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt của Khâu Minh Thông. Mà Khâu Minh Thông thấy Khâu Tiểu Ninh ra ngoài, đè nén kích động muốn xông lên trước ôm nàng vào lòng, hơi cười một cái rồi nói: "Ninh nhi, chúng ta đi Vong Ưu đình được không."

Khâu Tiểu Ninh gật đầu, vẫn không có lên tiếng. Vong Ưu đình đúng là một chỗ để nói chuyện tốt, bởi vì chỗ kia có rất ít người dám đi, nghe mấy người lớn tuổi trong phủ nói, đây từng là chỗ ở của thiếp thất đã qua đời mà Lão Thái Gia sủng ái nhất. Từ sau khi người thiếp đó chết, nghe nói nơi này có quỷ trừ Lão Thái Gia không ai dám đến, hiện tại Lão Thái Gia qua đời, chỗ kia cũng không có người.

Hai người đi tới trước đình trong sân, không ngờ nhìn thấy một người.

"Thiếu Khanh, sao ngươi lại ở trong này?" Nhìn thấy nàng ở chỗ này Khâu Tiểu Ninh có chút ngoài ý muốn, trong đầu lóe lên một khả năng.

"A. . . . . Các người sao lại tới đây?" Hàn Thiếu Khanh đầu tiên là sợ hết hồn, nhưng rất mau đã phản ứng lại, che đậy biểu tình trên mặt.

"Tiểu thư, quấy rầy, mang Ninh nhi tới đây là có ít chuyện muốn nói riêng với muội ấy." Khâu Minh Thông nhìn Hàn Thiếu Khanh, ánh mắt

bình tĩnh không dao động, không bị vẻ đẹp của nàng mê hoặc cũng không có vẻ tự ti bởi thân phận thư đồng.

Hàn Thiếu Khanh gật đầu một cái: "Vậy các người tán gẫu, ta về Sướng Tâm viện trước." Nhìn bộ dạng ngày hôm qua của tiểu Ninh, giữa nàng và Khâu Minh Thông nhất định là xảy ra chuyện gì, có thể giải quyết là chuyện tốt. Tiểu Ninh cùng Khâu Minh Thông được ở cùng một chỗ, ở chung một chỗ tiểu Ninh sẽ rời đi Hàn phủ, nàng có thể bắt đầu báo thù. Nàng không chờ được đến khi vào cung, nàng không muốn làm thiệp cho người ta, dù là thiệp của Hoàng thượng cũng giống như nhau. Kiếp trước làm thiệp, là cảm động tấm lòng của người nọ đối với nàng, nhưng sự thật chứng minh những thứ này so với quyền lợi đều là vô dụng.

Hàn Thiếu Khanh rời đi được một lát rồi, hai người cũng không có mở miệng. Có lẽ là không có thói quen trầm mặc như vậy, hai người đồng thời lên tiếng nói: "Người. . . . ." "Người nói trước đi. . . . ." Sau khi liên tục hai lần cùng nói, nhìn nhau một chút, hai người cùng cười một tiếng. Khâu Minh Thông lẳng lẳng nhìn Khâu Tiểu Ninh, mở miệng nói: "Ninh nhi, muội hãy nghe huynh nói, mặc dù huynh biết chuyện này sau khi muội biết nhất định sẽ khổ sở, nhưng chuyện đến một bước này huynh cũng chỉ có thể nói với muội. Ninh nhi, muội không phải là nữ nhi ruột của cha nương, muội muội của huynh mười mấy năm trước đã chết."

Nghe vậy, đầu của Khâu Tiểu Ninh trống rỗng, không hiểu ca ca là làm sao biết được chuyện này. Khâu Minh Thông thấy nàng như vậy, cho là nàng bị lời nói của hắn dọa sợ, vội nhẹ nhàng lắc lắc bả vai của Khâu Tiểu Ninh kêu lên: "Ninh nhi. . . . . Ninh nhi. . . . ."

"Huynh làm sao biết?" Cha và nương chắc chắn sẽ không nói cho ca ca, như vậy chính hắn làm thế nào biết được?

"Muội, đã sớm biết?" Một câu nói của Khâu Tiểu Ninh, khiến Khâu Minh Thông lập tức bắt được trọng điểm.

Khâu Tiểu Ninh gật đầu, cười khổ nói: "Dĩ nhiên, nghĩ cũng có thể nghĩ tới. Nương tống cộng có bốn đứa bé, ba nhi tử, theo lý thuyết bà hắn là phải thích nữ nhi duy nhất là muội nhất, nhưng nương đối với muội huynh cũng biết. Mà nghe được một ít lúc cha nương nói chuyện, càng xác định được suy nghĩ trong lòng muội." Thật ra thì kiếp trước nàng đã có chút nghi ngờ thân thế của mình, chỉ là khi đó chính nàng cũng không có nghĩ đến thôi.

"Ninh nhi. . . . ." trong mắt Khâu Minh Thông xẹt qua một tia đau lòng, thì ra Ninh nhi đã sớm biết. Không nghĩ đến nàng sau khi biết rõ vẫn suy nghĩ vì mọi người trong nhà như thế, có chút, làm khó nàng rồi.

"Ca ca không cần đau lòng cho muội, muội sớm đã không đau lòng. Nào tước lại huynh... huynh làm sao biết?" Khâu

Tiểu Ninh cười thản nhiên, khi nhìn Khâu Minh Thông đã không còn chút xiu vẻ khổ sở nào.

"Cũng là không cần thận nghe được cha nương nói chuyện, chín tuổi huynh đã biết. Sợ muội đau lòng, huynh chưa bao giờ nghĩ đến sẽ nói cho muội, chỉ là hiện tại huynh không thể không nói. Ninh nhi. . . . . Muội. . . . ."

"Thì ra là người ở chỗ này à? Nghe tiểu nha hoàn nói người và tiểu Ninh cùng nhau đến đây, ta còn không tin đây. Minh Thông, ta đang có vài chuyện muốn thảo luận với người, người bây giờ có thời gian không?" Không biết Hàn Thiếu Quân xông ra từ đâu, lúc nói chuyện mặc dù nói với Khâu Minh Thông, nhưng ánh mắt lại nhìn Khâu Tiểu Ninh.

"Ta không. . . . ." Đối với Hàn Thiếu Quân đột nhiên chạy đến làm loạn kế hoạch, Khâu Minh Thông chỉ mong sao hắn ta mau rời khỏi đây.

Ài ngờ hắn vẫn chưa nói hết câu, Khâu Tiểu Ninh đã nói trước hắn: "Nếu thiếu gia và ca ca có chuyện, Ninh nhi xin cáo lui trước." Chỉ cần ca ca còn chưa đỗ Trạng Nguyên thì không thể đắc tội Hàn Thiếu Quân, từ nhỏ lớn lên ở Hàn phủ nàng đã hiểu rõ Hàn Thiếu Quân. Mặt ngoài là một công tử khiêm tốn, kì thực lại ích kỷ nhỏ mọn, giống như kiếp trước ca ca không làm việc cho hắn, ngay cả khi nàng chết hắn cũng muốn hãm hại ca ca. Chỉ là nàng phải cảm tạ hắn, nếu không nàng sẽ không lần nữa dấy lên hi vọng, nhưng mà không biết kiếp trước sau khi nàng mất, ca ca có thi đậu Trạng Nguyên như mong muốn của huynh ấy hay không? Chỉ là, mặc kệ kiếp trước như thế nào, kiếp này nàng nhất định phải thành

toàn tâm nguyện của cả hai.

Khâu Tiểu Minh cũng đã nói như vậy, Khâu Minh Thông còn có thể nói thêm cái gì? Chỉ đành phải nhìn nàng xoay người rời đi. Mà chuyện hân quyết định, chỉ có thể đổi ngày thôi.

Khâu gia, Viên thị hào hứng nói với Khâu Khải Chính: "Lão gia, hôm nay chúng ta không buồn bán, ta phải ra ngoài một chuyến, nhìn nàng dâu cho Thông nhi của chúng ta." Gia đình nhà gái chủ động mời cha nương nhà trai đến nhà thăm, việc này rất có thể diễn đó!

"Không cho phép đi." Khâu Khải Chính nghĩ cũng không cần nghĩ, đã lên tiếng nói.

"Tại sao không cho phép đi, ông không phải biết, đây chính là khuê nữ của Lưu viên ngoại, chỉ cần Thông nhi của chúng ta cưới nàng sau này cái gì cũng không phải lo lắng." Không ít người đã đề cập đến, nhưng cũng chỉ có những nhà giàu như vậy mới có thể để cho bà hài lòng.

"Ta nói, không cho phép đi, hôn sự của bọn nhỏ để cho bọn họ tự làm chủ, không cho phép bà nhúng tay."

"Tại sao không thể đi? Ông nói để cho bọn họ tự mình làm chủ cái gì chứ, từ xưa lệnh của cha nương lời của mối mai, làm gì đến phiên bọn họ làm chủ." Thông nhi cũng đã hai mươi, nếu vẫn không kết hôn, lúc nào bà mới được ấm tôn tì? Hơn nữa Thông nhi của bà thông minh như vậy, bà sẽ không cho hân cưới mấy cô nương nhà nghèo, sau này Thông nhi đỗ Trạng Nguyên những cô gái này càng không xứng với con trai của bà.

"Cái này là phải nhớ cho rõ, nếu cái này cũng không hiểu, thì xuất giá tòng phu là phải nhớ rõ! Đừng để ta lặp lại lời nói vừa rồi lần thứ ba, còn là nữa lúc này gấp làm gì? Sang năm Thông nhi phải tham gia khoa cử, đến lúc đó đồ Trạng Nguyên nói không chừng còn có thể lấy nữ nhi nhà quan, lúc này là tìm nữ nhi của thương nhân cho hấn, ngược lại sẽ làm mất mặt của Thông nhi." Khâu Khải Chính nói mấy lời này, hoàn toàn là muốn là ngừng việc tìm nàng dâu cho Khâu Minh Thông.

Lần này, Viên thị không nói, bởi vì bà cảm thấy Khâu Khải Chính nói có lý.

La gia, La Tiểu Lệ đương hai ngày, cuối cùng thai cũng ổn. Âm thầm căn rằng nhớ lời chuyện ngày đó, không biết sau khi nàng rời khỏi có xảy ra chuyện gì không? Rồi cuộc Khâu Minh Thông làm thế nào để giải được tính của xuân được. Kế hoạch thất bại, tiếp theo nàng nên làm gì? Lần trước chưa thành công, nàng chắc chắn là không đến gần Khâu Minh Thông được rồi. Tính toán cẩn thận, dành tính đến trên người Khâu Minh Trí.

Mặc dù Khâu Minh Trí lớn lên không bằng Khâu Minh Thông, cũng không phải là người đọc sách, nhưng Khâu gia đã có một người giỏi văn một người giỏi võ, cửa hàng bánh bao này nhất định là do Khâu Minh Trí thừa kế. Chỉ cần tiền bạc của cửa hàng bánh bao cũng đủ cho nàng không lo ăn mặc rồi, so với gà cho Cầu tít bán thịt heo sẽ tốt hơn. Nghĩ như vậy, La Tiểu Lệ lại nổi lên chủ ý, hiện tại phải làm thế nào để có thể đến gần Khâu Minh Trí và đưa hấn lên giường đây?

Cẩn thận suy nghĩ lại, ngày đó nàng chỉ nói đưa rượu và thức ăn giùm Khâu Tiểu Ninh, đưa xong thì làm bộ như rời đi. Lúc vào lại phòng Khâu Minh Thông, thì hẳn đã không còn tinh táo nữa, chắc là sẽ không nhớ được chuyện xảy ra ngày hôm đó? Chỉ cần nàng làm bộ như không biết gì đến Khâu gia, hẳn sẽ không có chuyện gì. Cứ như vậy đi! Dù sao cũng ngựa chết thành ngựa sống, nàng sẽ không phải gả cho tên thô bỉ lỗ mãng như Cầu tì.

Đa mặt La Tiểu Lệ quả thật quá dày, vừa mới nghĩ như vậy đã không kịp chờ đợi đi tới cửa lớn Khâu gia. Vào lúc này đã gần tối, Khâu gia đã dọn quán đóng cửa, ra mở cửa chính là Viên thị, vừa thấy La Tiểu Lệ thì đã không vui: "Người đến nhà chúng ta làm gì?" Nếu không phải là nhìn ở mặt mũi của Trí nhi, là căn bản không muốn cho nữ nhân này bước vào nhà bọn họ một bước. Thứ gì, một đôi mắt không làm gì cứ nhìn chằm chằm vào nam nhân, đây là chuyện phụ nữ đẳng hoàng có thể làm sao?

"Khâu thâm là ngài sao, ta làm ít quế hoa cao, đặc biệt mang đến cho mọi người ném thử." La Tiểu Lệ có chút lầy lòng nói, ở trong lòng lại thầm mắng Viên thị, thầm nói: chờ ta gả vào, xem ta thu thập người như thế nào. Không thể không nói, La Tiểu Lệ là một người có trí tưởng tượng phong phú tới cực điểm, người này còn chưa nhất định có thể gả vào Khâu gia đâu, đã suy nghĩ đến chuyện lâu dài như vậy.

Nhìn cái rổ trong tay nàng, Viên thị mới dời người qua chỗ khác: "Người vào đi!" Thôi, nữ nhân này dù không tốt cũng không ngăn được Trí nhi thích, cùng lắm thì đợi nàng vào cửa rồi đuổi nàng, thật tốt là được. Chỉ là điều

nàng của cha, và nàng đã mang nhũn rơi ra ngoài. Cha ta, đến
khiến trước tiên phải là nàng thật lòng đối với Trí nhi, nếu
không nàng đừng nghĩ đến việc vào cửa Khâu gia.

"Cám ơn Khâu thẩm, không biết Minh Trí có ở nhà
không?" La Tiểu Lệ cũng không quên mục đích nàng
tới.

"Có." Lại nhìn thoáng qua La Tiểu Lệ, Viên thị làm
thế nào cũng không có được cảm giác tốt với nàng, cho nên
nên cũng không muốn nói thêm lời gì với nàng, đáp một
tiếng rồi để La Tiểu Lệ vào cửa.

La Tiểu Lệ cười nhạt, Khâu Minh Trí có nhà là tốt,
đối phó với Khâu Minh Trí ngu xuẩn này, căn bản
không cần xuân được, chỉ cần nàng quyến rũ một chút hấn
sẽ ngoan ngoãn leo lên giường của nàng. Đối phó với
Khâu Minh Trí, La Tiểu Lệ rất có tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Theo Viên thị vào nhà chính, Viên thị không để ý đến nàng ta vội đi làm việc của mình. La Tiểu Lệ để quế hoa cao nàng ta mua được lên bàn, nói với
Khâu Khải Chính: "Khâu thúc, hôm nay thúc cũng ở nhà sao! Vừa khéo, tiểu Lệ mới làm ít quế hoa cao thúc ném thử một chút xem có ngon không?"

"Ừ, phí tâm." Khâu Khải Chính hơi gật đầu, cũng không nhiều lời, đối với La Tiểu Lệ ông cũng không thích. Ông cảm thấy ngũ quan của La Tiểu Lệ có
vẻ cay nghiệt còn chưa nói, ánh mắt cũng không ngay thẳng.

"Lệ nhi, lúc này sao muội lại tới đây? Một mình muội đi giờ này rất nguy hiểm! Đợi lát nữa ta đưa muội về!" Khâu Minh Trí vội chạy đến trước mặt La
Tiểu Lệ biểu đạt lo lắng của mình, mặc dù Lệ nhi tới nhà không phải là tìm Ninh nhi thì chính là tìm đại ca, không có biểu cảm tốt đẹp với hấn nhưng hấn
vẫn không bỏ được nàng.

"Vậy làm sao được? Huynh không phải còn bận rộn sao?" Ngắc đầu, mắt thẳng tắp nhìn về phía Khâu Minh Trí, nhìn một chút lại giả bộ xấu hổ cúi
đầu. Thấy nàng như vậy, toàn bộ tâm Khâu Minh Trí đều cảm thấy rối loạn, lắc đầu một cái: "Không có việc gì, dĩ nhiên không có việc gì." Vào lúc này,
cho dù có rất nhiều việc hấn cũng để qua một bên.

"Nhị đệ, đợi lát nữa để ta đưa La cô nương về!" Nữ nhân này, thật sự xem người của Khâu gia là kẻ ngu, xuân được hôm đó nhất định là nàng ta bỏ.
Mặc dù hấn không biết nàng tại sao lại bỏ thuốc hấn, nhưng lúc này thấy nàng quyến rũ nhị đệ như vậy, cũng hiểu được một ít. Mục đích nàng ta làm như
vậy, tuyệt đối không đơn thuần, theo như tâm tư của nhị đệ đối với nàng ta ý định này rất có thể đạt được như mong muốn của nàng ta. Hấn cũng không
muốn Khâu gia, có một nàng dâu không tuân thủ nữ tắc như vậy, càng không muốn hại cả đời của nhị đệ.

"Ca. . . ." Khâu Minh Trí bất mãn kêu một tiếng, mà La Tiểu Lệ lại bị dọa cho mặt trắng bệch, Khâu Minh Thông vào lúc này không phải nên ở trong

phòng học bài sao? Sao lại chạy đến đây? Hấn còn nói đưa nằng về La gia là muốn làm gì? Chẳng lẽ hấn nhớ được chuyện ngày hôm đó?

“Được rồi, Minh Trí, con đi giúp nương con băm thịt heo, người thì để đại ca con đưa về.” Hôm nay La Tiểu Lệ quả thật rất khác thường, bình thường đối với Trí nhi cũng không có vẻ mặt ôn hoà như vậy.

“Không . . . . Không cần, tự ta có thể đi về.” Nếu như hai ngày trước, được Khâu Minh Thông đưa về La Tiểu Lệ khẳng định sẽ rất vui mừng, nhưng vào lúc này nằng ta sợ Khâu Minh Thông sẽ bóp chết nằng ta. Nhớ tới ngày đó đáng về của Khâu Minh Thông sau khi uống rượu, cho đến bây giờ lòng của La Tiểu Lệ vẫn còn sợ hãi, nhìn như một đứa trẻ hồn nhiên, nhưng lúc ra tay lại nặng như thế.

“Người muốn làm gì, nhà các người không thể tới nhà ta náo loạn?” Khâu Minh Thông cau mày, không vui nhìn La Tiểu Lệ.

“Vậy bây giờ chúng ta đi luôn! Lúc này nương của ta chắc cũng đang chờ ta rồi.” Thấy Khâu Minh Thông có vẻ không vui, La Tiểu Lệ cũng không dám từ chối nữa, nằng sợ Khâu Minh Thông tiết lộ chuyện nằng làm ra ngoài.

Dọc theo đường đi, Khâu Minh Thông cũng không nói gì, lúc đến cửa La gia La Tiểu Lệ mới vừa thở phào một cái. Khâu Minh Thông lại nói: “La Tiểu Lệ, chuyện ngày đó người đừng nghĩ là ta không biết gì. Chỉ là người yên tâm ta sẽ không nói với người khác, nhưng mà người nhớ, cách xa nhà của ta ra đặc biệt là nhị đệ của ta. Chỉ cần người dám dờ dờ gì ở trên người hấn, ta sẽ có biện pháp làm cho người không thể sống được ở đây. Hấn không đuổi tận giết tuyệt La Tiểu Lệ, là vì thuốc của nằng ta giúp quan hệ giữa hấn và Ninh nhi tiến triển một bước dài.

“Ta...ta không hiểu người đang nói gì?” La Tiểu Lệ cố giả bộ trấn định, cho rằng Khâu Minh Thông cố ý nói chuyện để gạt nằng.

“Người có thể tiếp tục giả vờ ngốc nghếch, chỉ là người đừng khiêu chiến trình độ nhẫn nại của ta.” Nói xong, Khâu Minh Thông lạnh lùng nhìn La Tiểu Lệ, cái nhìn kia khiến sống lưng của La Tiểu Lệ lạnh run.

Qua mấy ngày sau La Tiểu Lệ bị bắt gian tại giường cùng với một nam tử cũng có chút của cải nhưng lại háo sắc thích đánh bạc, rất nhanh đã thành hôn, sau khi thành thân được tám tháng sinh được một nữ nhi và nói với mọi người là sinh non. Dĩ nhiên, những việc này đều là nói sau.

Hàn phủ, Khâu Tiểu Ninh ngoại trừ làm chuyện gì cũng không thể vui vẻ, còn luôn bị làm phiền. Nguyên nhân lại là, Hàn Thiếu Quân giống như uống nhầm thuốc ngày ngày chạy đến Sương Tâm viện, đến thăm Hàn Thiếu Khanh cũng chẳng có gì, vẫn có thể giải thích được. Nhưng nếu nói quái lạ thì là ở chỗ, hấn đến thăm Hàn Thiếu Khanh coi như xong, còn luôn muốn tiếp cận Khâu Tiểu Ninh. Những lúc này, Khâu Tiểu Ninh bị sợ đến cửa cũng không dám bước ra. Sợ mình vừa đi ra ngoài, tất cả sẽ tái diễn giống như kiếp trước.

Ngày hôm nay Hàn Thiếu Khanh cuối cùng nhìn ra có chút không đúng, đi vào phòng của Khâu Tiểu Ninh hỏi: “Ninh nhi, sao người vừa nhìn thấy Hàn Thiếu Quân lại tránh đi, giữa người và hấn sẽ không có chuyện gì chứ!” Ánh mắt của Hàn Thiếu Quân nhìn tiểu Ninh, đáng vẻ hình như cảm thấy rất hứng thú. Mà Khâu Tiểu Ninh nhìn thấy Hàn Thiếu Quân lại giống như chuột thấy mèo, bộ dáng rất sợ hãi.

“Không có. . . . .” Cho dù có đó cũng là chuyện của kiếp trước rồi, Khâu Tiểu Ninh suy nghĩ một chút hỏi: “Thiếu Khanh, ca ca của người và Khương tiểu thư đã định ngày thành thân chưa?” Bọn họ thành thân, thời gian đã chậm hơn so với kiếp trước.

Hàn Thiếu Khanh suy nghĩ một chút, lên tiếng trả lời: “Định rồi, hình như là tháng năm.”

“A, như vậy.” Chỉ cần Khương Ưu Toàn gả vào phủ thì nằng không cần phải tránh né như vậy nữa, đến lúc đó người nên tránh chính là Hàn Thiếu Quân. Nhớ kiếp trước lúc Khương Ưu Toàn mới vừa vào phủ, huyền não Hàn phủ đến long trời lở đất. Mỗi một nha hoàn bên cạnh Hàn Thiếu Quân đều bị Khương Ưu Toàn đối thành nha hoàn xấu xí, chớ nói chi là quan tâm đến việc của Hàn Thiếu Quân. Khi đó hai người huyền não không ngừng, nếu không phải Hàn Thiếu Quân can Hàn gia, đoán chừng hấn đã sớm hưu nằng ta. Sau đó, Khương Ưu Toàn bị lão phu nhân gọi đến nói chuyện hơn nửa ngày, lúc đi ra thu liễm rất nhiều. Hiện tại nằng biết Khương Ưu Toàn tại sao lại hận mình như vậy rồi, nằng ta yêu Hàn Thiếu Quân thật lòng, có chút đồng tình sự si tình của nằng ta, nhưng lại không thích cách làm việc không từ thủ đoạn của nằng ta.

“Đúng rồi, tiểu Ninh, người và ca ca người nói chuyện như thế nào rồi?” Mấy ngày nay nằng quá bận, còn chưa kịp hỏi chuyện này.

“Còn chưa có nói xong, lúc ấy ca ca của người xuất hiện.” Hiện tại Khâu Tiểu Ninh vẫn còn cảm thấy kỳ quái, tên kia sao lại xuất hiện ở đó.

“Không phải đâu! Chỉ là tiểu Ninh, người có nghĩ tới rồi khỏi Hàn phủ hay không, ta có thể giúp người, dù sao người cũng không có ký khế ước bán thân cho Hàn gia, muốn đi lúc nào cũng có thể đi.” Nằng làm chuyện gì, cũng không thể liên lụy tiểu Ninh, tiểu Ninh và nằng không giống nhau tiểu Ninh có người nhà, mà nằng chỉ có một mình.

“Người muốn làm gì? Người không chờ được sao?” Khâu Tiểu Ninh lập tức nghe ra ý tứ trong lời nói của Hàn Thiếu Khanh.

“Không muốn đợi thêm nữa, nữ nhân bên ngoài của Hàn Thêm cũng sắp dẫn hai đứa bé trở lại, đến lúc đó có Khương Ưu Toàn xảo trá nữ nhân kia lại muốn vào cửa, hơn nữa còn có lão bà kia. Hàn phủ sợ là sẽ không yên ổn, người cũng nên rời khỏi, Hàn phủ không phải chỗ người nên ở lại.” Nằng báo thù, không hề có tí liên quan gì với tiểu Ninh, cần gì lôi kéo tiểu Ninh vào trong khi kết quả nằng còn chưa biết.

“Không được, bây giờ người không thể làm như vậy, người hận Hàn phủ bao nhiêu, tại sao ngay cả đợi cũng không muốn đợi?” Trong tay Hàn Thiếu Khanh có không ít người, nhưng so với lão phu nhân, nằng vẫn còn quá non. Khâu Tiểu Ninh có chút nóng nảy, tiến lên kéo tay Hàn Thiếu Khanh, muốn tiếp tục khuyên nằng ấy.

Hàn Thiếu Khanh hất tay Khâu Tiểu Ninh ra, âm thanh mang theo chút lạnh lùng: “Thành, người không cần lo lắng việc của ta, chuyện của chính ta ta còn không biết sao? Có một số việc cần bản người không hiểu, không cần người nhiều chuyện.” Khâu Tiểu Ninh, rời khỏi Hàn phủ, thành thân với Khâu

Minh Thông, hạnh phúc vui vẻ qua một đời.

“Thiếu Khanh. . . . .” Thật lâu không thấy Hàn Thiếu Khanh như vậy rồi, Khâu Tiểu Ninh cũng không biết nên làm sao làm sao đây. Chỉ nói: “Thiếu Khanh, ít nhất để cho ta cùng ca ca của ta gỡ bỏ hiểu lầm đã được không?” Hiện tại cũng chỉ có thể dùng chiêu hoãn binh này thôi.

“Tùy người. . . . .” Lần đầu tiên, Hàn Thiếu Khanh rời khỏi phòng của Khâu Tiểu Ninh, mấy ngày sau cũng không bước vào một bước.

Mà Khâu Minh Thông dưới tình huống cố ý sắp xếp của Hàn Thiếu Khanh, rốt cuộc cũng gặp được Khâu Tiểu Ninh đang buồn rầu. “Ninh nhi, muội làm sao vậy? Không vui sao?” Ninh nhi không vui, có phải có liên quan đến chuyện ngày đó hắn nói hay không?

“Không có, ca ca sao huynh lại đến Sướng Tâm viện?” Sướng Tâm viện này, lão phu nhân trông coi rất nghiêm, bình thường ngoài chủ nhân không ai được vào, dĩ nhiên trừ Hàn Thiếu Quân ca ca của Thiếu Khanh.

“Hàn Thiếu Khanh cho người dẫn huynh vào, nói là để huynh dẫn muội về nhà. Ninh nhi, nếu không muội theo huynh về nhà đi! Chúng ta đi tìm cha nương, hai ta thành thân. Huynh sẽ đối tốt với muội cả đời, huynh...huynh thích. . . . . thích. . . . .” Câu nói kế tiếp, Khâu Minh Thông thử mấy lần vẫn không nói được.

Khâu Minh Thông chưa nói hết lời khiến Khâu Tiểu Ninh ngẩn ngơ, ca ca hắn là vì phụ trách nàng sao?”Ca ca, huynh không cần vì phụ trách mà làm như vậy, muội. . . . .”

“Không phải vậy, Ninh nhi, không phải là bởi vì phụ trách, huynh thích muội không liên quan đến việc phụ trách.” Dưới kích động, Khâu Minh Thông rốt cuộc nói ra tiếng lòng của mình.

Mở to mắt, kinh ngạc nhìn hắn: “Huynh. . . . . Huynh nói cái gì?” Thích nàng? Có thật không? Ca ca nói là sự thật sao? Vui mừng quá đổi xông lên đầu, đột nhiên nghe được lời này Khâu Tiểu Ninh hoảng sợ tay chân luống cuống.

“Đương nhiên là thật, nếu huynh nói láo, sẽ bị thiên lôi đánh.” Ôm Khâu Tiểu Ninh vào trong ngực, trên mặt Khâu Minh Thông tươi cười. Lại nghĩ tới mình nói thích nàng, nét mặt Ninh nhi vui sướng, đột nhiên cảm thấy tất cả trước mặt đều không thật. Hắn nói thích nàng, Ninh nhi nếu quả như thật thích Hàn Thiếu Quân nên chạy trốn mới đúng, làm sao có thể vui sướng? Chẳng lẽ, người Ninh nhi thích chính là hắn? Khoảng thời gian trước nói thích Hàn Thiếu Quân là hy vọng hắn ghen?

Nghĩ như vậy, Khâu Minh Thông ôm Khâu Tiểu Ninh chặt hơn chút nữa, nha đầu ngốc của hắn, làm chuyện gì cũng ngốc đến đáng yêu như thế, bảo hắn phải làm sao cho tốt.

Khâu Tiểu Ninh thuận theo tựa đầu vào vai Khâu Minh Thông, tâm giống như đột nhiên tìm được bến đỗ, chưa bao giờ an bình và yên tâm như vậy. Nếu như trên đời này còn có một người có thể để cho nàng hoàn toàn dựa vào như vậy, vậy thì người này ngoài Khâu Minh Thông thì không còn ai có thể.

Ngoài cửa, Hàn Thiếu Khanh thu tất cả vào đáy mắt, cười nhạt. Như vậy rất tốt, người có tình sẽ thành thân thuộc, mà nàng cũng có chuyện muốn hoàn thành của mình. Lui bước chân lại, rời khỏi trước phòng của Khâu Tiểu Ninh.

“Ninh nhi, cùng ta về nhà đi! Chúng ta rời khỏi Hàn phủ.”

“Không được, huynh phải làm cho nương đồng ý chúng ta thành thân, muội mới trở về, nếu không huynh cứ chờ đi!” Ca ca là bảo vật trong lòng nương nếu nàng trở về cùng ca ca, nương biết được chuyện này sẽ chỉ hận nàng, mà không trách ca ca, nàng biết như vậy có chút hèn hạ, nhưng nàng thật không muốn nương hận nàng. Hơn nữa trước khi chưa xác định được Thiếu Khanh có thể đối phó với Hàn lão phu nhân, nàng cũng không an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35

Sau khi Khâu Minh Thông đi, Khâu Tiểu Ninh ôm y phục đang làm cho Khâu Minh Thông, nét vui mừng trên mặt làm thế nào cũng không giấu diếm được. Đợi nhiều năm như vậy, nàng lấy được một kết quả rất tốt không phải sao. Kết quả này làm cho nàng quên hết tất cả những đau khổ vì phải chờ đợi, trong lòng chỉ có vô cùng vui mừng và hạnh phúc.

Hàn phủ, dưới chi thị của Hàn Thêm, cả phủ trên dưới đều ngập tràn sắc đỏ vui mừng. Hành động này, tất cả mọi người đều biết không thích hợp lắm, nhưng ở nhà này Hàn Thêm đã nói một thì không ai có thể nói hai, lời nói của người nào cũng không nghe lọt. Không thể không nói, nam nhân Hàn gia đều đa tình, nhưng mà đối tượng bọn họ si tình đều không phải là chính thất phu nhân của họ.

Hàn phu nhân ném tất cả mọi thứ trong phòng xuống đất, một phòng bừa bãi. Tại sao, bà mới là chính thất phu nhân, chỉ là một tiện nhân Hàn Thêm lại muốn lấy lễ như một chính thất rước nàng ta vào phủ, coi bà là gì. Hàn phu nhân muốn khóc, nhưng bà muốn khóc cũng khóc không được.

Hàn Thiếu Khanh bước qua đóng lộn xộn, đi tới bên cạnh Hàn phu nhân: “Nương, người đừng đau lòng.” Hàn phu nhân đau lòng, Hàn Thiếu Khanh biết. Nhưng mà việc Hàn Thêm nuôi dưỡng ngoại thất, cũng không có quan hệ gì lớn với nàng. Rõ ràng nhà mẹ đẻ không có thể lực, thủ đoạn làm việc của nương lại vô cùng ác liệt, rõ ràng ghen tị, lại muốn nhét nha hoàn vào phòng Hàn Thêm, chuyện đó còn chưa tính, nha hoàn có thai lại cho người làm sảy thai, còn hết lần này đến lần khác ngốc nghếch để cho Hàn Thêm bắt gặp. Cho nên nói, người đáng thương cũng có chỗ đáng hận.

“Khanh Nhi con nói số nương sao lại khổ như vậy, con nói về sau ba mẫu tử chúng ta phải làm thế nào? Thủ đoạn của tiện nhân kia như vậy, dụ dỗ cha con làm mọi việc vì nàng như vậy, nương. . . . . nương. . . . .” Bà hận Hàn Thêm, ban đầu dùng lời ngon tiếng ngọt cưới nàng vào cửa, nhưng bây giờ lại để cho bà chịu nhiều khổ sở như vậy. Bà dù sao cũng đã lớn tuổi không cần thiết, nhưng nhi tử và nữ nhi của bà sau này phải làm thế nào? Mặc kệ bọn họ là con chính thất hay không chính thất sao?

Vỗ nhẹ lưng của Hàn phu nhân, có chút cảm động đối với dụng ý của bà dành cho nhi tử và nữ nhi, mà mục đích hôm nay nàng tới cũng không phải là muốn nghe bà than khóc. Chờ Hàn phu nhân khóc thêm một lát, Hàn Thiếu Khanh mới lên tiếng nói: “Nương, bây giờ không phải lúc người khổ sở. Người suy nghĩ một chút, cha giống trống khua chiêng đón nữ nhân kia và đứa bé của nàng ta về phủ như vậy, nhưng mà bà nội cũng không có động tĩnh gì, người nói điều này có ý gì?” Hàn lão phu nhân lòng tham không đáy, nghĩ muốn thêm mấy người để làm con cò của bà ta mặc cho bà ta quyết định, cho nên chuyện đón ba người kia vào phủ bà ta mới không có hành động gì.

“Khanh Nhi, con nói là?” Hàn phu nhân mặc dù không phải rất thông minh, nhưng chuyện này bà vẫn có thể suy nghĩ ra.

“Nương, lúc này người đừng cãi nhau với cha, vui vẻ chấp nhận để ông ta đón nữ nhân kia vào cửa. Sau đó dùng ít tâm tư để cho nàng ta nghĩ đến bà nội, như vậy thì coi như nàng ta vào phủ cũng không còn tâm tư đối phó với người, đến lúc đó người có thể ra tay thu phục lại tâm tư của cha.” Hàn Thiếu Khanh nhàn nhạt nói mấy câu, khẽ nhún người rồi xoay người rời đi. Hi vọng Hàn phu nhân không có ngốc đến mức không hiểu những gì nàng nói, Hàn phu nhân gả vào Hàn phủ hai mươi mấy năm, trong Hàn phủ làm sao có thể không có thuộc hạ của bà, mọi việc để bà xử lý sẽ dễ dàng hơn nàng nhiều. Giống như tiêu Ninh đã nói nàng là một tiểu thư khuê các, ra mặt quá nhiều ngược lại không tốt.

Hàn phu nhân dùng sức nắm vải gấm trên bàn, cảm thấy có chút nhức nhối. Nhưng bà cũng biết, Hàn Thiếu Khanh nói đúng, nói về tâm cơ thì thật sự bà kém hơn nữ nhân kia, biện pháp tốt nhất là làm cho nàng ta và lão thái bà kia đấu với nhau. Bà cũng không tin, chờ Hàn lão phu nhân chán ghét nàng ta, hai đứa bé của nàng ta còn có thể so với Quân nhi và Khanh nhi sao. Xem ra, bà phải phái người tìm hiểu mọi việc của nữ nhân kia một chút.

Thời gian cứ như vậy qua hai ngày, đến ngày Hàn Thêm đón Tào Liên vào phủ. Hàn phu nhân nghe lời của Hàn Thiếu Khanh nói, chẳng những cho Tào Liên vào phủ còn tặng y phục xinh đẹp, ngày vào phủ hôm đó bà còn bảo tất cả người của Hàn phủ phải đến phòng khách nghênh đón. Việc này chẳng những vượt qua quy củ nên có, còn khiến Hàn Thêm kính trọng bà hơn.

Vui mừng, nữ nhân hán yêu mến được đón vào phủ với thể diện lớn như vậy, hẳn làm sao có thể không vui? Chỉ là hiện tại hẳn cũng không biết cả Hoàng thành lên lút truyền nhau, nói hẳn ái thiếp diệt thế, mà người ái thiếp diệt thế còn là thống lĩnh nội vệ bên cạnh hoàng thượng. Người bên cạnh hoàng thượng, tại sao có thể làm việc hồ đồ như thế, còn yêu thích sắc đẹp, đây không phải là dạy hư tiểu hoàng đế của bọn họ sao?

Lời đồn đãi của dân chúng, vốn là không có việc gì lớn. Nhưng trách thì trách ở chỗ, có một ám vệ có quan hệ khá tốt với hoàng thượng, sau khi báo cáo hết nhiệm vụ thì xem chuyện này như chuyện cười kể cho Hiên Viên Minh Nhật nghe. Hiên Viên Minh Nhật lắng lắng nghe xong, cũng không cười nữa, hơi gật đầu để ám vệ rời khỏi. Sau khi ám vệ rời khỏi đây, Hiên Viên Minh Nhật lấy từ ngăn nhỏ dưới bàn ngự án ra một quyển danh sách bách quan, ở phía sau tên Hàn Thêm nặng nề gạch một gạch. Hàn Thêm thích cái gì hẳn không xen vào cũng không muốn trông nom, hẳn không muốn quan tâm đến chuyện riêng tư của mỗi người ở hoàng triều Hiên Viên giống như quan tâm chuyện của Hoàng gia gia và cha. Chỉ là, Hàn gia thân là thống lĩnh nội vệ lại vì loại sự tình này mà bị dân chúng truyền là “Giai thoại” nói rõ người này không để thanh danh của hắn ở trong mắt, người như vậy, quả thật nên bị gạch một gạch.

Vào lúc này Hàn Thêm còn không biết mình bị tiểu Hoàng thượng cho một bút, đang vui mừng chờ nữ nhân yêu mến của hắn vào phủ. Hàn phu nhân ngồi bên cạnh Hàn Thêm, nhìn thấy vẻ mặt hiện tại của hắn, hẳn không thể hắt toàn bộ nước trà trên bàn lên khuôn mặt đang tươi cười kia. Nhưng mà bà nhìn được, bà sáng khoái thì hai đứa bé của bà sẽ phải chịu những ngày khó khăn, cho nên mặc dù bà thật sự rất khó chịu, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười.

Hàn Thiếu Khanh đang ngồi bên tay phải phía dưới hai người lạnh lùng nhìn Hàn Thêm, trong lòng cảm thấy kỳ quái, một nam nhân không có đầu óc như vậy làm sao có thể là thống lĩnh nội vệ? Mắt của tiên hoàng là bị mù hay là đầu óc của Hàn Thêm đều dùng ở trên triều đình? Mặc dù nhìn nữ nhân Tào Liên kia như ôn hòa vô hại, kì thực là một nữ nhân tâm cơ rất sâu. Từ một danh kỹ thanh lâu, làm phòng ngoài của Hàn Thêm, còn chiếm được lòng của Hàn Thêm để hắn liều mạng làm mọi chuyện cho nàng ta, tại sao có thể là người đàn bà đơn giản? Có người như thế này đối phó với lão bà kia, nhất định so với chính nàng ra tay sẽ càng có kịch hay để xem.

Mà Khâu Tiểu Ninh đứng ở bên ngoài phòng khách, thu hết tất cả vào đáy mắt. Đột nhiên yên lòng, có lẽ nàng không cần quá lo lắng cho Thiếu Khanh như vậy, nàng có con đường phải đi của mình, Thiếu Khanh cũng thế. Ngày mai sẽ nói một tiếng với Thiếu Khanh, nàng cũng nên về nhà rồi, không thể để một mình ca ca đối mặt với mọi chuyện.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khâu Tiểu Ninh thu thập một tý, liền đi tới trước cửa phòng của Hàn Thiếu Khanh. Gõ một cái, bên trong lên tiếng mời đi vào. Hàn Thiếu Khanh ngẩng đầu, thấy là Khâu Tiểu Ninh, nhìn nàng cũng không lên tiếng. Khâu Tiểu Ninh tiến lên, cười nhạt nói: “Thiếu Khanh, ta là tới từ biệt với người, ta muốn về nhà.”

“Ừ, như vậy cũng tốt, nhớ phải hạnh phúc, lúc lập gia đình nhớ phát thiệp mừng cho ta.” Hàn Thiếu Khanh dừng một chút, mở miệng nói.

Khâu Tiểu Ninh tiến lên, ôm Hàn Thiếu Khanh một cái, lên tiếng nói: “Cô nương ngốc, chớ bị thù hận vây hãm, nhớ đi tìm hạnh phúc của mình.” Nếu như nàng đoán không sai, Hàn Thiếu Khanh bây giờ chính là người thiếp thất bị Hàn lão phu nhân hại chết đó. Các thiếp thất của Hàn gia đều lấy được lòng của nam nhân Hàn gia, chỉ là kết quả cuối cùng đều không tốt lắm, mà trong đó chết thảm nhất chính là người thiếp chết ở trong tay Hàn lão phu nhân đó.

“Ừ, ta hiểu rồi.” Hạnh phúc, ngay cả chính nàng cũng không tin, nàng còn có thể có được thứ đắt giá như vậy sao. Nhưng nàng có thể nhìn thấy tiểu Ninh hạnh phúc, nếu như không có tiểu Ninh, đại khái hôm nay nàng cũng không đi được tới bước này.

Từ biệt Hàn Thiếu Khanh, Khâu Tiểu Ninh cầm lên bọc quần áo rời rời khỏi cửa chính Hàn gia. Đi tới cửa, Khâu Tiểu Ninh quay đầu lại nhìn một chút, nàng, sẽ không bao giờ trở về đây nữa. Có một số người của Hàn gia nàng hận, hận thấu xương, nhưng nàng tin tưởng nhất định Thiếu Khanh sẽ làm cho bọn họ sống không bằng chết. Gieo nhân nào sẽ gặt quả ấy, coi như tương lai Hàn gia bị tiêu diệt, những thứ này cũng là báo ứng bọn họ phải gặp.

Mà Khâu gia, lúc này lại càng huyền ảo long trời lở đất, sau khi Viên thị biết nhi tử của mình muốn kết hôn với Khâu Tiểu Ninh, đầu tiên là bị sợ đến ngây người sau thì làm âm ỉ lên. Nói là nếu như Khâu Minh Thông dám cưới Khâu Tiểu Ninh, bà sẽ chết ở trước mặt hắn. Ở trong đầu Viên thị thì lại nghĩ, trên danh nghĩa thì Khâu Tiểu Ninh là nữ nhi họ nuôi lớn, nếu hai người thành thân thì người bên ngoài sẽ nói bọn họ như thế nào? Còn nữa, cái loại nha đầu đó làm sao có thể xứng với Thông nhi của bà, nhi tử của bà tương lai là người tham dự khoa cử, trên người sao có thể dính một chút ô danh đấy. Loại chuyện như vậy, bà tuyệt đối không cho phép xảy ra.

Khâu Minh Thông để cho nương của mình nào loạn hai ngày, đợi bà phát tiết phần nộ không sai biệt lắm rồi. Ngày thứ ba, đứng ở trước mặt Viên thị, nhìn bà thân nhiên nói: “Nương, chuyện của con và Ninh nhi nếu là ngài không thành toàn, cả đời nhi tử sẽ không lập gia đình.” Khâu Minh Thông biết làm như vậy là trái với đạo lý thánh hiền, nhưng đại khái với nương thì chỉ có thể sử dụng chiêu này thôi.

“Con...con là muốn làm nương tức chết sao? Khâu Tiểu Ninh có chỗ nào tốt, cũng chỉ là một nha đầu được ta cứu, sớm biết hôm nay con sẽ vì nàng mà không vâng lời nương như vậy, ban đầu nói gì nương cũng sẽ không đổi nàng về. Con. . . . .” Viên thị nói xong, đột nhiên ngừng lại, bởi vì bà nghĩ tới một chủ ý rất tốt. Bà nghĩ, nếu bà lên lút định hôn sự cho Thông nhi, đến lúc đó hẳn không thể không cưới. Nghĩ như vậy, Viên thị thở dài, khoát tay áo: “Con đi xuống, ta hiện tại không muốn gặp con, không muốn nói chuyện với con.”

Nương của mình, Khâu Minh Thông làm sao có thể không biết, lúc này nương đột nhiên không nói gì cũng quá kỳ lạ. Nương bà, bà rốt cuộc muốn làm cái gì? Vấn đề này nhất thời Khâu Minh Thông cũng không nghĩ ra.

Khâu Tiểu Ninh đi tới cửa lớn nhà mình, có chút chần chừ, lúc này cũng không biết Khâu gia huyền ảo thành thế nào. Ngay lúc đó thì, cửa mở ra, Khâu Minh Trí đi ra thấy Khâu Tiểu Ninh, miệng lập tức giống như có gai, châm chọc nói: “Ngươi còn có mặt mũi trở lại, bản lãnh quyến rũ người của ngươi cũng không nhỏ nhĩ, cư nhiên khiến đại ca không nghe lời nương nói muốn cưới ngươi làm vợ. Một mình ngươi thì tốt rồi, tìm người nào không được, lại thích ca ca của mình, ngươi muốn để mọi người chê cười Khâu gia chúng ta phải không?” Vốn là đối với Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Trí cũng đã không còn chán ghét như lúc còn nhỏ. Nhưng vừa nghe nói nàng không phải là muội muội ruột của mình, còn làm cho đại ca mà mình luôn luôn sùng bái lấy nàng làm vợ, điều này làm cho hắn có chút không chịu được. Tiếc nha đầu này có cái gì tốt? Tại sao khiến đại ca thích nàng muốn kết hôn với nàng?

Khâu Tiểu Ninh muốn vào nhà, mới vừa đi hai bước liền bị Khâu Minh Trí cản lại: “Cửa này, ngươi không có tư cách bước vào.” Hắn tuyệt đối sẽ không đồng ý để đại ca cưới Khâu Tiểu Ninh, nữ nhi mà đại ca cưới cho dù không phải công chúa thì cũng phải là tiểu thư nhà giàu.

Đẩy tay Khâu Minh Trí ra, Khâu Tiểu Ninh thân nhiên nói: “Tránh ra, cái nhà này cũng không phải là ngươi làm chủ.” Xem ra nàng quyết định trở lại là đúng, nếu không đại ca sẽ gặp nhiều khó khăn.

“Không cho. . . . .”

“Trí nhi, để Ninh nhi đi vào, đừng quên Khâu gia có thể có hôm nay chúng ta còn phải cảm ơn nàng.” Khâu Khải Chính chẳng biết đi ra từ lúc nào, mở miệng bảo Khâu Minh Trí để Khâu Tiểu Ninh vào cửa.

Khâu Khải Chính lên tiếng, Khâu Minh Trí dĩ nhiên là không dám nói thêm cái gì?

“Cha. . . . .” Khâu Tiểu Ninh có chút áy náy nhìn về phía Khâu Khải Chính.

Khâu Khải Chính thở dài: “Ninh nhi, con đi theo cha. . .”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: CHƯƠNG 36

Khâu Tiểu Ninh đi theo Khâu Khải Chính đến nhà chính, Khâu Khải Chính đem cửa lớn mở ra, bên trong cũng chỉ có hai người. Yên tĩnh trong chốc lát, Khâu Khải Chính mới nói: “Ninh nhi, con có thích Thông nhi không?”. Để giúp Thông nhi, hắn phải xác định được là Ninh nhi thích Thông nhi, cũng không phải Thông nhi một mình tự đa tình. Đương nhiên nếu là Ninh nhi không muốn, người làm cha như hắn tự nhiên sẽ không miễn cưỡng nàng.

Nghe được Khâu Khải Chính nói như vậy, Khâu Tiểu Ninh gạt mình, vẫn chỉ biết gật gật đầu: “Cha, Ninh nhi thích hắn”. Trên đời này ngoại trừ ca ca, nàng sẽ không thích những người khác.

“Tốt, vậy Ninh nhi hãy ngoan ngoãn ở trong phòng, cái gì cũng không cần làm, chỉ cần an tâm thụ giá y cho chính mình thôi”. Từ ái nhìn Khâu Tiểu Ninh,

Khâu Khải Chính thật tràn đầy vui vẻ. So với Khâu Minh Thông cười nử tử không biết tốt xấu bên ngoài, nhất định không thể hơn Ninh nhi từ nhỏ lớn lên trong mắt hắn.

“Cha, người...”. Đối với Khâu Khải Chính chấp nhận dễ dàng như vậy, Khâu Tiểu Ninh có chút không dám tin. Nàng cũng có thể đoán được cha sẽ không phản đối nàng cùng ca ca, nhưng cũng không dám nghĩ đến cha sẽ giúp bọn họ.

“Cha hy vọng con vẫn có thể ở lại Khâu gia, cả đời vui vẻ”. Khâu Khải Chính nhìn Khâu Tiểu Ninh cười cười, nghĩ nghĩ, lấy ra ngọc bội vẫn mang bên người, nói tiếp: “Đến, Ninh nhi, cha đem cái này trả lại cho con”.

Ngọc bội sáng trong suốt, xúc tua mềm mại, tựa hồ có thể nhìn thấy hai chữ Minh Nguyệt, vừa thấy liền biết không phải vật phẩm, nhất định có giá trị xa xỉ. Kịp trước nàng chưa từng có qua thứ này, vì sao cha lại đem thứ này trả lại cho nàng? “Cha, đây là...?”. Khâu Tiểu Ninh hỏi.

“Ninh nhi, đây là ngọc bội có trong tã lót của con năm đó, cha vẫn giữ, hiện tại là lúc nên trả lại con. Nhận thấy ngọc bội coi như là đối với cha mẹ thân sinh của con tưởng niệm”. Qua nhiều năm như vậy, người nhà Ninh nhi cũng không có tìm đến, có lẽ đã không còn ở trên nhân thế hoặc là đã quên đi người nử nhi này rồi.

Đem ngọc bội bỏ vào túi, Khâu Tiểu Ninh tạ trọng quý trước mặt Khâu Khải Chính: “Cha, Ninh nhi cả đời cũng sẽ không quên ân tình của người”. Cha đối với nàng sợ là còn tốt hơn nhiều so với phụ thân đối với thân sinh nử nhi. Phần ân tình này, nàng làm sao có thể quên được.

“Mau đứng lên đi, cha không cần con nhớ rõ ân tình gì, chỉ cần con cùng Thông nhi cả đời vui vẻ là tốt rồi”. Xoa đầu Khâu Tiểu Ninh, Khâu Khải Chính tươi cười vui mừng.

“Àn, Ninh nhi biết”. Chỉ cần có thể gả cho ca ca, nàng làm sao có thể không vui vẻ. Từ nhà chính đi ra, Khâu Tiểu Ninh thấy Khâu Minh Thông.

“Ninh nhi, ngươi không phải nói qua một thời gian nữa mới quay về sao? Sao lại trở về sớm hơn?” Hắn vẫn chưa thuyết phục được nương đâu.

“Ca ca, Ninh nhi đều đã làm tốt lắm, có một số việc, nên là ta và ngươi cùng đối mặt” Nàng hiểu tính tình của nương, nàng biết ca ca nhất định không thuyết phục được nương.

“Đứng rồi, cha gọi ngươi đi nhà chính để nói cái gì?”

Khâu Tiểu Ninh lấy ra ngọc bội Khâu Khải Chính vừa đưa cho nàng, đưa đến trước mặt Khâu Minh Thông nói: “Ca ca, ngươi xem...?”

Khâu Minh Thông tiếp nhận ngọc bội, cầm trong tay, tỉnh tể nhìn. Khi để ngọc bội dưới ánh sáng thì thấy xuất hiện hai chữ Minh Nguyệt, không biết vì sao Khâu Minh Thông đột nhiên nhớ tới gia đình trước kia từng gặp qua, cái nam hài kia được gọi Minh Nhật, cũng không nhớ rõ có phải là họ Hiên Viên hay không? Ngọc bội này có phải có quan hệ với bọn họ hay không?

“Ca ca, ngươi nghĩ cái gì vậy?” Khâu Tiểu Ninh thấy Khâu Minh Thông cầm ngọc bội mà ngần người, vừa quơ tay trước mặt hắn vừa hỏi.

“Ninh nhi, ngọc bội này có liên quan đến thân thể của ngươi đúng không?” Ngọc bội này không phải gia đình bình thường có thể có, như vậy thân thể của Ninh nhi... Khâu Minh Thông cũng không dám nghĩ nhiều, hắn nhớ rõ nương nói lúc trước cứu Ninh nhi là khi Ninh nhi là bị người đuổi giết. Muốn tra ra thân thể Ninh nhi, có lẽ phải chờ khi hắn khảo được công danh trạng nguyên, về sau có đủ thực lực, như vậy mới có thể cam đoan Ninh nhi được an toàn tuyệt đối.

“Cha đã nói như vậy, ca ca, ngươi nghĩ tên của ta có thể là Minh Nguyệt hay không?” Minh Nguyệt, là một cái tên rất quen thuộc, nàng tựa hồ đã nghe qua ở đâu đó? Nhưng tỉnh tể nghĩ, lại nghĩ không ra rốt cuộc đã từng nghe qua ở đâu.

“Ninh nhi, đừng nghĩ nhiều... Đều là chuyện sau này, ngươi có dùng bữa chưa?” Nha đầu này, nhất định là ở Hàn phủ chưa dùng bữa đã vội vã trở về.

“Không có, ca ca, Ninh nhi đói rồi.” Lôi kéo tay áo Khâu Minh Thông, Khâu Tiểu Ninh bộ dạng đáng thương nói.

“Được rồi! Ca ca đi làm cho ngươi.” Những lời như: quân tử không đến gần chốn bếp núc, Khâu Minh Thông chưa bao giờ để ở trong lòng.

“Uh, Ninh nhi đi cùng với ngươi.”

~~~~~pct~~~~~

Viên thị từ bên ngoài trở về, liền nghe Khâu Minh Trí nói rằng Khâu Tiểu Ninh đã trở về. Lửa giận trong lòng lập tức lại tăng lên, tâm tình vừa mới mới tốt lên lại trầm xuống dưới, tiện nha đầu kia cư nhiên còn dám trở về.

Đi vào nhà chính, thấy Khâu Tiểu Ninh chính đang ăn cơm, Viên thị tiến lên một lời cũng chưa nói liền đem thức ăn trên bàn đổ xuống: “Khâu Tiểu Ninh, ai cho ngươi trở về, ngươi lập tức cắt ra khỏi nhà cho ta.” Thiệt tình là muốn tức chết nàng, nếu sớm biết rằng nuôi dưỡng ra một con sói như vậy thì lúc trước nàng nên bóp chết nàng ta. Hiện tại ngược lại, nuôi nàng ta trưởng thành lại mang đến tai họa cho con của mình. Cũng không nhìn lại xem chính mình là thứ gì, một người không cha không nương cũng muốn gả cho đứa con thông minh nhất của nàng!?

“Nương, ngươi làm gì vậy?” Khâu Minh Thông đứng lên, che chắn ở trước người Khâu Tiểu Ninh.

“Thông nhi, ngươi tránh ra cho ta, ta hôm nay nhất định làm cho tiểu tiện nhân này cắt ra khỏi nhà, nhà chúng ta không có một nử nhi bại đức như vậy.”

Viên thị thấy đứa con bảo bối che chắn ở trước người Khâu Tiểu Ninh, tức giận lại lan tràn trong lòng. Đứa nhỏ mà nàng cực cực khổ khổ nuôi lớn lại vì tiểu tiện nhân này mà cùng nàng chống đối.

Khâu Tiểu Ninh nhanh nắm chặt hai tay, cố gắng làm cho chính mình vừa nhìn thì bình tĩnh nhưng thực ra vẫn phát run nhè nhẹ, bộc lộ ra cảm xúc thật của nàng.

Đây Khâu Minh Thông đang đứng ở trước mặt Viên thị ra, thanh âm không nhẹ không nặng, trả lời: “Nương, ta sẽ không cút xéo khỏi nhà này, người đã quên là năm đó ta là bị chính người mang về căn nhà này. Mặt khác, ta không phải tiểu tiện nhân, cũng không phải là một nữ nhi bại đức. Năm đó người đã cứu ta, ta nhớ rõ, ta sẽ cảm kích người cả đời, nhưng nếu người muốn dùng cách này buộc ta rời khỏi ca ca thì thực xin lỗi, Ninh nhi làm không được cũng sẽ không làm như vậy”. Năm đó nương cứu nàng, nàng thật sự nhớ rõ, nàng muốn báo đáp bằng một cách khác, nhưng nếu nương muốn dùng cách này để làm cho nàng rời xa ca ca thì nàng sẽ không nghe lời, thật sự sẽ không.

Lời nói của Khâu Tiểu Ninh làm cho Viên thị ngờ ngẩn, nàng không nghĩ tới một Khâu Tiểu Ninh bình thường hiền như đầu gối sẽ nói nhiều như vậy, chặn đứng hết những gì nàng muốn nói, đây mới là bộ mặt thật của nha đầu chết tiết kia! Ngày thường giả vờ nhu thuận làm cho người yêu thương, nhưng tới thời điểm này lại biết nói những lời như vậy, nàng quả thật là đã xem thường nàng ta mà.

“Nương, Thông nhi nghĩ là buổi sáng đã nói rất rõ ràng cùng người. Nếu, nếu người thật sự không chấp nhận được Ninh nhi của ta, chúng ta liền rời khỏi Khâu gia.” Nếu quả thật là bất đắc dĩ cũng chỉ có thể dùng một cách cuối cùng này. Mặc dù rời khỏi Khâu gia nhưng cha vẫn là cha, nương vẫn là nương, nếu có khác thì chính là không ở cùng một chỗ nữa thôi. Ninh nhi, hẳn nhất định phải có được, không phải chỉ vì hấn đoạt đi trong sạch của nàng mà còn vì hấn phát hiện nhân sinh kiếp này của hấn đã không thể thiếu Ninh nhi.

“Ngươi, ngươi... đứa con bất hiếu này, ngươi đọc sách thánh hiền để làm cái gì chứ? Phu tử đã dạy ngươi như vậy sao? Ta... Ta...” Viên thị tức giận đến khó thở liên té xiu, Khâu Minh Trí đỡ lấy nàng mà la to.

Từ trong phòng, Khâu Khải Chính chạy ra, đem Viên thị ôm vào trong, vừa đem nàng đặt lên trên giường thì Khâu Khải Chính đã lạnh lùng nói: “Được rồi đừng giả vờ nữa, cố ý làm cho bọn nhỏ lo lắng chính là cách của một người lớn sao, không thể cứ náo loạn như vậy nữa.” Hấn còn không hiểu rõ thân thể thể tử của mình sao? Nếu nàng thực sự té xiu như vậy thì chắc chắn là do nàng mê muốn chết đi.

Viên thị thấy bọn nhỏ cũng không có ở trong phòng, giả vờ nữa cũng không có ý nghĩa, liền ngồi dậy: “Việc này có thể trách ta sao? Tại sao ngươi không ngăn cản việc này? Đầu tiên, nếu không đề ý đến việc mọi người bên ngoài đều nghĩ Thông nhi cùng Khâu Tiểu Ninh là huynh muội thì chính là Khâu Tiểu Ninh kia có điểm nào xứng đôi với con của chúng ta” Dù sao thì nàng tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp việc này.

“Vì sao ta phải ngăn cản? Chuyện của bọn nhỏ thì để chính bọn họ xử lý, lại nói, tại sao Ninh nhi lại không xứng với Thông nhi? Ngươi đừng quên cả nhà chúng ta có thể có hôm nay, còn không phải là nhờ nàng sao? So với việc cưới một nữ nhân bên ngoài không biết tốt xấu ra sao, Ninh nhi chính là nữ nhi chúng ta nuôi lớn, tính tình nàng như thế nào chúng ta đều rõ ràng. Ngươi xem, quần áo, giấy, túi hương đeo trên người Thông nhi, cái nào không phải do Ninh nhi làm? Nương như ngươi còn chưa có quan tâm Thông nhi giống như nàng” Mặc dù Khâu Khải Chính đều tính tể nói cho Viên thị nghe nhưng cũng khẳng định là nàng nghe không vào, dù có nghe vào đi chăng nữa cũng sẽ nghĩ xấu cho tâm ý của Ninh nhi.

Quả nhiên, Khâu Khải Chính vừa nói dứt, Viên thị liền bắt đầu than thở: “Ngươi nói cái này ta mới nghĩ tới, không ngờ nha đầu kia có tâm tư quá sâu, đã để mất theo dõi Thông nhi của chúng ta từ trước. Còn nói tính tình nàng tốt thì ra đều do nàng giả vờ trước mặt chúng ta, không được, ta phải tìm biện pháp làm cho nàng lộ ra bộ mặt thật. Loại nữ nhân này, tuyệt đối không thể để cho Thông nhi của chúng ta cưới nàng, ta phải đi tìm bà mối, mau mau đem nàng gả ra ngoài mới được.”

“Ngươi yên tĩnh một lát đi, chẳng lẽ ngươi quả thật muốn con của chúng ta mang theo Ninh nhi đi ra bên ngoài ở?” Nữ nhân này tính tình thật sự hồ nháo, Khâu Khải Chính nghĩ nghĩ, chỉ nói: “Ngươi cứ tiếp tục nháo đi! Đến lúc đó ta cũng đi theo Thông nhi và Ninh nhi đi ra ngoài ở, xem thử đến lúc đó ngươi làm sao?” Viên thị ở bên cạnh hấn nhiều năm như vậy, nếu nói muốn viết hưu thư bỏ vợ, quả thật hấn là không thể nói được.

Vừa nghe Khâu Khải Chính nói, trên mặt Viên thị đều là giận dữ: “Hai phụ tử các ngươi chính là bị tiểu tiện kia nhân mê hoặc tầm mắt! Các ngươi...” Thật sự là tức chết nàng, vì cái nhà này nàng đã phải trả giá bao nhiêu, ngược lại hiện tại một người hai người đều bảo hộ tiểu tiện nhân Khâu Tiểu Ninh kia.

“Ngươi câm miệng, tại sao chính mình không tự nghĩ lại mà lại đem mọi việc đổ lỗi cho người khác, những cảm tình tốt đẹp ngươi liền bị nói thành như vậy? Còn muốn người khác đi theo nghe ngươi mắng? Nhiều lời ta đã không nói, ngươi còn không biết tự ngẫm lại chính mình.” Khâu Khải Chính không muốn cùng Viên thị càn quấy, hấn còn phải nhanh chóng tìm một người nghĩa phụ cho Ninh nhi, có thể để cho Ninh nhi gả đến Khâu gia một cách danh chính ngôn thuận.

Vừa mở cửa Khâu Khải Chính đã thấy ba đứa nhỏ đều lo lắng chờ ở cửa, liền nói: “Các ngươi đều trở về phòng đi! Nương của các ngươi không có việc gì, đã ngủ rồi.” Nói xong liền rời đi.

Khâu Khải Chính vừa đi, Khâu Minh Trí lại hung hăng trừng mắt nhìn Khâu Tiểu Ninh một cái: “Thật sự là sao chổi mà.”

“Nếu sáng suốt thì nhanh chóng xin lỗi Ninh nhi đi.” Khâu Minh Thông vươn tay ngăn cản Khâu Minh Trí rời đi.

“Dựa vào cái gì chứ? Nếu không tại vì nàng thì nương làm sao có thể té xiu, ta cũng không nói gì sai, vốn dĩ nàng chính là sao chổi.” Quả không hổ danh là tính cách giống Viên thị, ngay cả thái độ nói chuyện cũng giống Viên thị như đúc.

“Xin lỗi.” Khâu Minh Thông lặp lại hai chữ này một lần nữa.

Dù thanh âm rất nhẹ nhưng cũng làm cho Khâu Minh Trí có chút sợ hãi, kiên cường trong chốc lát liền mở miệng xin lỗi Khâu Tiểu Ninh.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Khâu Khải Chính đi đến cửa phủ lớn hơn nhà của hắn, lấy ra bức họa giao cho gã sai vặt sai vặt, thỉnh cầu nói: “Phiền người đem thứ này giao cho chủ tử của người, cứ nói Khâu Khải Chính có việc tìm hắn, thỉnh hắn đi ra ngoài bây giờ”. Đã qua mười mấy năm hắn không đến nơi này, cũng không biết người kia có cưới vợ hay chưa. Lúc trước nếu không phải muội muội hắn bị nhiễm bệnh nặng, người kia có lẽ đã trở thành muội phu của hắn.

Gã sai vặt tiếp nhận bức họa: “Tốt, vậy làm phiền người chờ một chút, đợi ta đi hỏi qua chủ tử của ta.” Nói xong, gã sai vặt nhanh chóng đi vào bên trong. Vừa đi còn vừa nghĩ, chủ tử đã rất nhiều năm không gặp ngoại nhân, không ra khỏi phủ, người đang đợi bên ngoài kia chỉ sợ là đi không một chuyến rồi. Bất quá đây là bổn phận của hắn, nên hắn vẫn truyền lời cho tốt.

Không bao lâu sau, Khâu Khải Chính liền thấy gã sai vặt đi ra, bước lên phía trước khi nhìn thấy người đi phía sau gã sai vặt thì cả kinh. Người kia nhỏ hơn hắn hai tuổi, sao lại mang bộ dáng đã lão này, Khâu Khải đang có chút chần chờ rồi gọi thừ: “Phó Uyên?”

Người nọ cười, cười đến có chút gương ép, trả lời: “Còn không phải là ta, ta còn tưởng rằng cho đến chết cũng không đợi được người tới, nàng đâu? Hiện tại có khỏe không?”, Hắn tuyệt đối là người đầu tiên ở Hoàng thành này lại đem bản thân biến thành người không ra người, quý không ra quý, chỉ vì ý nguyện của một nữ tử.

“Chúng ta vào phủ đi rồi nói!” Vì một câu nói của muội muội lại đem chính mình làm thành bộ dáng của quý này, nếu bây giờ biết muội muội đã chết nhiều năm, hắn có thể hay không xảy ra chuyện gì? Nghĩ vậy khiến cho Khâu Khải có chút chần chờ, thật sự có thể thỉnh hắn giúp này việc được không?

Vào đến chính sảnh, hai người ngồi xuống, đợi hạ nhân dâng trà, chỉ còn hai người trong phòng.

Phó Uyên không dám mở miệng hỏi, sợ nghe được đáp án hắn không muốn. Hắn hy vọng nàng được hạnh phúc, lại sợ nàng rất hạnh phúc chỉ còn một mình hắn ngu xuẩn chờ đợi. ‘Nếu người thật sự yêu ta, liền vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt ta. Nếu lại xuất hiện ở trước mặt ta một lần nữa, chỉ có thể nói người chưa bao giờ thực sự đem ta để trong lòng’. Lời này là năm đó nàng đã nói. Chính vì những lời này, mấy mươi năm nay hắn đem chính mình khóa nhốt trong tòa viện, chưa bao giờ bước ra nửa bước.

Khâu Khải Chính uống ngụm trà, từ trong lòng lấy ra một phong thư đã ố vàng, chỉ nói: “Người tự xem đi!” Muội muội chính là một nữ tử ngoan cố, vì biết Phó Uyên yêu nàng vô cùng, nếu biết nàng không còn tại nhân thế được bao lâu nữa, Phó Uyên nhất định sẽ lựa chọn đi theo nàng. Cho nên mới nói câu nói kia, không ngờ chẳng những làm cho Phó Uyên không xuất hiện ở trước mặt nàng mà còn làm cho hắn tự giam mình trong sân viện này. Hiện tại nhìn thấy bộ dáng của Phó Uyên sinh không ra sinh, tử không ra tử, Khâu Khải Chính cũng không thể nói việc làm năm đó của muội muội là đúng hay không đúng, chỉ hy vọng đã qua nhiều năm như vậy thì Phó Uyên sẽ không chấp nhất như năm đó nữa, làm theo tâm nguyện của muội muội mà sống tiếp.

Ai ngờ Khâu Khải Chính vừa mới tưởng là không sao, Phó Uyên liền phun ra một ngụm huyết, nhuộm đỏ cả phong thư ố vàng kia. Lúc Khâu Khải Chính còn chưa kịp phản ứng thì Phó Uyên liền bắt lấy Khâu Khải Chính: “Vì sao? Vì sao không sớm nói cho ta biết? Nàng đã chết, nàng cứ nhiên đã chết, ta sớm nên nghĩ đến, tính tình của nàng như vậy, nếu không phải là đại sự làm sao có thể cùng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, ta sớm nên nghĩ đến... Ha ha... Nhiều năm như vậy... Nhiều năm như vậy...” Nhiều năm oán cùng khó hiểu, đến cuối cùng là vì cái gì? Khâu Khải Nếu, nàng thật sự là một nữ tử nhẫn tâm, cứ nhiên bỏ lại ta như vậy...

Nhìn bộ dạng Phó Uyên điên cuồng, Khâu Khải Chính thực không đành lòng nhưng muội muội cũng đã mất hai mươi mấy năm, hắn làm sao có năng lực vẫn hồi tất cả? Hắn như vậy ngược lại là cô phụ nỗi khổ tâm của muội muội. Vươn tay cho Phó Uyên một bạt tai thật mạnh: “Phó Uyên, người là muốn cho muội muội của ta chết không nhắm mắt sao? Năm đó nàng vì sao lại làm như vậy, chính người đều rõ ràng hơn ai hết không phải sao?” Muội muội sợ là tính sai lầm rồi, nhìn xem người này như bây giờ liền cảm giác hắn tùy thời liền chuẩn bị đi tìm chết.

“Khâu Khải Chính, người cảm miệng cho ta, nếu không phải do người giấu diếm ta nhiều năm như vậy, hiện tại ta sẽ là cái dạng này...” Phó Uyên nói xong liền đánh quyền cước về hướng Khâu Khải Chính. Hắn thực hận Khâu Khải Chính, vì sao không sớm nói cho hắn biết, vì sao ngay cả khi nàng mất hắn cũng không thể gặp mặt nàng lần cuối...

Một hồi lâu sau, đến khi Khâu Khải Chính đều mặt mũi bầm dập thì Phó Uyên mới ngừng lại được: “Thực xin lỗi...” Hắn đem oán giận đổ hết lên người Khâu Khải Chính cũng có chút quá mức. Biết rõ là người này yêu thương bảo hộ muội muội thành cuồng, chắc chắn sẽ theo tâm nguyện của Khải Nếu mà làm.

“Ai~...để người trút sầu oán ra là tốt rồi, hiện tại ta có chuyện muốn mời người hỗ trợ.” Khâu Khải Chính cũng không quanh co lòng vòng nữa mà nói thẳng ra mục đích của lần tới thăm này.

“Nói đi! Chỉ cần ta giúp được thì sẽ toàn lực, bất quá, ta cũng có một điều kiện, ta muốn cưới Khải Nếu vào cửa.” Phó Uyên cười, chỉ có khiến cho nàng thành quý của Phó gia thì đến khi hắn chết mới có thể danh chính ngôn thuận cùng nàng nằm cùng một chỗ.

Khâu Minh Thông sợ tới mức trương miệng, hơn nữa ngày mới nói: “Ngươi đây là cái làm gì, Phó gia chỉ có ngươi là con trai độc nhất, ngươi sớm nên cưới vợ sinh con.” Cười cái bài vị vào cửa cần rất nhiều dũng khí.

“Trên đời này ngoại trừ Khái Nữu, ta không cần nữ tử khác.” Khinh phiêu phiêu một câu, làm cho Khâu Minh Thông á khẩu không trả lời được, hắn có thể nói là muội muội của hắn cũng không phải nữ tử tốt nhất? “Có thể nhưng ngươi trước phải giúp.” Muội muội đến khi mất cũng đều nhớ thương Phó Uyên, gả cho hắn có lẽ cũng là ý nguyện trong lòng của nàng!

Nghe xong kể của Khâu Khải Chính, Phó Uyên gật gật đầu: “Có thể nhưng ngươi cho ta thời gian tĩnh dưỡng vài ngày, tinh thần dưỡng tốt rồi ta liền đến Khâu phủ nhận Ninh nhi trở thành nghĩa nữ.” Hiện tại bộ dạng này của hắn không thể đến Khâu gia, nếu là làm cho Khái Nữu thấy, có lẽ sẽ khiến nàng ghét bỏ hắn.

“Cảm ơn ngươi, nhận Ninh nhi làm nghĩa nữ thì sau này nàng chính là nữ nhi của ngươi.” Khâu Khải Chính biết, Phó Uyên như vậy là chuẩn bị sống không được bao lâu nữa nhưng hắn lại nghĩ không ra lý do gì tốt để tới khuyên Phó Uyên. Khâu Khải Chính cũng không biết bản thân tới đây như vậy là đúng hay không đúng? Nhưng hắn biết nếu hắn không đến, chỉ sợ Phó Uyên sẽ đem chính mình nhốt trong sân viện này cả đời... Phó Uyên, người này có một tính tình cũng thật giống muội muội hắn, cố chấp.

Từ Phó phủ đi ra, Khâu Khải Chính vẫn nặng nề tâm sự, cho đến khi về nhà nhìn thấy Khâu Tiểu Ninh làm một bàn đầy đồ ăn mới miễn cưỡng chính mình cao hứng lên một chút, hắn không thể làm cho bọn nhỏ vì hắn mà lo lắng.

~~~~~pct~~~~~ “Cha, vừa mới trở về thật tốt, nhanh ăn cơm đi!” Khâu Tiểu Ninh xới xong chén cơm cuối cùng, nhìn thấy Khâu Khải Chính mới nói.

Viên thị trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, châm chọc nói: “A đùa chuyện tình ai không biết a, bắt quá...” Nhìn Khâu Khải Chính sắc mặt xanh mét vừa liếc mắt một cái, Viên thị không dám nói thêm một chữ nào nữa.

“Ăn cơm...” Khâu Khải Chính không nhẹ không nặng nói hai chữ, trên bàn lập tức liền im lặng.

Buổi tối, Khâu Khải đang cùng Viên thị ngủ ở trên giường, ghen một ngày cuối cùng Viên thị cũng không nhịn được, hỏi: “Chủ nhà, ngươi chẳng lẽ không nghĩ là nên biểu hiện một chút thái độ sao? Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn Thông nhi cùng Khâu Tiểu Ninh tiếp tục cùng một chỗ, nếu thực là như vậy thì cả đời Thông nhi đều sẽ bị phá hủy. Tương lai sau này khảo được trạng nguyên, văn chương tài hoa, cho dù Khâu Tiểu Ninh không phải là muội muội ruột của Thông nhi thì cũng bị mọi người đồn đãi, lời này truyền ra quả thật là không dễ nghe.” Đúng vậy, nàng không hề nghĩ là Thông nhi cố ý muốn cùng Khâu Tiểu Ninh cùng một chỗ là có tâm yêu thương mà chỉ suy nghĩ càng nhiều vì tương lai của Thông nhi. Một người nam nhân làm sao có thể cưới muội muội của chính mình làm vợ? Nữ tử trong thiên hạ đều chết sạch rồi sao?

“Ta cũng không biết nói gì nữa, ngươi không cần lắm miệng. Còn nữa, ngươi đừng cứ mắng Ninh nhi nữa, mấy năm nay nàng vì trong nhà trả giá nhiều đôi lấy ngươi lại đối đãi nàng như vậy sao? Nếu cha mẹ của nàng biết nữ nhi ở nhà chúng ta mỗi ngày đầu trôi qua như vậy, chắc chắn sẽ khổ sở nhiều lắm.” Ninh nhi lúc còn nhỏ thì gây khó chút nhưng từ khi được năm tuổi liền trở nên rất thông minh. Hơn nữa năm đó nếu không phải vì nàng vào Hàn phủ thì nói không chừng hắn đã chết ở lao tù.

“Cha mẹ, hừ...” Nha đầu kia nếu thực sự có cha mẹ thì vì sao đã qua nhiều năm như vậy, còn không tìm đến? Tám phần là vì lúc trước đã bị người báo thù. Năm đó nếu không nhờ nàng cứu nha đầu kia, nói không chừng nàng ta đã sớm đã chết. Hiện tại ngược lại, chẳng những không cảm kích nàng mà còn quyến rũ Thông nhi nhà nàng, thật sự là nuôi dưỡng một con sói không thể xem thường.

“Được rồi, đã trễ rồi, ngủ đi!” Khâu Khải Chính nhắm mắt lại, không muốn nhiều lời. Hắn sẽ làm cho Ninh nhi thật cao hứng mà gả vào Khâu gia, cũng sẽ không để cho người ngoài có thể bắt được một chút nhược điểm nào của Thông nhi. Lại qua hai ngày, thời cơ cũng đã đến.

~~~~~pct~~~~~

Lúc này Khâu Tiểu Ninh đang đứng ở ngoài nhìn vào phòng của Khâu Minh Thông, trong phòng ánh nến sáng ngời chiếu rọi lên gương mặt Khâu Minh Thông, làm cho cả người hắn thoát nhìn đều có chút không giống thực. Khâu Tiểu Ninh giật mình, đột nhiên muốn chạm vào hắn nhưng vừa vươn tay thì một trận gió lạnh thổi tới làm cho Khâu Tiểu Ninh thanh tỉnh lại. Nàng vừa mới choáng váng, ca ca hiện tại cách nàng xa như vậy, nàng làm sao có thể chạm vào? Nàng cùng ca ca vẫn luôn như vậy, rõ ràng khoảng cách gần nhưng lại giống như rất xa. Tựa như hiện tại nàng biết rõ hắn cũng thích nàng nhưng giữa bọn họ còn có nương, nàng phải làm cái gì mới đứng đây? Phải làm gì mới có thể làm cho nương chấp nhận nàng?

Xoay người, trở lại phòng. Khâu Tiểu Ninh vừa đóng cửa lại thì Khâu Minh Thông liền đi tới chỗ mà nàng vừa mới đứng, hắn phải mất rất nhiều khí lực mới làm cho chính mình không lao ra ngoài cùng nàng, sau đó hắn nhịn được. Nếu hắn không có đoán sai, cha hôm nay đã đi tìm Phó thúc, hắn biết Phó thúc nhất định sẽ giúp bọn hắn. Ngược lại, nếu hắn biểu hiện quá mức vội vàng sẽ làm cho nương phát hiện, như vậy chính là biến khéo thành vụng.

Thời gian lại qua vài ngày, Viên thị mỗi ngày đều bộ dạng nghiêm mặt, nhìn đến Khâu Tiểu Ninh thì sắc mặt lại không hoà nhã. Sáng sớm hôm nay liền có một vị khách đến Khâu gia, Khâu Khải Chính báo Viên thị pha loại nước trà ngon nhất bung lên nhà chính, ngoài cửa hàng thì treo bảng nghỉ, những động tác này làm cho tâm của Viên thị đều phấn khởi lên, xem ra khách nhân này có lai lịch không nhỏ mới có thể khiến cho phu quân coi trọng như vậy.

Mãi cho đến khi Khâu Khải Chính kêu tên Phó Uyên thì nàng mới nhớ tới, đây là vị hôn phu của tiểu muội đoàn mệnh kia. Biết chuyện này làm cho trong lòng Viên thị đều nở hoa, Phó Uyên này chẳng những gia thế tốt mà năm đó còn vang danh chấn động toàn bộ Hoàng thành, bởi vì năm đó hắn khảo trúng trạng nguyên, nhưng không biết vì sao lại đột nhiên mất tích. Lần này hắn đến có phải là liên quan đến việc khảo khoa cử của Thông nhi hay không? Xem bộ dáng của phu quân, tám phần là đúng rồi, nghĩ vậy khiến cho Viên thị cảm thấy toàn thân đều vui vẻ, liền đến phòng bếp chuẩn bị trà nước tốt nhất.

Phó uyên vừa uống ngụm trà thì Khâu Khải Chính đã nhân tiện nói: “Thông nhi, Trí nhi, Ninh nhi, các con lại đây mau mau chào thưa với Phó thúc.” Mới mấy ngày mà Phó Uyên giống như trẻ lại rất nhiều, trên người chú ý ăn mặc quần như vậy chắc chắn là vì muốn tể bái muội muội đi! Bất quá phu quân chú ý ăn mặc chút cũng tốt, như vậy thể từ mới có thể càng động tâm.

“Thông nhi, Trí nhi, Ninh nhi gặp qua phó thúc.” Ba người cùng tiến lên trước vừa quy củ làm lễ vừa nói.

“Không cần đa lễ, đến, đây là phó thúc cho các người lễ gặp mặt.” Phó Uyên làm cho ba người đứng lên, lấy ra ba chiếc bó bao giống nhau như đúc đặt vào trong tay cho mỗi người, còn liếc nhìn một chút tinh tế đánh giá Khâu Minh Thông cùng Khâu Tiểu Ninh. Khi nhìn đến Khâu Tiểu Ninh khi còn sợ run một chút, hân tai sao lại có cảm giác giống như là đã từng quen biết?

“Tốt lắm, lui xuống giúp nương của con làm việc đi! Cha còn có việc cùng Phó thúc thương lượng.” Khâu Khải Chính nhìn ba đứa nhỏ, nói.

“Vâng, cha.” Khâu Minh Thông đám người ngoan ngoãn gật đầu, lui ra ngoài.

Ba người vừa đi, Phó Uyên đã sớm không chịu nổi, nói: “Khải Chính, mang ta đi tể bái nàng.” Lần cuối cùng thấy nàng thì vẫn tốt hoàn hảo, hiện tại, sợ là chỉ có phần một hoang vu cùng một bài vị lạnh như băng.

“Người đi theo ta!” Khâu Khải Chính gật gật đầu, biết Phó Uyên đến thì không thể thiếu việc này, hy vọng hân có thể không chế được cảm xúc của chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

Hai người đi đến trước bia mộ của Khâu Khải Nữu, Khâu Khải Chính lo lắng nhìn nhìn Phó Uyên. Nhưng ngoài dự đoán của Khâu Khải Chính, Phó Uyên cũng không làm gì chỉ từ tốn thắp hương cho Khâu Khải Nữu, nói: “Cảm ơn người, cây cối được trồng bên cạnh rất tốt, chắc hẳn nàng rất thích.” Lúc Khải Nữu còn sống thích nhất là hoa hoa thảo thảo. Lúc trước hân còn mở rộng hoa viên ở phía sau Phó phủ, thậm chí chờ nàng được gả vào cửa, thích loại gì liền trồng loại đó. Nhưng là, cuối cùng hân không có đợi được một ngày kia.

“Nàng là muội muội của ta, hơn nữa hoa này là do Ninh nhi cùng Thông nhi vì nghĩ đến nàng mà trồng.” Khâu Khải Chính cười khổ một cái, mấy năm nay hân cũng không dám đến nơi này. Tới nơi này, nhớ tới tâm nguyện của muội muội trước khi chết lại cảm thấy thực có lỗi với Phó Uyên. Một nam tử yêu thương muội muội như vậy cuối cùng lại nhận được kết quả như thế này. Muội muội rõ ràng đã chết nhưng hân cũng không thể nói Phó Uyên biết được.

“Hai hài tử rất hiểu chuyện, chắc chắn mọi chuyện đều sẽ bình an như ý.” Phó Uyên vuốt ve mộ bia của Khâu Khải Nữu thản nhiên nói, mộ bia gập ghềnh chỗ hoa khiến cho tay của Phó Uyên có chút đau đớn nhưng hân một chút đều không cảm nhận được. “Khải Chính, có thể để cho ta một mình ngồi cùng Khải Nữu một lát được không?”

“Này...” Khâu Khải đang có chút chần chờ, Phó Uyên có phải vẫn còn luẩn quẩn trong lòng hay không?

“Người yên tâm đi! Ta sẽ không làm chuyện điên rồ, ta đáp ứng giúp đỡ chuyện của người còn chưa có làm xong mà.” Hân biết Khâu Khải Chính đang muốn nói cái gì nhưng trước khi chưa cưới được Khải Nữu, hân thật sự sẽ không làm mấy chuyện luẩn quẩn như vậy.

Nghe hân nói vậy Khâu Khải Chính mới rời khỏi, một khi Phó Uyên nói ra lời nói thì hân nhất định sẽ làm được.

Qua khoảng một canh giờ, Phó Uyên mới cùng Khâu Khải Chính trở lại Khâu gia. Viên thị vừa thấy hai người trở về liền cười nói: “Việc của các người thế nào rồi? Ta đều làm xong một hồi lâu, mau ngồi xuống ăn đi! Phó tiên sinh, cơm rau dưa mời ngài dùng dùng chớ cười.” Nói xong, liền lôi kéo Khâu Tiểu Ninh muốn đi ra khỏi nhà chính.

Phó Uyên ngồi xuống mới nói: “Đều là người trong nhà không cần nhiều quy củ như vậy, cùng ngồi xuống ăn đi!” Mặc dù ở trong phủ nhiều năm không ra ngoài nhưng khí thế trên người vẫn không ít một phần nào. Lời vừa ra khỏi miệng cũng làm cho Viên thị không tự giác là theo lời hân nói.

Khâu Tiểu Ninh ở bên cạnh nhìn, trong lòng âm thầm tán thưởng, người này xem ra còn có khí thế hơn so với Hàn Thêm đã làm quan nhiều năm. Phó Uyên giống như cảm giác được ánh mắt của Khâu Tiểu Ninh, nhìn nàng cười cười liền nói: “Lại nói tiếp, ta cũng có một nữ nhi cùng tuổi như Ninh nhi vậy, cũng đã đến tuổi thành thân mà còn không tìm được phu gia thích hợp khiến cho người làm cha như ta đau đầu muốn chết.” Nha đầu kia quả thật xứng đáng, cũng khó trách Khải Chính đem nàng thương như nữ nhi ruột thịt.

“Nha đầu này làm sao có thể so sánh cùng quý thiên kim, quý thiên kim nếu mà không phải gả cho Vương hầu thì cũng là Tướng phủ.” Viên thị liền tiếp lời mà nói.

Phó Uyên nhẹ nhõu nhũ mảy, phu nhân của Khải Chính vì sao lại nói như thế? Sau khi hân không ra khỏi phủ, Khâu gia đã xảy ra chuyện gì? Để cho Khải Chính làm quan gia cho nhà khác? Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Phó Uyên cũng chưa quên chính sự, theo lời Viên mà tiếp tục nói: “Cái gì mà

Vương hầu hay Tướng phủ, ta chỉ hy vọng nàng được gả cho một người thông minh như Thông nhi vậy.” Tuy rằng hần cũng không có nữ nhi nhưng lời hần nói là lời thật lòng. Đứa nhỏ Thông nhi này tính tình tuy rằng nhìn như ôn hòa nhưng nếu thực sự yêu một người thì liền nguyện ý chờ đợi dù phải trả giá hết thảy.

Vừa nghe lời này từ Phó Uyên, trong lòng Viên thị liền khai nhạc nở hoa nhưng ngoài mặt chỉ nói khiêm tốn vài câu. Mà Khâu Tiểu Ninh thiếu chút nữa đánh rơi chiếc đĩa trong tay, vị Phó thúc này tới đây là vì xem trọng ca ca sao? Nhìn đến Khâu Minh Thông cúi đầu không dấu được ý cười, trong lòng Khâu Tiểu Ninh chợt lạnh, chẳng lẽ ca ca cũng thực vừa ý tiểu thư Phó gia? Vậy nàng đây là cái gì?

Viên thị nhìn đến vẻ mặt Khâu Tiểu Ninh không yên lòng, trong lòng một trận khoái ý, hiện tại nha đầu chết tiệt kia cũng nên biết chính mình không xứng với con của nàng!

Chỉ một chút com mà thiếu chút nữa khiến cho Khâu Tiểu Ninh bị nghẹn tử. Nàng không biết ở đâu lại có một Phó thúc tìm tới, còn có một Phó cô nương. Sau khi buông bát thì căn bản cũng không có tâm tư phụ giúp Viên thị thu dọn, đi thẳng về phòng của chính mình. Khâu Minh Thông thấy muội muội như vậy thì có chút nhịn không được, thật muốn chạy lên nói rõ mọi chuyện cùng nàng. Người Phó thúc yêu là cô, cho đến bây giờ còn không thành thân thì làm sao có cái nữ nhi kia chứ? Phó thúc nói như vậy bất quá là vì chuyện của bọn họ mà thôi.

Khâu Minh Thông đang muốn đứng dậy thì bị Khâu Khải Chính ngồi bên cạnh giữ chặt. Khâu Khải Chính lắc đầu với Khâu Minh Thông, dù biết Ninh nhi khẳng định rất khổ sở nhưng đề làm cho thể tử tin tưởng thì chỉ có thể làm cho Ninh nhi khổ sở một chút. Khâu Minh Thông cũng nghĩ nghĩ, vì tương lai sau này, hần nhịn được.

Phó Uyên ăn qua một chút điểm tâm liền đi khỏi, nhưng trước khi đi còn cố ý nói bóng gió với Viên thị về ý nghĩ muốn gả nữ nhi cho Khâu Minh Thông. Viên thị vui mừng đến hồng rồi, không nhắc đến bản thân Phó Uyên từng là trạng nguyên mà tổ phụ trong nhà cũng từng là đại quan trên triều đình, chưa kể đến đất đai khế ước thuộc hàng Đệ nhất, có thể hù chết người.

Phó Uyên đi rồi, Viên thị liền vui rạo rực hướng Khâu Khải Chính hỏi: “Chủ nhà, người nói có phải vị Phó tiên sinh này muốn đem nữ nhi gả cho Thông nhi của chúng ta? Chúng ta có nên tìm bà mối tốt nhất ở Hoàng thành để tới cửa cầu hôn?” Đến lúc đó nàng nhất định đem Khâu Tiểu Ninh đuổi ra khỏi nhà, tuyệt đối không thể để cho nàng ta làm hồng đại sự.

“Việc này còn cần xem xét! Bát tự còn chưa có chuẩn bị đâu!” Nhìn thấy thể tử như vậy Khâu Khải Chính thật sự không biết nói cái gì cho phải? Cứ để cho nàng trăm phương nghìn kế nghĩ biện pháp cưới về nữ nhi của Phó Uyên đi! Không biết cưới về rồi mới biết thiên kim Phó gia là Ninh nhi thì có thể bị chọc tức hay không.

(Bát tự (Tứ trụ): năm, tháng, ngày, giờ sinh)

“Có gì mà không chu đáo, ta xem Phó tiên sinh thực vừa lòng Thông nhi nhà chúng ta. Không được, việc này ta phải cân nhắc cẩn thận.” Viên thị bắt mạch liếc nhìn Khâu Khải Chính rồi liền cúi đầu tính toán kỹ càng vì Khâu Minh Thông. “Tùy người.” Khâu Khải Chính thân nhiên nói hai chữ liền trở về phòng.

Mà Khâu Minh Thông lúc này đang đứng trước cửa phòng Khâu Tiểu Ninh nhưng vẫn không đẩy cửa đi vào, cha nói đúng, nhẫn nại nhất thời mới có thể có nhất thể, cả đời bên nhau.

Vừa vào trong phòng, Khâu Tiểu Ninh cũng không khóc, chỉ cảm thấy tâm loạn như ma. Nàng cảm thấy chính mình quá ngốc, làm sao ngây thơ nghĩ có thể gả cho ca ca được chứ? Trước vì nương không nói, mà tương lai sau này mọi người sẽ nhìn ca ca như thế nào? Người khác thấy thế nào nàng nàng quả thật không quan trọng nhưng ca ca hần có thể không đề tâm sao? Hiện tại nàng nên làm sao mới là tốt nhất? Nhìn ca ca cười nữ tử khác làm vợ? Nàng làm không được! Trong đầu đột nhiên hiện lên một cái ý tưởng, nàng có thể trốn ở một nơi mà lảng lảng nhìn ca ca cũng tốt lắm rồi. Như vậy, nàng không cần để ý lời ra tiếng vào của thể nhân mà cũng có thể nhìn thấy ca ca. Hơn nữa, nàng còn có thể nữ giả nam trang đi nơi nơi, nói không chừng còn có thể tìm được cha mẹ thân sinh của chính mình.

Thu thập một ít bạc cùng vài bộ quần áo, Khâu Tiểu Ninh chuẩn bị thừa dịp buổi tối rời khỏi nhà. Từ bây giờ đến lúc đó, Khâu Tiểu Ninh cố gắng biểu hiện thực bình tĩnh, không khóc cũng không nháo nhưng thỉnh thoảng trong mắt lại toát ra thương tâm cùng khổ sở.

Khâu Minh Thông luôn nhìn theo nàng mà đau lòng, Ninh nhi chưa từng buồn như vậy... Khâu Khải Chính thở dài ở trong lòng, chỉ cảm thấy nha đầu kia bình thường trí tuệ hơn người nhưng gặp được chuyện tình liên quan đến Thông nhi thì cũng rối loạn?

Ngược lại, Viên thị nhìn Khâu Tiểu Ninh như vậy, cảm thấy thực vui vẻ vì Thông nhi cũng không có đi an ủi tiện nha đầu kia. Ngẫm lại cẩn thận cũng đúng, chưa nói tới việc Khâu Tiểu Ninh là bé gái mồ côi, tuy rằng bộ dạng có chút đẹp nhưng cũng không có được tài cán gì, làm sao có thể so sánh cùng thiên kim tiểu thư được tí mĩ dạy dỗ. Dẫn Khâu Tiểu Ninh cùng đi ra ngoài thì sẽ mất mặt nhưng dẫn theo thiên kim tiểu thư đi ra ngoài thì chính là trên mặt có dát vàng. Chỉ cần có chút trí tuệ thì ai cũng sẽ chọn thiên kim tiểu thư, mà đầu óc của Thông nhi thông minh như vậy thì làm sao có thể bỏ qua thiên kim tiểu thư mà chọn Khâu Tiểu Ninh được chứ?

“Ninh nhi, người nên ăn nhiều đồ ăn một chút, dưỡng cho mập mập để đến lúc đó tiểu thư nhà Phó tiên sinh thấy người cũng cao hứng.” Viên thị làm bộ như yêu thương gấp thức ăn cho Khâu Tiểu Ninh nhưng lời nói lại làm cho Khâu Tiểu Ninh khó chịu vạn phần.

“Cảm ơn nương.” Nói câu cảm tạ xong Khâu Tiểu Ninh liền cúi đầu ăn những món ăn mà Viên thị gấp cho nàng. Nàng đã quyết định ly khai, vì sao nương còn muốn khiến cho nàng đau khổ?

Nửa đêm, Khâu Tiểu Ninh từ giường đứng lên, cầm lấy túi đồ đã sớm thu thập xong mà lảng lảng ly khai Khâu gia. Đi giữa đêm tối khiến Khâu Tiểu Ninh thật sợ hãi nhưng vẫn miễn cưỡng chính mình tiếp tục bước đi. Ai ngờ nàng vừa mới rời khỏi Khâu gia không bao lâu thì không biết từ đâu xuất hiện

vài người, Khâu Tiểu Ninh chỉ ngồi được một trận sương khói thì liền ngã xuống. Trước khi té xỉu Khâu Tiểu Ninh còn nghĩ thầm không ổn, những người này tới đây làm gì? Nàng muốn quát to một tiếng để đánh thức những nhà láng giềng...

Khâu Tiểu Ninh vừa tỉnh lại liền nhìn thấy một gian phòng hoa lệ. Một tay sờ sờ đầu có chút choáng váng, một tay kia vừa chạm tới tấm chăn trên giường thì lập tức sợ tới mức nhanh chóng rút tay lại, cũng quên mất cảm giác choáng váng. Tấm chăn này là tơ lụa giá trị xa xỉ, nàng rốt cuộc đang ở đâu? Tại sao lại xa hoa như vậy? Có phải nàng đã bị đạo tặc giết chết, thật ra hiện tại nàng đang ở địa ngục?

Lúc Khâu Tiểu Ninh còn đang suy nghĩ miên man thì nha hoàn bưng một ít đồ ăn vào, vừa thấy nàng tỉnh liền cúi thấp người hướng nàng nói: “Tiểu thư, người đã tỉnh, lão gia có dặn dò nô tỳ chuẩn bị quần áo, người mau mau thay cùng nô tỳ rồi ra chính sảnh gặp lão gia!” Tiểu thư thực sự là có phúc khí, đã qua nhiều năm như vậy vẫn được lão gia tìm đưa về. Nếu cứ như vậy thì gia nghiệp sau này chính là của một mình nàng.

“Cô nương, người có phải là nhận nhầm người rồi hay không? Ta không phải là tiểu thư.” Nàng cũng từng làm qua nô tỳ, bây giờ lại để nô tỳ hầu hạ nàng sao? Lúc nhìn thấy nha hoàn, Khâu Tiểu Ninh cũng đã tự an ủi mình, nàng còn sống, nàng chưa chết.

“Tiểu thư, trong phòng chỉ có người cùng nô tỳ, làm sao có thể nhận nhầm người được? Tiểu thư vẫn nên mau mau thay quần áo, đừng làm nô tỳ khó xử!” Tiểu nha hoàn nói xong, gấp đến nỗi sắp khóc lên.

Khâu Tiểu Ninh nhú mồm thấy bộ dáng sắp khóc của tiểu nha hoàn chỉ đành thỏa hiệp gật đầu: “Được, vậy phiền người ra ngoài trước một chút, ta thay quần áo xong liền gọi người vào trang điểm được chứ?” Mặc kệ đây là chỗ nào, cũng chỉ mong thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chuyện gì đến cũng đến, cứ bình tĩnh mà đối mặt thôi.

“Vâng, nô tỳ lui xuống trước, phòng trong đã chuẩn bị sẵn nước ấm, người cũng có thể tắm một chút.” Tiểu thư tính tình thực tốt, không giống như những thiên kim tiểu thư tính tình kiêu ngạo không ai bì nổi.

Khâu Tiểu Ninh nhìn nhìn những bộ hoa phục một chút rồi thở dài tiến vào gian phòng tắm. Nàng thực sự không nghĩ ra chủ tử trong phủ đang xảy ra chuyện gì? Tại sao lại vô duyên cớ bắt nàng về phủ, còn nói cái gì mà tiểu thư trong phủ? Chẳng lẽ chủ tử trong phủ này là cha mẹ thân sinh của nàng? Không, không phải, vì mặc dù nàng không lo lắng chủ nhân nơi này sẽ hại nàng nhưng cũng không cảm nhận được một chút ý muốn thân cận nào từ nơi này.

Mặc quần áo xong, gọi tiểu nha hoàn vào vì nàng trang điểm. Nhìn vào gương đồng một nữ tử có chút quá mức mỹ mạo, Khâu Tiểu Ninh ngẩn ngơ, người trong gương là nàng sao? Tiểu nha hoàn nhìn kiệt tác của chính mình, nói: “Tiểu thư, người thật xinh đẹp, là người đẹp nhất mà nô tỳ từng gặp qua.”

Khâu Tiểu Ninh từ trong những suy nghĩ của bản thân mà lấy lại tinh thần: “Đúng rồi, chẳng phải người muốn đưa ta đi gặp lão gia sao?”

Tiểu nha hoàn gật gù nói: “Người xem, nô tỳ đã quên mất việc này, tiểu thư, mời theo nô tỳ.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Tiểu nha hoàn dẫn Khâu Tiểu Ninh đến chính sảnh thì dừng lại, nói: “Tiểu thư, lão gia đã phân phó, người nếu đến thì liền đi vào ngay.” Tộc trưởng đều đã đến, tuy lão gia không thể nhận tiểu thư làm nữ nhi ruột thịt nhưng lão gia không có con nối dõi, nhận tiểu thư làm nghĩa nữ cũng giống nhau thôi.

Nghe được lời nói của tiểu nha hoàn, Khâu Tiểu Ninh sững sốt một chút, sao lại kêu nàng đi vào một mình? Nếu bên trong đều là người xấu thì phải làm sao? Thấy nàng như vậy, tiểu nha hoàn cười, nói: “Tiểu thư, người vào đi! Không có ai có thể hại người.” Tâm cảnh giác của tiểu thư thật mạnh.

Thấy tiểu nha hoàn đầu có đôi mắt chân thật, lương thiện, Khâu Tiểu Ninh chần chờ một chút rồi mới đẩy cửa đi vào. Nhìn thấy người ngồi đang ngồi phía trên thì giật mình ngậy đại một chút, kêu lên: “Phó thúc?” Nàng không phải là nhìn lầm rồi chứ!

“Nha đầu, ta đã chờ con thật lâu, Nhị thúc, làm phiền người rồi, có thể bắt đầu được rồi.” Phó Uyên nhìn Khâu Tiểu Ninh đứng phía dưới rồi mới thỉnh cầu nói với lão già ngồi bên cạnh.

Chờ khi nha hoàn đưa trà lên, Phó Nhị thúc rót một tách trà đưa tới trước mặt Khâu Tiểu Ninh, chần chờ một chút mới hỏi: “Uyên nhi, con thật sự không hối hận sao?” Đòi này của Uyên nhi đều chỉ vì một nữ tử, vốn tưởng rằng chỉ cần hấn thành tài thì sẽ mang đến vinh quang cho gia tộc, nào ngờ...

“Nhị thúc, con cũng đã nói với người rồi, chuyện con đã quyết định thì chưa bao giờ biết đến hai chữ: hối hận.” Năm đó hấn cũng chưa từng hối hận hướng chỉ là hiện tại.

Phó Nhị thúc chỉ đành khẽ thở dài rồi gật gù gật đầu, dù sao Uyên nhi như vậy chính là không có ý định cưới vợ, vậy thì nhận nghĩa nữ cũng tốt. Phó Nhị thúc nghĩ như vậy mới đặt ly trà vào tay Khâu Tiểu Ninh: “Đưa nhỏ này, hãy mau kính trà cho nghĩa phụ của con.” Kính trà trước mặt các thế hệ Phó gia như vậy chính là cho phép ghi tên nàng trong gia phả của Phó gia, nhưng Uyên nhi đã nói giữ họ Khâu cho nàng thì có chút không hợp lí.

Khâu Tiểu Ninh không phải quá ngốc, lập tức hiểu được mọi chuyện lúc trước. Nhìn thấy Phó Uyên gật gật đầu với nàng, Khâu Tiểu Ninh liền nhận ly trà mà đi đến trước mặt Phó Uyên, chần chờ một chút mới quỳ xuống: “Ninh nhi dâng trà kính nghĩa phụ.” Làm như thế này thì nàng có thể danh chính ngôn thuận gả vào Khâu gia! Đối với Phó thúc, không, đối với nghĩa phụ nàng sẽ hiểu thuận thật tốt.

Phó Uyên nhận trà rồi một ngụm uống cạn, cười đỡ Khâu Tiểu Ninh đứng lên: “Ninh nhi không cần đa lễ, sau này con chính là tiểu thư của Phó phủ.” Nếu hẳn thành toàn cho đứa nhỏ này với Thông nhi thì có lẽ Khâu Nếu cũng sẽ vui vẻ!

“Ninh nhi cảm tạ nghĩa phụ.” Thì ra cha vì nàng mà tính toán nhiều như thế, nàng phải làm sao mới có thể báo đáp được phần ân tình này?

“Con có một người cha rất tốt.” Phó Uyên cười nhẹ, Khải Chính vẫn luôn mêm lòng như vậy.

~~~~~pct~~~~~

Ở Khâu gia, sau khi biết được không nhìn thấy Khâu Tiểu Ninh thì trong lòng Viên thị thực vui vẻ, như vậy thì hôn sự của Thông nhi có thể hoàn toàn yên tâm được rồi. Trong lòng Khâu Khải Chính có chút lo lắng, không biết có người đưa Ninh nhi vào Phó phủ chưa? Có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn không? Mà Khâu Minh Thông thì thất hồn lạc phách, hẳn sẽ không được gặp Ninh nhi trong một thời gian dài.

Qua hai ngày sau, Phó Uyên lại đến Khâu gia, cầm theo vài quyển sách đưa cho Khâu Minh Thông: “Thông nhi, con có thể xem qua sách này một chút, nhất định sẽ có lợi cho tương lai khoa cử của con.”

Khâu Minh Thông còn chưa kịp nói lời cảm tạ thì Viên thị đã nói trước: “Thật sự là đã làm phiền Phó tiên sinh, bận rộn vậy còn nhớ đến mà thương Thông nhi nhà chúng ta, thật sự cảm tạ ngài. Thông nhi, mau nói với Phó tiên sinh sẽ quyết tâm đạt được công danh trạng nguyên.” Nhìn Phó tiên sinh này thế nào cũng thấy hân thực vừa ý Thông nhi! Người mù cũng nhìn ra được, Phó tiên sinh nhất định là muốn gả nữ nhi cho Thông nhi của bà!

Phó Uyên đề nén cảm giác không vui, cũng phụ họa nói: “Xem bộ dáng Thông nhi thì việc khảo được trạng nguyên cũng là chuyện trong dự kiến. Càng nhìn ta càng thích đứa nhỏ này, nếu có thể làm con rể của ta thì đó là chuyện tốt đến không thể tốt hơn.”

“Thật vậy chăng? Vậy ta lập tức sẽ mời bà mối tới cửa đề cầu hôn.” Viên thị lập tức vui mừng nói, lời vừa ra khỏi miệng thì thấy mọi người trong nhà nhìn bà kỳ quái, liền sửa miệng nói: “Ta là nói... Ta là nói nhà chúng ta không quyền không thế, chỉ sợ nếu tiểu thư của quý phủ gả vào sẽ chịu uất ức.” Bà muốn làm nhanh chóng lại có chút vênh váo, nếu lưu lại ấn tượng không tốt cho Phó tiên sinh thì thực không được ổn lắm.

Phó Uyên kinh ngạc một chút rồi mới cười trả lời: “Tuy rằng Phó phủ là đại gia nghiệp nhưng ta cũng chỉ có một nữ nhi độc nhất, tự nhiên so với các thiên kim nhà khác cũng học được đầy đủ hơn. Khải Chính, người cũng từng gặp qua nhà đầu nhà ta, cảm thấy nàng thế nào?”

“Ôn nhu nhược nhưng cũng quật cường độc lập, hôm ấy ta đến Phó phủ nàng còn tự mình xuống bếp, chuẩn bị thức ăn tốt lắm, ra khỏi phòng bếp cũng là một cô nương tốt.” Khâu Khải Chính thấy thế từ vui mừng cũng không biết làm sao, xem ra là đúng đúng cách rồi! Chính là không chắc khi bà biết sự thật sẽ nháo loạn thành như thế nào nữa?

“Khải Chính, người rất chú ý nhà đầu kia.” Tuy Phó Uyên nói vậy nhưng vẻ mặt cũng thật cao hứng, cũng như đang đắc ý về nữ nhi của chính mình. Điều này làm cho Khâu Khải Chính có chút bức mình, rõ ràng Ninh nhi là từ trong lòng người cha này mà lớn, nhiều nhất cũng chỉ gọi Phó Uyên một tiếng nghĩa phụ, hừ...

Khâu Minh Thông thấy thế âm thầm buồn cười, cha hẳn lại nghĩ như vậy, Ninh nhi là nữ nhi của ông, việc này sẽ không ai có thể thay đổi.

Nghe thấy hai người nói như vậy, Viên thị chỉ ước gì lập tức mời bà mối đến cửa. Không nghĩ tới nữ nhi của Phó gia trước tiên có gia thế tốt lại còn có thể làm việc nhà, nữ tử như vậy cũng không nhiều, bà nhất định phải nghĩ biện pháp cưới vào nhà mới được.

Sau khi Phó Uyên rời đi, Viên thị liền nói với Khâu Khải Chính và Khâu Minh Thông: “Chủ nhà, Thông nhi tuổi cũng không còn nhỏ nữa, người thấy có nên cưới vợ cho hắn? Ta thấy ấn tượng của Phó tiên sinh với Thông nhi cũng tốt, nữ nhi còn có giáo dưỡng như vậy, người xem được không?” Nhà đầu chết tiết kia cũng đã đi nhiều ngày rồi, ai biết được nàng còn sống hay đã chết, chỉ cần nàng không có ở nhà thì chắc là chủ nhà sẽ đồng ý, Khâu Tiểu Ninh làm sao có thể thân thuộc quan trọng hơn con ruột được chứ?

Khâu Khải Chính liếc nhìn Viên thị một cái, gật gật đầu nói: “Quả thật là như thế, không những tiểu thư Phó gia quả thật xứng đôi với Thông nhi mà gia thế của Phó gia cũng sẽ có lợi cho việc Thông nhi khảo công danh sau này, Thông nhi cảm thấy như thế nào?”

“Tùy cha, nương. Dù sao trên đời này nếu không có Ninh nhi thì cưới ai cũng không quan trọng.” Khâu Minh Thông giả bộ tạo tư thế cứng rắn, nói xong liền ra khỏi nhà chính, vừa mới vào phòng thì nắm tay nắm chặt đã thể hiện rõ tâm kinh mừng của hắn. Ninh nhi, rất nhanh thôi hắn sẽ có thể danh chính ngôn thuận cưới nàng về nhà.

~~~~~pct~~~~~

Ở Phó phủ, Khâu Tiểu Ninh thực sự bắt tay vào khâu giá y vừa nhớ tới những kỉ niệm cùng Khâu Minh Thông, thỉnh thoảng lại đỏ. Tiểu nha hoàn bên cạnh cười nói: “Tiểu thư, nếu để cho những nam tử khác nhìn thấy bộ dáng lúc này của người thì chắc chắn cô gia tương lai sẽ không thể thuận lợi cưới được người.”

Khâu Tiểu Ninh xấu hổ cúi thấp mặt: “Chi Hồng, người lại cười ta nữa rồi, ta sẽ đuổi người ra ngoài đó.” Nhà đầu kia nói chuyện thật không kiêng kị.

Ai ngờ Chi Hồng đều biết Khâu Tiểu Ninh sẽ không làm như vậy nên tiếp tục nói: “Tiểu thư, nếu người đuổi nô tỳ đi thì lần sau gặp được cô gia nô tỳ sẽ nói.” Tiểu thư tính tình không thích tranh hơn thua, chính vì vậy mới bị mẩu thân của cô gia ức hiếp. Dù sao khi tiểu thư xuất giá nàng cũng đi theo, nhất định sẽ bảo hộ tiểu thư, sẽ không để cho nàng ấy chịu một chút khổ nào.

“Đề người rảnh rỗi lại nói lung tung, mau lấy kim tuyến lại đây giúp ta.” Khâu Tiểu Ninh bắt đầu cười, như vậy nhất định phải tìm việc cho Chi Hồng làm.

“Được, nô tỳ tuân lệnh.” Chi Hồng hành lễ rồi mới đi xuống. Khâu Tiểu Ninh lắc đầu, dù Chi Hồng nhìn có vẻ như vô tâm cười hi hi nhưng luôn cung kính đối với nàng- tiểu thư giả này, tự xưng nô tỳ, nàng đã nói qua rất nhiều lần nhưng vẫn không chịu sửa. Nếu so sánh với kiếp trước của nàng... Thời quên đi, đề cập tới cũng vậy, nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ lặp lại những chuyện của kiếp trước.

Thấy Khâu Khải Chính và Khâu Minh Thông đều đồng ý, Viên thị hăng máu đi thỉnh bà mối tốt Hoàng thành đến Phó phủ. Phó Uyên vừa nhìn thấy bà mối liền nhìn không được nở nụ cười, xem ra Khâu gia chờ không kịp nữa rồi nếu như nghĩa phụ như ông mà không đồng ý cũng không được tốt lắm. Cũng không làm khó bà mối mà hai nhà nhanh chóng ấn định hôn sự.

Mặc dù bà mối chưa từng nghe qua Phó Uyên có nữ nhi nhưng mọi người cũng đã ấn định hôn sự vậy chắc chắn là có nữ nhi để gả, bà cũng sẽ không nhiều chuyện, bạc đến tay là tốt rồi. Bà mới ngay cả nhà cũng chưa về liền đến Khâu gia nói chuyện với Viên thị. Viên thị vừa nghe cả người đều cười hớ hớ, khó có khi hào phóng cho bà mối hai lượng bạc, cứ nghĩ rằng này chuyện tốt thành đôi thôi, hôn sự này cũng đã ấn định rồi, bà phải chuẩn bị tốt mới được.

Thương lượng với Khâu Khải Chính một chút, chuẩn bị không thiếu thứ gì. Phó Uyên nhìn thấy sinh lễ cũng không nói gì chỉ gật đầu với Khâu Khải Chính. Bất quá Viên thị còn có tật xấu, nếu dễ dàng có được thứ gì thì bà nhất định chưa tin tưởng, chờ một chút liền nhỏ giọng hỏi: “Phó tiên sinh, nếu hôn sự đã ấn định xong thì ta có thể trông thấy con dâu tương lai của ta được không?” Nếu như là bộ dáng oai hùng liệt thất thì lúc này hỏi hạn còn kịp, mặc dù bà muốn cưới cho Thông nhi một quý nữ nhưng nếu bộ dáng xấu xí thì bà cũng mặc kệ.

Nhất thời toàn phòng liền yên tĩnh, cảm giác hòa thuận vui vẻ biến mất không còn một chút gì. Bà mới đi theo Khâu gia trong lòng âm thầm cười Viên thị, nhà người ta là Phó phủ chứ không phải là bọn nhà nghèo cửa nhỏ! Tiểu thư nhà giàu như vậy nói muốn gặp thì gặp, muốn thấy thì thấy sao?

Khâu Khải Chính cũng sốt một chút mới giật mình hỏi phục tinh thần, nhỏ giọng nói: “Người làm sao vậy? Người nghĩ Phó phủ là nơi có thể tùy tiện sao?” Nghe xong lời này thì sắc mặt Viên thị trắng nhợt, vẻ mặt xấu hổ.

“Tiểu thư của Phó phủ ta còn chưa có thành thân lại để cho người tùy tiện muốn xem thì xem, muốn chọn thì chọn. Rút cuộc người xem Phó phủ là nơi nào? Nếu Khâu phu nhân không vừa ý nữ nhi của ta thì ta cũng không miễn cưỡng, chúng ta có thể xem lại.” Muốn cho người thấy là không thể, hơn nữa quy củ của những nhà giàu khác cũng đúng là như vậy.

“Ta không có ý này, không có ý này...” Viên thị vội khoát tay, chỉ sợ khiến cuộc hôn nhân này thất bại.

Cuối cùng Phó Uyên cũng đại nhân rộng lượng mà khoát tay nói là không chấp nhất việc nhỏ này, nhưng cũng nói nếu Khâu gia bạc đãi nữ nhi của ông thì ông sẽ khiến cho Khâu gia không được tốt. Viên thị vừa nghe lời này thì nhanh chóng gật đầu, sau này bà cũng không dám nẫu miệng như vậy nữa.

Sau đó hai nhà quyết định, ngày mười chín tháng tám sẽ đón dâu.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Ngày mười chín tháng tám, cả bầu trời quang đãng, giống như là vì một cặp tình nhân được thành thân với nhau mà vui mừng. Ở trong phòng là một khung cảnh toàn màu đỏ hoan hỉ, Khâu Tiểu Ninh đã sớm thay giá y thật đẹp, đang được Chi Hồng trang điểm, cả người toát lên vẻ đẹp như hoa nở rộ làm cho người ta lóa mắt.

Sau khi đánh má hồng xong, Chi Hồng buông những dụng cụ trang điểm xuống mà ngắm nhìn Khâu Tiểu Ninh, trong lòng thực chấn động, nói: “Tiểu thư, người thật là xinh đẹp, một lát nữa cô gia nhìn thấy chắc chắn bị lóa đến mù mắt.” Tiểu thư đã chịu nhiều cực khổ như vậy, sau này nhất định phải được hạnh phúc! Nàng cũng đã vụng trộm nhìn thấy cô gia tương lai, là một người tuân thủ lịch sự, quả thật chỉ có người như vậy mới có thể xứng đôi với một nữ tử tốt như tiểu thư.

Khâu Tiểu Ninh còn chưa nói gì thì bên ngoài truyền đến một nói trong trêu: “Tiểu tử ngốc Khâu Minh Thông kia cũng có phúc quá đi chứ.” Nói xong đã thấy một người đi đến phía sau Khâu Tiểu Ninh.

“Thiếu Khanh, người đã đến rồi.” Nhìn thấy người đồng cảnh ngộ với mình kiếp trước, Khâu Tiểu Ninh đứng lên nắm chặt tay nàng ấy.

“Là ta đây, Tiểu Ninh, hôm nay người rất đẹp, nhớ rõ: nhất định phải hạnh phúc!” Nhìn Khâu Tiểu Ninh mặc giá y đỏ thắm, trong lòng Hàn Thiếu Khanh có chút hâm mộ, kiếp trước không có cơ hội mặc qua đến kiếp này chắc cũng sẽ không được mặc... Nhưng thấy Ninh nhi mặc thì nàng cũng vui vẻ

giống như chính bản thân mình mặc.

“Điều đó là đương nhiên, nhưng đừng chỉ nghĩ cho ta mà quên mất chính mình.” Thiếu Khanh chắc chắn không muốn thành thân! Khâu Tiểu Ninh cũng không biết nên khuyên giải nàng ấy như thế nào, có lẽ là duyên kiếp, cũng có thể đến khi Thiếu Khanh gặp được người trong lòng, đến lúc đó gã hay không gã cũng không phải do nàng ấy muốn hay không.

Bên ngoài, bà mồi gõ cửa, hô: “Phó tiểu thư, người đã trang điểm xong chưa? Chú rể của chúng ta đã sắp đến cửa lớn của Phó phủ rồi.” Không biết bộ dạng của Phó tiểu thư này như thế nào, cô gia thì tuần tú lịch sự, hai người phải xứng đôi mới tốt!

“Xin chờ một chút, tiểu thư của ta ra ngoài liền đây.” Chi Hồng hành lễ với Hàn Thiếu Khanh rồi mới nói với Khâu Tiểu Ninh: “Tiểu thư, chúng ta đội khăn voan ra ngoài nha! Nếu qua giờ lành thì không tốt.” Nói xong thì Chi Hồng nhanh chóng đi lấy khăn voan được đặt ở trên bàn.

Khâu Tiểu Ninh vỗ nhẹ vào tay Hàn Thiếu Khanh rồi bảo Chi Hồng lấy khăn voan đội lên. Giờ khắc này, Khâu Tiểu Ninh thấy mình như đang nằm mơ, nàng cứ nhiên có thể gã cho ca ca.

~~~~pct~~~~

Phó Uyên không có con nối dòng nào khác, nữ nhi duy nhất thành thân thì tất nhiên đồ cưới không phải nói nữa, Phó Uyên tự mình tới phòng Khâu Tiểu Ninh, dắt nàng đi thấp hương cho tổ tiên, đây chính là đãi ngộ mà rất nhiều người không có được. Lạy tổ tiên xong Phó Uyên mới đến chính sảnh để nhận lạy bái biệt của Khâu Tiểu Ninh. Sau khi đi lễ nạp thái, Khâu Tiểu Ninh nói: “Nghĩa phụ, Ninh nhi cảm ơn người, nếu không nhờ người thì Ninh nhi thật không biết lấy thân phận gì mà gã cho hần, đến sẽ mang đến nhiều phiền toái cho hần.” Ân tình của nghĩa phụ nàng sẽ mãi mãi nhớ trong lòng.

“Mau đứng lên đi! Nghĩa phụ hy vọng con hạnh phúc.” Nhìn thấy đứa cháu lớn này có thể lấy được một cô gái tốt, nàng ấy chắc là cũng vui về! Hần gặp được Ninh nhi cũng chưa lâu nhưng tính cách đứa nhỏ này thuần lương chí hiếu, là một người tương xứng với Thông hần.

Cứ như vậy, Khâu Tiểu Ninh lên kiệu hoa, khi Chi Hồng giúp đỡ nàng lên kiệu thì cũng đúng lúc nhìn thấy giày của Khâu Minh Thông khiến cho tim của nàng đập như sấm. Ca ca, hần có khỏe không? Thời gian này có nhớ nàng không? Thu hồi tâm tư, mặt của Khâu Tiểu Ninh đỏ lên.

Không bao lâu sau đội ngũ đón dâu đã tới Khâu gia, Viên thị thấy Phó gia đưa tới đồ cưới thì cười đến không ngậm miệng lại được. Nếu so sánh với bánh bao thì nhét hơn mười cái cũng không có vấn đề gì. Phó gia thực hào phóng, nữ nhi dù dài, ngắn, xấu, đẹp gì cũng không sao; những thứ đó có thể mãi ra ăn được sao?

Đội ngũ nhanh chóng đến cửa lớn của Khâu gia, Khâu Minh Thông xoay người xuống ngựa, có chút khần trương đến trước cửa kiệu. Theo lời bà mồi chỉ thị mà ở trên cửa kiệu nhẹ nhàng đá đá, sau đó bà mồi đặt một đầu của dải lụa kết màu đỏ vào trong tay Khâu Minh Thông, một đầu còn lại đưa vào tay Khâu Tiểu Ninh mới vừa xuống kiệu. Khâu Minh Thông không dấu được vẻ mặt vui mừng, nhìn thấy ở một đầu lụa khác chính là Khâu Tiểu Ninh, rốt cuộc cũng an lòng, Ninh nhi chính là thê tử của Khâu Minh Thông hần.

~~~~pct~~~~

Sau khi bái đường, Khâu Minh Thông dắt Khâu Tiểu Ninh vào hi phòng để cho nàng ngồi ở đầu giường. Lấy chút điểm tâm đặt vào trong tay Khâu Tiểu Ninh, nói nhỏ: “Ninh nhi, ca ca phải đi ra ngoài kính rượu với khách, người ăn điểm tâm trước, ta sẽ mau mau trở lại.” Nói xong còn xoa xoa khăn voan hồng của Khâu Tiểu Ninh.

Động tác này làm cho tim của Khâu Tiểu Ninh muốn ngừng đập, chỉ nói thầm ca ca thật đáng giận, cứ nhiên lại xem nàng như tiểu hài tử. Hừ, tiểu hài tử thì tiểu hài tử, không cần để ý đến hần nữa.

Trời tối, Khâu Minh Thông liền trở về phòng, bất quá hần cũng không có đi đến bên Khâu Tiểu Ninh mà là đi đến phòng bếp, nấu nước đổ vào dục dừng (thùng tắm). Sau khi nấu đủ nước ấm, Khâu Minh Thông mới đi đến bên cạnh Khâu Tiểu Ninh, mở khăn voan đội đầu của nàng.

Nhìn thấy Khâu Tiểu Ninh hoàn toàn khác so với trước kia, hần thật ngỡ ngàng nhìn chằm chằm Khâu Tiểu Ninh. Giờ khắc này hần mới ý thức được, Ninh nhi của hần thật sự trưởng thành rồi, đã trở thành thê tử của hần. Khâu Tiểu Ninh bị hần nhìn đến đỏ mặt, trừng mắt nhìn hần một cái rồi nói: “Nên uống rượu hợp cần rồi.” Bộ dáng ngờ ngẩn này của ca ca rất hiếm gặp.

Nghe Khâu Tiểu Ninh gọi, Khâu Minh Thông mới lấy lại tinh thần: “Được, vi phu nghe theo lời của nương tử, ta sẽ lấy rượu, người đừng giận đối ta.” Khâu Minh Thông vừa nói vừa rót hai ly rượu, một ly đặt vào trong tay Khâu Tiểu Ninh rồi đặt tay giao nhau mà uống.

Thần trí của Khâu Tiểu Ninh bị người vi phu Khâu Minh Thông làm chần động đến chín tầng mây, Khâu Minh Thông phải gọi vài lần mới hồi phục tinh thần. Uống rượu hợp cần xong, Khâu Tiểu Ninh liền nhào vào lòng Khâu Minh Thông mà khóc, nói: “Ca ca, người có biết ta sắp bị hù chết hay không. Vì sao không nói cho ta biết ngay từ đầu, ô ô...” Nếu không phải đã gặp nghĩa phụ trước đó thì nàng thực sự nghĩ sẽ không còn được gặp đại ca nữa.

“Ninh nhi, thực xin lỗi, ca ca sai rồi, người đừng khóc, người đánh ta đi...” Ôm Khâu Tiểu Ninh vào lòng vỗ vỗ nhẹ nhàng trên lưng, Ninh nhi mà khóc thì hần còn khổ sở hơn nàng.

“Lần sau không được như vậy nữa.” Sau khi khóc một lát thì Khâu Tiểu Ninh mới rầu rĩ nói một câu, Khâu Minh Thông vội vàng gạt đầu: “Được, tốt...” Nếu Ninh nhi lại khóc nữa hần sẽ đau lòng đến hồng mắt, đáng lẽ hôm nay là ngày vui mừng của bọn họ mà.

“Đừng khóc, nếu khóc nữa thì tân phòng của chúng ta sẽ bị biến thành biển lớn mất.” Khâu Minh Thông cười cười, dùng tay nhẹ lau khô nước mắt trên mặt Khâu Tiểu Ninh rồi mới nói: “Ninh nhi, một ngày nay đã mệt mỏi rồi, đi tắm rồi ngủ thoải mái một chút.”

“Được.” Khâu Tiểu Ninh đỏ mặt gật gật đầu, cầm quần áo đi được vài bước lại quay đầu nói: “Không được nhìn lên.” Nói xong mới đi nhanh vào phòng trong. Khâu Minh Thông ngây người một lát mới phục hồi tinh thần lại, dờ khóc dờ cười, nếu hấn muốn, hấn hoàn toàn có thể xem quang minh chính đại!

Khâu Tiểu Ninh tắm rửa xong, đẹp giống như một đóa phù dung mới nở dưới sương. Khiến cho Khâu Minh Thông phải cố gắng không dục vọng đang dâng lên, hấn sợ chính mình nhất thời xúc động dọa Ninh nhi sợ, không thể xúc động được, hấn còn nhiều thời gian!

Thấy bộ dạng Khâu Minh Thông lại ngơ ngốc, Khâu Tiểu Ninh cười cười nằm trên giường, đắp chăn ngủ. Khâu Minh Thông tắm rửa xong, đem nước đổ sạch sẽ, khi trở lại bên giường thì Khâu Tiểu Ninh đang ngủ. Khâu Minh Thông xúc lên tấm chăn hi đỏ thắm, nằm thẳng bên người Khâu Tiểu Ninh, nhìn nhìn gương mặt say ngủ của nàng rồi mỉm cười.

Trong phòng thấp hai cây đèn cây hi màu đỏ, chiếu sáng toàn bộ căn phòng. Khâu Tiểu Ninh khẽ mở mắt ra, vươn tay sờ sờ lên mặt Khâu Minh Thông, cảm giác được độ ấm trên mặt hấn thì mới nở một nụ cười an tâm. Nàng không phải đang nằm mơ, ca ca thực sự đã trở thành phu quân của nàng, về sau cả đời của nàng sẽ ở cùng ca ca, loại cảm giác này thực kì diệu. trong lòng ấm áp như được cái gì đó lấp đầy.

Ai ngờ nàng vừa thu tay lại thì Khâu Minh Thông liền ôm lấy nàng, cười nói: “Ninh nhi, ta nghĩ ngươi đang ngủ, nếu như không ngủ thì chúng ta có phải cũng nên động phòng hoa chúc rồi không.” Nói xong còn cố ý hôn hôn lên vành tai của Khâu Tiểu Ninh. Khâu Tiểu Ninh đỏ mặt xấu hổ, cũng không biết nên nói gì cho tốt nữa, nếu không nói lời nào thì chỉ có thể để Khâu Minh Thông muốn làm gì thì làm.

Môi của Khâu Minh Thông hôn lên môi của Khâu Tiểu Ninh, không ngừng truy đuổi chơi đùa. Đến khi Khâu Tiểu Ninh sắp thở không nổi thì Khâu Minh Thông mới buông ra một chút, một sợi chỉ bạc theo môi hai người mà dây đưa không dứt.

Trong lòng Khâu Minh Thông ngứa như có cái móng vuốt nhỏ khẽ cào, nhẹ nhàng nói: “Ninh nhi, thê tử gốc của ta, ta thê trên danh nghĩa của thiên địa, cuộc đời này đã định không phụ ngươi.” Hấn thích một người, đó là cả đời.

Mỉm cười, vòng tay phía sau lưng Khâu Minh Thông, ôm hấn chặt hơn chút nữa: “Từ hẳng, phu quân gốc của ta, Ninh nhi thê trên danh nghĩa của thiên địa, kiếp này chỉ yêu một mình ngươi.” Không chỉ kiếp này, ngay cả kiếp trước nàng cũng chỉ yêu một mình ca ca.

Hai người nhìn nhau, cười. Một hồi lâu, Khâu Minh Thông nói: “Ninh nhi, ngươi có nguyện ý hay không?”

Khâu Tiểu Ninh đỏ mặt gật gật đầu, Khâu Minh Thông thấy vậy mới cúi đầu, hôn lên gương mặt, má, môi, cổ trắng nõn của Khâu Tiểu Ninh. Đầu tiên là mềm nhẹ, sau đó động tác càng lúc càng khuếch trương. Làm cho Khâu Tiểu Ninh trức trặc vận vẹo theo hấn, Khâu Tiểu Ninh chỉ cảm thấy ca ca nóng quá, nàng cũng thật nóng, hai người bọn họ giống như sắp bốc cháy cùng nhau.

Hai người cởi bỏ quần áo, Khâu Minh Thông chạm vào đồi núi phần hồng anh đào, nhẹ nhàng liếm duyệt. Cảm giác này khiến chỉ toàn thân Khâu Tiểu Ninh trở nên vô lực, làm cho nàng sợ hãi nhưng lại luyến tiếc buông ra, chỉ có thể ôm chặt lấy Khâu Minh Thông, giống như đang bắt lấy cây gỗ giữa dòng nước bồng bềnh.

Cả căn phòng nhuộm màu hồng, nền đỏ chiếu sáng, màn trướng đỏ thắm lay động, chỉ nghe thấy thanh âm ngâm nhẹ, lộ vẻ khôi lệ phong tình. Qua một lúc lâu, Khâu Minh Thông mới dừng lại được, xoay người ôm lấy Khâu Tiểu Ninh vào ngực, vuốt lên mái tóc dày mượt mà mỏng manh sợi tóc: “Ninh nhi, ngươi có mệt không?” Đây chỉ mới là lần thứ hai của Ninh nhi, hình như hấn làm hơi mạnh một chút.

Quả thật Khâu Tiểu Ninh thực mệt nhưng nàng làm sao có thể nói ra, chỉ có thể cắn môi lắc lắc đầu, Khâu Minh Thông nhẹ nhàng ôm nàng đặt lên gối đầu: “Ninh nhi, ngươi ngủ đi, mọi chuyện còn lại để ta làm.” Khâu Tiểu Ninh nhìn hấn mà ngoan ngoãn gật đầu.

Khâu Minh Thông lấy nước, sau khi tự mình lau qua thân thể cho Khâu Tiểu Ninh, đang chuẩn bị ngủ. Lại nhìn đến mảnh vải trắng đầu giường, Khâu Minh Thông liền cầm lên rồi đi đến bên cạnh bàn trang điểm của Khâu Tiểu Ninh, lấy một cây trâm cài đâm nhẹ vào cổ tay, dùng vải trắng lau một chút huyết trên tay. Làm xong hết mới lên giường, hấn sẽ không để bất cứ ai có cơ hội nghi ngờ Ninh nhi.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Gốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Sáng sớm hôm sau, hai người giống như có ước hẹn trước mà cùng nhau mở mắt, thấy được lẫn nhau. Sau khi nhìn nhau mỉm cười, Khâu Minh Thông nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Khâu Tiểu Ninh: “Tiểu trư lười, chúng ta nên thức dậy kính trà cho cha mẹ.” Nếu nương biết được người hấn cười là Ninh nhi, không biết sẽ nháo loạn ra chuyện gì nữa.

Tuy rằng thực thích Khâu Minh Thông nhưng Khâu Tiểu Ninh còn có chút không được tự nhiên, khẽ xoay thân mình, vừa đỏ mặt ra vừa nói: “Ngươi, ngươi rời giường trước đi...” Nàng cũng không muốn mặc quần áo dưới ánh nhìn chăm chú của ca ca!

Cảm nhận được cử động nhẹ của nàng, Khâu Minh Thông lại xúc động nhưng nghĩ lại tối hôm qua mình có chút ngồng cuồng đòi hỏi nên cũng không dám có động tác gì. Nghe Khâu Tiểu Ninh ngượng ngùng đuổi khéo mình, liền cười cười bước ra khỏi màn. Thật sự là ngốc mà, có chỗ nào trên người

nàng mà hấn chưa xem qua chứ.

Khâu Tiểu Ninh vừa đỏ mặt mà thay quần áo, đang chuẩn bị đứng dậy thì nhìn thấy ở đầu giường có tấm khăn trắng, trên mặt khăn có nhiều vết đỏ hồng, liền sáng tỏ hết. vén màn lên nhìn thấy ánh mắt của Khâu Minh Thông: “Ngươi...” Hấn là một đại nam nhân mà ngay cả những việc này cũng nghĩ đến.

Về mặt Khâu Tiểu Ninh đã thể hiện rõ ràng ý nghĩ của nàng, từ nhỏ cùng nàng lớn lên, Khâu Minh Thông làm sao có thể không nhìn ra, chỉ cười hỏi: “Nương tử, thay quần áo xong rồi sao?” Về sau nha đầu này không thể làm chuyện xấu được rồi nếu không nhất định sẽ bị lộ. “A!” Khâu Tiểu Ninh nghe vậy mới ngây ngốc mà cúi đầu, Khâu Minh Thông còn chưa mặc áo khiến mặt nàng đỏ lên.

Hai người chuẩn bị trong chốc lát, cuối cùng cũng ổn thỏa. Khi vừa đi tới cửa, Khâu Minh Thông liền nắm lấy bàn tay của Khâu Tiểu Ninh, nói: “Ninh nhi, đừng sợ, mọi chuyện đã có ta ở đây.” Hấn chính là trợ thủ của Ninh nhi, sau này hấn sẽ cùng Ninh nhi đối mặt với mọi chuyện.

“Được.” Khâu Tiểu Ninh gật gật đầu, nàng tin tưởng ca ca.

Hai người mới ra khỏi cửa thì thấy Chi Hồng đang chờ ở cửa, vừa hành lễ vừa nói: “Cô gia, tiểu thư, nô tỳ hầu hai người đến nhà chính.” Lão gia nhà nàng đã dặn nếu Viên thị dám nói lời khó xử cho tiểu thư thì nàng cũng có thể không khách khí nữa. Hiện tại tiểu thư mang danh là nữ nhi Phó gia, ai dám tùy tiện khi dễ nàng.

Khâu Tiểu Ninh cũng không nói thêm gì nữa, dụng tâm của nghĩa phụ dành cho nàng, nàng đã hiểu. Khâu Minh Thông nhìn nhìn Chi Hồng, cũng không nói thêm gì, chỉ là có chút lo lắng nha đầu kia miệng lưỡi nhất định không nhượng bộ người khác, có lẽ nương và nhị đệ cũng chỉ lợi hại bằng một phần của nàng ấy.

Ở nhà chính, Viên thị hưng phấn đến không thể ngủ yên, liền lôi kéo Khâu Minh Thông ngồi cùng bà. Khâu Khải Chính vừa uống trà vừa nghe Viên thị ồn ào: “Chủ nhà, người nói thử xem tiểu thư Phó gia sẽ có bộ dạng như thế nào? Có thể xứng đôi với Thông nhi của chúng ta không? Bất quá Phó gia đúng là quá giàu có, quả thật ta bị danh sách đồ cưới dọa sợ, nếu...” Viên thị thêm đồ mất những đồ cưới này, bên trong còn có vài thứ mà cả đời này bà chưa từng thấy qua. Bất quá, nếu con dâu là người hiểu thuận thì không cần bà nói mà cũng nên biết giao mấy thứ này cho bà trông giữ. Nếu là bất hiếu thì bà liền cố gắng chờ đến khi Thông nhi đạt danh hiệu trạng nguyên, đến lúc đó bà liền nạp thông phòng thiếp thất cho Thông nhi.

“Nếu không xứng thì sao, ngươi còn dám đuổi khuê nữ nhà người ta? Đừng quên hôn nhân này là do ngươi dùng trăm phương nghìn kế mà cầu mong tới, đừng có những cái ý nghĩ xấu xa nữa, cẩn thận tương lai bị báo ứng.” Viên thị nói gì ông cũng mặc kệ, đã mấy chục tuổi rồi mà còn nhìn chăm chăm đồ cưới của người khác, nói ra đúng là dọa người.

“Hừ...” Viên thị cúi đầu hừ nhẹ một tiếng. Nếu không nhờ bà, khuê nữ của Phó gia có thể gả vào Khâu gia sao, có thể gả cho Thông nhi sao? Không phải nàng ta nên cảm tạ bà sao? Tại sao đến miệng phu quân lại đổi ngược như thế?

Lúc này, Khâu Minh Thông dẫn Khâu Tiểu Ninh đến nhà chính, Viên thị ngẩng đầu, gương mặt vốn là đang cười vui vẻ lập tức sụp xuống, hét to: “Khâu Tiểu Ninh, tại sao lại là ngươi?” Ai có thể giải thích cho bà rốt cuộc đây là chuyện gì không? Thông nhi của bà không phải lấy phượng hoàng sao? Sao tự nhiên lại biến thành chim trĩ? Nhất định là do Khâu Tiểu Ninh sử dụng thủ đoạn lừa gạt hôn sự này.

“Khụ, được rồi, đừng làm mất lễ nghi trước mặt bọn nhỏ.” Khâu Khải Chính “khụ” một tiếng, ý bảo Viên thị đừng nhiều lời. Nếu cứ để cho bà la lối như vậy, mọi người sẽ tưởng Khâu gia bọn họ có chuyện kì quái.

“Lễ nghi cái gì nữa, rõ ràng chúng ta cưới cho Thông nhi là tiểu thư của Phó gia, tại sao lại là nha đầu chết tiệt này.” Nói xong còn hung hăng trừng mắt với Khâu Tiểu Ninh, miệng cũng không dừng lại: “Ngươi rút ra khỏi nhà cho ta, đừng để cho ta thấy ngươi, ngay cả ca ca của mình cũng dám dùng thủ đoạn quỷ quyệt.”

“Nương...” Khâu Minh Thông gọi một tiếng, nhưng vừa gọi xong liền bị Chi Hồng lên tiếng chặn ngang, nàng ấy tiến lên nói: “Khâu phu nhân, người lại dám nặng tiểu thư nhà ta như vậy. Lão gia nhà ta đã nói, toàn bộ Khâu phủ nếu ai làm cho tiểu thư nhà ta không thoải mái hoặc chướng mắt tiểu thư nhà ta thì cho phép dẫn theo tiểu thư và chuyện đồ cưới về nhà mẹ đẻ. Nga, còn có một chuyện ta quên nói, lão gia nhà ta còn nói, sau khi tiểu thư hỏi phủ thì sẽ không qua lại với các người nữa, ha... Khâu đại thiếu gia cũng đừng mong được tham gia khoa khảo.” Viên thị này cư nhiên lại nói tiểu thư nhà nàng như vậy, thật khiến nàng tức chết.

“Ngươi... Ngươi...” Viên thị bị Chi Hồng làm cho tức giận, há miệng nửa ngày cũng cứ “Ngươi, ngươi...” không ngừng.

“Ngươi cái gì mà ngươi? Ta nói cho bà, sao bà không đi hỏi thăm thử xem lão gia nhà ta ở Hoàng thành này còn sợ ai. Hiện tại tiểu thư là đứa nhỏ duy nhất của lão gia, gả đến Khâu gia của các người chính là chịu ủy khuất.” Bình thường nàng thật sự không quen nhìn Viên thị như thế, ham món lợi nhỏ mà không để ý đến lợi, hại sau đó, lại luôn cảm thấy toàn thể giới này đều thiếu nợ bà ta, điểm này thực khiến cho người ta chán ghét. Bà ta nghĩ mình là Nữ oa và trời (*)? Hay vẫn là một người thích hỏi tương quá khứ? Năm đó cứu tiểu thư một mạng thì liền cảm thấy tiểu thư nên trả cho bà một mạng?

(*) tích xưa: Cộng Công đục gãy cột trời, nước của thiên hà rơi xuống trần gây ngập lụt, Nữ Oa thấy cảnh lầm than, đã tìm kiếm đá ngũ sắc, luyện thạch đắp trời.

“Nương, người cứ tiếp tục nháo nữa đi! Cùng lắm thì lần này ta không khảo khoa cử nữa, mỗi ngày ở nhà ngẩn ngơ.” Khâu Minh Thông không thể trách nương của mình được, chỉ đành dùng một phương pháp khác.

Đến lúc này Viên thị mới hiểu được, Khâu Tiểu Ninh đã không còn là nha đầu ở Khâu gia tùy bà đánh, tùy bà mắng nữa, bây giờ nàng ta là tiểu thư trong gia phả Phó gia. Thấy Phó tiên sinh đưa nha hoàn sai vặt như vậy cho Khâu Tiểu Ninh, Viên thị cũng không có cách nào. Trong lòng điều chỉnh tốt rồi mới cười nói: “Gặp lại đứa nhỏ này nên đùa chút thôi, các người không cần biểu hiện như vậy, ha ha... Hôm nay là ngày quan trọng, vẫn nên mau kính trà

đi!” Trên đời này bà mong đợi nhiều nhất là con trai lớn thi được Trạng nguyên, nếu nay cả khoa cử cũng không thể khảo thì làm sao có thể được Trạng nguyên! Vì tương lai, dù là Khâu Tiểu Ninh bà cũng nhận.

“Cho dù như vậy, ở trước mặt mọi người, mời người thu hồi những lời vừa rồi, bằng không ta sẽ dẫn tiểu thư rời đi.” Chi Hồng tuyệt đối không chịu nhượng bộ, nàng biết nếu lần đầu tiên này để cho Viên thị mơ mơ hồ hồ bỏ qua thì những ngày sau của tiểu thư nhất định không dễ chịu.

“Người đang tính toán cái gì, bất quá chỉ là một hạ nhân, nơi này có chỗ cho người nói chuyện sao?” Khâu Minh Trí thấy Khâu Tiểu Ninh đã trở thành tiểu thư, lại không muốn thấy Chi Hồng cả vú lấp miệng em, liền nói châm chọc.

“Ta đúng là nô tỳ, nhưng chỉ là nô tỳ của một mình tiểu thư, đối với các người thì... Hừ...” Lão gia dặn nàng phải chiều cô tiểu thư, cho nên ngoài tiểu thư thì nàng không cần để ý người khác, nàng không sợ.

Khâu Tiểu Ninh cũng đứng yên, không giúp nói đỡ cho Viên thị. Nàng hiểu tính cách của Viên thị, nếu lần này nàng thuận theo bà thì về sau sẽ còn nhiều lần khác. Biện pháp tốt nhất đó là ra đòn tâm lý khiến cho nương sợ Phó gia, như vậy sau này Khâu gia mới có thể bình yên, nếu không thì bà ấy sẽ nháo nhào trời. Suy nghĩ của Khâu Tiểu Ninh cũng chính là suy nghĩ của Khâu Minh Thông, cho nên hần cũng không lên tiếng.

Thấy Chi Hồng không chịu lùi nửa bước, Khâu Tiểu Ninh và Khâu Minh Thông cũng không có ý muốn nói đỡ cho bà. Cắn chặt răng, cười nói: “Ninh nhi, nương sai rồi, còn không được sao? Người tha thứ cho nương đi!” Nha đầu chết tiệt kia, một ngày nào đó ta sẽ làm cho người xem.

“Chính mình nói thì phải nhớ kỹ, đừng nuốt lời, sau này đối với tiểu thư nhà ta không thể nói khó nghe như thế, nếu không, hừ...” Chi Hồng thấy đã đạt được mục đích còn không quên cảnh cáo một tiếng.

“Được rồi, đừng nói chuyện nữa, mau uống ly trà con dâu rồi dùng bữa.” Thấy thế Khâu Khải Chính mới chậm rì rì nói, tâm tư của Phó Uyên vẫn giống năm đó. Như vậy tuy đối với Viên thị có chút quá mức nhưng bà ấy hẳn là sẽ yên phận một chút.

Khâu Tiểu Ninh nghe vậy mới quy củ cảm ẩm trà trên bàn rót ra hai tách, đưa cho Khâu Minh Thông mỗi người cảm một tách, quỳ trước mặt Khâu Khải Chính, cùng nhau nói: “Cha, mời người uống trà.” Khâu Khải Chính cười cảm hai bao lì xì đưa cho mỗi người một cái, mới nói: “Được, đều đứng lên đi! Về sau các con là vợ chồng phải hòa thuận.” Hai đứa nhỏ này cuối cùng cũng đến được với nhau, người làm cha như ông cũng có thể yên tâm được một nửa rồi.

“Cảm ơn cha.” Khâu Tiểu Ninh thấy trên gương mặt Khâu Khải Chính đã có vài nếp nhăn thì trong lòng liền có cảm giác đau ê ẩm, có được một người cha nuôi dưỡng như vậy, nàng đã tu luyện bao nhiêu phúc khí.

Khâu Minh Thông đỡ Khâu Tiểu Ninh đứng lên, lại rót hai tách trà, cảm một tách quỳ trước mặt Viên thị, cùng nhau nói: “Nương, mời người uống trà.”

Viên thị cười có chút khó coi, bất quá vẫn lấy ra hai bao lì xì đỏ đưa cho Khâu Minh Thông, nói: “Được, đều đứng lên đi!” Nếu muốn bà nói những lời như vợ chồng hoà thuận thì bà không nói được. Hiện tại bà chỉ muốn Thông nhĩ hừ(*) Khâu Tiểu Ninh ngay, một đứa bé mồ côi như thế làm sao có thể xứng đôi với Thông nhĩ của bà. Sau này bà nhất định phải cưới thật nhiều thông phòng, thiếp thất cho Thông nhĩ.

(*)hừ: bỏ.

“Cảm ơn nương.” Khâu Minh Thông cũng bắt đắc dĩ, đưa cho Khâu Tiểu Ninh một bao lì xì, nói: “Ninh nhi, nương là mong chúng ta được đầu bạc răng long cùng nhau.” Nương rất cố chấp, nhưng thân phận Ninh nhi đã không còn là dưỡng nữ(*) của Khâu gia nữa rồi. Trong lòng Viên thị phun ra máu, Thông nhĩ đang cố ý chọc giận bà sao? Hiện tại lại đi giúp đỡ cho tiểu tiện nhân Khâu Tiểu Ninh.

Ngước mặt chuẩn bị mở miệng liền nhìn thấy Chi Hồng cười cười, rất thích thời mà ngậm miệng. Phó tiên sinh làm sao mà tìm ra một quái vật như vậy? Nếu Viên thị biết quái vật trong lòng bà sẽ trở thành con dâu tương lai thì chắc sẽ nghĩ biện pháp bóp chết quái vật này ngay.

(*)dưỡng nữ: con gái nuôi.

Khâu Minh Thông và Khâu Tiểu Ninh đến trước mặt Khâu Minh Trí, hai người đến trước mặt hần đương nhiên không phải kính trà mà là làm theo tập tục tặng lễ vật cho hần. Khâu Tiểu Ninh lấy ra lễ vật đã chuẩn bị tốt từ trước, đưa cho Khâu Minh Trí, trong mắt hiện lên tia đùa dai, nói: “Nhị đệ, đây là lễ vật tâu từ chuẩn bị cho người, hy vọng là người thích.” Người nha, bình thường hay khi dễ ta, bây giờ ta là đại tâu, chẳng phải trường tâu như mẹ hay sao! Khâu Minh Thông cúi đầu lấy tay che che miệng, nha đầu này đúng là.....

Khâu Minh Trí ghen đỏ mặt, thô lỗ nhận lấy lễ vật từ tay Khâu Tiểu Ninh, cũng không có tâm tư cảm ơn liền xoay mặt đi. Khâu Tiểu Ninh cũng chẳng tức giận, dù sao nàng cũng đã đạt được mục đích của chính mình, về sau dù có nguyện ý hay không thì nhị ca, không, nhị đệ cũng phải gọi nàng một tiếng “Đại tâu.”

Khâu Minh Thông khề nham bàn tay Khâu Tiểu Ninh, bây giờ là gan càng lúc càng lớn rồi.

Khâu Khải Chính nhìn đứa con thứ hai đã nhiều năm không bị người ta nói đến ghen đỏ mặt như vậy, cũng chỉ cười cười một chút rồi nói: “Đều ngồi xuống ăn cơm đi! Đồ ăn đều nguội hết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Dùng cơm xong vừa trở lại phòng thì Khâu Tiểu Ninh liền không nhận được mà ha ha nở nụ cười lớn. Nàng lớn như vậy rồi lần đầu tiên mới có thể khiến cho Khâu Minh Trí bại thảm hại như vậy. Khâu Minh Thông từ phía sau ôm lấy nàng, hỏi: “Làm chuyện xấu liền vui vẻ như vậy sao? Không ổn, ta phải trừng phạt ngươi.”

Khâu Tiểu Ninh nhìn lướt qua gương đồng, vừa vận nhìn đến biểu tình không đứng đắn của Khâu Minh Thông liền đỏ mặt, đẩy ra hắn: “Không cần, ta cũng không có nói gì sai, hiện tại ta chính là đại tẩu của hắn mà.” Người ca ca này, thật là...

Nhìn thấy gương mặt Khâu Tiểu Ninh đỏ ửng đến mang tai, Khâu Minh Thông liền cười ra tiếng, nói: “Ninh nhi, ta còn chưa nói sẽ trừng phạt ngươi như thế nào, ngươi khấn trương làm gì? Nói đi, ngươi muốn đi đâu?” Nếu không phải vì lo lắng Ninh nhi sẽ xấu hổ không dám gặp người, lúc này hắn thật sự muốn ôm Ninh nhi lên giường.

“Không thém nghe ngươi nói nữa, ta..., ta muốn đi ra ngoài đi một chút!” Khâu Tiểu Ninh chỉ hận không thể tìm cái hang động mà chui vào, vì sao nàng nghĩ cái gì ca ca đều biết rõ hết? Hơi dùng lực một chút thì Khâu Minh Thông sợ sẽ làm đau nàng, chỉ đành buông tay. Nàng vừa chạy được hai bước liền bị Khâu Minh Thông giữ chặt lại, chỉ nghe hắn nói: “Ninh nhi, ca ca phạt ngươi mài mực cho ta.”

Mặc dù hắn đang tân hôn nhưng cũng biết phải chuẩn bị khảo khoa cử, học tập không thể lơ là được. Lúc này Khâu Tiểu Ninh mới dùng động tác, ngoan ngoan giúp hắn mài mực.

Khâu Minh Thông cầm bút lông sờn sạt viết trên giấy, nét chữ mạnh mẽ hữu lực, dường như đã trở thành phong thái độc nhất. Khâu Tiểu Ninh nhìn thật cẩn thận, để mỗi một nét, mỗi một chữ đều thu vào đáy lòng của nàng, khắc sâu ghi nhớ. Hương của hoa quế trong viện như có như không truyền vào trong phòng, Khâu Tiểu Ninh ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy những nhành hoa quế vừa nở liền thân nhiên cười, như vậy, thật tốt.

~~~~~pct~~~~~

Trong hoàng cung, Hiền Viên Minh Nhật đặt tay mà cảm nhận ngực đập có chút nhanh, nhìn nhìn ngoài cửa sổ, hắn biết nhất định là muội muội đang trải qua những chuyện vui vẻ cho nên hắn mới cảm nhận được như vậy. Mười tám năm trôi qua thật quá nhanh! Không biết muội muội sẽ dùng phương thức gì diệu gì để xuất hiện trước mắt hắn và cha nương? Muội muội có giống hắn hay không, hay là giống cha hoặc nương? Có thật sự giống như lời quốc sư đã nói, nàng sẽ tìm được chân mệnh thiên tử của nàng sao?

Tô Mộ Tịch bưng một chén canh hạt sen canh bước vào, nhẹ nhàng trên long án trước mặt Hiền Viên Minh Nhật. Dù chỉ phát ra một tiếng vang nhỏ nhưng vẫn khiến cho Hiền Viên Minh Nhật phục hồi tinh thần, vừa nhìn thấy Tô Mộ Tịch liền nói: “Nương, sao người lại đến đây?”

Xoa xoa đầu Hiền Viên Minh Nhật, Tô Mộ Tịch từ ái cười, nói: “Biết con xử lý chính sự vất vả nương mới đem cho con canh hạt sen. Tứ tinh còn vấn đề cần giải quyết sao?” Đứa nhỏ này từ nhỏ đã thông minh, những công việc này hắn đã làm từ trước tới nay, nhưng cũng không cho người làm mẹ như nàng quá bận tâm về hắn.

“Đều giải quyết xong, nương không cần lo lắng.” Hiền Viên Minh Nhật vừa đáp vừa múc canh hạt sen. Ăn rất ngon, vừa vào miệng liền như thấm vào tận đáy lòng, không biết muội muội của hắn có thể ăn canh hạt sen mà nương tự tay hầm hay không...

“Minh Nhật, lúc nương vào thấy con ngồi ngẩn người, đang nghĩ cái gì?” Tô Mộ Tịch còn có chút lo lắng, cất tiếng hỏi.

“Nương, không có gì, có lẽ lúc đó con hơi mệt, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao.” Hiền Viên Minh Nhật cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Tô Mộ Tịch. Nương luôn luôn thấu rõ, nếu nhìn thấy ánh mắt của hắn tất nhiên sẽ biết hắn đang nói dối. Nhưng trước khi tìm được muội muội thì hắn thực sự không dám nhắc đến chuyện của muội muội, sợ nương nhớ tới mà thương tâm, đau lòng.

“Vậy nương về trước, con hãy nghỉ ngơi cho tốt. Đúng rồi, ngày mai dành ra một chút thời gian đến Giang Nam tìm hiểu đi!” Minh Nhật, đứa nhỏ này cũng sắp mười tám tuổi rồi, chính là lúc nên tổ chức đại hôn. Thời gian này thỉnh thoảng lại có thể tử của các đại thần tiến cung, nói những lời khách sáo, nếu không phải là nhìn chăm chăm hậu cung thì chính là nhìn chăm chăm vị trí phi tử. Thật ra nàng hy vọng hậu cung ít người một chút, sạch sẽ, dù sao thì Hiền Viên hoàng triều cũng không cần dựa vào đám hội kết thân để củng cố địa vị.

“Nương, con biết.” Hiền Viên Minh Nhật gật gật đầu, hắn cũng nên đi Giang Nam một chuyến, hắn cũng sắp quên mất bộ dáng tiểu nha đầu kia rồi. Còn nhớ năm đó nhìn thấy nàng ấy thì vẫn còn là một tiểu thị vệ mập mạp đáng yêu.

Tô Mộ Tịch rời khỏi ngự thư phòng, trong lòng có chút thương cảm, nhìn Hán Ngữ- cung nữ tiến cung của nàng, hỏi: “Hán ngữ, ngươi nói thử xem, Minh Nguyệt nhà ta có trưởng thành chưa? Có bị người khác khi dễ hay không?” Minh Nhật có chút thông minh quá mức, nàng chỉ lo lắng đứa nhỏ Minh Nguyệt kia cũng đơn thuần như cha của nàng. Tính tình như vậy, ở bên ngoài nếu không có người che chở thì không biết sẽ phải chịu bao nhiêu khổ. Nhưng nàng biết sốt ruột cũng không được gì, mấy năm nay nàng đã tập hợp toàn bộ âm vệ của Hiền Viên hoàng triều nhưng vẫn không tìm được đứa nhỏ kia.

“Tiểu thư, Quốc sư đại nhân đã nói chắc chắn rằng mười tám năm tất nhiên là sẽ không gạt tiểu thư, người thả lỏng tâm tư một chút, nói không chừng công chúa thoáng một cái sẽ xuất hiện trước mắt ngươi.” Tiểu thư đã mười mấy năm lo lắng nóng ruột nóng gan vì công chúa, dù người đang ở nơi tốt nhất của Thần hi cung đủ cho vài người ở. Tiểu thư muốn yêu thương hoàng thượng, muốn yêu thương bảo hộ công chúa, cho dù biết công chúa và

hoàng thượng đều bình an vô sự nhưng tâm tư cũng đã đánh rơi khi lạc mất công chúa...

“Ngươi nha, càng ngày càng biết nói chuyện. Bất quá ngươi cũng đừng tiến cung mỗi ngày nữa, hiện giờ vị kia của ngươi mỗi khi nhìn thấy ta cũng dám bày ra sắc mặt cho ta xem rồi.” Hán Ngữ đã thành thân với Thư Minh mười mấy năm rồi nhưng vẫn không thay đổi tính tình, cứ như cũ ngày ngày tiến cung.

“Tiểu thư, nếu không phải do người buộc nô tỳ thành thân thì cả đời này của nô tỳ chỉ muốn hầu hạ bên cạnh người.” Hán Ngữ cười cười vừa đi lên đỡ lấy Tô Mộ Tịch.

“Ngươi đúng là có phúc mà không hưởng.” Đời này của Hán Ngữ cũng xem như tìm được điểm tựa của cả cuộc đời, Thư Minh đối xử với Hán Ngữ rất tốt.

“Tiểu thư, người có phúc mà không hưởng chính là người.” Nàng đã cùng tiểu thư trải qua tới hôm nay, nàng biết rõ nếu ngày nào công chúa còn chưa trở về thì ngày đó tiểu thư liền không thể an tâm. Mấy năm nay, ngày mừng một, mười lăm, ba mươi, tiểu thư đều niệm Phật. Dù tiểu thư không nói nhưng nàng hiểu, tiểu thư đang cầu phúc bình an cho công chúa. Nỗi khổ tâm của tiểu thư chỉ là hy vọng công chúa mỗi ngày đều thuận lợi mà vượt qua, tương lai cũng mong được gặp lại ái nữ mà mình luôn thương nhớ. “Ngươi đang nói ngốc nghếch cái gì vậy, ta như thế này mà còn không được gọi là hưởng phúc sao.” Nếu như so sánh với kiếp trước thì chính là một nơi là thiên giới, một nơi là vực sâu. Hiện giờ, nàng chỉ hy vọng nữ nhi của nàng có thể trở về bên cạnh nàng. Nếu thật sự được như nàng mong muốn thì sau này dù lão thiên gia có muốn đẩy nàng xuống mười tám tầng địa ngục, nàng cũng nguyện ý.

Hán Ngữ cũng không biết nói gì, lúc này chỉ có thể mau mau đưa tiểu thư về Thần Hi cung, chỉ cần tiểu thư nhìn thấy cô gia thì sẽ có biện pháp vui vẻ lên.

~~~~~pct~~~~~

Khâu gia, sau ngày thành thân của Khâu Minh Thông và Khâu Tiểu Ninh.

Bởi vì không bao lâu nữa thì Khâu Minh Thông sẽ khảo khoa cử nên tiệm bánh bao của Khâu gia chỉ mở cửa buổi sáng, qua buổi sáng thì liền đóng cửa. Mà người gói bánh bao lại nhiều thêm một người, Chi Hồng, Viên thị cũng cảm thấy thoải mái hơn. Viên thị này nếu không có việc gì làm thì đầu óc liền trở nên không bình thường, hay làm những chuyện dễ khiến cho Khâu Tiểu Ninh phải khó xử nhưng đều bị Chi Hồng ngăn cản. Điều này khiến cho Viên thị rất buồn bực, lập tức muốn khi dễ người khác.

Từ đó về sau có chuyện gì thì Viên thị liền kêu Chi Hồng đi làm, Chi Hồng cũng không tức giận, chỉ cần không khi dễ tiểu thư nhà nàng thì nàng làm cái gì cũng được. Vừa mới nghĩ, bên ngoài liền vang lên tiếng đập cửa, rõ ràng Viên thị có thể tự mình mở cửa nhưng bà cố tình không làm, chỉ đứng ngoài phòng bếp mà kêu lớn: “Chi Hồng, mau đi mở cửa.” Hừ, muốn đầu với bà sao, cho người mệt chết luôn. Hôm nay bà nghe giọng điệu của nàng ta có chút ghen ghét, không cho ta động đến Khâu Tiểu Ninh, chẳng lẽ ta còn không động đến người được sao!

Chi Hồng buông cái bát đang rửa xuống, xoa xoa tay trên tạp dề, đáp lại: “Đã biết, ta đi liền. Tiểu thư, người cứ rửa từ từ, nô tỳ sẽ nhanh chóng trở lại phụ.” Đối với việc tiểu thư còn muốn làm việc nhà thì Chi Hồng thực không đồng ý, nhưng ai có thể thay đổi tiểu thư được, nàng cũng không nói thêm cái gì nữa mà chỉ có thể cố gắng giúp đỡ tiểu thư nhiều thêm một chút.

“Ngươi đi đi, việc này ta làm được mà.” Những việc trong quán như thế này lúc trước nàng đều làm. Khâu Tiểu Ninh nhớ tới sắp đến lễ “lại mặt” với nghĩa phụ, nàng có nên tự mình làm một ít bánh bao mang đến cho nghĩa phụ không?

Chi Hồng đi ra cửa lớn, vừa mở cửa ra thì một cỗ mùi vị mạnh mẽ xông đến, Chi Hồng ngẩng đầu, phải cố gắng ngửa đầu ra mới nhìn hết người có chút cao lớn quá mức này, toàn thân người này râu, tóc lộn xộn, thân thể rắn chắc. Thấy trên người hắn bẩn như người hoang dã, Chi Hồng nghĩ hắn đến ăn xin, không nói hai lời liền để hắn đứng đó mà quay người vào phòng bếp, cầm vài cái bánh bột ngô còn lại đến trước mặt hắn: “Thế nào, như vậy chắc đủ ăn mà! Nếu đủ ăn rồi thì đi nhanh đi.” Nói xong Chi Hồng còn phất phất tay.

Dã nam nhân nhìn nhìn cái bánh trong tay mình, cuối cùng mới lấy lại một chút tinh thần, nhìn Chi Hồng xa lạ hỏi: “Ngươi là ai? Sao ngươi lại ở chỗ này?” Hắn chắc chắn mình không có đi sai nhà, nơi này đúng là nhà của hắn.

“Hắc, ta nói ngươi này, rất...” Chi Hồng đang chuẩn bị giảng đạo lý với dã nam nhân.

“Ai vậy? Nha đầu ngươi thật vô dụng, đi mở cửa thôi cũng đi hết nửa ngày!” Viên thị ồn ào đi ra, vừa đi đến cửa liền chán ghét nhìn dã nam nhân, che che mũi: “Ngươi là heo sao, nhìn thấy loại khất cái này còn không mau đuổi đi?” Vừa nói còn vừa cầm cái chổi, chuẩn bị đuổi người.

Trong mắt dã nam nhân hiện lên sự thất vọng và phẫn nộ, nhưng do trên mặt hắn đều bị râu tóc che hết nên không ai thấy được. Viên thị cầm cái chổi xua vài cái mà dã nam nhân vẫn bất động, không chuẩn bị rời đi. Đang lúc Viên thị không biết làm sao thì Khâu Tiểu Ninh từ phòng bếp đi ra, hỏi: “Nương, Chi Hồng, xảy ra chuyện gì?” Nàng trong phòng bếp vẫn còn nghe âm thanh ngoài đây.

“Có một người ăn xin đến trước cửa, ta đang muốn đuổi hắn đi, những người như thế sẽ khiến việc buôn bán của chúng ta trở nên xui xẻo.” Viên thị quay lại, khó có khi nói nhiều như vậy với Khâu Tiểu Ninh, bà thật sự tức.

Lúc này Khâu Tiểu Ninh mới nhìn ra cửa thì thấy một dã nam nhân cao lớn, vừa nhìn qua sao Khâu Tiểu Ninh lại cảm thấy dã nam nhân này có chút quen thuộc? Cẩn thận nghĩ nghĩ, có chút không chắc mà gọi: “Tam... ca...” Người này là tam ca sao?

Dã nam nhân gật gật đầu, bước qua Chi Hồng, đi đến trước mặt Viên thị quỳ xuống: “Nương, Duệ nhi đã trở về.” Không ngờ rằng sau mười mấy năm

không về, nương của mình cũng không nhận ra mình nữa. Quý xong Khâu Minh Duệ liền đứng lên, đến trước mặt Khâu Tiểu Ninh mà nói: “Muội muội, tam ca đã trở về.” Đọc theo đường đi hẳn vẫn nghe mọi người nói muội muội gả cho đại ca, việc này thì để lát nữa hỏi lại sau! Còn về phần Chi Hồng bên cạnh thì đã hoàn toàn bị Khâu Minh Duệ bỏ qua một bên, người này mặc dù có thiện tâm nhưng tính tình thực không tốt.

Một câu này khiến cho Viên thị muốn tìm cái động mà trốn vào, bà ngay cả con ruột của chính mình cũng không nhận ra được. Sừng sốt một lúc mới phục hồi tinh thần, cười cười có chút miễn cưỡng mới nói: “Duệ nhi đã về, mau, mau vào phòng đi...” Vốn là Viên thị muốn tiến lên xem xét Khâu Minh Duệ một cách tinh tế nhưng mùi vị trên người hẳn thực không tốt, làm cho Viên thị sắp chịu không nổi. Bà cảm thấy thực kỳ quái, con của bà đã bao lâu không tắm rửa mới thành bộ như thế này? Có phải con của bà và sư phụ đều ở trong sơn động hay không?

Thấy Viên thị như vậy, Khâu Minh Duệ cũng không cảm thấy có gì kỳ quái. Khâu Tiểu Ninh có chút kích động, giữ chặt tay của Khâu Minh Duệ mà vui vẻ nói: “Tam ca, cuối cùng người ờng trở về rồi. Chi Hồng, mau mau nấu nước đổ vào thùng rồi đem nước đến phòng tam ca đi. Tam ca, người trở về phòng đi rồi ta sẽ mau gọi cha và đại ca tới.” Thấy tam ca như vậy, nhất định là ngày đêm kiên trì chạy về nhà mới như vậy.

“Cảm ơn, đại tẩu.” Gương mặt đầy râu tóc cười cười, không ngờ đại ca thật sự thành thân với muội muội.

Lúc này Khâu Tiểu Ninh đang vui vẻ vì Khâu Minh Duệ trở về, cũng không chú ý hẳn gọi một tiếng “Đại tẩu.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Nghe Khâu Tiểu Ninh nói lại là Khâu Minh Duệ trở về, Khâu Minh Thông liền chạy vào phòng Khâu Minh Duệ, nhìn thấy đã nam nhân thì không hề ngần ngại mà chạy lên ôm chầm lấy hẳn: “Tam đệ, người đã trở về rồi, đã mười mấy năm đại ca không gặp lại người.” Mấy năm này, tam đệ của hẳn đã cao hơn hẳn rồi.

“Đại ca...” Khâu Minh Duệ vừa đẩy đẩy Khâu Minh Thông vừa gọi.

“Àn, lúc này cha đã đi ra ngoài, nếu người biết người về thì chắc chắn rất cao hứng.” Cha luôn nhắc tam đệ vẫn chưa uống rượu mừng của hẳn mà.

“Đại ca, chúc mừng người. Bất quá người có thể cách xa ta một chút được không, lúc này trên người ta thực sự rất bẩn.” Vừa nhớ tới bộ dáng vừa rồi của Viên thị, Khâu Minh Duệ vẫn luôn cảm thấy bị thương, nương của hẳn vẫn chưa nhận ra hẳn.

Khâu Minh Thông vươn tay xoa nhẹ đầu Khâu Minh Duệ, cười nói: “Yên tâm, nếu như thật sự người vừa mới bước ra từ hổ phân thì đại ca cũng sẽ không ghét bỏ người, người không phải là đệ đệ của ta sao!” Thật ra tính tình nói chuyện của tam đệ có thay đổi một chút, không biết võ công thì đã tiến bộ như thế nào? Sang năm thì chính là hội thi Võ trạng nguyên rồi.

“Àn.” Đã nhiều năm không về nhà, lần thứ hai Khâu Minh Duệ cảm thấy thật ảm áp.

A Trung và A Dũng bưng thùng nước vào phòng rồi hành lễ, nói: “Tam thiếu gia, ngài tắm rửa đi!” Đặt quần áo mà tiểu thư đã chuẩn bị trước rồi hai người mới xoay người lui xuống. Khâu Minh Duệ nhìn nhìn quần áo trên bàn, hỏi Khâu Minh Thông: “Đại ca, đây là quần áo của người sao?” Nếu là quần áo của đại ca thì sợ là hẳn mặc hơi ngắn một chút.

“Là của người, Ninh nhi đã hỏi cha về số đo thân của người, đây là làm riêng cho người.” Những ngày Ninh nhi ở Phó phủ, đều làm giúp người trong nhà mỗi người một bộ quần áo, ngay cả Khâu Minh Duệ chưa trở về cũng có phần.

“Cảm ơn đại tẩu giúp ta.” Khâu Minh Thông và Khâu Minh Duệ nhìn nhau cười cười, một người có đại ca tốt, một người có thê tử tốt.

Sau một lúc, người một nhà đều ngồi vào bàn dùng cơm trưa, Viên thị tỏ ra thương nhớ Khâu Minh Duệ. Dù có phải hay không thì Khâu Minh Duệ cũng gật gật đầu, tỏ vẻ hẳn đã biết, nói chuyện với Viên thị rất ít, chỉ vui đầu ăn cơm. Khâu Minh Thông và Khâu Tiểu Ninh liếc mắt với nhau một cái, đều hiểu là Khâu Minh Duệ rất đói, cũng không nói gì mà chỉ gấp nhiều thức ăn vào bát của hẳn.

Khâu Khải Chính thu hết mọi chuyện vào đáy mắt, đối với thê tử của mình cũng không biết nói gì cho phải, tuổi càng lớn thì mắt nhìn lại càng không tốt, còn không bằng bọn nhỏ. Một mình Viên thị nói trong chốc lát liền nhận thấy trên bàn thật yên tĩnh, lúc này mới ngậm miệng.

Đêm đến, ba huynh đệ ngồi trong hậu viện, Khâu Minh Duệ hỏi: “Ca, năm nay phải khảo khoa cử, người nắm chắc được bao nhiêu phần?” Đại ca thông minh như vậy nhất định sẽ không để mình thua.

“Cố gắng, ta sẽ cố gắng hết mình! Đúng rồi, tam đệ, người đi với ta để báo danh khảo Võ trạng nguyên đi!” Khảo Võ trạng nguyên không giống như Văn trạng nguyên, chỉ cần có võ công và gia thế trong sạch đều có thể tham gia, tam đệ hoàn toàn phù hợp với điều kiện.

“Đúng vậy đúng vậy, nếu trong nhà có thể có Văn - Võ trạng nguyên thì chính là tổ tiên trong nhà cũng sẽ cảm thấy nở mày nở mặt.” Đối với huynh đệ, Khâu Minh Trí hoàn toàn tin tưởng ủng hộ, cho nên dù hai người đều đi tham gia khoa khảo thì hẳn cũng không cảm thấy ghen tị.

“Được...” Khảo xong rồi đi ra biên quan cũng không muộn, dù sao đều là ra sức vì nước, từ nơi nào bắt đầu cũng được.

Rất nhanh đã tới cuối năm, những lời đồn đãi về Khâu gia cũng ngừng lại, mọi người đều vội vàng chuẩn bị cho năm mới, đâu ai còn thời gian đi bát quái. Biết năm mới mà nháo loạn thì không tốt, Viên thị cũng yên tĩnh hơn, nếu như mở đầu năm tuổi này không như ý mà ảnh hưởng tới việc khảo khoa cử của Thông nhi thì sẽ không tốt.

Qua năm cũ, Khâu Tiểu Ninh lại trở về phòng trước đây, chen chúc trong một phòng với Chi Hồng, nàng sợ quấy rầy tới Khâu Minh Thông. Đối với việc này, Khâu Minh Thông cũng có chút bất đắc dĩ, hẳn chưa bao giờ là người “nước tới chân mới nhảy”, bất quá Khâu Tiểu Ninh đã muốn thì hẳn cũng không có biện pháp gì, hàng đêm chỉ có thể ôm chăn, một người cô độc mà ngủ.

Rất nhanh, chỉ còn hai ngày nữa là khoa khảo, Khâu Tiểu Ninh làm không ít túi hương để nâng cao tinh thần, Khâu Minh Thông thấy ánh mắt của nàng đều có chút đỏ, giữ chặt tay nàng mà nói: “Ninh nhi, đừng làm nữa, cái này đã đủ rồi. Lại nói, có tâm ý của người, ta nhất định sẽ đỗ hết toàn lực.” Nha đầu này, thật không biết nói gì cho tốt.

“Không được, ca ca, đã qua tết Đoan ngo (mùng 5 tháng 5), trường thi chắc chắn có không ít muỗi, không thể để cho chúng nó nhiều loạn suy nghĩ của ca ca.” Bình thường nàng ngồi thêu ở trong sân đã có không ít muỗi, đừng nói tới trường thi.

“Ninh nhi, người là chuẩn bị để ta bị huân hương làm ngứa đi luôn sao?” Khâu Minh Thông cười nhẹ, chỉ cần Ninh nhi gặp chuyện của hắn đều tự rối loạn. Bất quá, hẳn chính là thích nàng như vậy, chính là đau lòng nàng như vậy, kéo nàng đến ngồi xuống bên giường, lấy ra thuốc dán xoa loạn trên lòng bàn tay của nàng, sau khi xúc thuốc xong rồi Khâu Minh Thông mới nói: “Không có sự cho phép của ta thì không được sử dụng kim chỉ nữa, cũng đừng ngây ngốc chờ ở cửa trường thi, khi nào khảo xong ta sẽ lập tức trở về, có nghe không?” Nếu hẳn không nói, nhất định nha đầu này đang chuẩn bị ngày ngày đến cửa trường thi mà chờ.

Khâu Tiểu Ninh cúi đầu, cắn cắn môi, qua một hồi lâu mới gật gật đầu “Àn” một tiếng. Ca ca cũng thật đáng ghét, sao nàng nghĩ cái gì hắn cũng đều nói ra? Chi Hồng vốn đang chuẩn bị vào nhà lại thấy cô gia và tiểu thư như vậy, làm sao nàng có thể đi vào mà phá vỡ bầu không khí này được chứ. Lúc này, Khâu Minh Duệ bước nhanh vào tìm Khâu Minh Thông, vừa bước vào cửa liền bị Chi Hồng nhanh chóng kéo lại: “Người chờ một lát rồi hãy đi vào, đừng nhiễu động cô gia và tiểu thư.” Nói xong còn lôi kéo hắn đi về phía ngược lại trong viện.

Khâu Minh Duệ có chút hồ đồ, để Chi Hồng kéo đi đến bên ngoài, đã đứng ở ngoài viện rồi Khâu Minh Duệ mới buồn bực nhìn nhìn tay chính mình, lại liếc mắt nhìn nhìn Chi Hồng một cái. Trong lòng thực không hiểu, vừa rồi hắn bị làm sao vậy? Rõ ràng còn thực thanh tĩnh, sau bị nha đầu kia nắm lấy liền thất thần.

Hắn rút tay về Chi Hồng cũng chẳng để ý, dù sao nàng cũng đã đạt được mục đích của mình.

Hai ngày này nhanh chóng trôi qua, sáng sớm, mọi người Khâu gia đều thức dậy sớm. Lúc này, Khâu Tiểu Ninh đã thu thập mọi thứ cho Khâu Minh Thông thật tốt, hai người từ trong phòng đi ra. Trên bàn đã có những món ăn may mắn, đây là do Viên thị và Chi Hồng thức dậy sớm làm. Mọi người trong nhà đều ngồi xuống, Khâu Khải Chính bắt đầu trước tiên, nói: “Thông nhi, cố gắng hết sức là tốt rồi, đừng để chính mình bị áp lực.” Toàn bộ thí sinh của Hiến Viên Hoàng triều đều thi, muốn đạt danh Trạng nguyên cũng không đơn giản như vậy, không nên thêm áp lực cho Thông nhi.

“Cha, con đã biết.” Khâu Minh Thông cảm chén lên, uống một ngụm nước trà đặc mà Khâu Tiểu Ninh đã chuẩn bị.

Khâu Khải Chính vừa ngồi xuống thì Viên thị liền nói với Khâu Minh Thông: “Thông nhi, người phải dốc hết toàn lực, nhất định phải vì Khâu gia chúng ta mà mang công danh về, để tổ tông Khâu gia đều nở mặt, để mọi người trên phố đều thấy người là người vĩ đại.” Nếu không bọn họ lại lòi ra tiếng vào, đồn đãi đủ thứ.

“Nương, con đã biết.” Mặc dù không quá để tâm những lời của mẫu thân nhưng ở trước mặt mọi người, Khâu Minh Thông vẫn giữ mặt mũi cho bà.

“Đại ca, ta tin tưởng người.” Khâu Minh Trí chỉ nói một câu như vậy. Khâu Minh Thông gật gật đầu nói: “Nhị đệ, đại ca đi mấy ngày này, người cũng thu liễm tính tình một chút, đừng rắc rối với đại tẩu của người, làm cho ta dù ở trường thi cũng bị phân tâm.” Nhị đệ và Ninh nhi chỉ cần một việc nhỏ cũng có thể tạo ra rắc rối, Ninh nhi luôn hòa hảo với nhị đệ, nhưng nhị đệ lại giống như có cừu oán với Ninh nhi, luôn thích khi dễ nàng.

“Đại ca, người yên tâm, ta sẽ không câu kinh như vậy.” Hẳn chỉ là không hiểu rõ cuộc Khâu Tiểu Ninh tốt ở chỗ nào mà có thể làm cho đại ca yêu thương nàng như mạng. Người mà đại ca cưới không nên là người như Khâu Tiểu Ninh. Nhưng đại ca cũng đã nói như vậy, hẳn sẽ không làm đại ca phân tâm.

Khâu Minh Duệ bụng ly rượu lên, chỉ nói: “Đại ca, ta chờ người trở về.” Bất luận là đại ca thi đạt hay không đạt, vẫn luôn là đại ca của hắn. Khâu Minh Duệ đứng yên bên cạnh đại ca của mình, Khâu Minh Thông nâng tay vỗ vỗ vai hắn, lời nói của Khâu Minh Duệ, Khâu Minh Thông đã hiểu được.

Khâu Tiểu Ninh vẫn luôn không nói chuyện, chỉ yên lặng gấp thức ăn cho Khâu Minh Thông. Thật ra giờ phút này trong lòng nàng có chút phức tạp, nàng hy vọng ca ca thi đạt, hoàn thành được lý tưởng và khát vọng của chính mình. Nhưng lại lo lắng hẳn thi đạt Trạng nguyên, sau khi đạt Trạng nguyên chắc chắn sẽ có rất nhiều dụ hoặc, nàng sợ ca ca lạc đường trong đó mà quên mất lý tưởng của chính mình. Nhưng trong chốc lát này, nàng chỉ biết nàng phải làm một thế tử tốt, phải thật vui vẻ cùng với ca ca đến trường thi.

Sau khi ăn cơm xong thì mọi người đều chuẩn bị để đi cùng Khâu Minh Thông đến trường thi. Đến cửa lớn, Khâu Minh Thông ngừng lại: “Cha, nương, hai người không cần lặn lội đi xa, ta vẫn biết đường đi đến trường thi.” Hẳn vẫn là muốn đến trường thi một mình.

Viên thị vừa nghe thấy liền muốn trả lời nhưng Khâu Khải Chính đã lên tiếng trước: “Vây con đi đi! Nhớ, thi xong thì quay về nhà, mọi người chờ con ở

nhà.” Thông nhi cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, không cần bọn họ làm bạn như vậy. Khâu Minh Thông gật gật đầu: “Cha, Thông nhi đã biết, mọi người vào nhà đi! Thông nhi muốn nói chuyện với Ninh nhi một chút.”

Sau khi mọi người theo sau Khâu Khải Chính đi vào, Khâu Tiểu Ninh cúi đầu nhìn nhìn mũi chân của mình, nàng thật không biết nên nói gì với ca ca mới tốt. Khâu Minh Thông kéo tay nàng, nói: “Ninh nhi, ta đi thi mấy ngày này ngươi không cần lo lắng, nghe nương một chút, có chuyện gì chờ sau khi ta về rồi nói. Còn có khi ta không ở nhà thì ngươi cũng đừng quá lo lắng, nếu làm sai lời dặn này thì chờ ta trở về sẽ phạt sau.” Nha đầu này, luôn làm cho hắn không yên lòng.

“Đã biết, ông cụ non.” Khâu Tiểu Ninh bĩu bĩu môi, cứ cảm thấy ca ca càng ngày càng lải nhải. Nàng lấy túi hương đã làm thật tốt đưa cho Khâu Minh Thông, nói: “Ca ca mọi chuyện nên cẩn thận, về phần ta thì ngươi không cần lo lắng, ta sẽ tự chăm sóc mình thật tốt.” Vốn là nàng muốn làm cho ca ca một chút lương khô hay cái gì đó để ăn nhưng trường thi lại không cho phép mang những thứ này vào. Cũng không biết là tại trường thi có gì ăn được không? Nếu ca ca ăn không ngon thì có phải sẽ ảnh hưởng đến suy nghĩ hay không.

“Đây chính là do ngươi nói, nếu như ta về lại thấy ngươi có chuyện gì thì sẽ phạt ngươi.” Nói xong, thấy xung quanh không có người mới cúi đầu hôn lên môi Khâu Tiểu Ninh một cái: “Ninh nhi, ngươi mau mau vào nhà đi, ca ca đi.” Nói rồi xoay người đi.

Khâu Tiểu Ninh đứng tại chỗ nhìn theo hướng Khâu Minh Thông rời đi, trong lòng âm thầm cầu nguyện: Hy vọng ca ca có thể thi đạt Trạng nguyên, sau khi thi Trạng nguyên sẽ được Hoàng thượng thưởng thức tài năng, có thể làm nhiều chuyện vì nước vì dân.

Đã qua vài ngày, thật ra cũng không lâu, nhưng thật ra lại như rất lâu, Khâu Tiểu Ninh, thậm chí là toàn bộ người trong Khâu gì đều là sống một ngày như một năm, lo lắng không biết Khâu Minh Thông ở trường thi như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Thời gian cứ như vậy trôi qua vài ngày, cảm bài thi tự mình giao tận tay cho Tô thừa tướng xong thì mới tính là hoàn thành. Thấy Khâu Minh Thông đến nộp bài thi, Tô Hoàn Xan nhíu nhíu mày nhìn hắn rồi cười ra tiếng, nói: “Tiểu tử, người đừng để cho ta thất vọng.” Tiểu tử này là nguyên liệu tốt, nếu được mài dũa thật tốt thì nhất định có thể là người giúp đỡ tốt nhất cho Hoàng thượng, đến ngày tiểu tử này thành công thì đó chính là ngày ông có thể bỏ xuống trọng trách này.

“Nhọc lòng Tô thừa tướng, Minh Thông nhất định cố gắng. Nhưng sao đến công việc thu bài thi này thừa tướng ngài cũng làm, có phải là dùng sức lớn cho việc nhỏ nhặt hay không?” Trong ấn tượng của hắn, thừa tướng hẳn là phải bề bộn nhiều việc, sao đến tay vị thừa tướng này lại thích ý đến như vậy? Tuy nói là những người trúng khoa khảo có thể được trọng dụng, nhưng bình thường đều là khoảng nhiều năm sau đó! Nhất là những hàn môn đệ tử(*) như bọn họ. Vậy vì sao lại điều động thừa tướng đến? Nhớ tới chuyện lần trước đi dự tuyển, có một số việc được miêu tả sinh động.

(*) đệ tử hàn môn: thư sinh nghèo.

“Hắc hắc, chuyện này ai biết.” Tiểu tử, tương lai sau này ngươi ngồi vào địa vị cao tất sẽ hiểu.

Đi ra tới cổng lớn của trường thi, toàn Khâu gia lập tức đi tới trước mặt Khâu Minh Thông. Viên thị khấn cấp hỏi: “Con, thi thế nào rồi? Thi thế nào?” Thông nhi có thể được đề cử hay không chỉ xem lúc này thôi, lần tới lại phải chờ ba năm sau nữa.

Khâu Minh Thông còn chưa trả lời, Khâu Khải Chính nhìn thấy hắn lồi thoi, một bộ dáng mệt mỏi, đầu lòng đứa con mới nói: “Đừng hỏi, để cho Thông nhi mau chóng về nhà nghỉ ngơi.” Đã nhiều ngày ở trường thi, luôn phải chú ý bài thi trong tay, ăn không ngon ngủ không yên, những người đi ra đều không có tinh thần tốt.

“Ca ca, uống chút nước canh đi!” Khâu Tiểu Ninh lập tức lấy ra ống trúc đưa cho Khâu Minh Thông.

Về đến nhà, Khâu Minh Thông cũng không còn khí lực tắm rửa, nằm lên giường liền ngủ. Trong lúc ngủ mơ, Khâu Minh Thông thấy một giấc mộng rất dài, hắn mơ thấy lúc Ninh nhi còn nhỏ, mơ thấy hắn từng nói muốn lấy Ninh nhi làm vợ. Cũng mơ thấy hắn đã âm thầm tự hứa với lòng sẽ tìm thấy phụ mẫu cho Ninh nhi, bây giờ có phải là gần đến lúc đó rồi hay không? Không biết phụ mẫu Ninh nhi là người như thế nào? Còn nhớ nàng hay không? Có nghĩ đến nàng hay không? Hay là đã có đứa nhỏ khác mà quên mất Ninh nhi? Nếu thật sự là như vậy thì hắn nhất định sẽ không để Ninh nhi gặp bọn họ.

Mà trong mơ, còn có một giấc mộng hoàn toàn khác. Hắn mơ thấy Ninh nhi cũng đi đến Hàn phủ làm tỳ nữ nhưng nàng không có về nhà mà lại trở thành thiếp của Hàn Thiếu Quân. Người muội muội mà hắn yêu thương, sao hắn có thể để nàng làm thiếp của người khác, hắn muốn xông vào Hàn phủ dẫn Ninh nhi ra, nhưng lúc đó hắn sợ Ninh nhi không chịu cho nên hắn dùng kế bức Hàn Thiếu Quân lập ra một lời thề, không được khiến cho Ninh nhi ở Hàn phủ chịu ủy khuất, lúc nàng muốn thì có thể tự do rời khỏi Hàn phủ.

Nhưng sau đó, một trận lửa lớn, khiến cho Ninh nhi táng thân tại Hàn phủ lạnh như băng. Khi đó hắn cũng muốn điên rồi, Ninh nhi chết, hắn mới hiểu được chính mình yêu thương muội muội như thế nào, sau đó lại từ miệng nương và nhị đệ mà biết được Ninh nhi cư nhiên không phải là muội muội ruột của hắn. Tại một khắc kia, ở trong mộng hắn cảm giác được, hắn nghĩ muốn cùng Ninh nhi ra đi. Tất cả những điều đó, hắn không phải là sự thật, Khâu

Minh Thông vừa kinh hoàng vừa sợ mà tỉnh dậy từ trong ác mộng.

“Ca ca, người làm sao vậy?” Khâu Tiểu Ninh thấy Khâu Minh Thông ngủ không an ổn, ngủ mà còn luôn gọi tên của nàng, toát mồ hôi lạnh như là rất khó chịu, nàng liền lấy nước đến giúp hắn lau mồ hôi.

Thanh âm của Khâu Tiểu Ninh thức tỉnh Khâu Minh Thông, một tay hắn ôm lấy Khâu Tiểu Ninh vào trong lòng, miệng thì không ngừng gọi: “Ninh nhi... Ninh nhi... Ninh nhi...” Thật tốt, vừa rồi tất cả đều là một giấc mộng. Ninh nhi sợ đau như vậy, nếu như... Khâu Minh Thông thật không dám nghĩ lại.

“Ca ca, Ninh nhi ở đây... Ninh nhi ở đây...” Rốt cuộc ca ca mơ thấy cái gì?

Một lúc lâu sau Khâu Minh Thông mới bình tĩnh lại, rầu rĩ nói: “Ninh nhi, sau này không được phép đi đến Hàn phủ một mình nữa, nếu có chuyện gì thì nhất định phải đi cùng.” Ngọn lửa kia, giống như căn bệnh trong lòng của Khâu Minh Thông, bởi vì lửa rất chân thật, chân thật đến mức làm cho Khâu Minh Thông nghĩ rằng chuyện này đã thực sự xảy ra.

“Được, Ninh nhi nghe lời người.” Hàn phủ, trừ khi Thiếu Khanh xuất giá, nếu không nàng sẽ không bước vào đó một lần nào nữa. Lấy lại tinh thần, Khâu Tiểu Ninh mới nói: “Ca ca, người đã ngủ một ngày một đêm rồi, nếu người không mệt thì chúng ta đến gặp để cha nương đừng lo lắng.” Lúc ca ca ở trường thi hình như không có ngủ, lúc này ngủ một giấc dài như trư(*).

(*)trư: heo. (Máng yêu ấy mà)

“Được... Việc này cũng không gấp, chuyện thật sự gấp đó là ta đã nhiều ngày chưa thân cận cùng tiểu thê tử.” Nói xong Khâu Minh Thông còn bày ra vẻ mặt muốn khinh bạc Khâu Tiểu Ninh. Khâu Tiểu Ninh tay che lấy khuôn mặt đỏ bừng né tránh hắn, hờn dỗi nói: “Không cần, Từ Hằng(*) thật bẩn.”

(*)Từ Hằng: tên tự của Khâu Minh Thông.

“Tiểu thê tử của ta lại chê ta bẩn.” Nói xong Khâu Minh Thông còn bày ra bộ dạng sắp khóc nức nở lên. Khâu Tiểu Ninh vui vẻ, cười như hoa nở, bất quá cười xong liền lui ra: “Ca ca, người mau chuẩn bị đi!” Nàng mới không dám tiếp tục đùa với ca ca, đợi chút nữa để nương biết được lại trách nàng. “Được, đã biết.” Là nên gặp cha nương, nếu không bọn họ chắc sẽ lo lắng.

Lúc Chi Hồng dọn xong đồ ăn sáng, người một nhà cũng đông đủ, ngồi xuống cạnh nhau. Viên thị vừa mới ngồi xuống liền vội vàng hỏi: “Thông nhi, nói cho nương nghe xem người thi thế nào? Có nắm chắc hay không?” Tối hôm qua bà ngủ không ngon cũng chỉ vì việc này. Thông nhi có chí hướng cao, chắc không dễ thất bại như vậy.

“Có nắm chắc.” Chỉ cần bài thi không bị lộ thì cho dù không đạt Trạng nguyên cũng có thể đạt Bảng nhãn hay Thám hoa. Viên thị nghe vậy mới nhẹ nhàng thở ra, Khâu Khải Chính lại có chút sầu lo, khoa khảo bây giờ vẫn còn chút tệ nạn, đôi khi Quan chủ khảo còn gây ra vấn đề lớn. Nghĩ nghĩ, vẫn hỏi: “Thông nhi, Quan chủ khảo lần này là ai? Bài thi là do đại nhân nào thu?” Bây giờ Hoàng thượng dù cơ trí nhưng tuổi vẫn hơi nhỏ, có rất nhiều vấn đề còn chưa biết tới.

“Cha yên tâm, quan chủ khảo là Tô thừa tướng mà người thu bài thi cũng chính là thừa tướng. Đương kim thánh thượng rất xem trọng khoa khảo lần này.” Tô gia đã trở thành những người cao quý không thể chọc tới ở Hiến viên hoàng triều, căn bản là không cần lợi dụng chuyện khoa khảo này. Hơn nữa Tô gia có thể từ dưới thời cầm quyền của tiên hoàng mà toàn gia bình an đến bây giờ, đã định là không phải những người tham tài bất nghĩa.

Khâu Khải Chính nghe vậy mới nhẹ nhàng thở ra, Tô gia, nhất định sẽ không đánh mất đi mặt mũi của quan gia.

Khâu Minh Duệ nghĩ nghĩ, mới hỏi: “Đại ca, người có biết cuộc thi Võ trạng nguyên là do ai chủ khảo không?” Tuy nói trên sân đấu, võ công là trên hết nhưng nếu có tiểu nhân sử dụng ám khí thì vẫn khó mà phòng bị. Như vậy quan giám thị ở phía sau của trường thi nhất định rất quan trọng.

“Là Tô tướng quân.” Mặc dù mấy ngày nay hắn chuyên tâm cho cuộc thi nhưng những việc nên nghe hắn cũng không quên. Nghe vậy Khâu Minh Duệ cũng gật gù đầu, yên tâm. Mặc dù Tô tướng quân đã không dẫn binh nhiều năm nhưng nghe nói võ công ở Hoàng thành này vẫn số một số hai, hơn nữa người này còn rất cương trực, ghét việc xua nịnh.

Khâu Tiểu Ninh cúi đầu gấp những món ăn mà Khâu Minh Thông thích vào bát của hắn, nàng biết mấy ngày nay ở trường thi Khâu Minh Thông nhất định không được dùng bữa tốt. Gắp một viên bánh bao nhỏ vào bát của Khâu Minh Thông, Khâu Minh Thông nhìn nhìn bánh bao nhỏ rồi cười nói: “Minh Thông đều cảm ơn Ninh nhi.” Ninh nhi của hắn chỉ lo lắng cho hắn, loại cảm giác này chân thật mà tốt đẹp. Ăn xong bánh bao nhỏ lại gắp một cái khác vào bát của Khâu Tiểu Ninh: “Ninh nhi, người cũng mau ăn đi, đừng chỉ lo cho ta.”

Khâu Khải Chính nhìn thấy thì thần nhiên cười cười, xem ra những gì ông đã làm là đúng. Ngược lại, Viên thị vội cúi đầu ăn nhưng trong mắt lại ánh lên lửa giận, nha đầu chết tiệt kia lại giả mù sa sương(*) gắp thức ăn cho Thông nhi, những món kia cách Thông nhi gần như vậy, nàng ta thật nhiều chuyện. Hừ, chỉ cần có tin tức Thông nhi trúng Trạng nguyên, bà lập tức sẽ thu xếp chuyện nạp thiếp cho Thông nhi. Khâu Minh Trí cũng có tâm tư tương tự với Viên thị, nhưng trong mắt Khâu Minh Duệ lại hiện lên ánh nhìn hăm dọa thần nhiên, theo bản năng nhìn về phía Chi Hồng đứng sau Khâu Tiểu Ninh. Ánh mắt chằm phải ánh nhìn của Chi Hồng thì nhanh chóng thu về, thật khó hiểu, nha đầu hung dữ kia có gì cho hắn nhìn?

(*)giả mù sa sương: giả vờ để dụ người khác.

Mọi người trong nhà vừa buông đũa thì nhìn thấy Phó Uyên từ ngoài đi vào, Khâu Khải Chính vừa nhìn thấy hắn liền kéo hắn ngồi xuống. Khâu Tiểu Ninh và Khâu Minh Thông bước nhanh lên trước hành lễ, cùng gọi hắn: “Nghĩa phụ.” Phó Uyên nhẹ giọng hỏi: “Thông nhi thi như thế nào?” Xem bộ dáng thoải mái của đứa nhỏ này, nhất định là thi không tệ.

“Nhọc lòng quan tâm của nghĩa phụ, thì coi như là không tệ.” Lúc ở trước mặt Phó Uyên, Khâu Minh Thông vẫn không dám nói mình nắm chắc mười phần, nếu khiến cho nghĩa phụ nghĩ hấn là một người tự phụ thì không tốt.

Phó Uyên nghe vậy mới gật gật đầu, lại ngồi một chút thì cùng Khâu Khải Chính vào phòng trong. Khâu Tiểu Ninh biết nhất định là nghĩa phụ có chuyện muốn thương lượng với cha, thực tế, nàng cảm thấy nghĩa phụ có thể chịu đựng đến bây giờ đã là nhẫn nại cực hạn. Nàng từng vào phòng của nghĩa phụ ở Phó phủ, bên trong, trên tường tất cả đều treo những bức họa của một nữ tử, mà người nữ tử kia cha từng cho nàng xem qua. Một người xinh đẹp như vậy, được nghĩa phụ yêu thương cũng không phải là một chuyện kì quái.

Mặc dù nàng rất luyến tiếc nghĩa phụ nhưng nàng không có quyền khiến cho nghĩa phụ sống sót theo ý muốn của nàng. Hơn nữa, nàng biết, nếu người mình yêu thương đã chết thì bản thân còn sống như vậy là chuyện thống khổ đến cỡ nào, nàng không đành lòng nhìn thấy nghĩa phụ sống mãi như vậy. Bộ dạng Khâu Tiểu Ninh suy nghĩ lung tung, Khâu Minh Thông nhìn hết vào mắt, cầm lấy tay nàng mà an ủi: “Ninh nhi, mỗi người đều có duyên phận mà chúng ta không thể cưỡng cầu được. Việc mà chúng ta có thể làm là nhớ kỹ về nghĩa phụ.” Lúc nói chuyện về Phó thúc, hấn từng nghe cha kể qua. Khi đó hấn đã nghĩ, đã thực hiện lời hứa với nhau như vậy thì đời này, trong lòng của Phó thúc nhất định không thể chứa đựng bất kì một nữ nhân nào nữa. Nếu biết cô đã chết thì tuyệt đối sẽ không sống một mình.

Từ trong phòng đi ra, sắc mặt Phó Uyên lạnh lùng lại mang theo chút ý cười mà Khâu Khải Chính chỉ lắc đầu không nói lời nào. Người này quả thật khiến hấn vô cùng khó xử, sau khi cưới bài vị của muội muội về, Phó Uyên tuyệt đối sẽ không sống tiếp nữa. hai người ngồi một lúc, Khâu Khải Chính mới nói: “Ninh nhi, người có bằng lòng kế thừa tất cả Phó phủ hay không?” Hấn đã dạy Ninh nhi, nàng nhất định sẽ không tham tài bất nghĩa.

Khâu Tiểu Ninh sững sờ một chút, lập tức lắc đầu: “Về tình về lý thì Phó phủ này Ninh nhi không thể kế thừa. Đời này có thể được nghĩa phụ giúp đỡ thì cũng đã đủ để Ninh nhi cảm kích cả đời.” Nếu không phải nhờ có nghĩa phụ thì nàng làm sao có khả năng gả cho ca ca dễ dàng như vậy, phần ân tình này nàng nhớ kỹ cả đời.

“Phó Uyên, người nghe thấy không? Không cần đem củ khoai nóng phỏng tay Phó phủ này ném vào tay Ninh nhi.” Hấn tìm Phó Uyên, đầu tiên là để hoàn thành di nguyện năm đó của muội muội, hai là vì giúp Ninh nhi và Thông nhi, không phải ham bất cứ thứ gì của Phó gia.

Phó Uyên gật gật đầu, trong lòng hấn mong Ninh nhi có thể tiếp quản tất cả Phó gia. Như vậy, cũng giống như hấn dành tất cả những gì hấn làm được lúc còn sống, giao cho một người có liên hệ với Khải Nếu. Nhưng bây giờ thì có lẽ mục đích này không thể hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Tất cả đều đúng như Khâu Tiểu Ninh suy nghĩ, Phó Uyên đã sớm chuẩn bị tốt hôn lễ. Lúc Khâu Khải Chính vừa gật đầu thì ba ngày sau Phó Uyên liền đến cưới bài vị về. Sau ngày cưới bài vị, Khâu Tiểu Ninh và Khâu Minh Thông ở tại Phó phủ nhưng Phó Uyên vẫn luôn túc trực bên cạnh Khâu Khải Nếu. Tuy rằng đây là kết quả đã sớm đoán được nhưng trong lòng hai người vẫn rất khổ sở. Nếu như lúc trước Phó Uyên không ra tay giúp bọn họ thì họ cũng sẽ không thể dễ dàng thành thân như vậy. Ba ngày sau, Khâu Minh Thông cùng Khâu Tiểu Ninh rời khỏi Phó phủ.

Ra đến cửa lớn của Phó phủ, hai người đều quay đầu nhìn lại. Chi Hồng biết hai người còn có khúc mắc trong lòng, liền nói: “Cô gia, tiểu thư, hai người đừng khổ sở nữa. Lão gia đã từng nói, nếu Khâu lão gia không tới Phó phủ thì cả đời này ông sẽ không ra khỏi Phó phủ. Nhưng khi Khâu lão gia tìm đến thì người mà lão gia âu yếm nhất đã chết, vậy thì thế gian này đã không còn gì làm cho ông lưu luyến nữa. Trước khi chết còn có thể giúp hai người một phen, lão gia rất cao hứng, bởi vì ông biết nếu nữ nhân mà ông âu yếm còn sống, nhất định sẽ hy vọng nhìn thấy hai người thành thân. Nếu trước khi lão gia mất được nhìn thấy hai người hạnh phúc thì lão gia đi theo người ông yêu thương cũng sẽ không có vương bận gì nữa.” Lão gia đã sớm tính toán tốt rồi. Khâu Minh Thông cùng Khâu Tiểu Ninh liếc mắt nhìn nhau một cái, Khâu Minh Thông nắm lá thư trong tay thở dài: “Nghĩa phụ đã định sẽ luôn bên cạnh cô, sẽ không trở tay ra vì dân chúng Hiên Viên hoàng triều làm những việc lớn kia nữa.” Những gì ông viết đều là lợi ích của dân chúng và quốc gia, người như thế lại có kết cục như vậy, chỉ hy vọng kiếp sau ông có thể đầu bạc răng long bên cạnh cô, bù lại tiếc nuối kiếp này.

Từ Phó phủ trở về, cảm xúc hai người luôn không tốt, mà một tháng sau khi thi thi đã đến ngày yết bảng. Sáng sớm, Khâu Tiểu Ninh đã chuẩn bị quần áo Khâu Minh Thông thật tốt, hai người mới vừa đi đến đại môn liền nghe được có người khua chiêng gõ trống đang đi về hướng bên này. Hai người liền đứng bất động, Khâu Minh Thông tuy có chút nắm chắc nhưng trong lòng cũng có chút không yên. Đội ngũ khua chiêng gõ trống tới gần, dừng trước đại môn Khâu gia, hướng Khâu Minh Thông cùng Khâu Tiểu Ninh hỏi:

“Xin hỏi hai vị, nơi này có phải là nhà của Khâu Minh Thông?”

Trạng nguyên lần này lại không phải là thế gia công tử, người tài thế này ở Hiên Viên hoàng triều cũng hiếm thấy a! Khâu Tiểu Ninh trong lòng vui vẻ, biết những người này tất nhiên là tới báo tin vui cho ca ca. Khâu Minh Thông tâm tình lơ lửng cuối cùng cũng nhẹ xuống, trả lời:

“Ta chính là Khâu Minh Thông.”

Không biết hấn đạt được danh nào. Khâu Minh Thông vừa nói xong, hai mươi mấy người cùng kêu lên chúc mừng nói:

“Chúc mừng Trạng nguyên, chúng tiểu nhân là tới để báo tin vui cho ngài.”

Xem tiểu công tử quả thật là khí độ bất phàm, khó trách vào được mắt của Tô thừa tướng, đã tự mình an bài bọn họ tới để báo tin vui. “

“Làm phiền các vị, đa tạ.”

Khâu Minh Thông vừa dứt lời thì liền có người trong nhà đi ra, những lời Khâu Minh Thông vừa nói họ cũng nghe thấy được. Khâu Khải Chính vui sướng hỏi:

“Các vị nói thật sao? Minh Thông thật sự đậu Trạng nguyên?”

Về phần Viên thị, bà thật là không dám hỏi gì, lo lắng những gì mình vừa mới nghe là lắm lần. Người đi đầu vội nói:

“Đương nhiên là thật, mặt khác, chúng ta còn truyền lại khẩu dụ do hoàng thượng truyền cho Tô thừa tướng. Mời tân khoa Trạng nguyên ngày mai tấn kiến ở ngự thư phòng, đây là quần áo, còn đây là lệnh bài.”

Nói xong liền lấy đồ đạc đưa cho bọn họ. Viên thị liền tiếp nhận quần áo cùng lệnh bài, con trai của nàng cuối cùng cũng trở nên nổi bật, về sau xem còn có ai dám tùy tiện để cho bà khó chịu.

“Đa tạ các vị.”

Khâu Minh Thông chấp tay, Khâu Tiểu Ninh cười, tay cầm chút bạc đưa cho người đi đầu:

“Làm phiền các vị, đây có chút bạc mời các vị uống trà.”

Bạc không nhiều lắm, nhưng những chuyện này là quy củ. Hai mươi mấy người nói cảm tạ rồi rời đi. Nhóm người đó chân trước vừa đi thì chân sau mấy vị lẳng giềng biết tin đã chạy sang chúc mừng. Viên thị vui tươi hơn hẳn nói chuyện, đây chính là Thông Nhi giúp cho bà có mặt mũi, được hạnh diện. Khâu Khải Chính nhìn thấy thì chỉ bắt đầu đi lắc lắc đầu, con đạt Trạng nguyên là việc vui, nhưng bà cũng không cần phải nói chuyện chêm chọc, đắc tội với người khác như thế này.

Mọi người đứng kín ở đại môn của Khâu gia, bên cạnh, La Tiểu Lệ ôm đứa nhỏ nhìn thấy cảnh này thì trong lòng hối hận không dứt. Lúc trước, nếu nàng kiên định với ý nghĩ của mình, không mất đi trình tiết thì vẫn còn có cơ hội gả cho Khâu Minh Thông. Nếu nàng gả cho Khâu Minh Thông thì hiện giờ người đứng ở cửa nhận lời chúc phúc chính là nàng. Khâu Tiểu Ninh chết tiệt kia, rõ ràng là muối muối của Khâu Minh Thông lại còn không biết xấu hổ mà gả cho ca ca của mình, đúng là đồ tiện nhân không biết xấu hổ. Càng nghĩ La Tiểu Lệ càng tức giận, cho đến khi đứa nhỏ trong lòng nàng oa oa khóc lớn, La Tiểu Lệ mới mang về mặt oán hận rời đi.

Chờ hàng xóm lẳng giềng đi rồi, Khâu Minh Thông và mọi người vào nhà thì đã là giữa trưa. Cả nhà tùy tiện ăn một chút, Khâu Khải Chính liền dẫn Khâu Minh Thông đến trước bài vị tổ tông:

“Thông nhi, mau dâng hương đi!”

Cuối cùng Khâu gia cũng có một tân khoa Trạng nguyên.

“Dạ, cha.”

Khâu Minh Thông cầm ba nén hương, để trên ngọn nến thấp hương, dập đầu ba cái mới cung kính đem hương cắm vào lư hương, lại cẩn thận xoay người, hẳn biết nhất định là cha có chuyện nói với hắn. Quả nhiên, im lặng một chút Khâu Khải Chính liền nói:

“Thông nhi, người thi đạt Trạng nguyên, cha và Khâu gia vì ngươi mà vui vẻ. Nhưng có chút việc cha nhất định phải nói, ngươi nhớ kỹ. Ngươi là hàn môn đệ tử, cho dù là làm quan cũng nhất định không thay đổi, cha không hy vọng ngươi tham ô nhận hối lộ, cùng gian thần cấu kết, bôi nhọ thanh danh Khâu gia, cuối cùng lại rơi vào một kết cục không tốt. Cha mong ngươi làm thật nhiều việc khi làm quan. Dưới, nhất định phải làm nhiều việc có lợi cho dân chúng, trên thì tận trung vì hoàng thượng giải ưu phiền, nhưng cũng không thể ngu trung, hoàng thượng có chỗ sai thì ngươi không thể nghe theo mà sai trái. Và lại, Khâu gia chưa bao giờ có tiền lệ nạp thiếp hưu thê, về sau ta cũng không hy vọng có, mặc kệ ngươi tương lai phong hầu hay lên tướng thì đều phải như vậy.”

Tuy là Thông nhi thông minh nhưng ông vẫn rất lo lắng, Thông nhi quá mức thông minh ngược lại hại chính hắn. Tuy rằng tin vào gia giáo dạy con của mình, nhưng những lời này không thể không nói.

“Cha, Thông nhi biết, Thông nhi nhất định ghi nhớ lời cha dạy bảo.” Khâu Minh Thông biết cha sợ hắn đối mặt với vinh hoa phú quý mà mê muội.

“Ngươi biết là tốt rồi, vậy cha cũng không nói nhiều nữa, tin tưởng ngươi hiểu được.”

Khâu Khải Chính nói xong rồi gật đầu rời đi, hẳn tin tưởng con của Khâu Khải Chính hẳn. Bất quá hắn phải chấn chỉnh thê tử một chút, nếu không bà nhất định sẽ nghĩ cách nhét người vào phòng của Thông nhi, Thông nhi đậu Trạng nguyên thì nữ tử muốn lên cũng nhiều hơn. Việc này, Khâu Khải Chính đúng là đoán không sai.

Lúc này Viên thị đang gọi Khâu Tiểu Ninh vào phòng mà “dạy bảo”. Khâu Tiểu Ninh ngồi đối diện bà, cúi đầu lẳng lặng nghe. Viên thị thấy bà đã nói nửa ngày mà Khâu Tiểu Ninh vẫn là cúi thấp đầu, có chút tức giận, nói:

“Ninh nhi, lời nói của ta ngươi có nhớ kỹ không? Chúng ta là nương tử phải suy nghĩ cho trượng phu biết không? Đã có này...”

“Nương, Ninh nhi đã biết, Ninh nhi liền đi chuẩn bị.”

Khâu Tiểu Ninh nghe xong đã nửa ngày, cuối cùng nghe hiểu được nương nói nửa ngày chính là muốn nạp thiếp cho ca ca. Không phải chỉ là nạp thiếp thôi sao, nàng làm sao có thể không đồng ý?

“A! Ngươi chuẩn bị cái gì?”

Viên thị nghe Khâu Tiểu Ninh đột nhiên nói một câu như vậy liền không hiểu.

“Ninh nhi đi chuẩn bị để nạp thiếp cho cha a! Cha còn chưa có thiếp mà, ca ca là con thì làm sao có thể có trước?”

Nương làm chuyện gì với nàng thì nàng đều có thể nhẫn, nhưng muốn nàng cùng nữ nhân khác chia xẻ ca ca, nàng làm không được. Nàng đương nhiên không thể thật sự nạp thiếp cho cha, chính là làm cho nương biết một chút khổ sở mà thôi.

“Ngươi... nha đầu chết tiệt này thật giỏi, có phải ngươi muốn khiến lão nương tức chết hay không?”

Viên thị tức giận đến muốn đánh Khâu Tiểu Ninh một cái tát, bà còn ở ngay đây mà nàng lại dám nói giúp trượng phu của bà nạp thiếp. Kỳ thật mấy ngày hôm trước đã có mấy nhà sai người đi tìm Viên thị, nói là muốn để thứ nữ Lý gia gả cho Khâu Minh Thông làm thiếp. Vừa thấy người ta có chút gia thế, Viên thị đã thêm đỏ mặt, cảm thấy chỉ cần tùy tiện chọn ra một người để cưới thì gia thế đều tốt hơn rất nhiều so với Khâu Tiểu Ninh một thân côi cút. Nên mới động chút tâm tư, vừa nghe Khâu Minh Thông đạt Trạng nguyên, liền muốn rước những nữ tử kia vào cửa, cảm thấy làm như vậy thì con đường làm quan của nhi tử sau này sẽ dễ dàng hơn chút.

“Nương, chính người cũng không muốn chuyện như vậy, vậy dựa vào mà cái gì buộc ta phải làm? Muốn ta rộng lượng, ta cũng đã rất rộng lượng rồi, cho dù bị người khác nói là đồ phụ thi ta cũng quyết không cho ca ca nạp thiếp, lại càng không thể tự mình nạp thiếp cho hắn.”

Nói xong, Khâu Tiểu Ninh cũng không chờ Viên thị phản đối liền rời khỏi phòng. Khâu Tiểu Ninh đi rồi, Viên thị ôm ngực, tức giận đến tái mặt. Vừa thấy Khâu Khải Chính tiến vào nhân tiện nói:

“Ngươi cưới về con dâu thật tốt, thiếu chút nữa làm ta tức chết, ngươi nói ta tạo cái nghiệt gì mà cứu người lại cứu phải một cái lang tâm cầu phở.”

Viên thị nghĩ bà nói như vậy thì Khâu Khải Chính sẽ tiến lên an ủi bà một chút. Không nghĩ tới Khâu Khải Chính thản nhiên nhìn bà một cái, chỉ nói hai chữ:

“Ngươi đáng.”

Ông biết Viên thị sẽ tính toán như vậy, không nghĩ tới bà lại hành động nhanh như vậy.

“Ngươi, ngươi nói cái gì? Ta ở Khâu gia các người sinh con dưỡng cái cực nhọc nửa đời người, lại sinh cho Khâu gia một Trạng nguyên, ngươi lại đối xử với ta như vậy? Ta...”

Viên thị cảm thấy mình nhất định sẽ bị tức chết, sao ai cũng nói đỡ cho Khâu Tiểu Ninh? Bà mới là người thân của bọn họ mà.

“Khâu gia không có tiền lệ nạp thiếp hưu thê, nhưng nếu ngươi muốn thử, ta cũng không ngại là người thử đầu tiên. Dù sao ngươi muốn làm như vậy thì toàn bộ Khâu gia đều không thể sống an ổn. Ngươi đừng nghĩ rằng hai ngày nay người gặp ai ta không biết, ta chỉ là không muốn nhiều lời. Ngươi cho là thứ nữ này tốt, ngươi đồng ý cho họ vào cửa, vậy ngươi có biết lai lịch nữ nhân này không? Nếu có ai tính kế thì chúng ta cũng không biết.”

Thông nhi hiện tại không phải là dân chúng bình thường, những người bên cạnh đều bị chú ý. Hơn nữa ông cũng nhìn ra được, Thông nhi là thật tâm yêu tiểu nha đầu kia, nhất định sẽ không làm những chuyện xằng bậy. Nhưng cho dù như vậy, ông cũng không thể để cho thê tử làm càn, vạn nhất không tốt lại hại tới Thông Nhi thì biết làm sao bây giờ?

Nghe Khâu Khải Chính nói như vậy cũng làm cho Viên thị bình tĩnh lại, nghĩ nghĩ cũng quả thật là sợ ý. Nhưng trong lòng lại có chút không cam lòng, lại có lợi cho Khâu Tiểu Ninh, hơn nữa con mình lại không thể nạp thiếp, đây là đạo lý gì vậy? Mặc kệ nó, thứ nữ này không nạp được, sau này nếu Thông nhi coi trọng nữ tử có gia thế trong sạch, xem còn ai ngăn được. Dù sao, bà chính là không thích Khâu Tiểu Ninh. Khâu Khải Chính lười cùng Viên thị nhiều lời, sau này ông để ý nhiều một chút là được.

Khâu Tiểu Ninh trở lại trong phòng, thờ phỉ phỉ, cầm lấy cánh tay Khâu Minh Thông cắn nhẹ mấy cái. Thật sự là tức chết nàng, về sau không biết còn bao nhiêu nữ nhân sẽ đưa lên cửa, lấy tính tình của nương khẳng định sẽ không từ bỏ việc này.

“Ninh nhi, ngươi làm sao vậy? Ai chọc ngươi tức giận?”

Khâu Minh Thông cười khổ, không rõ đã đắc tội nương tử nhà mình chỗ nào. Khâu Tiểu Ninh “Hừ” một tiếng, liền xoay đầu sang hướng khác, tiếp tục không để ý tới Khâu Minh Thông.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

“Ninh nhi, rốt cuộc là làm sao vậy? Sao lại không nói lời nào? Nếu người không nói, ta sẽ cắn người nha.” Khâu Minh Thông vừa nói xong liền khế áp cả người mình lên người Khâu Tiểu Ninh, hấn cắn nhẹ trên mặt nàng một chút.

Khâu Tiểu Ninh đẩy hấn ra, nói: “Còn chuyện gì nữa? Ta còn phải chúc mừng người, nói không chừng vài ngày nữa ta sẽ có muội muội.” Nàng rõ ràng biết việc này không phải do ca ca, nhưng mà không nhận được, muốn nháo với hấn một chút, vạ nhất một ngày nào đó, hấn thật sự tìm cho nàng một muội muội thật thì sao?

Khâu Minh Thông thân nhiên cười cười, nói: “Ninh nhi, chúng ta phải tin tưởng cha luôn chung thủy với nương.”

“Người...” Khâu Minh Thông vừa nói một câu liền làm cho Khâu Tiểu Ninh giận dữ không chịu đứng dậy, tiến vào trong ngực của hấn, cắn nhẹ lên cằm hấn mà nói: “Ca ca, người càng ngày càng giống con hồ ly.” Hấn rõ ràng biết rõ nàng muốn nói cái gì còn giả khờ với nàng.

“Ta càng ngày càng giống hồ ly còn không phải là vì người sao, nếu như ta không thông minh một chút, không biết chừng người đã sớm bị ai khác cưới đi rồi.” Xoa nhẹ lên chóp mũi Khâu Tiểu Ninh, trên gương mặt Khâu Minh Thông tràn đầy vẻ sủng nịnh.

“Mới không phải như vậy, Ninh nhi chỉ thích một mình ca ca, đôi này chỉ thích một mình người thôi.” Khâu Tiểu Ninh tựa đầu vào ngực Khâu Minh Thông, nhắm mắt lại, cố gắng không cho chính mình nhớ về những việc của kiếp trước.

“Ta cũng vậy, cho nên Ninh nhi, dù có xảy ra chuyện gì thì người cũng phải tin tưởng ta, giữa ta và người vĩnh viễn sẽ không có người thứ ba.” Khâu Minh Thông vươn tay ôm Khâu Tiểu Ninh vào lòng mà thân nhiên nói, thanh âm dù nhẹ nhưng vẫn đủ để Khâu Tiểu Ninh nghe thấy.

“Ninh nhi tin tưởng người, chính là Ninh nhi lo lắng nếu như người đã vào quan trường thì có một số việc không phải do người quyết định.” Việc mà những đại thế gia này am hiểu nhất, chính là dùng nữ tử để lung lay tâm trí của đệ tử hàn môn, để những đệ tử này vì bọn họ mà làm việc. Cũng giống như Hàn gia, quả thực đã đem những việc như vậy làm quen như là thấm vào tận ba phần xương.

“Cùng lắm thì không làm quan là được.” Ở trong lòng Khâu Minh Thông, chức vị cũng không phải là cách duy nhất để góp sức vì dân.

“Mặc kệ người, dù sao, nếu như có một ngày người thật sự dám nạp thiếp, ta liền dẫn theo Chi Hồng rời nhà trốn đi.” Khâu Tiểu Ninh nói xong còn giống như tiểu mèo hoang, cắn nhẹ lên cổ Khâu Minh Thông một chút. Khâu Minh Thông lập tức ôm Khâu Tiểu Ninh vào lòng, cố ý tà ác, cười nói: “Vật nhỏ, dám cắn ta, người phải trả giá thật lớn.” Nói xong, đôi môi như mạng theo một ngọn lửa mà áp sát Khâu Tiểu Ninh.

Hàn phu

Vừa biết được tin tức trên yết bảng, Hàn Thiếu Quân liền ném hết những thứ có thể ném trong phòng, hấn thật sự không nghĩ tới, hấn cư nhiên lại bại dưới tay Khâu Minh Thông. Khâu Minh Thông thì tính là cái gì? Nhà bọn họ chỉ là hạ nhân. Nếu truyền ra ngoài, Hàn gia sẽ bị mất hết mặt mũi. Còn nữa, ánh mắt của tiện nhân kia cùng với con của ả, hấn thật muốn lấy mắt của bọn họ xuống. Cư nhiên lại dám nhìn hấn trào phúng, hấn mới chính là con trai trưởng của Hàn gia, còn bọn họ bất quá cũng chỉ là tình nhân và con của tình nhân lén lút bên ngoài mà thôi.

Đang lúc Hàn Thiếu Quân giận đến không thể kiềm chế, Hàn Thêm sảng giọng đi tới. Nhìn những thứ đổ vỡ đầy trên đất, ánh mắt lạnh hơn, vươn tay, “Ba” một tiếng, đánh lên mặt Hàn Tiểu Quân: “So với trư còn ngu hơn, so với với một hạ nhân còn không bằng, còn muốn đập vỡ đồ đạc để hả giận sao. Ngay cả tính tình của mình cũng không thể không chế được thì vào triều đình chỉ khiến người mất mạng. Còn không bằng bình tĩnh lại tâm tư, ngoan ngoãn nghe ta theo sắp xếp của ta.” Người con trai này thật sự làm hấn thất vọng, quả thật là kém hơn Trọng nhi.

Hàn Thiếu Quân nắm chặt nắm tay, móng tay đều cắm vào lòng bàn tay, nhưng vẫn nắm thật chặt không buông. Không nói một lời nào, gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Thêm giống như đang nhìn kẻ thù. Ánh mắt như vậy khiến cho Hàn Thêm có chút chột dạ, thu tay lại rồi rời khỏi phòng. Vừa ra khỏi phòng, trong lòng lại nhìn không được nghĩ, chẳng lẽ chuyện ông lên an bài cho Trọng nhi bị hấn biết được?

Trong phòng Hàn lão phu nhân, Xảo ma ma đang đứng quạt cho Hàn lão phu nhân, tuyệt không dám ngại nghỉ, nàng biết Hàn lão phu nhân khi biết chuyện yết bảng nhất định rất tức giận. Qua khoảng thời gian uống một ly trà nhỏ, Hàn lão phu nhân mới nói: “Xảo ma ma, người đi gọi Quân thiếu gia đến đây!” Vẫn nên dạy hấn một số việc, tiện nhân đuôi mũi mới từ ngoài vào phủ mà vẫn không biết ơn kia, bà không không cần giúp nàng cùng con trai của nàng ta. Nhưng đùa nhỏ Quân nhi này, tuy nói là thủ đoạn còn non nớt nhưng hấn thắng ở chỗ biết hiếu thuận với bà nội này, vẫn còn có thể dạy bảo thật tốt, tương lai chắc chắn nó sẽ nhớ tới lão bà này.

Không lâu sau, Xảo ma ma dẫn Hàn Thiếu Quân vào. Hàn Thiếu Quân cung kính hành lễ: “Tôn nhi đến thăm bà nội.” Hiện giờ cha hấn đã không đáng tin cậy nữa, chỉ còn bà nội mới là đường ra duy nhất của hấn. Hấn cứ nghĩ rằng cưới Khương Ưu Tuyền sẽ là một trợ lực cho hấn, không nghĩ tới nữ nhân kia cũng không phải là một người chịu thua kém, luôn mang lại phiền toái cho hấn.

“Quân nhi, bà nội biết là ủy khuất cho người, nhưng người phải nhớ rằng hiện tại người chịu ủy khuất là vì chuẩn bị cho tương lai thật tốt. Cha người thiên vị Thiếu Trọng, nhưng hấn cũng chỉ là con của ngoại thất mà thôi, danh bất chính ngôn bất thuận không bằng người.” Vừa mới xảy ra chuyện, liền có người mang tin tức báo cho lão phu nhân.

“Bà nội, tôn nhi biết, tôn nhi cũng không phải vì chuyện đó mà tức giận, chỉ là đưa con của ngoại thất mà thôi, dựa vào cái gì mà so sánh với ta. Ta chỉ là không hiểu, kiến thức của ta cũng không thua Khâu Minh Thông, nhưng ta cứ nhiên bại bởi hân? Tôn nhi lòng có không chút cam lòng.” Hân cho tới bây giờ vốn không nghĩ tới Khâu Minh Thông sẽ là đối thủ của hân, lúc dự tuyển Tô thừa tướng rõ ràng là nhìn hân mà không hề nhìn Khâu Minh Thông. Chính vì vậy hân mới không xem Khâu Minh Thông như một đối thủ trong khoa khảo. Không nghĩ tới... “Quân nhi, có cái gì không cam lòng? Trạng nguyên là do Hoàng thượng và Tô thừa tướng tự mình quyết định, người không cam lòng thì có thể thay đổi cái gì?” Đứa nhỏ này vẫn còn rất non nớt, cũng may là trong phòng không có người khác, nếu như lời nói vừa rồi của hân truyền ra ngoài...

“Tôn nhi...” Đúng vậy, bà nội nói đúng, hân không cam lòng cái gì? Trạng nguyên là do Hoàng thượng và Tô thừa tướng tự mình xem xét quyết định.

“Quân nhi, ngồi xuống đây bà nội kể chuyện xưa cho người nghe!” Hân lão phu nhân nâng tách trà lên uống một ngụm, nói chuyện có chút mơ hồ. Hân Thiếu Quân theo bản năng gật đầu, trực giác nghĩ là bà nội muốn dạy bảo mình.

Buông tách trà, Hân lão phu nhân thân nhiên nói: “Trước kia có nhà giàu, lão gia trong nhà có hai người con trai lớn, một người là do chính thể sinh, một người là do thiếp thất sinh. Hai hài tử đều được lão gia yêu thích, bọn họ học viết chữ, cưỡi ngựa, bắn tên, cảm tình của bọn họ rất tốt. Sau này hai hài tử càng lớn, bọn họ lại cùng nhau trúng tú tài, lúc trong trường thi, đứa nhỏ của người thiếp thất có vẻ như gặp may mắn, hân viết gì đó khiến Hoàng thượng thích liền được Hoàng thượng ban thưởng danh hiệu Trạng nguyên, con của chính thể chỉ được Thám hoa. Trong nhà có một nhười Trạng nguyên và một Thám hoa, tất nhiên là rất vui vẻ, mở yến hội, không ngờ tới trong yến hội lại có thích khách xâm nhập, dưới hoàn cảnh rối loạn, người con của thiếp thất trúng đao mà chết, mà con của chính thể cũng vì bảo hộ đệ đệ mà bị thương. Cuối cùng, Hoàng đế cảm động trước tấm lòng bảo hộ đệ đệ của hân, phong hân làm Trạng nguyên. Từ đó về sau, con của chính thể được thăng quan tiến chức. Quân nhi, người nói thử xem trong chuyện xưa này, con của chính thể có phải là người ca ca tốt hay không?” Quân nhi, có lẽ là hiểu rồi! Nếu chuyện này mà nghe không hiểu, vậy nàng cũng chỉ đành nghỉ ngơi để mặc hân thôi.

Hân Thiếu Quân uống mấy ngụm trà rồi mới trả lời: “Đương nhiên là một ca ca tốt.” Bà nội kể chuyện xưa này, hân tựa hồ nghe hiểu được.

“Được, người hiểu được là tốt rồi, bà nội mệt rồi, người về đi!” Nói xong, Hân lão phu nhân vỗ về cái trán, vẻ mặt mệt mỏi. Hân Thiếu Quân cúi lễ chào rồi liền lui xuống. Hân vừa đi, Hân lão phu nhân liền mở mắt ngồi thẳng dậy, hỏi Xảo ma ma: “Người trả lời ta, những lời ta vừa nói với đứa nhỏ Quân nhi, người có hiểu không?”

Xảo ma ma nhẹ cúi hạ thân mình, trả lời: “Lão phu nhân, những gì người vừa nói, nô tỳ đều nghe không hiểu? Nô tỳ chỉ cảm thấy đáng tiếc cho người đệ đệ, còn người ca ca thật sự là một người ca ca tốt.” Có một số việc, một người nô tỳ như nàng không nên nói ra.

“Người này cũng đã già rồi, cũng nghe không hiểu ta nói gì.” Những lời này của Xảo ma ma nói cũng như không nói, nhưng khiến cho Hân lão phu nhân thật vui, người làm nô tỳ phải hiểu được giả ngu mới có thể sống lâu.

Hân Thiếu Quân trở lại trong sân của chính mình, không để ý tới Khương Ưu Tuyên nào loạn. Giam chính mình trong thư phòng, tĩnh tế nghĩ về những lời mà Hân lão phu nhân đã giảng giải, cuối cùng ánh mắt sáng lên. Đúng vậy, so đo nhất thời cũng không phải là chiến thắng chân chính. Hân, muốn làm một chủ tử thật tốt.

Lấy ra giấy và bút mực do nương đặt riêng ở Giang Nam cho hân, viết mệnh lệnh cho hạ nhân. Để cho hạ nhân mang theo lễ vật, tươi cười đi ra đại môn Hân phủ, thư đồng của hân đậu Trạng nguyên, người chủ tử như hân tự nhiên phải đưa lễ vật đi chúc mừng. Nghe nói ngày mai Minh Thông phải vào triều diện thánh, hân có phải cũng nên chuẩn bị chút gì đó đặc biệt cho hân ta hay không.

Đi đến cửa lớn của Khâu gia, mở cửa ra, Hân Thiếu Quân dẫn theo gã sai vặt trực tiếp đi vào trong. Vừa vào cửa, liền nhìn thấy Chi Hồng đang cùng Khâu Tiểu Ninh làm gì đó. Hân Thiếu Quân vừa nhìn thấy Khâu Tiểu Ninh, thì ánh mắt của hân không tự chủ được gắn chặt trên người Khâu Tiểu Ninh, chỉ cảm thấy sau khi thành thân nàng còn đẹp hơn trước. Nếu nàng là nữ tử có gia thế thì hân nhất định cưới nàng làm vợ, có một nữ tử như vậy bên cạnh sẽ làm cho hân bớt lo đi rất nhiều.

“Người là ai?” Chi Hồng phát hiện ra hai người chủ tớ trước tiên, cảm thấy hai người này lạ mặt. Hơn nữa người giống như chủ tử kia có ánh mắt bất chính nhìn tiểu thư nhà nàng, hình như cũng không phải loại người tốt, Chi Hồng nói chuyện cũng không khách khí.

Khâu Tiểu Ninh nhìn theo ánh mắt của Chi Hồng liền nhìn thấy Hân Thiếu Quân đã lâu không gặp, liền nhũn nhũn mồm. Hân Thiếu Quân thu hồi tinh thần, nói: “Ninh nhi, không biết Minh Thông đâu? Ta đến chúc mừng cùng hân.” Đây là nàng mất hứng khi nhìn thấy hân sao?

Chúc mừng? từ khi nào mà Hân Thiếu Quân có tâm tư tốt như vậy? Không phải là cáo chúc tết gà chứ? Khâu Tiểu Ninh nghĩ nghĩ mới nói: “Thật ngại, Hân công tử, phu quân nhà ta và cha đều đi ra ngoài có chút việc. Một người con gái không có chồng bên cạnh cũng không tiện tiếp đãi người, mời người ngày khác lại đến!” Người như Hân Thiếu Quân, Khâu Tiểu Ninh căn bản không nghĩ tới hân sẽ tìm đến nhà như vậy.

“Ninh nhi, người như vậy...” Nhìn hành động của nàng như vậy, khiến cho trong lòng của hân mất hứng. Lắc lắc đầu, quên đi, nếu Khâu Minh Thông đã không có ở nhà thì hân còn diễn trò cho ai xem chứ? Nghĩ vậy liền xoay người chuẩn bị rời đi.

“Tiểu thiếu gia, sao người lại đến đây? Mau, mau vào phòng đi.” Viên thị nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện liền đi ra nhìn xem, thấy là Hân Thiếu Quân thì nó tính liền bực ra, căn bản đã quên mất con trai của chính mình đã làm tân khoa Trạng nguyên.

Trong lòng Khâu Tiểu Ninh thầm kêu không tốt, lần này Hân Thiếu Quân tới không biết làm cái quỷ gì, nếu thực sự mang theo tâm tư bất lương thì phải làm sao bây giờ? Hy vọng Hân Thiếu Quân còn biết liêm sỉ một chút, không nên lúc ở Khâu gia toàn là nữ nhân mà còn vào. Bất quá, hiển nhiên là ông trời không nghe thấy hi vọng của Khâu Tiểu Ninh, khi nàng vừa mới nghĩ xong thì liền nghe Hân Thiếu Quân đáp: “Vây, làm phiền người.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47

Viên thị dẫn Hàn Thiếu Quân vào nhà, tìm loại trà tốt nhất pha mời Hàn Thiếu Quân. Hàn Thiếu Quân tạo bộ dáng bùng lên rồi liền buông xuống, mới hỏi Viên thị: “Minh Thông đi đâu? Sao đã giờ này rồi còn chưa trở về?” Khâu Minh Thông thật là có mặt mũi, cứ nhiên lại để cho hắn chờ. Khâu Tiểu Ninh khi nhìn thấy hắn bộ dáng cao cao tại thượng, nhũ nhũ mỳ, đời này của Hàn Thiếu Quân ngay cả diễn cũng không có nội hàm.

“Tiểu thiếu gia, chắc là sắp trở về rồi, mời ngài uống trà, uống trà.” Viên thị đứng bên cạnh Hàn Thiếu Quân mà tay chân luống cuống. Trước kia khi bà ở Hàn phủ, ngay cả nói chuyện với chủ tử còn chưa được, nói gì đến cơ hội chiêu đãi.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Khâu Khải Chính và Khâu Minh Thông mới về. Nhìn thấy Hàn Thiếu Quân thì giật mình run một chút, Khâu Khải Chính mới nhân tiện nói với Hàn Thiếu Quân: “Hàn công tử sao lại đến nhà của ta?” Hắn đã không còn là người bị sai bảo ở Hàn phủ, không cần lấy thân phận hạ nhân nữa, cứ lấy tâm bình thường mà đối đãi.

Nghe thấy lời nói của Khâu Khải Chính, trong lòng Hàn Thiếu Quân cắn tức, một hạ nhân mà cứ nhiên lại dám nói như vậy với hắn, thực sự nghĩ rằng Khâu Minh Thông làm Trạng nguyên rồi thì không coi ai ra gì nữa? Sắc mặt không thua đổi mà đáp: “Nha, ta nghe tin Minh Thông đậu Trạng nguyên nên đặc biệt đến chúc mừng Minh Thông. Đã lâu không đến Khâu gia, lại nhớ đến, ta cũng đã nhiều năm không gặp người, hết thầy đều ớn?” Rất nhanh, ta sẽ cho người- người không coi ai ra gì, trả giá thật lớn.

“Hàn công tử thật có lòng, nhọc công Hàn công tử đến, mọi chuyện đều tốt.” Hắn tìm tới nơi này thật sự là để chúc mừng?

Hàn Thiếu Quân gật gật đầu, mới nói với Khâu Minh Thông: “Minh Thông, chúc mừng người.” Khi Hàn Thiếu Quân nói chuyện thì gã sai vặt đi theo hắn đặt lễ vật đã chuẩn bị trước lên bàn. Hàn Thiếu Quân chỉ vào vật gì đó trên bàn, cười nói: “Minh Thông, những vật này đều là do nương của ta giúp ta đặt mua, là loại giấy và nghiên mực tốt nhất chỉ có riêng ở Giang Nam. Về sau chắc người sẽ cần dùng, ta mang đến đưa cho người.”

“Minh Thông cảm tạ, nhưng đây là do Hàn phu nhân chuẩn bị cho người, Minh Thông không thể nhận lấy.” Khâu Minh Thông nói xong, ánh mắt lóe lóe. Hàn Thiếu Quân hắn là không có lòng dạ mà chấp nhận mình ở trên hắn một bậc. Nếu như hắn đối với mình khó chịu đã là bình thường, nhưng lại đưa lễ vật đến giống như bây giờ, thật sự là rất kì quái.

“Những thứ này đều do nương của ta phân phó để ta đưa tới cho người. Dựa vào tình nghĩa của đôi ta, sau này bước đi trong quan trường còn phải che chở lẫn nhau.” Khâu Minh Thông cả đời này đề là kẻ vô dụng như vậy! Đã đưa đến tay mà còn không tận dụng thật tốt. Mà hắn, muốn hắn ta dùng thật tốt, những thứ này đều do hắn chuẩn bị thật tỉ mỉ để hắn ta hưởng thụ.

“Thiếu Quân, nếu người đã nói như vậy mà ta còn không nhận lấy thì thật không tốt, đúng không? Đa tạ, cũng thay ta cảm ơn Hàn phu nhân.” Hàn Thiếu Quân đã khẳng định những thứ này tốt, muốn mình nhận lấy, nhưng nhận lấy rồi có dùng hay không thì cũng không phải do Hàn Thiếu Quân quyết định.

Hàn Thiếu Quân hàn huyên với Khâu Minh Thông được vài câu thì liền dẫn theo gã sai vặt rời đi. Viên thị còn chưa dùng lại: “Tiểu thiếu gia còn chưa ăn cơm đã vội rời đi, ta đã chuẩn bị thiết nhiều món ăn phong phú mà.” Khâu Khải Chính nhìn bà một cái, bất đắc dĩ nói: “Giữ cho Thông nhi một chút mặt mũi đi! Hiện tại chúng ta cũng không phải là hạ nhân của Hàn phủ nữa, nhìn thấy hắn cũng không cần cung kính như vậy.” Hàn phủ cũng không có gì đáng giá để bọn họ lưu luyến.

Viên thị nghe vậy mới nhớ đến, bây giờ con của bà đã là Trạng nguyên rồi, bà cũng không còn mặt mũi mà nói chuyện với Khâu Minh Thông. Khâu Tiểu Ninh chuẩn bị mở thứ gì đó mà Hàn Thiếu Quân đem tới lại bị Khâu Minh Thông giữ chặt tay lại, để chính mình mang thứ đó lên.

Vừa trở về phòng, Khâu Minh Thông mới đặt thứ gì đó do Hàn Thiếu Quân mang tới vào một góc không nhìn tới nữa, Khâu Tiểu Ninh kinh ngạc nói: “Ca ca, người...?” Vậy là ca ca cũng sớm biết hắn ta không có ý tốt? Khâu Minh Thông nhìn nàng, cười cười nói: “Ninh nhi, những thứ Hàn Thiếu Quân mang tới ta không dám dùng, cũng không dùng nói! Ta a, vẫn là ưa sử dụng giấy, mực do người chuẩn bị thôi.” Những thứ này nọ mà Hàn Thiếu Quân mang tới hắn cũng không tiện nắm đi, nhưng hắn sẽ đặt ở chỗ mà hắn không chạm tới... Không biết qua mấy ngày sau, Hàn Thiếu Quân có phải nên nóng nảy rồi hay không?

Khâu Tiểu Ninh gật gật đầu, có chút khẩn trương mà hỏi: “Ca ca, ngày mai Hoàng thượng bảo người tiến cung gặp hắn, có chuyện gì hay không? Hoàng thượng lớn lên trông như thế nào? Hắn có ưa thích người không?” Đương kim Hoàng thượng là thiếu niên mà năm đó nàng và ca ca gặp phải! Không biết hắn có còn nhớ ca ca và nàng hay không? Có lẽ là không nhớ rõ nữa! Sự tình cũng đã qua nhiều năm như vậy rồi mà.

Khâu Minh Thông cười cười: “Tự nhiên khi thấy Hoàng thượng thì sẽ biết, Ninh nhi, những câu hỏi này của người... Hoàng thượng là một nam nhân đỉnh đỉnh, sao lại phải thích ta?” Khâu Minh Thông nhìn Khâu Tiểu Ninh mà trong mắt tràn đầy ý cười, bộ dáng lúc Ninh nhi giận dữ hắn, đặc biệt đáng yêu.

“Ca ca... Ninh nhi không thèm nghe người nói nữa, ta đi giúp nương nấu cơm.” Khâu Tiểu Ninh nói xong liền thở phì phì bỏ đi tiêu sái.

Nhìn Khâu Tiểu Ninh vừa đi, Khâu Minh Thông cười cười. Nhìn về phía góc những đồ Hàn Thiếu Quân đưa tới thì liền thu liễm tươi cười, trong lòng tự hỏi thật ra hắn ta muốn làm gì? Ở trong lòng hắn ta nhất định cảm thấy một hạ nhân không xứng đáng ở trên hắn một bậc, mà hai người một tháng sau mới chính thức tiến vào triều đình, nếu như trong khoảng thời gian này mà chính mình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì không phải hắn sẽ trở thành người

đậu cao nhất sao? Hiện tại, chuyện mà Khâu Minh Thông lo lắng nhất chính là Hàn Thiếu Quân kẻ thứ nhất không thành lại sinh ra kẻ thứ hai, đến lúc đó mình liền khó lòng phòng bị. Xem ra sau khi nhìn thấy Hoàng thượng rồi mới trở về quyết định được.

Sáng sớm hôm sau, Khâu Minh Thông đứng lên, mặc vào quần áo mà người báo tin vui hôm qua đưa đến, đội mũ lên, nhìn vào càn thêm tuần lễ. Khâu Tiểu Ninh khẽ hạ mắt, giúp hắn vuốt gọn tay áo, dặn dò: “Ca ca vào cung, hết thấy phải cẩn thận.”

“Ninh nhi không cần quá lo lắng, ta đều hiểu.” Khâu Minh Thông hôn nhẹ lên trán nàng sau đó mới cầm lấy lệnh bài tiến cung. Hoàng thượng muốn gặp hắn nhất định là do muốn hắn giải thích về đáp án bài thi. Hắn còn nhớ rõ là đề thi của khoa khảo cuối cùng kia là, nếu như cho ngươi vì dân chúng làm một chuyện, có thể làm cho rất nhiều người chịu ơn huệ, ngươi sẽ làm cái gì? Và làm như thế nào?

Khâu Minh Thông vừa ra cửa, những người hôm qua báo tin vui đã sớm chuẩn bị kiệu thật tốt để vào cung. Đi trong chốc lát đã đến bên ngoài cửa cung, người kiệu phu mới nói: “Trạng nguyên gia, chúng ta chỉ có thể đưa ngài đến đây thôi, ngài tự vào cung thôi! Tiểu nhân chúc ngài đại cát đại lợi, từng bước thăng tiến.”

“Nhận những lời tốt này của ngươi, làm phiền chư vị, Minh Thông cảm tạ.” Nói xong thì hướng họ chấp tay.

Đi đến cửa cung, Khâu Minh Thông lấy lệnh bài ra, vị thị vệ kia vừa thấy lệnh bài liền hành lễ: “Nguyên lai là tân khoa Trạng nguyên, chào ngài, tiểu nhân dẫn đường cho ngài.” Sau khi nói cảm tạ, Khâu Minh Thông liền đi theo phía sau thị vệ, hai người đi một quãng đường dài mới đến ngự thư phòng. Thị vệ giao lệnh bài vào tay một vị công công, công công nhìn nhìn Khâu Minh Thông rồi nói: “Mời ngài đi theo ta, Hoàng thượng đã sớm phân phó qua, nếu ngài vào thì lập tức dẫn ngài đi gặp Ngươi.” Tân khoa Trạng nguyên này đáng vẻ đường đường chính chính, cũng không biết được, vào được mắt của Tô thừa tướng thì có thể lọt vào mắt của Hoàng thượng hay không.

“Làm phiền công công dẫn đường.”

Vị công công này dẫn Khâu Minh Thông đi vào, cúi người nói với Hiên Viên Minh Nhật: “Hoàng thượng, Khâu công tử đến.”

“Thảo dân Khâu Minh Thông bái kiến Hoàng thượng.” Hắn đã từng hỏi qua, nếu không phải người trong triều đình thì không cần kêu ‘vạn tuế vạn vạn tuế’.

“Mau bình thân, Trẫm đã chờ ngươi thật lâu, Trẫm thực muốn nhìn xem thử có thể khiến cho người cậu có ánh mắt cao của Trẫm coi trọng, là người như thế nào?” Trên mặt Hiên Viên Minh Nhật tràn đầy ý cười, nhìn người quý trước mặt hắn nhưng không hiện lên một chút hèn mọn nào, Khâu Minh Thông

Khâu Minh Thông đứng lên nhưng không dám nhìn thẳng vào dung nhan của Thiên tử, chỉ nói: “Vây để cho hoàng thượng thất vọng rồi?” Đây chính là lần khoa khảo đầu tiên sau khi Hoàng thượng kế vị, đối với những người được tuyển nhất định là rất chú trọng. Mà hắn, đã có cơ hội này, sẽ không làm cho Hoàng thượng thất vọng. Chỉ có chức quan càng cao, càng có tài cán thì mới có thể làm việc vì dân chúng, tận trung với Hoàng đế, mà việc tìm cha mẹ thân sinh của Ninh nhi cũng dễ dàng hơn một chút.

“Đương nhiên... Không có... Bất quá, vì sao ngươi không dám nhìn mặt Trẫm, chẳng lẽ dân gian truyền rằng Trẫm có dung mạo vô cùng xấu?” Hiên Viên Minh Nhật có tâm tình rất tốt, khó có khi cười lên. Ở trong lòng cũng có chút ý muốn thử thách, trong triều đã có rất nhiều người phụ họa theo hắn. Nếu Khâu Minh Thông cũng là một người như vậy thì cho dù có đậu khoa khảo, hắn cũng sẽ không ủy thác trọng trách cho hắn ta.

“Hoàng thượng nói đùa.” Nói xong thì liền ngừng mặt nhìn lên Hiên Viên Minh Nhật. Vừa nhìn thấy dung mạo này, Khâu Minh Thông ngây người một chút, không phải là bị dung mạo của Hiên Viên Minh Nhật dọa sợ, mà là bị diện mạo này làm cho kinh hoàng. Sau khi nhìn kỹ, vậy mà Ninh nhi và Hoàng thượng có năm phần tương tự, đây là do hắn nhìn sai đi! Hơn nữa, nhìn thấy Hoàng thượng làm cho hắn nhớ tới người thiếu niên mà hắn và Ninh nhi đã gặp khi ra Hoàng thành tìm thân y cứu cha.

Khâu Minh Thông vào ngự thư phòng thì ba canh giờ sau mới đi ra, lúc ra còn có Hiên Viên Minh Nhật tự mình đưa tiễn. Khâu Minh Thông hành lễ với Hiên Viên Minh Nhật: “Hoàng thượng, thảo dân cáo từ.” Hiên Viên Minh Nhật gật gật đầu nói: “Ta thực chờ mong lần tái kiến của chúng ta vào một tháng sau.” Khâu Minh Thông quả thực không sai, có nhân phẩm, có tài học, đúng như lời cậu nói, nếu như mãi nữa một chút thì nhất định hắn sẽ trở thành một ngoại công thứ hai. Chỉ là không biết có cưới vợ hay chưa, xem ý định của cậu như vậy, nhất định là chuẩn bị để gả biểu tỷ cho hắn.

Khâu Minh Thông đi ra Hoàng cung rồi mà vẫn có chút không thể tin được, một vị Hoàng đế vậy mà cư nhiên có thể trò chuyện với hắn vui vẻ như vậy, hơn nữa hai người còn có rất nhiều ý tưởng nhất trí với nhau. Tuy rằng Khâu Minh Thông thật cao hứng nhưng cũng không quên, người đang cùng hắn trò chuyện là một Hoàng đế.

Trở về Khâu gia nhìn thấy người nhà, trong lòng Khâu Minh Thông vui vẻ, bất luận như thế nào thì khi hắn trở về nhà luôn có người nhà quan tâm hắn. Khâu Khải Chính nhìn biểu tình trên mặt của con bình thường, không có chỗ nào không ổn, nhưng vẫn rất lo lắng hỏi: “Thông nhi, gặp Hoàng thượng rồi tất cả đều ổn chứ?”

“Mọi chuyện đều tốt, cha mẹ không cần quá lo lắng.”

Trở về phòng, Khâu Tiểu Ninh mới tò mò hỏi: “Ca ca, bộ dáng của Hoàng thượng như thế nào? Có phải có rất nhiều râu? Hay thực nghiêm túc? Ánh mắt có dọa người hay không?” Hoàng thượng chắc là có thực nhiều râu, như vậy mới đủ uy nghiêm.

Khâu Minh Thông nở nụ cười ha ha một trận mới nói: “Ninh nhi, Hoàng thượng bất quá cũng chỉ mới mười tám tuổi, làm sao có râu thật dài? Hoàng thượng là một thiếu niên rất tuấn tú, bất quá, vì là Hoàng thượng nên vẫn phải có khí thế.” Nghĩ nghĩ một chút, Khâu Minh Thông lại nói: “Bất quá Ninh nhi, khi nhìn thấy Hoàng thượng ta đã có chút kinh ngạc, nhìn kỹ thì Hoàng thượng và ngươi có bộ dáng tương tự nhau năm phần, ngươi nói thử xem chuyện này có phải có chút trùng hợp hay không? Hơn nữa nhìn thấy người, ta lại nhớ đến vị thiếu niên mà chúng ta gặp ở ngoài Hoàng thành năm đó,

ngươi nói xem có kì quái hay không?”

“Ca ca, chắc là ngươi nhìn lầm rồi! Hoàng thượng là ngôi cửu ngũ chí tôn, làm sao lớn lên lại giống ta? Cho dù là giống đi nữa thì trên đời này có thiên thiên vạn vạn người, giống nhau thì có gì kì quái?” Còn về phần nhìn thấy liền nghĩ đến thiếu niên gặp được ở ngoại Hoàng thành năm đó, đó là bởi vì Hoàng thượng vốn chính là vị thiếu niên kia.

“Có lẽ là như vậy, nhưng lại nói tiếp, năm đó Hoàng thái hậu sinh hạ là long phượng thai, sau này công chúa chết non cũng chỉ có Hoàng thượng còn sống.” Năm đó công chúa chết non, một đoạn thời gian rất dài Hoàng thái hậu đều hoảng hốt, những việc này đều là do một lão cung nữ truyền ra.

“Long phượng thai, quả thật khó mà nuôi tốt được, chính là không ngờ trong Hoàng cung cũng không nuôi tốt được.” Trong dân gian, từ xưa đã truyền rằng một rồng, nhất phượng tách ra thì tốt, nếu như hai loài sinh hoạt cùng nhau, trong đó rất có thể một loài sẽ chết.

“Lời này cũng chỉ là truyền thuyết thôi. Nếu không thì Ninh thì giúp vị phu sinh một cặp long phượng thai đi? Vì phu nhất định nuôi dưỡng bọn chúng thật mập mạp.” Khâu Minh Thông vừa nói xong liền hôn lên môi Khâu Tiểu Ninh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hắc hắc, nhà chúng ta lý còn có nói long phượng thai tách ra mới tốt dưỡng cách nói, ngao ngao... Ta là thân mẹ có mặc có?

Ồ ô... Chân đoản phiên cái thân đều không được..

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Từ trong cung trở về, sáng sớm hôm sau Khâu Minh Thông liền đi bái tạ phu tử. Từ nhà phu tử trở về thì liền nhìn thấy một người lén lút qua lại trước cửa Khâu gia, nhìn thấy Khâu Minh Thông về lại giả vờ như người qua lại bình thường. Khâu Minh Thông cũng không làm gì, tỏ vẻ như bình thường mà đi vào trong. Lấy những thứ mà Hàn Thiếu Quân mang tới để nơi thật xa, đương nhiên là sẽ không có sự tình gì xảy ra. Hàn Thiếu Quân nghĩ gì hắn cũng biết nhưng những chuyện mà Hàn Thiếu Quân làm tất nhiên là do Hàn lão phu nhân dạy. Không phải hắn không muốn so đo với Hàn Thiếu Quân mà là không cần so đo, danh tiếng của Hàn Thêm đã thành như vậy, Hoàng thượng tất nhiên sẽ không hài lòng, bị chán ghét cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Hàn Thêm đồ, tuy có Khương gia hỗ trợ, thì Hàn Thiếu Quân cũng không được tốt lành.

Khâu Tiểu Ninh thấy Khâu Minh Thông ném hết những thứ do Hàn Thiếu Quân mang tới thì hỏi: “Ca ca, huynh đã tra ra điều gì không ổn từ mấy thứ này?” Không thể nào? Tính tình Hàn Thiếu Quân sẽ không sơ suất để cho người khác dễ dàng phát hiện như vậy.

“Mặc kệ có hay không, vẫn nên đề phòng.”

“Cũng tốt.” Khâu Tiểu Ninh gật đầu, thật ra ca ca cẩn thận một chút cũng tốt.

“Đứng rồi Ninh nhi, thời điểm này ngươi đừng ra ngoài nhiều, không có việc gì thì an tâm ở nhà thêu hoa!” Ai biết được Hàn Thiếu Quân có an bài kế sau nữa hay không, làm hại tới Ninh nhi thì không tốt.

“Muội biết, trước nay muội cũng không thích xuất môn. Đứng rồi, hôm nay Tô thừa tướng có gửi thiệp tới mời huynh đến Tô phủ gặp mặt. Trạng nguyên gia, người xem có đi được hay không?” Khâu Tiểu Ninh vừa nói vừa lấy thiệp mời đưa cho Khâu Minh Thông.

Khâu Minh Thông mở thiệp mời ra nhìn một lát rồi gật đầu, nói: “Lần này Tô thừa tướng mời những người đạt công danh, huynh không đi có vẻ như làm kiêu. Huynh sẽ đi, vậy Trạng nguyên phu nhân, người xem thử có muốn đi cùng?” Trước cung yến mà Tô thừa tướng lại mời họ ăn cơm, hắn là có thâm ý?

“Muội sẽ không đi, chính huynh đi thôi!” Nàng không biết cái gì, đi theo phía sau sẽ làm ca ca mất mặt.

“Được, vậy huynh đi một mình!” Khâu Minh Thông cười cười, cũng không nên ép Ninh nhi đi cùng hắn, chỉ là dùng một bữa cơm, không có gì quan trọng.

Sau một lúc, Khâu Tiểu Ninh để cho Khâu Minh Thông mặc thử y phục màu thanh cầm sam do chính tay nàng mới làm. Khâu Minh Thông mặc đồ vào lại có thêm vài phần ý vị, chỉ thấy Khâu Tiểu Ninh muốn hắn thay y phục ra ngay, không cho hắn mặc như vậy đi ra cửa, nhất định là một bộ dáng trêu hoa ghẹo nguyệt.

Thấy ánh mắt “cực nóng” của Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông cười lớn, nói: “Ninh nhi cứ nhìn ta như vậy, chính là ca ca ăn muội sao?”

“Tránh ra, không để ý đến ngươi nữa.” Ca ca thật là, càng ngày càng đáng ghét.

“Ninh nhi, muội đừng lo, ca ca sẽ đi mau về rồi cho Ninh nhi ăn.” Thấy được bộ dạng hiềm khi đỏ mặt của Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông rất thích,

lại muốn đùa nàng một chút. Khâu Tiểu Ninh từ xấu hổ chuyển thành giận dữ, liền cắn nhẹ lên tay của Khâu Minh Thông rồi chạy ra ngoài.

Ngồi xe ngựa đến đại môn của Tô phủ, Khâu Minh Thông lấy ra thiệp mời rồi một mình đi vào trong. Lúc hắn đến đã có vài người ngồi ở gần đó, nhìn thấy hắn đến thì Tô Hoàn Xán vẫy tay gọi hắn: “Minh Thông, người ngồi bên này.” Khẩu âm này khiến Khâu Minh Thông có chút quen thuộc.

Khâu Minh Thông nghĩ thầm trong lòng, Tô thừa tướng, người đáng giúp ta kéo cừu hận sao! Đi qua đó, giới thiệu tên với mọi người rồi mới ngồi kế bên Tô Hoàn Xán: “Tô thừa tướng, vài ngày không gặp, người lại trẻ thêm một chút rồi.”

“Già đi rồi, có thanh xuân trở lại cũng kém tiểu tử các ngươi. Tiểu tử này, ngươi có đón dâu chưa? Nếu còn chưa có, cưới khuê nữ nhà ta đi!” Nha đầu kia bị nương của nàng sùng đến vô pháp vô thiên, có lẽ cũng chỉ có Khâu Minh Thông lòng dạ trống trải, cũng không phải vì quan tâm gia thế của nàng, nguyện ý cưới nàng.

“Thừa tướng, ta và nương từ vừa mới tân hôn.” Khâu Minh Thông nghiêm sắc, thấy Tô thừa tướng không nói giong nữa, hắn cũng thập phần trịnh trọng mà đáp lời. Đời này của hắn, có Ninh nhi là đủ rồi, những nữ tử khác cũng chỉ là ngoại cảnh mà thôi.

“Nha, ngươi sẽ không làm ta mất mặt chứ, không muốn cưới nữ nhi của ta sao? Ta nói cho ngươi, nữ nhi của ta là chính tông tiểu thư khuê các, tính thông mọi thứ cầm ki thi họa, ở Hoàng thành này bộ dáng của nàng không dám nói thứ nhất, nhưng cũng chính là thứ nhì, không cưới nàng thì chính là tổn thất của ngươi.” Tô Hoàn Xán càng nhìn Khâu Minh Thông càng thấy thích, nhìn thế nào cũng vừa vặn là con rể, rất xứng xứng đôi với khuê nữ của hắn. Cho nên liền không nhịn được mà khoe khoang lên. Chộc cho gia nhân đang rót rượu bên cạnh che miệng cười, tiểu thư mà là tiểu thư khuê các, thực là hài hước. Thừa gia cũng thật là, nói dối mà không đỏ mặt.

“Thừa tướng, tiểu sinh thật sự đã có thê tử, ta thực yêu thê tử của ta.” Có Ninh nhi, dù là nữ nhi của Hoàng đế, hắn cũng không cưới.

“Thừa tướng, ngài đừng làm khó dễ Khâu Minh Thông, hắn thật sự đã có vợ.” Hàn Thiếu Quân không biết đến từ khi nào, vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh Khâu Minh Thông. Đầu óc của thừa tướng là bị lừa dối rồi sao, là sao có thể coi trọng Khâu Minh Thông, cho hắn làm con rể.

“Thôi, thôi...” Xem ra nữ nhi của hắn đời này không gả ra ngoài được rồi, nha đầu kia đã sắp hai mươi tuổi. Thấy biểu tình buồn rầu của Tô Hoàn Xán, nha hoàn rót rượu cười cười, tướng gia, người nên hiểu rõ sự thật đi!

Ở Tịch gian, những văn nhân ngồi cùng nhau ngâm thi đối nghịch. Bên dưới, Khâu Minh Thông cũng có chút say, Hàn Thiếu Quân cũng cùng đường, hai người đang cáo từ rời khỏi. Ra khỏi Tô gia, Hàn Thiếu Quân giống như vô tình, dò hỏi: “Minh Thông, những thứ ta đưa cho ngươi còn dùng tốt không?” Khâu Minh Thông có phải vô dụng hay không? Nếu không tại sao hắn không xảy ra một chút việc gì.

“Đều tốt, những thứ tốt thì nên cất kỹ, ngươi cũng biết mấy thứ này ta chưa từng thấy qua, làm sao có thể dùng tùy tiện được.” Khâu Minh Thông như cười như không, nhìn Hàn Thiếu Quân nói.

“Không cần như vậy, sau này chúng ta làm quan, những thứ như vậy không phải là muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu hay sao.” Trong bóng đêm, vẻ mặt Hàn Thiếu Quân âm trầm, hắn ta thật sự vô dụng. Nhưng nếu hắn đã như vậy, mình chỉ có thể đi bước thứ hai trong kế hoạch.

Đi đến cửa Khâu gia, Khâu Minh Thông xuống xe ngựa, Hàn Thiếu Quân còn nói: “Minh Thông, bên ngoài trời lạnh, ngươi mau vào nhà.” Nói xong, xe ngựa nhanh chóng rời đi. Không ngờ tới, lúc Khâu Minh Thông sắp đi vào cửa liền bị người gõ mạnh vào đầu mà ngã đi.

Chờ đến lúc Khâu Minh Thông tỉnh lại thì thấy mình bị nhốt trong đại lao Hoàng thành. Nhìn hoàn cảnh xung quanh, Khâu Minh Thông có chút mờ mịt, đây là tình huống gì? Lập tức nhớ những chuyện đã xảy ra trước đó, tự nhiên sáng tỏ. Cho dù hắn đề phòng tất cả nhưng vẫn là trúng chiêu, xem ra hắn đã xem thường Hàn Thiếu Quân. Thấy quần áo trên người đều dính huyết, Khâu Minh Thông nhủ mảy, không biết Hàn Thiếu Quân lại tính toán chuyện hay ho gì?

Nhưng mà, trước sau hắn cũng chưa từng giết người, hơn nữa, bây giờ hắn là tân khoa Trạng nguyên, cho dù là thành chủ Hoàng thành cũng không dám tùy tiện định tội hắn. Không lâu sau đó, Khâu gia cuối cùng cũng có thể đến thăm hắn, vừa thấy Khâu Minh Thông liền vội hỏi: “Minh Thông, rốt cuộc chuyện này là sao? Ngươi làm sao có thể giết Thám hoa Lý Cũng Đức? Ngươi và hắn không quen biết sao?” Cho dù là cùng được đề tên lên bảng nhưng Thông nhi cũng không có lí do để giết hắn ta! Đây không phải là tìm tử lộ sao?

“Ông trời ơi, sao lại phát sinh chuyện như vậy? Minh Thông nhà ta vừa mới đậu Trạng nguyên, làm sao lại xảy ra chuyện tình này?” Không biết kẻ nào muốn hãm hại con của bà, nếu Thông nhi bị định tội thì hy vọng của bà hoàn toàn tan biến rồi.

Giữa ba người, chỉ có Khâu Tiểu Ninh bình tĩnh hơn một chút, nàng nghĩ là ca ca bị người ta ám toán, mà người đó có khả năng rất lớn là Hàn Thiếu Quân. Nhưng mà hắn ta cũng có lá gan quá lớn rồi, hay là hắn nghĩ “giương Đông kích Tây”, cho rằng người khác không hề hoài nghi hắn sao? Nhìn thấy cha mẹ như vậy, Khâu Minh Thông cũng không biết nên đáp như thế nào cho phải, Khâu Tiểu Ninh mới lên tiếng: “Ca ca, thành chủ nói sáng sớm muốn thăm vấn ngươi, ngươi có nắm chắc hay không?” Nàng tin tưởng ca ca không giết người, xem ra là nàng nên làm gì đó cho ca ca.

“Đương nhiên là có, mọi người đừng quá lo lắng, ta không có giết người, sự tình kì lạ này cũng không thể đổ lên người của ta.” Khâu Minh Thông quá mức bình tĩnh, thấy hắn như vậy, Khâu Tiểu Ninh biết rõ, lúc này hắn đang rất tức giận. Những thứ mà Hàn Thiếu Quân đem đến đều bị ca ca ném đi, cũng chưa bao giờ dùng tới. Nhưng lần này Hàn Thiếu Quân muốn hại ca ca, lại động đến mạng người, lần này dù ca ca không có cách khiến Hàn Thiếu Quân chết thì cũng có cách tróc da hắn ta. Cũng đáng tiếc cho người tên gọi Lý Cũng Đức kia, tuổi trẻ lại còn vừa mới đậu Thám Hoa.

“Cha mẹ, Ninh nhi, mọi người về nhà nghỉ ngơi một chút đi! Ta không sao.” Hàn Thiếu Quân, người thực sự khiến ta tức giận. Nói xong, trao cho Khâu Tiểu Ninh một ánh mắt, thấy vậy Khâu Tiểu Ninh gật đầu, nói: “Cha mẹ, chúng ta về trước đi, một lát nữa khai thẩm thì chúng ta lại tới.”

Khâu Khải Chính cũng không nhiều lời, biết rằng mọi người ở đây cũng không có biện pháp gì. Nhưng Khâu Tiểu Ninh vừa mới lên tiếng thì liền chọc tới Viên thị, bà giờ tay tát lên mặt Khâu Tiểu Ninh, mắng: “Đều tại ngươi, đều bởi vì đồ sao chổi như ngươi cho nên Thông nhi của ta mới gặp chuyện không may. Ngươi rút đi, ngươi rút cho ta...”

“Nương...” Khâu Minh Thông bắt đầu kêu lên, nương càng ngày càng không phân rõ phải trái.

Khâu Tiểu Ninh ôm mặt, lạnh lùng nhìn Viên thị. Khâu Khải Chính mím môi, nhìn một hồi lâu rồi nâng tay, “Ba” một cái, tát lên mặt Viên thị: “Ta lúc trước sao lại cưới ngươi, một người không có đầu óc, thực hận không thể huỷ ngươi.” Nói dứt liền xoay người rời đi. Khâu Tiểu Ninh cũng không để ý Viên thị, nổi bước theo Khâu Khải Chính, mà phía sau nàng, Viên thị choáng váng đầu óc như mới bị lừa dối.

Viên thị ngồi dưới đất mà khóc lớn, Khâu Minh Thông nhắm mắt không nhìn tới nàng, nương thật quá mức. Bà là một trưởng bối, lại nâng tay đánh Khâu Tiểu Ninh, thật không thể nào nói nổi. Viên thị thấy mình biểu diễn nửa ngày cũng không ai quan, ngồi trên mặt đất chốc lát rồi đứng dậy, mặt xụ xuống rồi rời khỏi.

Nhìn theo hướng Viên thị rời đi, Khâu Minh Thông thở dài, từ khi nào mà nương trở nên như vậy...

Đi ra khỏi đại lao, Khâu Khải Chính liền nói xin lỗi: “Ninh nhi, ngươi không sao chứ? Nương ngươi là người ngu muội, ngươi đừng so đo với nàng!” Viên thị, thật sự là càng ngày càng không biết điều.

Khâu Tiểu Ninh lắc đầu: “Cha, Ninh nhi không sao.” Nàng chỉ nghĩ phải làm như thế nào mới có thể cứu ca ca. Nàng đã nghe thành chủ nói đại khái về sự tình này, nếu thật sự là do Hàn Thiếu Quân làm, không biết ở Hàn phủ có thể tìm ra nhược điểm nào hay không, xem ra đành phải nhờ đến Thiếu Khanh hỗ trợ một chút. Nghĩ thông rồi liền nói với Khâu Khải Chính: “Cha, người về trước đi, một lát nữa gặp nhau ở cửa nha môn.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Lúc Khâu Tiểu Ninh đến Hàn phủ, sau khi biết mọi chuyện, Hàn Thiếu Khanh do dự trong chốc lát rồi đến phòng Hàn Thiếu Quân tìm kiếm, tìm được một phong thư. Ra khỏi Hàn phủ, Hàn Thiếu Khanh giao cho Khâu Tiểu Ninh, do dự một chút mới nói: “Tiểu Ninh, thứ này ngươi có thể cầm đi, nhưng chỉ khi ca ca ngươi thực sự không ứng phó được mới có thể lấy ra.” Hiện giờ còn một khoảng thời gian nữa mới đạt đến mục tiêu của nàng, nàng không muốn bị người khác phát hiện.

“Thiếu Khanh, ngươi yên tâm, nếu không phải bắt đắc dĩ thì ta sẽ không lấy phong thư này ra. Ta đi trước, ngươi ở Hàn phủ phải hết sức cẩn thận.” Nghe Hàn Thiếu Khanh nói xong, Khâu Tiểu Ninh gật đầu, nàng sẽ không đem an toàn của Thiếu Khanh ra để đùa giỡn, tìm đến nàng ấy nhờ hỗ trợ như vậy là đã khiến nàng ấy mạo hiểm nhiều rồi.

“Tốt...” Hy vọng Khâu Minh Thông sẽ ổn.

Ở nha môn, không bao lâu nữa liền thăm vấn Khâu Minh Thông. Từ sáng sớm đã có không ít người đến chờ xem, quả thật là chuyện tốt còn chưa ra khỏi cửa thì chuyện xấu đã truyền ngàn dặm. Thành chủ gõ mõ dọc đường, hỏi những câu theo lệ thường: “Khâu Minh Thông, vì sao ngươi giết Lý Cũng Đức?”

Khâu Minh Thông đáp lại: “Thành chủ, vì sao ngài lại hỏi như thế? ‘Vì sao ta lại giết Lý Cũng Đức’, lời này có chút kì quái! Thứ nhất, ta chỉ là ngắt đi kế bên người hán, cũng không thể nói là ta giết hán? Thứ hai, ngoại trừ việc cùng được đề tên khoa bảng, ta và Lý Cũng Đức cũng không có liên hệ gì ngoài đời, tại sao ta lại giết hán để tự hủy đi tiền đồ của chính mình? Cho nên, thành chủ, ngài hẳn là nên hỏi rằng ‘vì sao ta lại ngắt đi bên cạnh Lý Cũng Đức’, chứ không phải ‘vì sao ta giết Lý Cũng Đức?’” Bó cục người nọ thiết kế có trăm ngàn cổ hờ. Chỉ có như vậy mà muốn Khâu Minh Thông hán trúng kế sao? Là do người nọ quá coi thường hán hay là do người nọ quá mức tự đại?

Chỉ mấy câu như vậy lại khiến thành chủ á khẩu không trả lời được, những người vây xem xung quanh cũng ồn ào lên. Qua một lúc sau, thành chủ lấy lại tinh thần, gõ mõ dọc đường: “Không hổ là tân khoa Trạng nguyên, quả nhiên là người khéo lưỡi. Vậy bản thành chủ hỏi ngươi, ngươi nói người này không phải do ngươi giết, vậy tại sao chỉ có ngươi ngắt đi gần đó, trong tay còn cầm hung khí?” Đối với việc này, thành chủ cũng là hữu tâm mà vô lực, Thừa tướng đối với việc này rất chú ý, nếu như hán phạm sai lầm trong điều tra thì cũng đừng mong ngồi chức Thành chủ này nữa! Nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn như vậy, bảo hán đi đâu tìm bắt hung thủ bây giờ? Cho nên hán cũng chỉ đành cần lấy Khâu Minh Thông. Bất quá cũng chỉ là một tân khoa Trạng nguyên, là một tiểu tử không quyền không thế, chỉ cần hán thăm vấn tốt thì sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Nếu thành chủ đã nói như vậy, vậy tiểu sinh hỏi ngài, thứ nhất, nếu như thực sự là ta giết Lý Cũng Đức, trên người ta cũng không bị thương, vì sao lại trùng hợp ngắt đi bên cạnh Lý Cũng Đức? Thứ hai, ngài nói trong tay ta có hung khí, vậy ngài dựa vào cái gì để khẳng định hung khí đó là của ta? Thứ ba, ta và Lý Cũng Đức không có bất cứ liên hệ gì, vì sao ta lại muốn đẩy hán vào chỗ chết? Thành chủ, nói khó nghe một chút, tiểu sinh thực hoài nghi, ngài có từng cẩn thận xem xét hiện trường xảy ra vụ án hay chưa? Nếu không thì rõ ràng còn nhiều nghi vấn như vậy, ngài lại lập tức ra thăm vấn thì có chút không ổn?” Nói xong, Khâu Minh Thông dùng ánh mắt lợi hại nhìn thẳng về Thành chủ. Hán biết nói những câu cuối cùng khẳng định đã mạo phạm thành chủ, nếu hán còn chưa có công danh thì tuyệt không thể nói như vậy, nhưng hiện tại hán đã là tân khoa Trạng nguyên, nói những lời như vậy cũng không phải là quá mức.

Khâu Minh Thông vừa nói dứt thì những người vây xem nhanh chóng náo nhiệt thảo luận: “Trạng nguyên gia nói đúng nha, nếu hấn thực sự muốn giết người thì tại sao lại ngắt đi gần đó chứ? Như vậy không phải là rất dễ bị người khác phát hiện hay sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, còn có hung khí, nếu thật sự giết người gì đó, sao không vứt đi thật xa mà lại mang theo bên mình?”

“Cũng thật kì lạ, một tân khoa Trạng nguyên lại đi giết Thám hoa để làm gì? Cũng không phải là người ngu ngốc...”

“...”

“...”

Nghe những lời này khiến cho thành chủ tái mặt, bởi vì những lời nói như vậy chính là khiến cho người khác nghĩ hấn thực ngu ngốc. Rõ ràng chỉ là những thường dân cái gì cũng không rõ, hay là chính là do thành chủ hấn cái gì cũng không biết? Hung hăng gõ mạnh mộc đường: “Yên lặng, yên lặng...” Chờ đến khi những người vây xem yên tĩnh lại, thành chủ lại tiếp tục nói: “Khâu Minh Thông, ta khuyên ngươi nên thành thật khai báo. Những chuyện đơn giản như vậy không cần bản thành chủ suy tính, nhưng Khâu Minh Thông ngươi cũng không phải thường dân, ngươi chắc đã tạo ra những bằng cớ như vậy để không bị hoài nghi, ngươi sử dụng tài cán của mình để biện hộ thoát tội, đúng không? Chiêu trò của ngươi cũng khá hay, chúng ta đều bị ngươi lừa!” Lời nói của thành chủ như là đúng tình hợp lý, nhưng trong đó cũng chứa vài phần bòn chòn, nếu như sự tình thực sự đúng như Khâu Minh Thông nói thì sao? Vậy kết cục của thành chủ hấn cũng không tốt đẹp rồi.

Thành chủ vừa nói xong những lời này, cũng khiến cho những người vây xem bồn chồn theo, chẳng lẽ sự tình đúng như lời thành chủ nói? Khâu Tiểu Ninh nắm chặt phong thư trong tay áo, cố gắng áp chế xúc động, còn chưa tới thời khắc cuối cùng, nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ. Khâu Minh Thông cười lạnh, có chút phát giận, công sức hấn bày ra, những lời hấn đã nói, thành chủ đều xem như vô nghĩa hay sao? “Thành chủ, mỗi lời mỗi câu ngài đều nói là ta giết người, ngoại trừ việc ta ngắt đi ở gần hiện trường, nếu thành chủ thật sự tìm được chứng cứ khác chứng minh ta là hung thủ sát hại người, ta nhất định nhận tội không một câu oán hận, tùy thành chủ xử lí. Còn nếu như không có, tiểu sinh tất nhiên thỉnh Tô thừa tướng làm chủ.” Thành chủ này, trước kia không phải xử án như vậy?

Nói mấy câu, thành chủ lại không thể nói được gì nữa, sự tình này mơ hồ càng lúc càng rối bời. Đúng lúc này, một đạo thánh chỉ được ban xuống, đại ý là: Khâu Minh Thông là tân khoa Trạng nguyên, không có động cơ giết người, nếu thành chủ không có chứng cớ rõ ràng ai là hung thủ, vậy thì lệnh cho thành chủ thả Khâu Minh Thông ra, để cho hấn tự đi điều tra chân tướng vụ án, sau đó trực tiếp bẩm báo lại với Hoàng thượng. Thành chủ có chút không dám tin, đã cầm thánh chỉ xác nhận rất nhiều lần, quả thật đúng như vậy, tuy rằng không tình nguyện nhưng cũng chỉ đành thả người. Trong lòng còn có chút sợ hãi, nếu thực sự để tiểu tử này điều tra ra chân tướng thì bộ mặt già nua này còn biết để ở đâu?

Một canh giờ trước đó, trong ngự thư phòng, Hiền Viên Minh Nhật vừa nghe ám vệ báo cáo lại, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm của Tô Hoành Xán. Hiền Viên Minh Nhật cười cười, xem ra cậu thật sự xem trọng tiểu tử Khâu Minh Thông kia, cư nhiên lại vì hấn mà biện hộ. Hạ bút, rất nhanh liền viết xong một đạo thánh chỉ, giao cho công công bên người mà căn dặn: “Đi đi, Trẫm cảm thấy Khâu Minh Thông này không tệ, đừng để thành chủ hồ đồ kia bắt hấn.” Để cho Khâu Minh Thông tự mình điều tra chuyện này, cũng chính là để cho hấn tự chứng minh trong sạch của mình, Hiền Viên Minh Nhật còn muốn khảo nghiệm tố chất bên trong của hấn.

“Vâng, nô tài đi làm ngay.” Hoàng thượng có chút kì lạ, theo như tính tình ngày thường của hấn thì thành chủ này không rút chức mới là lạ, nhưng sao hôm nay lại không hề đề cập đến chuyện của hấn ta?

Tô Hoành Xán vừa vào thư phòng liền nói ra một đồng lời cầu tình. Hiền Viên Minh Nhật vừa nghe, thỉnh thoảng còn gật gật, có vẻ như cảm thấy lời Tô Hoành Xán nói có lý. Sau khi Tô Hoành Xán nói xong hết, liền hỏi: “Hoàng thượng, người nói thử xem có phải thành chủ quá hồ đồ phải không? Chúng ta nên giáng chức hấn xuống, nếu không lại để hấn hại chết một mầm non tốt. Hoàng thượng, người mau hạ chỉ để hấn thả Khâu Minh Thông đi!” Tuy rằng tiểu tử kia không chịu cưới nữ nhi của hấn nhưng quả tiểu tử kia là một người phù hợp để tiếp nhận vị trí của hấn. Tô gia, đã từng có hai đời là thừa tướng, cho dù nhận được sự tín nhiệm của Hoàng thượng thì Tô gia bọn họ cũng không chọn ra được người thực sự xuất sắc nữa. Nhưng từ lần đầu tiên hấn nhìn thấy Khâu Minh Thông, lão thừa tướng liền thấy được trên người hấn có nét gì đó giống như chính mình năm xưa. Chỉ cần được khảo nghiệm mài dũa thì nhất định có thể trở thành châu báu.

“Cậu, Trẫm đã lệnh cho người đưa thánh chỉ đi.” Hiền Viên Minh Nhật gật đầu, không đầu không đuôi nói một câu. Tô Hoành Xán nghe như vậy, cũng gật đầu: “Nha, là như vậy.” Qua một lúc sau mới phục hồi tinh thần, trừng mắt nhìn Hiền Viên Minh Nhật, liếc mắt nói: “Ngươi lấy cậu ra đùa giỡn!” Lúc này không có người ngoài, hai người cũng không cần câu nệ quân thần.

Khóe môi Hiền Viên Minh Nhật khẽ cong, cười cười, bình thản đáp lời: “Cậu, lão nhân gia người vừa mới vào đã nói một đồng lời cầu tình, Trẫm chỉ là chưa kịp nói với người thôi. Đúng rồi, cậu thấy Hàn gia này như thế nào?” Hàn gia, đã muốn vượt khỏi giới hạn rồi.

“Hàn Thêm? Người này càng già càng hồ đồ rồi, năm đó là cận thần bên cạnh Tiên hoàng, ta cũng nghe không ít lời ra tiếng vào từ Hàn gia. Còn một chuyện, lần này bằng nhân không phải là con hấn, Hàn Thiếu Quân sao?” Tô Hoành Xán nói xong mới dừng lại, nghĩ nghĩ rồi kinh ngạc nhìn Hiền Viên Minh Nhật: “Hoàng thượng, đừng nói là chuyện Khâu Minh Thông lần này có liên quan đến hấn?” Có thể làm lên đến bậc Thừa tướng, hiển nhiên không nguốc..

Hiền Viên Minh Nhật gật đầu: “Hai năm nay, lá gan của Hàn Thêm càng ngày càng lớn, chẳng lẽ khi dễ Trẫm trẻ người non dạ.” Nói xong, trong mắt Hiền Viên Minh Nhật hiện lên một đạo ánh sáng lạnh, chuyện liên quan đến thần tử, chỉ có chuyện hấn không muốn biết, chứ không có chuyện hấn không thể biết. Hàn Thêm này quá coi thường Hoàng thượng hấn rồi, thu hồi lộ mà không hề cố kỵ gì, có lẽ xem thị vệ trong cung vô dụng hết rồi.

“Hoàng thượng, người định như thế nào?” Từ ngày Minh Nhật kể vị đến này, mặc dù cũng có xử lý một vài thần tử nhưng cũng không gây động tĩnh lớn. Thấy biểu hiện này của hắn, chính là muốn hung hăng xử lý Hán gia, chọc cho Hoàng thượng ra tay ngoan độc như vậy, Hàn Thêm sẽ không có kết cục hay ho gì.

“Vụ án này cứ để Khâu Minh Thông điều tra, cậu đừng nhúng tay. Chỉ cần hắn điều tra ra, Hán gia này, hừ...” Hàn Thiếu Quân nghĩ mình là ai chứ, muốn đùa bốn người khác trong tay sao, cũng không xem lại chính mình có bản lĩnh kia hay không!

“Nhưng mà, Hoàng thượng, Khâu Minh Thông cũng chưa từng gặp qua loại chuyện này, nếu như tra không ra...” Tô Hoàn Xán có chút lo lắng, quả thật Khâu Minh Thông không tệ nhưng dù sao cũng là một tiểu tử mới bước ra đời, để cho hắn điều tra vụ án như thế này, rất có thể hắn không biết nên bắt đầu tra từ đâu.

Hiên Viên Minh Nhật cười: “Cậu, có lẽ người quá coi thường Khâu Minh Thông rồi, hãy thông thả chờ xem một chút, nói không chừng hắn sẽ làm chúng ta kinh ngạc.” Khâu Minh Thông, tuyệt đối không thể xem nhẹ người này.

“Hoàng thượng đã nói như vậy, thần cũng chỉ có thể đứng một bên nhìn, chỉ mong là tiểu tử kia đừng làm chúng ta thất vọng!”

Sau khi được thả ra, Khâu Minh Thông trở về Khâu gia, vừa vào phòng, Khâu Tiểu Ninh liền lấy phong thư mà Hàn Thiếu Khanh tìm được trong phòng Hàn Thiếu Quân đưa cho Khâu Minh Thông: “Ca ca, đây là phong thư do Hàn Thiếu Khanh đưa cho ta, có thể là chứng cứ Hàn Thiếu Quân sai người đi làm chuyện xấu, huynh xem...”

“Ninh nhi, ca ca biết, nhưng có lẽ muội không hi vọng ta lấy thứ này đi làm chứng cứ, đúng không!” Khâu Minh Thông nhìn bộ dạng lo lắng của muội muội, có chút đau lòng xoa xoa tóc nàng.

Khâu Tiểu Ninh gật đầu: “Ta không muốn Thiếu Khanh gặp nguy hiểm, nếu Hàn lão phu nhân biết là do Thiếu Khanh, nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ấy.”

“Ta đã hiểu, Ninh nhi yên tâm!” Biết là do Hàn Thiếu Quân, từ đây bắt đầu điều tra là tốt rồi.

“Được, Ninh nhi biết rồi, nhưng mà ca ca, huynh có biết bắt tay điều tra từ đâu không?” Đưa cho ca ca phong thư, nhưng lại không thể dùng tới, mà theo như tính tình của Hàn lão phu nhân, nếu biết Hàn Thiếu Quân gây họa thì nhất định sẽ thay hắn dọn dẹp chứng cứ sạch sẽ.

“Ta đã nghĩ ra.” Không phải là còn những người đánh hắn ngất xỉu sao? Dựa theo tung tích của bọn họ, nhất định có thể tra ra vụ việc, tìm lại trong sạch cho chính mình.

“Vậy là Ninh nhi yên tâm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Khi biết tin Khâu Minh Thông đã được thả ra, Hàn Thiếu Quân thầm hận trong lòng, rõ ràng là hắn đã tính toán rất tốt nhưng tại sao lại thất bại? Hơn nữa, còn là do Hoàng thượng tự mình hạ chỉ, Khâu Minh Thông có địa vị gì mà được Hoàng thượng tự mình hạ chỉ cơ chứ? Bây giờ Hoàng thượng cho phép hắn ta tự đi tra án, theo như năng lực của Khâu Minh Thông, nếu thật sự tra ra mình thì phải làm sao đây? Hàn Thiếu Quân bất an đi lòng vòng, sợ hãi đến độ không biết nên làm gì nữa. Đều do hắn tính sai, đáng lý ra nên giết Khâu Minh Thông rồi giả họa cho Lý Cũng Đức, nhưng hắn thực sự không nghĩ tới Hoàng thượng và Tô thừa tướng đều nhìn trúng Khâu Minh Thông như vậy.

Trong sân của Hàn lão phu nhân, khi biết tin tức, Hàn lão phu nhân gần như bật dậy, tức giận đánh đổ hết mọi thứ trên bàn, nói: “Hắn cũng giống như nương của hắn, đều ngu ngốc.” Bà nghĩ rằng kể chuyện xưa cho hắn nghe thì hắn sẽ hiểu, nhưng sao hắn có thể gây ra chuyện như vậy chứ? “Xảo ma ma, đi bắt hắn đến đây cho ta.” Chuyện lần này chỉ có thể lắng lặng giải quyết, ít nhất cũng không thể làm ảnh hưởng đến lợi ích của Hán gia. Rốt cuộc là tại sao chứ, tôn nhi thông minh của bà tại sao lại trở thành như vậy? Chẳng lẽ là do để cho bọn người kia vào Hán gia, cho nên hắn mất bình tĩnh mà hành động không suy tính đến hậu quả?

Hàn Thiếu Quân nghe báo là lão phu nhân tìm hắn thì trong lòng có chút lo lắng, chuyện hôm qua chắc chắn bà đã biết. Hắn cũng biết chuyện lần này là do hắn làm không tốt, bà nội có thất vọng với hắn hay không? Sẽ không quản chuyện của hắn nữa sao? Không được, hắn không thể để bà nội bỏ rơi hắn được, cha đã không thích hắn, nương thì không giúp được gì, cưới thế tử lại là người có tính tình như vậy, bây giờ người có thể giúp đỡ chỉ có bà nội mà thôi!

Hàn Thiếu Quân vừa vào phòng thì Hàn lão phu nhân lệnh cho tất cả hạ nhân lui xuống hết. Nhìn Hàn Thiếu Quân chốc lát, Hàn lão phu nhân chỉ có thể

buồn bực nói: “Ta kể cho người nghe chuyện xưa kia, sở dĩ ca ca được tôn xưng là ca ca tốt, đó là bởi vì người ca ca đã trọng thương để cứu đệ đệ. Còn người thì sao, người đã phạm phải lỗi gì? Vì sao người không giết Khâu Minh Thông rồi giả họa cho Lý Cũng Đức? Chỉ vì người muốn nhìn thấy Khâu Minh Thông mất đi danh dự sao? Ta... Tại sao ta lại có một tôn nhi ngu xuẩn như vậy!” Hàn lão phu nhân nói như vô cùng đau đớn nhưng thật ra trong lòng đã có tính toán khác, bà cũng nên bắt tay cùng với tiện nhân kia rồi, nâng đỡ con của nàng ta. Tóm lại, bà muốn chứng minh chỉ khi ở trong tay bà, thì Hàn gia thì mới trở nên cường đại, bà làm tốt hơn nhiều so với người vợ trước đã chết kia.

“Bà nội, tôn nhi biết sai rồi, tôn nhi biết tôn nhi sai lầm rồi...” Hàn Thiếu Quân quỳ bên chân Hàn lão phu nhân, nắm chặt làn váy của bà. Điều tại hấn, chỉ vì hấn muốn nhanh chóng đánh đuổi tiện nhân kia và con của nàng ta, nếu không thì hấn sẽ không vì gấp gáp mà phạm phải sai lầm này. Hấn thực sự không ngờ tới Khâu Minh Thông lại có thể nói năng bình tĩnh như thế, nếu là người bình thường thì đã sớm sợ hãi đến choáng váng đầu óc rồi, làm sao có thể còn bình tĩnh.

“Được rồi, người ngâm miệng lại cho ta, những người được phân phó làm chuyện này hiện đang ở đâu?” Bấy giờ phải chặt đứt mọi manh mối mà Khâu Minh Thông có thể tra được, nếu không thể tra ra cái gì, cho dù là Hoàng thượng tin hấn vô tội thì cũng sẽ không dùng một người vô năng như vậy (*). Đến lúc đó tôn nhi của bà sẽ chiếm được ưu thế, nghĩ đến đó khiến Hàn lão phu nhân yên lòng.

(*) Nếu Khâu Minh Thông không tra được vụ án thì xem là người vô năng, không có đủ tài năng để xử lý việc, Hoàng thượng sẽ không trọng dụng người vô năng.

“Ồ hiệu cảm đồ bên cạnh dòng sông mặn Thủy (**).” Bên cạnh bờ sông có một nơi chuyên làm những việc này, chỉ cần đưa bạc thì việc gì bọn họ cũng làm.

(**) Sông này nước mặn nên ta gọi là Mặn Thủy... Thực ra đoạn này hơi khó hiểu, ta cũng không rõ lắm nên chỉ có thể cố gắng, nếu có chỗ nào không ổn thì mọi người góp ý nha! Hi hi

“Người lui xuống đi! Ta sẽ xử lý chuyện này.” Khắp Hoàng thành này cũng chỉ có một con sông nước mặn, muốn giải quyết việc này cũng không khó. Hàn Thiếu Quân đi rồi thì Hàn lão phu nhân mới gọi Xảo ma ma vào, Hàn lão phu nhân nói: “Phân phó hạ nhân đi, giết bọn người ở hiệu cảm đồ bên cạnh dòng sông Mặn Thủy.” Cũng chỉ là một đám ô hợp, võ công cũng sẽ không giỏi giang gì, dùng người của bà để giết bọn họ là dư dả rồi.

“Vâng, nô tỳ đi ngay,” Ánh mắt Xảo ma ma lóe lên, không biết lần này lại có bao nhiêu mạng người nữa. Cũng như thế, bọn người đã gây ra tội kia thì chết cũng không quá.

Tại Khâu gia, Khâu Minh Thông nhìn những người do Hoàng thượng phái tới mà kinh ngạc không thôi, Hoàng thượng đang đùa sao? Thôi quên đi, dù sao có người đến hỗ trợ cũng tốt. Khâu Minh Thông nghĩ thông suốt rồi nói: “Mời các vị đi một chuyến với ta đến dòng sông Mặn Thủy trong Hoàng thành.” Nhớ ngày hôm đó, lúc hấn bị đánh ngất đi thì có người thấy một loại mùi, đó chính là mùi vị mà chỉ có những người thường xuyên tiếp xúc với muối hay là nước biển mới tạo nên. Mà toàn bộ Hoàng thành này cũng chỉ có một con sông nước mặn. Cho nên hấn đoán bọn người nghe lệnh Hàn Thiếu Quân đến đánh hấn ngất đi, chắc chắn là ở bên cạnh bờ sông Mặn Thủy, mà những người đó có vị muối rất đậm, có lẽ là người thường xuyên tiếp xúc với muối.

Khâu Minh Thông vừa nói ra lời này, những người do Hoàng thượng phái tới cũng trao đổi với nhau bằng ánh mắt, quả thực có năng lực tra xét, trách không được Hoàng thượng nhìn trúng nhân tài này. Cũng không ai nói gì, chỉ đáp lời rồi đi theo phía sau Khâu Minh Thông. Hoàng thượng nói bọn họ cũng không cần làm gì, chỉ cần nghe theo Trạng nguyên gia là được.

Đến sông Mặn Thủy, đi tra xét vài gia đình làm muối cũng không thu hoạch được gì. Ngay lúc Khâu Minh Thông sốt ruột liền nhìn thấy một hiệu cảm đồ tên là Muối Lưu. Bởi vì tên gọi khá là kì quái, hấn cũng muốn nhìn xem thử hiệu cảm đồ Muối Lưu làm gì.

Để vài người chờ ngoài cửa, Khâu Minh Thông một mình đi vào, lấy ra một khối ngọc bội bình thường. Đến gần ông chủ, để ngọc bội xuống: “Chường quây, ông giúp ta nhìn xem khối ngọc bội này đáng bao nhiêu bạc?”

Vị chường quây kia nhìn một chút rồi nói: “Thật ngại quá, khách quan, ở chỗ chúng ta không đổi bạc, chỉ đổi muối. Khối ngọc bội này của ngài chạm trổ cũng không quá tinh xảo, nhiều nhất cũng chỉ đổi được ba hay bốn cân muối thôi.” Nhìn thần sắc người này cũng không giống như đến cảm đồ.

Không đổi tiền mà chỉ đổi muối, điều này gây ngạc nhiên. Khâu Minh Thông nhìn xung quanh quán một lượt, lại càng cảm thấy kì lạ, một cửa hiệu bình thường thì tại sao lại thuê tới năm, sáu tiểu nhị? Hơn nữa, xem ra cửa hiệu này làm ăn cũng không quá đông khách, càng không giống như có rất nhiều lợi nhuận. Cúi đầu cân nhắc một chút liền nói: “Chường quây, ông không thể đổi tiền cho ta sao? Ta đang rất sốt ruột, muối muối của ta gấp phiên toái, ta phải đổi bạc để giải quyết việc này.” Thử một lần, có lẽ sẽ đạt được hiệu quả không ngờ tới.

Khâu Minh Thông vừa nói xong, liền thấy chường quây trao đổi bằng mắt với tiểu nhị, thấy vậy tiểu nhị kia bước lên vài bước, nói: “Nếu đã như vậy, mời khách quan đến hậu viện trao đổi.” Nhìn quần áo của vị công tử này, có lẽ là ‘dê béo’. Vội vàng gật đầu, Khâu Minh Thông đi theo tiểu nhị đến hậu viện. Ai biết được vừa đến hậu viện thì tiểu nhị đi bên cạnh liền ngã xuống. Không biết từ lúc nào từ trong viện có một nhóm hắc y nhân, vừa có người vào liền chém. Trong lòng Khâu Minh Thông cả kinh, xem ra là trước khi hấn tìm đến đây thì Hàn gia đã phái người đến giết người diệt khẩu. Một cây đao chặn trước mặt Khâu Minh Thông. Sắp chém trúng Khâu Minh Thông, hấn liền nhanh chóng ngồi xuống. Hấn không biết võ công!

Lúc Khâu Minh Thông đang gian nan trốn tránh, hắc y nhân đang giờ đao chém xuống kia đã ngã xuống trước. Khâu Minh Thông nhìn qua thì thấy là những người do Hoàng thượng phái tới đã xuất hiện kịp lúc. Trong khoảnh khắc hắc y nhân ngã xuống thì cũng có một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Hừ, đem bọn người này trói lại hết, đưa đến Tịnh sơn trang đi.” Hàn gia, thật là càng ngày càng ngu xuẩn.

“Tại sao lại đưa đến Tịnh sơn trang, không phải là nên giao bọn họ cho Hoàng thượng sao?” Khâu Minh Thông nhíu mày, hần hoài nghi không biết những người này có thật là người do Hoàng thượng phái xuống hay không?

“Khâu công tử, mời người theo chúng ta đến đó liền hiểu.”

Khâu Minh Thông không nói gì, hần cũng đánh không lại những người này, chỉ có thể theo xem sao. Khiêng một đám hắc y nhân rời khỏi đó, không bao lâu sao liền đến Tịnh sơn trang. Khâu Minh Thông cũng không hỏi nhiều, chỉ theo hạ nhân vào đến chính sảnh. Bên trong có một người đang đứng đưa lưng về phía bọn họ. Những người đi bên cạnh Khâu Minh Thông nhanh chóng quỳ xuống: “Hoàng thượng, chúng thần đã mang người về đây.”

Người kia quay đầu lại, không ai khác chính là Hoàng thượng Hiến Viên Minh Nhật. Hiến Viên Minh Nhật gật đầu: “Dẫn những người này giao cho Thành chủ vừa mới nhậm chức đi, nói cho hần biết, Trẫm sẽ tự xử trí Hàn gia, hần đừng nhúng tay vào.”

“Thảo dân tham kiến hoàng thượng.” Khâu Minh Thông có chút không rõ là tại sao Hoàng thượng lại ở đây lúc này?

“Đứng lên đi! Người không tề, sớm hơn một, hai so với dự định của ta.” Khâu Minh Thông quả nhiên không làm cho hần thất vọng.

Nghe được lời này của Hiến Viên Minh Nhật, Khâu Minh Thông còn có thể không hiểu sao. Xem ra việc này Hoàng thượng đã sớm rõ ràng ‘nhất thanh nhị sở’ rồi. Không đành lòng để Khâu Tiểu Ninh thất vọng, Khâu Minh Thông vẫn hỏi: “Hoàng thượng, thảo dân cả gan hỏi một câu, Hoàng thượng sẽ xử trí Hàn gia như thế nào?” Hần cố gắng hết sức, nếu thực sự không cứu được Hàn Thiếu Khanh thì hần cũng không có biện pháp khác.

“Toàn bộ sung quân biên cương, trở thành nô lệ.” Những người trong Hàn gia không phải vẫn tự cho là cao quý sao, vậy liền để cho bọn họ ném thữ tư vị làm nô lệ. Nhưng tại sao Khâu Minh Thông lại hỏi lời này? Chẳng lẽ hần muốn cầu tình thay Hàn gia? Nếu thật sự như thế, hần cũng không thể dùng Khâu Minh Thông được nữa. Những người làm đại sự làm sao có thể có tâm lòng mềm yếu như vậy.

Khâu Minh Thông lấy ra một phong thư: “Hoàng thượng, thỉnh ngài xem qua phong thư này.” Mặc dù hần không thích Hàn Thiếu Khanh nhưng nàng ta đối xử với Ninh nhi không tệ.

Hiến Viên Minh Nhật nhận phong thư, xem xong mới nói: “Người đã có phong thư này, vậy tại sao không sớm lấy ra?” Khâu Minh Thông này càng ngày càng khó nhìn thấu.

“Hoàng thượng, thư này là do một người bạn đưa cho thê tử, đó là Hàn tiểu thư Hàn Thiếu Khanh, nếu ta lấy ra trước thì chỉ sợ là lúc này nàng ấy đã mất mạng. mà bây giờ, phong thư này cũng có thể chứng minh Hàn Thiếu Khanh không phải là loại người giống như cha, anh của nàng, mong Hoàng thượng vì điều này mà tha cho Hàn Thiếu Khanh.” Điều hần có thể giúp cũng chỉ như vậy.

Hiến Viên Minh Nhật gật đầu: “Được.” Theo những điều ám vệ điều tra, nữ nhi của Hàn gia này dường như có chút thông hận Hàn gia, vậy nàng làm như vậy cũng thể hiểu được.

“Đa tạ Hoàng thượng.”

“Đây là việc nhỏ, nhưng người rất tốt với thê tử, chỉ vì một người bạn tốt của nàng mà bằng lòng mạo hiểm đi cầu tình.” Hần thật muốn nhìn thấy thê tử của Khâu Minh Thông một lần, người mà Khâu Minh Thông yêu thương rất cuộc có bộ dáng như thế nào?

“Thê tử của thần không có nhiều bằng hữu, mà Hàn Thiếu Khanh chính là bạn tốt nhất của nàng.” Khâu Minh Thông cười trả lời.

“Được, người là người có tâm. Bây giờ cũng đã không còn sớm, trầm hồi cung, người cũng mau về nhà đi! Nếu không lại để cho thê tử của người lo lắng.” Hiến Viên Minh Nhật vừa nói xong thì liền bước vào nội thất của chính sảnh, đi về phía mật đạo thông trực tiếp về cung.

Khâu Minh Thông trở về nhà, báo cho mọi người biết đã giải quyết xong mọi việc, mọi người đều thật bất ngờ...

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Tại Hàn gia, cấm quân bao vây toàn phủ. Công công đang tuyên đọc thánh chỉ từ Hoàng thượng khiến cho mọi người trên dưới Hàn gia đều chấn kinh, tại sao lại có thể như thế!? Chỉ có Hàn Thiếu Khanh, nhìn mọi người xung quanh bị dọa đến mất mặt cũng chỉ cười thản nhiên, bởi vì đây chính là báo ứng của bọn họ. Hoàng thượng thực sự là một người lợi hại, để cho bọn họ làm nô tỳ còn khiến bọn họ khó chịu hơn là bị giết. Đây là nô lệ đến biên quan, chẳng những Hoàng thượng vừa trừng trị những người này mà còn chiếm được thanh danh tốt, quả thật là cao thâm. Còn về phần chính mình, nàng biết Khâu Minh Thông nhất định sẽ vì quan hệ của nàng với Tiểu Ninh mà cầu tình giúp nàng.

Nàng đã chiếm được những gì nàng mong muốn, vì thế nàng cũng không cần ở lại Hàn gia này để làm gì. Đến bên cạnh Hàn lão phu nhân, ánh mắt Hàn Thiếu Khanh tràn ngập hận ý: “Lão yêu bà, người cũng có ngày hôm nay, cuối cùng ta cũng đã báo thù cho con của ta, ha ha ha ...” Nói xong, Hàn Thiếu Khanh cuồng tiếu mà rời khỏi Hàn gia.

Sau khi lấy lại tinh thần, Hàn lão phu nhân cuối cùng cũng hiểu những lời Hàn Thiếu Khanh nói, sau một lúc thì cũng hôn mê bất tỉnh. Mà lúc này, Hàn Thêm cố gắng tỉnh táo lại từ nỗi chấn kinh, Hàn gia không thể đổ trên tay của hắn được! Sau một lúc mờ mịt bết tắc, hắn nhớ đến sự kiện của Minh Nguyệt công chúa, từ khi công chúa mất tích thì hắn đã nhanh chóng bày ra một quân cờ, nhưng vì những năm gần đây đường làm quan của hắn thuận buồm xuôi gió, khiến hắn quên mất hai nữ nhân kia. Nghĩ đến điều này, Hàn Thêm vội vàng hét lớn: “Ta muốn gặp Hoàng thượng, ta biết Minh Nguyệt công chúa hiện đang ở đâu...” Hắn không thể chết chỉ vì tên nghiệt tử Hàn Thiếu Quân vô dụng này, chỉ cần việc này thành công thì tương lai của hắn sẽ tràn ngập vinh hoa phú quý.

Công công đang tuyên chỉ vừa nghe thấy liền khựng lại, hắn ở trong cung một thời gian dài, tất nhiên biết sự kiện kia, công chúa không phải chết non như lời đồn. Trong lòng nhanh chóng cân nhắc suy nghĩ, sau liền nói với cấm quân chậm lại một chút, chờ hắn lên xin chỉ thị của Hoàng thượng rồi hãy hành động.

“Người nói cái gì?” Hiền Viên Minh Nhật vừa nghe thấy tin báo liền bật dậy từ long ý, Hàn Thêm thật sự biết muội muội đang ở đâu, hay đây chỉ là kế hoãn binh? Mặc kệ như thế nào, cần phải đi xem xét cẩn thận trước.

Mà những lời này vô tình để Tô Mộ Tịch đang vào nghe được, vội hỏi: “Minh Nhật, hắn nói thật sao, Hàn Thêm thật sự biết Minh Nguyệt đang ở đâu?” Mười tám tuổi, năm nay Minh Nguyệt vừa vặn mười tám tuổi, Quốc sư đã nói sẽ có tin tức của Minh Nguyệt trong năm nay. Như vậy những lời Hàn Thêm nói là sự thật.

Nhận thấy nỗi lòng kích động của nẫu thân, Hiền Viên Minh Nhật bước về phía trước đỡ nàng: “Nương, người đừng kích động, con sẽ cho người đi điều tra lời của Hàn Thêm. Ngọc Thuận, người đến Hàn phủ truyền khẩu dụ của ta, chỉ cần Hàn Thêm nói ra nơi ở hiện tại của Minh Nguyệt công chúa, Trầm liền miễn tội cho Hàn gia.” Nhưng nếu hắn dám tùy tiện tìm người lừa gạt Trầm, Trầm sẽ khiến cho toàn bộ Hàn gia trả đại giới. Đương nhiên, câu nói này Hiền Viên Minh Nhật không nói ra. Hiền Viên Hạo Thành đứng ở ngoài cửa Ngự thư phòng, nếu như hắn nói với Tịch nhi rằng Hàn Thêm đang nói dối, có phải Tịch nhi sẽ rất thương tâm hay không?

“Vâng, nô tài đi ngay.” Nếu thật sự có thể mang tin tức của công chúa về, đây chính là một đại hi sự.

Tô Mộ Tịch có chút không thể kiềm chế được, vội nói: “Ta sẽ đi cùng.” Vặn nhất trên đường đi xảy ra chuyện gì thì sao? Nàng không thể mạo hiểm một lần nữa. Hiền Viên Minh Nhật phẩy tay bảo Ngọc Thuận ra ngoài rồi mới nói với Tô Mộ Tịch: “Nương, người an tâm chờ một chút, chờ nàng ấy tiến cung rồi không phải người sẽ biết sao.” Hàn Thêm này, nếu lần này tìm ra không phải là công chúa, Trầm nhất định sẽ khiến cho hắn ‘sống không bằng chết’.

Khi Ngọc Thuận đến Hàn phủ truyền khẩu dụ, Hàn Thêm biết chiều này của hắn đã thành công, chỉ cần việc này thành công, toàn bộ Hàn gia sẽ không bị sung nô biên quan nữa. Ngọc Thuận truyền khẩu dụ xong rồi mới nói: “Hàn Thêm, người còn không mau dẫn đường?”

Lúc này Hàn Thêm mới tỉnh táo lại, đứng lên: “Công công, xin đi theo ta.” Vừa nói vừa dẫn đường đi trước Ngọc Thuận, đi một đoạn dài mới đến cửa ngoại viện. Gõ cửa cũng không có ai ra mở cửa, lại gõ vài lần thì mới có một phụ nhân ra xem, vừa thấy là Hàn Thêm thì vội vàng nói: “Hàn đại nhân, ngài cuối cùng cũng đến đây, chờ ngài lâu đến nỗi mắt của ta cũng sắp bị mù rồi...” Cho đến lúc Hàn Thêm cố sức nháy mắt ra hiệu thì bà mới nhận ra, nhanh chóng ngáp miệng, nhìn thấy phía sau Hàn Thêm còn có một người mới giật mình.

Chờ đi vào sân, Hàn Thêm mới hỏi: “Tiểu Thúy, đường nữ của người đâu?”

Phụ nhân bị kêu là Tiểu Thúy có chút mất tự nhiên, nói: “Nàng nghỉ ngơi ở trong phòng, ta đi gọi nàng ấy ra.” Đáng chết thật, nếu biết Hàn đại nhân đến đến thì đã không để cho nhà đầu kia tư tình cùng khách nhân.

“Không cần, người dẫn chúng ta qua đó luôn đi!” Đi một quãng đường dài như vậy, Ngọc Thuận vốn đã mất kiên nhẫn. Xem ra người này rất quan trọng, người này ra lệnh như vậy mà ngay cả Hàn đại nhân cũng không dám nói lại, Tiểu Thúy lại càng không dám nhiều lời, chỉ có thể dẫn hai người đi vào. Đi đến cửa liền kêu lớn: “Bích Đình, Bích Đình... có người đến tìm, người mau ra đây...”

Người bên trong nghe tiếng quát to, từ dưới thân nam nhân đứng dậy, vội vàng tóm lấy quần áo, bất mãn nói: “Nương, người gọi ta làm gì... Để cho bọn họ chờ đi, không thấy ta vẫn còn đang tiếp khách nhân sao!” Nói xong mới mở cửa, quần áo vẫn còn chưa chỉnh tề.

Ngọc Thuận và thị vệ đều nhanh chóng quay mặt tránh đi, trong lòng Ngọc Thuận cả kinh, đây chính là muội muội của Hoàng thượng, là Minh Nguyệt công chúa sao? Như thế nào... như thế nào lại như vậy? Nhìn bộ dạng mở cửa của nàng ta lúc nãy, Ngọc Thuận quá hiểu về cuộc sống dân gian, sao có thể không biết đang xảy ra chuyện gì. Nữ tử tên gọi Bích Đình vừa thấy có nhiều người như vậy thì cũng biết những người này không phải đến tìm nàng để làm cái ‘việc kia’, đành mặc quần áo bất an đứng một bên. Thấy nàng đã ăn mặc chỉnh tề, nam nhân bên trong đã rời đi, Hàn Thêm mới nói: “Công công, chính là nàng ấy.” Nữ nhân này sao lại làm ra việc này, không phải hàng tháng hắn vẫn đưa cho các nàng hai mươi lượng bạc sao? Hàn Thêm không biết, từ khi hắn không quan tâm đến nơi này, cũng đã từ lâu hạ nhân không có đưa bạc qua.

Ngọc Thuận nhìn thoáng qua rồi mới nói: “Hàn Thêm, ta phải nhắc nhở người một câu, nếu người dám nói dối Hoàng thượng thì chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp. Trọng tội khi quân chính là tru di cử tộc.” Một nữ nhân như vậy thực sự là muội muội của Hoàng thượng? Ngọc Thuận có chút nghi ngờ, tuy rằng nữ nhân này có ba phần tương tự Hoàng thượng, nhưng trong ánh mắt lại quá mức lỗ mãng. Người như vậy một khi bước vào Hoàng thất thì sẽ không có chuyện gì tốt.

“Hàn Thêm không dám nói sai.” Bảo hộ mạng sống quan trọng hơn, quản cái gì mà chín tộc hay mười tộc chứ, nếu như hấn chết thì những người kia cũng nên chôn cùng.

Tiểu Thúy và Bích Đình đứng bên cạnh cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, Tiểu Thúy đã sống vài chục năm tất nhiên hiểu được, nếu chuyện này trót lọt thì cuối đời của nàng là vinh hoa phú quý, còn nếu bị vạch trần thì cùng lắm là mất đi một cái mệnh tiền mà thôi. Bích Đình đã nghe Tiểu Thúy nói về việc thể thân này, nhưng thật ra nàng không biết thân phận thể thân của mình ra sao, lúc này nghe Ngọc Thuận nhắc đến Hoàng thượng, cả người nàng đều giật run lên. Nếu thân thể của nàng có liên quan gì đó đến Hoàng thượng thì có phải sau này nàng sẽ được sống trong vinh hoa phú quý? Không bao giờ phải ngủ với nữ nam nhân để kiếm bạc nữa?

“Nếu đã như vậy thì lấy ngọc bội ra đây!” Ngọc Thuận vươn tay, hấn nhớ lúc công chúa mất tích, trên người của nàng có mang một mảnh ngọc bội giống y như mảnh ngọc bội của Hoàng thượng.

Chuyện này, nhiều năm trước Hàn Thêm đã dặn dò Tiểu Thúy lấy lý do thoái thác, Tiểu Thúy mới nói: “Quan gia, lúc trước gia cảnh bản hàn nên đã đánh mất, ta chỉ nhớ rõ nếu để ngọc bội dưới ánh mặt trời thì sẽ hiện lên hai chữ ‘Minh Nguyệt’.” Nói như vậy có lẽ là được rồi.

Ngọc Thuận nhú mày, chỉ vào Tiểu Thúy nói: “Các người, áp giải nàng và Hàn Thêm về Hàn phủ, chờ Hoàng thượng gặp vị cô nương này rồi định đoạt.” Ngọc bội kia hấn cũng chỉ nghe Hoàng thượng nói qua, đó là ngọc bội do Tiên hoàng sai người chế tác riêng, đặt dưới ánh mặt trời quả thật sẽ xuất hiện hai chữ ‘Minh Nguyệt’. Nói như thế, nữ tử này quả thật có thể là muội muội của Hoàng thượng. Nhưng âm vệ của Hoàng thượng đều đã lục tung cả Hoàng thành lên mà cũng không tìm thấy, tại sao Hàn Thêm lại tìm được? Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của hấn hình như là đã biết trước chuyện này, lại chờ đến thời khắc này mới nói ra thì tám phần là để bảo hộ mạng sống. Nhớ lại lúc này, nếu không phải vì có Hoàng Thái hậu ở đó thì chắc chắn Hoàng thượng sẽ không để nữ tử này tiến cung qua loa như vậy.

Bích Đình đi theo Ngọc Thuận tiến cung, nhìn thấy Hoàng cung nguy nga tráng lệ như vậy, tâm tư cũng theo đó mà lớn dần. Thể thân của nàng có liên quan đến Hoàng gia sao? Nếu thật sự như thế, vậy nàng... Nghĩ tới tương lai sau này, Bích Đình cảm thấy vô cùng tốt đẹp. Ngọc Thuận thấy biểu tình của nàng như vậy, không dấu vết nhú mày, tình tình này không giống Thái Thượng hoàng, cũng tuyệt đối không giống Hoàng thái hậu và Hoàng thượng, ngay cả Văn Vương và Võ Vương đang ngao du bên ngoài cũng không giống. Là do ở lớn lên trong dân gian nên tính tình mới kém như vậy?

Dẫn người đến Thái cực điện, Hiền Viên Minh Nhật, Tô Mộ Tịch và Hiền Viên Hạo Thành đều đang chờ ở đó. Nhìn thấy nữ tử này, Hiền Viên Minh Nhật nhú mày đầu tiên, người này chắc chắn không phải là muội muội của hấn, nhìn thấy nàng hấn không có một chút ý muốn thân cận nào cả. Cảm giác còn không bằng lúc hấn gặp được tiểu cô nương kia ở ngoài cung nữa. Tô Mộ Tịch cẩn thận nhìn Bích Đình, mặc dù nét mặt có chút tương tự với Minh Nhật, nhưng dựa vào từ trong bụng nàng sinh ra, lại mặt đối mặt như vậy, nàng không có khả năng nhận sai, người này, không phải Minh Nguyệt của nàng!

Người ngày thường nói nhiều nhất, Hiền Viên Hạo Thành một câu cũng không nói, chỉ gắt gao nhìn Bích Đình, hấn rất muốn xông lên hỏi người kia - một nữ tử có trái tim thật bản, tại sao lại muốn giả mạo nữ nhi của hấn? Vì sao muốn làm Tịch nhi thương tâm?

Bích Đình lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, học cách xem sắc mặt người khác là bắt buộc. Thấy những người này nhìn nàng đều không cao hứng, tâm tư nổi lên, mờ mịt hỏi: “Các người là thân nhân của Đình nhi sao?” Vừa rồi nghe Ngọc Thuận thỉnh an, có Thái Thượng hoàng, Hoàng Thái hậu, còn có Hoàng thượng, nếu là sự thật, vậy không phải nàng là công chúa rồi sao? Ánh mắt Bích Đình lóe lên, lập tức chuyển thành ánh mắt hàm chứa lệ nhìn về phía ba người. Nàng phải nắm bắt lấy cơ hội này, cho dù như thế nào thì cũng phải giống như nàng thật sự tìm được thân nhân của mình.

Tâm tư của Bích Đình, làm sao có thể dối trá được Tô Mộ Tịch, người đã quen nhìn những nữ nhân dối trá. Nhìn thấy nàng ta như vậy, Tô Mộ Tịch lại nhớ về những người làm cho nàng phiền lòng trước kia, Tô Mộ Tuyết và Cận Băng Tâm (*). Hiền Viên Hạo Thành đỡ lấy Tô Mộ Tịch, nói: “Tịch nhi, Thành nhi đỡ người hồi cung, nơi này giao cho Minh Nhật đi.” Hấn nhất định để cho Minh Nhật thu thập người xấu, vì sao lại muốn gạt Tịch nhi và Minh Nhật? Tô Mộ Tịch gạt đầu, Tô Mộ Tuyết và Cận Băng Tâm, đã nhiều năm như vậy rồi mà khi nhớ đến vẫn cảm thấy chán ghét các nàng.

(*) Mời các nàng tìm đọc ‘Trùng sinh chi ngốc phu quân’ để biết thêm chi tiết... ^^

Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch vừa rời đi, Hiền Viên Minh Nhật hỏi cũng chưa hỏi liền ra lệnh: “Ngọc Thuận, áp giải nàng ta xuống dưới, xử trí cùng với Hàn gia. Còn nữa, truyền khẩu dụ của ta, Hàn Thêm khi phạm thượng, chiếu theo luật vốn nên tru di cửu tộc nhưng Trẫm niệm tình ân đức đời sau, tam tộc Hàn thị đều làm nô lệ sung quân biên quan, chấp hành từ hôm nay, không thể sơ suất.” Hàn Thêm, người giỏi lắm, hấn truyền chỉ cho âm vệ, nhất định khiến cho một nhà Hàn Thêm ở biên quan ‘sống không bằng chết’!

“Hoàng thượng, vì sao người không hỏi xem thân thể của ta? Vì sao người không hỏi ta?...” Bích Đình thật sự không dám tin, tại sao lại xảy ra sự tình như vậy? Nàng không phải nên trở thành công chúa sao? Vì sao lại trở thành như vậy? Ngay cả hỏi cũng chưa hỏi mà hấn đã muốn đuổi nàng đi...

Bất quá, cho dù nàng ta kêu la thế nào, cũng không có ai đáp lại lời của nàng bởi vì nàng đã bị thị vệ áp giải đi thật xa...

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Chuyện Hàn gia bị sung quân nơi biên quan lập tức trở thành chuyện động trời ở Hoàng thành, đây chính là lần đầu tiên từ khi đăng cơ đến nay, Hoàng thượng xử lý một đại gia tộc như vậy. Chính vì vậy từ trước tới nay, có người nói tính tình Hoàng thượng yếu đuối, cũng có người nói Hoàng thượng nhân từ vậy là tốt, hiện tại Hiến viên hoàng triều không có chiến tranh, mọi người liền tập trung chú ý vào Hoàng thượng, xem ngài đang làm gì. Nhưng dù như vậy, những người bên ngoài cũng không biết chuyện có người giả dạng công chúa, bởi vì Tô Mộ Tịch nghĩ rằng có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai, chuyện giả dạng công chúa này vừa xuất hiện thì về sau lại sẽ có nhiều người đến giả dạng hơn nữa. Hiến Viên Minh Nhật gật đầu, phân phó ám vệ tiếp tục tìm kiếm, chỉ cần muội muội còn sống, hắn không tin là không tìm thấy.

Ở Khâu gia, mọi chuyện vẫn diễn ra như bình thường. Kiếp nạn này ở Hàn gia, chính là bởi vì bọn họ gieo gió gặt bão. Sự kiện Hàn gia vừa ổn định, Khâu Tiểu Ninh và Khâu Minh Thông liền chờ ở trước cửa Hàn gia, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nhìn thấy Hàn Thiếu Khanh. Chờ cho đến khi mọi người tụ tập trước cửa Hàn gia đều tan hết, cuối cùng vẫn không tìm thấy Hàn Thiếu Khanh. Khâu Minh Thông nắm chặt tay Khâu Tiểu Ninh: “Ninh nhi, đừng lo lắng, chắc là nàng ấy muốn yên lặng một mình.” Hàn Thiếu Khanh, có khả năng nàng ấy đã rời khỏi Hoàng thành, đối với nàng ấy thì có lẽ Hoàng thành là một nơi thương tâm.

Chuyện Khâu Minh Thông nghĩ đến được thì Khâu Tiểu Ninh - người ở chung với Hàn Thiếu Khanh mười mấy năm, làm sao lại không biết, Khâu Tiểu Ninh ngẩng đầu nhìn về phía Khâu Minh Thông: “Ca ca, Thiếu Khanh nhất định có thể tìm một nơi yên bình sống thật tốt, đúng không? Chỉ cần rời khỏi Hoàng thành thì nàng sẽ sống thật tốt, đúng không?” Một cô gái quật cường như vậy, một người dù có bị người khác hiểu lầm cũng không muốn giải thích. Nàng nhớ rõ thời khắc khi mới đến Hàn phủ, ánh mắt của cô gái kia tràn ngập căm hận, rõ ràng nàng không có giết người nhưng vẫn không giải thích. Nàng cho rằng làm như vậy thì có thể phá hư thanh danh của Hàn phủ, báo thù cho con của nàng, nhưng từ đầu đến cuối, ngoại trừ việc la mắng nha hoàn khinh thị nàng thì chưa bao giờ là tổn thương tính mạng người khác.

“Tất nhiên, bởi vì nàng ấy biết Ninh nhi hy vọng nàng ấy hạnh phúc, có lẽ cũng là ý trời, chờ đến khi nàng ấy thoải mái thì sẽ trở lại Hoàng thành.” Trước giờ hắn chưa từng muốn lý giải về Hàn Thiếu Khanh, lúc trước hắn còn lo nàng ấy sẽ khi dễ Ninh nhi.

Nghe Khâu Minh Thông nói, Khâu Tiểu Ninh gật đầu: “Đúng, nàng ấy sẽ sống thật tốt. Ca ca, chúng ta về nhà đi!” Mấy ngày nay ca ca cũng đã chịu không ít khổ, về nhà nàng phải tắm rửa cho hắn thật nhiều.

Khâu Minh Thông gật đầu, tay nắm tay thật chặt. Khâu Minh Thông thực thỏa mãn, hắn biết hắn nhất định sẽ nắm tay Ninh nhi đi đến hết cuộc đời này.

Khâu gia, Viên thị thấy hai người trở về, có chút không được tự nhiên nhìn nhìn Khâu Tiểu Ninh, bà biết ngày đó mình có chút quá đáng. Khâu Tiểu Ninh thừa một tiếng ‘nương’ rồi đi vào phòng bếp, nàng thật sự không biết nên đối mặt với Viên thị như thế nào, mỗi lần gặp chuyện không may, nương đều có thói quen đồ lên đầu nàng. Loại lời nói như vậy, dù sẽ không làm tổn thương trên thân thể nhưng sẽ đâm vào tim, đau ở trong lòng. Nàng làm gì sai, chẳng lẽ vì nàng không có cha mẹ sao? Nàng cũng rất muốn gặp lại cha mẹ thân sinh của mình, nhưng mà nàng ngay cả tên cha mẹ đặt cũng không biết.

Trong phòng, Khâu Tiểu Ninh đang sửa sang lại quần áo cho Khâu Minh Thông, Khâu Minh Thông nắm tay nàng, nói: “Ninh nhi, ngươi có muốn tiến cung cùng ta không? Có rất nhiều đồ ăn ngon, còn có thể nhìn xem Hoàng cung được trang hoàng như thế nào nữa.” Hắn thật sự muốn dẫn Ninh nhi cùng tiến cung, cùng rạng rỡ mặt mày, về sau cũng sẽ không có ai mai mối cho hắn giống như thừa tướng, hắn không muốn vướng vào loại hoa đào này, hắn chỉ cần Ninh nhi...

“Ta mới không cần đi.” Ở đó đều là người đọc sách, nhất định lại ngâm thơ đối ẩm gì đó, nàng mới không thích, nàng chỉ muốn xem một mình ca ca học bài viết tự mà thôi. Hơn nữa, ca ca giỏi như vậy mà nàng thì cái gì cũng không biết, nàng đi theo sẽ làm ca ca mất mặt, đúng không?

“Thực sự không muốn đi sao, vậy nếu ta bị các vị quan gia coi trọng thì làm sao bây giờ? Lần trước thừa tướng còn nói muốn gả nữ nhi cho ta!” Khâu Minh Thông nói xong còn cố ý bày ra vẻ mặt khó xử nhìn Khâu Tiểu Ninh, cứ như là nếu nàng không đi thì chính là đem hắn bán cho người khác.

Khâu Tiểu Ninh mới không để ý tới hắn, đẩy hắn ra cửa rồi mới nói: “Mau đi đi! Đến muộn Hoàng thượng lại trách tội huynh. Nhưng mà không cho huynh dắt ‘người này người kia về’, nếu không thì cửa cũng đừng mong bước vào, hừ...”

“Ghi nhớ mệnh lệnh của nương tử, Minh Thông không dám.” Khâu Minh Thông bắt đầu đi sò sò mũi, hắn biết lần này chỉ có thể đi một mình rồi.

Nghe thấy tiếng bước chân xa dần của hắn, Khâu Tiểu Ninh mới mở cửa nhìn theo, nàng tin tưởng ca ca cho nên yên tâm để hắn đi một mình. Khâu Tiểu Ninh lấy ra khối ngọc bội, soi chiếu dưới ánh trăng, nhìn thấy bên trên ẩn hiện hai chữ ‘Minh Nguyệt’, nàng thực hy vọng nó có thể nói cho nàng biết, phụ mẫu của nàng là ai? Vì sao nàng lại bị chia cắt khỏi họ? Đáng tiếc, ngọc bội lạnh như băng không thể cho nàng đáp án.

Không biết từ khi nào Chi Hồng đã đến gần đó, thấy Khâu Tiểu Ninh nhìn ngọc bội đến thất thần mới hỏi: “Tiểu thư, người đã nhìn ngọc bội này thật lâu rồi, người đến đây uống một chút canh sen đi!” Nàng để ý thấy bữa tối tiểu thư không ăn được bao nhiêu, nên nàng làm riêng cho tiểu thư một chút.

“Cảm ơn người, Chi Hồng.” Khâu Tiểu Ninh cười nhìn Chi Hồng, nàng đã trả lại khế ước bán thân cho nàng ấy nhưng mà nha đầu kia không muốn đi.

“Tiểu thư, khối ngọc bội này thật đẹp, ta có thể xem một chút được không?” Vừa rồi Khâu Tiểu Ninh đặt ngọc bội ở trên bàn, ánh nến chiếu lên ngọc bội, phát ra ánh sáng ôn nhuận vô cùng xinh đẹp.

Thầy Khâu Tiểu Ninh gật đầu, Chi Hồng nhẹ nhàng cầm ngọc bội lên xem, mới nói: “Tiểu thư, ngọc bội này gia đình bình thường không thể có đâu! Mà hình như trên ngọc bội còn có chữ viết, có lẽ là tên gì đó.” Nàng từng nhìn thấy lão gia cũng có một khối ngọc bội như vậy, bên trên có khắc tên của lão gia. Nhưng mà chất liệu của ngọc bội kia kém xa khối ngọc bội của tiểu thư. “Chi Hồng, làm sao ngươi biết được?” Hàn thiếu Quân và Hàn Thiếu Khanh cũng không có được loại ngọc bội này mà? Thật ra Khâu Tiểu Ninh cũng không rõ, thường là khi cha mẹ hoặc là gia gia sủng ái đứa nhỏ, chờ mong đứa nhỏ ra đời thì mới khắc ngọc bội như vậy. Nhưng mà sau này những điều khắc sự làm ngọc bội tinh xảo như vậy càng ngày càng ít, những gia tộc bình thường căn bản là không thể có.

“Trước kia lão gia cũng có một khối a! Nhị gia cũng có, nhưng mà chất ngọc không tinh xảo như của tiểu thư.” Toàn bộ chú ý của Chi Hồng đều tập trung trên ngọc bội, Khâu Tiểu Ninh hỏi nàng cái gì thì nàng trả lời cái đó. Nhìn thấy nàng như vậy lại khiến Khâu Tiểu Ninh nhớ tới ngày trước, khi nàng nói chuyện với tam ca..., không, là ‘tam đệ’, đệ ấy cũng có bộ dáng giống Chi Hồng. Trong đầu lóe lên ý tưởng, Khâu Tiểu Ninh hỏi Chi Hồng: “Chi Hồng, ngươi có thích tam đệ của ta không?”

“Thích a, so với nhị thiếu gia thì tên kia tốt hơn nhiều lắm.” Chắc, ngọc bội này thật sự quá đẹp, vừa nhãn nhụy vừa ôn nhuận.

“Vậy ngươi thấy nếu tam đệ là phu quân thì như thế nào?” Khâu Tiểu Ninh kiềm nén để không bật cười, nhẹ hỏi.

“Có thể, bất quá hẳn cũng giống như lão gia, là một người si tình.” Chắc, phượng hoàng trên ngọc bội này là do ai khắc, thật sống động như thật.

“Nha, vậy ngươi cảm thấy tam đệ không tệ.” Xem ra việc này là có khả năng, nàng thực hi vọng tam đệ được hạnh phúc. Còn về phần nhị đệ, đó cũng không phải là chuyện nàng nên quan tâm, không phải còn có nương giúp hẳn tuyền hay sao!

“Hả, tiểu thư nói gì vậy? A, đúng rồi tiểu thư, ngọc bội của ngài là từ đâu mà có?” Ách, chẳng lẽ có liên quan đến thân phận của tiểu thư? Tâm tư của Chi Hồng đều tập trung lên ngọc bội, không hề chú ý đến những gì nàng vừa nói.

Khâu Tiểu Ninh cười, nghĩ đến ngọc bội rồi mới trả lời: “Cha ta nói, khi nương ôm ta về thì đã có ngọc bội trong tà lót.”

“Vậy chắc chắn là có liên quan đến thân thế của tiểu thư, hay là ngày mai chúng ta đến hỏi nhị gia một chút, không chừng người lại biết gì đó.” Chi Hồng đặt ngọc bội trên bàn, đề nghị thử. Toàn bộ Hoàng thành này, ngoại trừ Tô tam gia, thì Nhị gia là thương nhân có sinh ý tốt nhất, quen biết rất nhiều người, muốn tìm hiểu lai lịch của ngọc bội có lẽ không khó.

Hoàng cung, dù thiếu Hàn Thiếu Quân và Lý Cũng Đức thì cũng không ảnh hưởng gì. Bởi vì lúc trước khác bây giờ, mỗi lần có khoa thi, chỉ cần có tên trong mười người đứng đầu bảng thì đều bị Hoàng thượng ủy thác trọng trách mà không thể tham dự.

Tô thừa tướng vừa đến nhìn thấy Khâu Minh Thông, nhìn nhìn hắn rồi nói: “Không phải yến hội lần này cho phép dẫn thê tử cùng đến sao? Sao ngươi không dẫn theo? Có phải vì không muốn cưới nữ nhi của ta cho nên cố ý lừa ta.” Hắn càng nhìn càng thuận mắt tiểu tử này, càng thuận mắt lại càng muốn gả nữ nhi cho hắn.

“Thừa tướng, ngài đừng nói đùa. Nương tử của ta không muốn đến, ta sẽ không ép buộc nàng.” Hắn hiểu Ninh nhi nghĩ gì, hắn cũng không hy vọng Ninh nhi phải đối mặt với những chuyện như vậy, nàng, chỉ cần ở bên cạnh hắn vui vui vẻ vẻ là tốt rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt Khâu Minh Thông tràn đầy sùng nịnh, Tô thừa tướng ‘hừ hừ’ hai tiếng rồi bỏ đi. Nếu Khâu Minh Thông đã thành thân thì ông cần phải đi tìm ‘mục tiêu’ khác, trong vòng năm nay nhất định phải gả nữ nhi ra ngoài mới được, nếu không thì quá hai mươi mất rồi.

Vừa dùng thiện vừa xem ca múa, không ít người can đảm chủ động giờ chén kính rượu Hiến Viên Minh Nhật, Hiến Viên Minh Nhật đều nói ‘Cố gắng cống hiến cho nhân dân’ gì đó rồi mới uống rượu. Khâu Minh Thông thoáng đối diện với ánh mắt Hiến Viên Minh Nhật, Khâu Minh Thông giờ ly rượu, cười nhẹ rồi ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, Hiến Viên Minh Nhật cũng cười rồi uống một hơi cạn sạch rượu. Hắn sẽ không nói với Khâu Minh Thông những lời như ‘Cố gắng cống hiến’ gì đó, bởi vì hắn biết Khâu Minh Thông sẽ làm rất tốt.

Nhìn Khâu Minh Thông, Hiến Viên Minh Nhật thoáng nghĩ đến việc nếu hắn tìm được muội muội, hắn cũng muốn gả muội muội cho người như Khâu Minh Thông. Cả đời chỉ yêu một người, cũng giống như Hoàng gia gia và cha, chỉ khi được nam tử như vậy yêu thì nữ nhân mới có thể hạnh phúc cả đời. Mười tám tuổi, năm nay nhất định muội muội sẽ xuất hiện! Có đôi khi Hiến Viên Minh Nhật nhịn không được lại nghĩ, muội muội song sinh của hắn, có phải có bộ dáng giống y như hắn hay không? Nếu như hắn thích gì đó thì muội muội có thích hay không?

Ma xui quỷ khiến như thế nào mà Hiến Viên Minh Nhật lại nói: “Khâu ái khanh, khi nào có cơ hội thì dẫn thê tử của ngươi tiến cung gặp Trẫm được không? Một nữ tử như thế nào mới được người hết lòng yêu thương như vậy? Nếu là người khác bị cậu nhìn trúng, biết sẽ được kết hôn với đích nữ rồi trở thành con rể thừa tướng thì chỉ sợ sẽ thần không biết quỷ không hay mà hưu thê tử ở nhà, không trực tiếp cự tuyệt giống như ngươi.” Nói xong Hiến Viên Minh Nhật cũng có chút giật mình, từ khi nào mà hắn lại nhiều lời như vậy?

“Có cơ hội Minh Thông nhất định dẫn nàng đến.” Thiếu chút nữa Khâu Minh Thông đã viết bảy chữ thật to lên mặt ‘Nương tử nhà ta là tốt nhất’, mọi người xung quanh thấy vậy đều nở nụ cười mà trêu ghẹo Khâu Minh Thông. Rõ ràng Khâu Minh Thông rất cao hứng, làm cho Hiến Viên Minh Nhật thất thần trong chốc lát, hắn nhớ tới nữ tử Giang Nam kia, vị hôn thê của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Lúc Khâu Minh Thông về nhà thì đã khuya. Vừa nghe có tiếng động, Khâu Tiểu Ninh nhanh chóng ra mở cửa cho ktm, cười nói: “Ca ca, huynh về rồi, mau vào phòng đi! Ta đi nấu canh tỉnh rượu, uống một chút thì sẽ thoải mái hơn nhiều.”

“Được, Ninh nhi...” Khâu Minh Thông bị những người cùng đợt khoa cử liên tục chúc rượu.

Khâu Tiểu Ninh đỡ Khâu Minh Thông trở về phòng rồi nhanh chóng đi nấu cho hắn bát canh giải rượu: “Ca ca, huynh uống một chút canh đi!” Lúc này lại khiến cho Khâu Tiểu Ninh nhớ đến lần đầu tiên nàng thấy bộ dáng khi say của Khâu Minh Thông, liền đỏ mặt.

“Không cần, ôm Ninh nhi, muốn ôm Ninh nhi.” Khâu Minh Thông cảm thấy cả thế giới trước mắt hắn đều mờ đi, chỉ còn nhìn thấy Ninh nhi - thê tử của hắn, cho dù uống rượu say đến mức nào thì hắn tuyệt đối không thể nhận sai Ninh nhi.

Khâu Tiểu Ninh thật bất đắc dĩ, buông bát canh trong tay xuống: “Thật hết cách với huynh, nào, mau ngủ đi, ngày mai còn phải vào triều sớm.” Không biết Hoàng thượng sẽ giao cho ca ca vị trí gì? Mà ca ca lại muốn làm gì? Lúc Khâu Tiểu Ninh đang ngờ ngẩn thì liền bị Khâu Minh Thông ôm bổng lên: “Ninh nhi, ngủ cùng ta...” Hắn thích ôm Ninh nhi ngủ.

“Huynh làm ta sợ muốn chết.” Khâu Tiểu Ninh giật mình, ngay lúc Khâu Minh Thông ôm lấy nàng, nàng lại có chút hoài nghi có phải ca ca đang tính mượn rượu đùa giỡn a. Nhẹ nhàng đặt Khâu Tiểu Ninh lên giường, áp lên người Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông hôn khẽ bên gáy nàng, hơi thở nóng rực khiến Khâu Tiểu Ninh bất an, sau một lúc hắn mới nói: “Ninh nhi, ta thật hạnh phúc khi muội gả cho ta, hiểu được tâm ý của ta.” Trên đời này, có thể gặp được người mình yêu thương thật sự quá ít, cho nên, hắn thực may mắn.

“Từ Hằng...” Vì sao đột nhiên hôm nay lại nói như vậy? Nghe thấy những lời này khiến nàng thực vui vẻ, nếu so với kiếp trước thì hiện giờ, nàng đã phi thường, phi thường hạnh phúc. Có thể trở thành thê tử của ca ca, sau này còn có thể sinh con dưỡng cái cho huynh ấy. Thời điểm nàng trùng sinh trở về nàng đã thầm nghĩ, nếu mọi chuyện vẫn diễn ra như kiếp trước thì nàng nguyện ý chết một lần nữa. Dù sao, nàng là một người đến cha mẹ thân sinh của mình cũng không biết là ai, nếu không thể có được tình yêu của ca ca, nàng thực sự không biết chính mình sống vì điều gì... Nhưng mà, nàng thực may mắn, nàng trở thành thê tử của ca ca, có được tình yêu của huynh ấy. Bây giờ tâm nguyện duy nhất chưa hoàn thành chính là nàng vẫn chưa tìm được cha mẹ thân sinh của mình.

“Ninh nhi...”

“Từ hằng...”

Hai người nhìn nhau, cùng gọi tên đối phương. Khâu Minh Thông cúi đầu che đi môi của Khâu Tiểu Ninh, nhẹ nói: “Ninh nhi, muội còn thiếu ta một đôi loong phượng thai, chúng ta phải cố gắng nhiều một chút.” Nói xong còn gọi lên nét cười nơi khóe môi. Ở cùng hắn thời gian này, Khâu Tiểu Ninh sao còn không biết ý hắn, bất mãn nói: “Người không say, lại gât ta...” Thật ra không giống như bất mãn mà lại càng giống như đang làm nũng.

Khâu Minh Thông vẫn cười mỉm như cũ, thấp giọng nói bên tai Khâu Tiểu Ninh: “Nếu uống rượu, ta làm sao có thể cùng Ninh nhi ‘cố gắng’? Đừng nói nữa, ngoan ngoãn...” Nói xong, Khâu Minh Thông vươn lưỡi âm ướt linh hoạt tham tiến vào đôi môi đỏ thắm của Khâu Tiểu Ninh, xẹt qua từng chiếc răng trắng nõn. Tham lam trong khoang miệng Khâu Tiểu Ninh, đầu lưỡi thăm dò qua từng địa phương, cuối cùng cuốn lấy đầu lưỡi của nàng, không ngừng giao lộ, hấp duyệt mà thu lấy hương vị chỉ thuộc về Ninh nhi của hắn.

Đối mặt với Khâu Minh Thông như vậy, Khâu Tiểu Ninh làm sao có thể chống cự, đã sớm mơ mơ màng màng, mờ mịt nắm chặt lưng áo Khâu Minh Thông. Nhìn Khâu Tiểu Ninh bộ dáng như nai con ngơ ngác, Khâu Minh Thông cười cười, Ninh nhi của hắn vẫn luôn thẹn thùng như vậy.

Ngẩng đầu, nhìn thấy ý cười trong mắt Khâu Minh Thông, Khâu Tiểu Ninh khẽ đẩy vai Khâu Minh Thông: “Không... Không cần...” Ca ca thật đáng ghét, nàng như vậy là vì hắn vậy mà hắn còn cười nàng. Nghe xong Khâu Minh Thông lại càng cười lớn hơn nữa: “Thật sự không cần?” Vừa nói vừa để ép trên người Khâu Tiểu Ninh.

Trải qua một trận vừa rồi, quần áo của Khâu Tiểu Ninh đã sớm rối loạn, chỉ còn trung y. Khâu Minh Thông vẫn còn áp trên người nàng, quần áo ma sát với nhau làm cho Khâu Tiểu Ninh nhất thời trăm mê, không kiểm được “a” một tiếng. lúc lấy lại tinh thần liền đẩy đẩy đầu Khâu Minh Thông đang vui trong ngực mình. Bất đắc dĩ tay nhỏ bé không có lực, Khâu Minh Thông một chút cũng không bị lay chuyển, chỉ vươn tay捏 nhẹ cái mũi nhỏ của Khâu Tiểu Ninh: “Thật sự là khẩu thị tâm phi.”

Nói xong đột nhiên mạnh mẽ ôm Khâu Tiểu Ninh vào lòng, dùng sức hôn môi nàng giống như muốn hấp hết hương vị thuộc về nàng. Tay nhanh chóng thoát đi quần áo trên người Khâu Tiểu Ninh. Dường như thật lâu sau, Khâu Tiểu Ninh sắp hết khí thì Khâu Minh Thông mới buông tha nàng, bá đạo nói: “Ninh nhi, người là của ta, người là của ta...” Vừa nói vừa dùng “hơi đó” nhẹ đỉnh vào người Khâu Tiểu Ninh.

Lập tức, Khâu Tiểu Ninh giống như trứng tôm bị nấu chín, từ trong ra ngoài đều là sắc hồng phấn, cả người nhìn qua lại càng “ngon miệng”. Khâu Minh Thông cúi đầu, hàm trụ một bên đôi môi đỏ hồng của nàng, ngâm ở trong miệng, liếm duyệt, cắn nhẹ. Khâu Tiểu Ninh chỉ cảm thấy mất hết khí lực, toàn thân chỉ có một cảm giác, chính là ngứa. Trước ngực bị Khâu Minh Thông dùng răng nanh khẽ ma sát, mang theo một chút đau, nhưng lại càng ngứa hơn nữa: “Từ Hằng, đừng... không cần...” Tuy rằng không phải lần đầu tiên nhưng Khâu Tiểu Ninh vẫn thực thẹn thùng.

Khâu Tiểu Ninh không nghĩ tới, nàng nhẹ than như vậy lại càng khiến Khâu Minh Thông phát nghiện. Khâu Tiểu Ninh không không chế được rất muốn

bật ra tiếng, nhưng lý trí rụt rè không cho phép nàng làm như vậy, chỉ có thể cắn môi không cho mình phát ra âm thanh. Không biết khi nào Khâu Minh Thông lại áp môi mình lên môi Khâu Tiểu Ninh, khẽ cắn môi nàng rồi mới nói: “Ninh nhi, muốn kêu thì kêu ra đi, đừng làm chính mình bị thương.” “Không... không cần...” Một hồi lâu Khâu Tiểu Ninh mới ổn định âm thanh để phản bác.

Khâu Minh Thông chỉ cười chứ không đùa nàng nữa, chỉ là bàn tay đã đụng tới tiết khớp của nàng, có ý muốn tham tiến vào hoa viên thần bí của nàng. Khi nàng khi nẹ, khi nông khi sâu, cho đến khi Khâu Tiểu Ninh hoàn toàn động tình thì mới lui ra. Khâu Minh Thông giữ chặt bàn tay mềm mại không xương của Khâu Tiểu Ninh, cầm tay nàng đặt lên trước ngực, nói: “Ninh nhi, giúp ta.” Nhìn bộ dáng Ninh nhi như vậy khiến hắn muốn hòa tan nàng vào cơ thể mình, vĩnh viễn không tách ra nữa.

Khâu Tiểu Ninh đã động tình, tay cũng không còn theo khổng chế nữa, cẩn thận cởi ra vạt áo của Khâu Minh Thông. Có lẽ nụ hôn vừa rồi đã hút đi một nửa thần trí của nàng, cũng làm cho gan của nàng lớn hơn, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên ngực Khâu Minh Thông, rồi tới cổ, bên sườn, chỉ chuyên tâm hấp thụ. Khâu Minh Thông không ngờ tới động tác này của Khâu Tiểu Ninh, có chút thất thần rồi nhanh chóng gắt gao giao triển cùng Khâu Tiểu Ninh.

Không bao lâu sau, dường như vẫn chưa thỏa mãn được Khâu Minh Thông, cũng dường như đánh mất ý chí trong đầu hắn, hai ba động tác liền cởi bỏ xong nội y của Khâu Tiểu Ninh. Hắn áp Khâu Tiểu Ninh dưới thân, bắt đầu đùa nghịch trên làn da mềm mại, trên thân thể kiều nhu không xương của nàng, đem chính mình đặt vào trong thân thể Khâu Tiểu Ninh, dùng lực tiến vào – rút ra. Thật lâu sau, Khâu Tiểu Ninh cảm thấy mình sắp ngất đi rồi, mới cảm giác được một luồng nóng bỏng bên trong, càng ngày càng nóng...

Trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng thở dồn dập của Khâu Minh Thông, hắn vẫn chưa ra khỏi hoa viên thần bí của Khâu Tiểu Ninh, chỉ hạ thấp người, ôm Khâu Tiểu Ninh vào lòng. Hai người đều hít sâu một hơi, lặng lẽ ôm nhau. Khâu Tiểu Ninh vẫn còn đỏ ửng, vừa rồi nàng rất... Thôi, nhắm mắt lại, không thêm nghĩ nữa.

Qua một lát sau, lại cảm thấy vật gì đó trong cơ thể lại trướng lên muốn động, Khâu Tiểu Ninh giật mình mở mắt ra, chỉ thấy Khâu Minh Thông tươi cười: “Ninh nhi, vì long phượng thai, chúng ta cần cố gắng thêm nữa.” Trước đó vì lo cho Ninh nhi vừa là lần đầu tiên nên hắn cũng không dám có động tác gì lớn, nhưng mà bây giờ hắn thực sự không nhịn được nữa, ai bảo thể tử của hắn thật mê hoặc như vậy chứ.

Vừa nói xong lại xoay người để cho Khâu Tiểu Ninh cười ở trên người hắn, tiếp tục một đợt hoan ái mới. Cứ như vậy, lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư... cuối cùng Khâu Tiểu Ninh cũng hiểu được, ca ca chính là sói đói không thỏa mãn, mà nàng thì sắp mệt chết rồi! Hơn nữa ngày mai ca ca còn phải vào triều gặp Hoàng thượng mà, chỉ có thể yếu ớt cầu xin tha thứ: “Không... không cần... Ninh nhi... Ninh nhi mệt rồi...”

Khâu Minh Thông yêu thương hôn nhẹ lên trán Khâu Tiểu Ninh, nhưng động tác ở hạ thân chưa từng ngừng lại, liên tục tham tiến vào trong thân thể Khâu Tiểu Ninh, trả lời: “Cuối cùng, một lần nữa...” Lại qua một lúc sau Khâu Minh Thông mới thỏa mãn nhẹ nhàng rời khỏi hoa viên của Khâu Tiểu Ninh. Khâu Minh Thông ôm Khâu Tiểu Ninh vào lòng, cứ hôn nhẹ lên trán nàng. Mà Khâu Tiểu Ninh đã sớm chìm vào mê mang.

Nghỉ ngơi chốc lát rồi Khâu Minh Thông mới đứng dậy, bụng nước tới lau thân thể cho Khâu Tiểu Ninh và chính mình. Sau đó mới vào trong chăn, vươn tay sờ lên bụng bằng phẳng của Khâu Tiểu Ninh, hắn cố gắng như vậy là vì trong lòng thầm nghĩ: Con à, đến mau một chút, nhớ rõ là hai đứa cùng đến nha. Hắn đã sớm tính toán ngày thật tốt, nếu không hắn nhất định sẽ không làm Ninh nhi mệt như vậy.

--- -----

Sáng sớm hôm sau, Khâu Minh Thông đã thức giấc thay quần áo, cả người sáng láng, tinh thần phấn chấn, không hề có một tia mệt mỏi nào cả. Mà Khâu Tiểu Ninh, tuy rằng hôm qua bị ép buộc đến hơn nửa đêm nhưng đã có thói quen rồi giường sớm, đến giờ đó là tỉnh giấc. Vừa cử động nhẹ thân thể liền cảm giác như toàn thân ê ẩm như vừa bị nghiền qua, lại nhìn ca ca tinh thần phấn chấn, Khâu Tiểu Ninh chỉ có thể miễn cưỡng, ca ca thật đáng giận!

Khâu Minh Thông vừa rửa mặt xong, xoay người liền nhìn thấy ánh mắt ủy khuất của Khâu Tiểu Ninh, kiếm không được lại cười cười đi đến bên giường, ôm Khâu Tiểu Ninh vào lòng: “Ngoan, ngủ thêm một chút đi, đợi lát nữa ta sẽ nói với cha và nương rằng thân thể ngươi không khỏe, sẽ bảo họ đừng quấy rầy ngươi.” Hắn biết Ninh nhi nhất định rất mệt.

Khâu Tiểu Ninh cắn môi, đánh nhẹ vào ngực Khâu Minh Thông, thầm nói: “Hừ ~~, đều tại huynh, thật mất mặt quá đi.” Khâu Tiểu Ninh nhẹ cửa động thất lung, nàng cảm thấy chính mình bây giờ khó có thể đứng thẳng mà bước đi như thường được, chỉ đành chấp nhận đề nghị của ca ca.

“Đứng đứng, ca ca biết sai rồi, sau này không dám tái phạm nữa.” Khâu Minh Thông làm vẻ mặt như ‘ta sai lầm rồi’, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Khâu Tiểu Ninh, đỡ nàng nằm xuống giường rồi mới nói: “Ninh nhi, hãy nghỉ ngơi thật tốt.” Thấy Ninh nhi mệt như vậy, lần sau giảm bớt một lần là tốt rồi, đến khi Ninh nhi có mang mới được.

Hoàn toàn không biết chủ ý của ca ca, Khâu Tiểu Ninh ngoan ngoãn nằm trên giường, một ngày này đều là do Chi Hồng bụng đồ ăn tới. Vì thế Viên thị lại tỏ ra bất mãn nhưng mà bà cũng không dám nói ra, chỉ có thể khó chịu trong lòng.

Mà khi Khâu Minh Thông vào cung, thuận lợi được Hiến Viên Minh Nhật phong chức, chính thức làm việc. Dù sao hắn cũng không hề quên mục đích ban đầu khiến hắn muốn thi đậu Trạng nguyên, hắn đang suy nghĩ phải làm như thế nào để tìm được cha mẹ thân sinh của Ninh nhi...

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Khâu Minh Thông làm quan nửa năm cũng đã được Hoàng thượng trọng dụng, vừa lúc còn trống vị trí Thiếu Khanh ở Đại lý tự, Hiền Viên Minh Nhật quyết định để Khâu Minh Thông thăng chức bù vào vị trí đó. Những người cấp dưới cũng có chút phản đối nhưng bắt buộc dĩ bên trên còn có Hoàng thượng và Tô thừa tướng, hơn nữa Khâu Minh Thông vừa lên thì đã dễ dàng giải quyết được vài vụ án mạng lớn. Cuối cùng đã chặn được miệng các đại thần, tuy bọn họ còn muốn nói nhưng quả thật Đại lý tự cần một vị trí Thiếu Khanh như vậy, bọn họ cũng chỉ đành buông lòng đổ kị ra, cũng không thể giống như nữ nhân nhỏ nhen chuyên ghen tuông ở nhà...

Khâu Minh Thông vừa mới đến Đại lý tự nên còn rất nhiều công sự chờ hắn làm, vì vậy tâm nguyện tìm cha mẹ thân sinh của Khâu Tiểu Ninh đành gác lại. Nhưng bây giờ hắn đã là quan tứ phẩm, hơn nữa Ninh nhi còn có ngọc bội, như vậy thì muốn tìm một người cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Mà Khâu Tiểu Ninh cũng vì lo lắng cho công việc của Khâu Minh Thông, đến gần đây mới nhàn hạ ổn định một chút. Lại nhớ đến đề nghị của Chi Hồng nửa năm trước, liền cảm ngọc bội chuẩn bị đến Phó gia một chuyến. Nào biết mới đi đến cửa liền bị Viên thị hô to: “Ngươi muốn đi đâu? Hiện giờ ngươi đã có thân phận khác trước rồi, ngươi muốn ra ngoài để làm xấu mặt Thông nhi nhà ta sao? Còn không mau ở yên trong phòng.” Vốn là ý tưởng nạp thiếp của Viên thị đã bị Khâu Khải Chính sửa đổi, nhưng từ lúc Khâu Minh Thông được phong làm quan tứ phẩm thì tính tình kì cục của bà lại tái phát. Dù sao cũng là không vừa mắt Khâu Tiểu Ninh, bà cảm thấy đứa con vĩ đại của mình vậy mà lấy phải một người vợ không thể lên nổi phòng khách như vậy.

Lúc này lại có một gia đình có khuê nữ truyền ra tin tức rằng Khâu Minh Thông lấy thê tử là muội muội. Đơn giản mà nói chính là bọn họ rối loạn cương thường, cho dù không phải là ruột thịt nhưng dù sao cũng lớn lên với thân phận huynh muội, làm sao có thể làm vợ chồng? Kỳ thật chính là do bọn họ đổ kị, khuê nữ nhà mình không được gả cho trạng phu tốt như vậy thì đổ kị người khác. Hơn nữa, Khâu Minh Thông và Khâu Tiểu Ninh thành thân cũng đã hơn một năm nhưng bụng của nàng vẫn chưa có động tĩnh gì, trên đường cứ gió thổi bàn tán. Cứ nghe đồn thổi, tâm tình Viên thị cũng giống như lò hỏa, càng ngày càng soi mói Khâu Tiểu Ninh.

“Nương, Ninh nhi có việc cần đi Phó gia một chuyến, đi nhanh rồi về.” Khâu Tiểu Ninh nhủ mảy, không muốn dây dưa với Viên thị.

Viên thị thấy nàng như vậy lại nổi giận hơn nữa: “Bây giờ ngươi nhất quyết muốn đi đúng không! Thật là tùy tiện, xuất môn để làm mất hết mặt mũi Khâu gia sao? Bây giờ tốt nhất là ngươi ngoan ngoãn ở nhà cho ta, đừng đi khắp nơi làm mất mặt Thông nhi của ta.” Gần đây liên tục có bà mối đề thiếp muốn làm mai bình thê (*), thiếp thất cho Khâu Minh Thông, mỗi một người đều là muốn gia thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, tùy tiện chọn một người cũng tốt hơn cái nha đầu này. Còn nha đầu này, ngoại trừ khuôn mặt có thể xem thì còn có tác dụng gì không chứ? Viên thị càng nhìn càng không thoải mái, chỉ thăm nghĩ buộc Khâu Tiểu Ninh phải ở nhà, không thể để nàng đi ra ngoài.

(*) theo ta: Bình thê là một dạng thiếp thất cao cấp, nếu thê chết thì có thể được nâng lên làm thê, tóm lại là cao hơn thiếp nhưng thấp hơn thê, giống hàng dục bị vậy.

Chi Hồng sắp nhện không được, đang chuẩn bị nói lại thì bị Khâu Tiểu Ninh kéo nhẹ, lắc đầu: “Nương, ta về phòng trước.” Bây giờ ca ca vừa mới nhậm chức, nàng không muốn làm hấn phiền lòng.

--- ----

Mà lúc này, Khâu Minh Thông vừa mới hoàn thành công việc trong tay thì đã thấy Ngọc Thuận đến tìm. Chi truyền lại với hắn là Hoàng thượng triệu kiến, muốn gặp hắn ở ngự thư phòng. Khâu Minh Thông gật đầu, đi theo Ngọc Thuận.

Hiền Viên Minh Nhật trầm ngâm, hắn muốn đề vị đệ nhất Trạng nguyên này ở bên cạnh để bồi dưỡng nhiều hơn. Mà vì nhìn thấy được lòng trung quân từ tận sâu trong Khâu Minh Thông nên Hiền Viên Minh Nhật cũng càng ngày càng kỳ vọng đối với hắn, Hiền Viên Minh Nhật quả thật ngạc nhiên khi một hàn môn đệ tử lại có được tài năng bậc này, làm sao mà Khâu Minh Thông có được tri thức này? Còn nữa, hắn là vì điều gì mà cố gắng như vậy? Thật sự là kiếm không được tò mò trong lòng, vì thế nên mới lệnh Ngọc Thuận triệu Khâu Minh Thông tiến cung.

Mà lúc này Khâu Minh Thông ngồi kiệu vào cung, không bao lâu liền tới.

Nhìn thấy hắn, Hiền Viên Minh Nhật hàn huyên với hắn trong chốc lát, lại kiếm không được hiểu kì hỏi: “Minh Thông, Trẫm biết ngươi là hàn môn đệ tử, làm sao có thể có tài học bậc này?” Hơn nữa còn có những kiến giải thông suốt như vậy.

Khâu Minh Thông giật mình, trên mặt lại không tự chủ được lộ ra một chút sùng nịch, lát sau mới trả lời: “Vì thê tử của thần.”

“Nga, vì sao?” Hiền Viên Minh Nhật cũng không biết tại sao mình lại như vậy? Bình thường hắn cũng không hay tò mò như vậy, lại còn truy vấn về việc riêng tư của một thần tử, có chút mất thể thống. Nhưng hắn luôn có cảm giác, có lẽ Khâu Minh Thông và muội muội thất lạc nhiều năm của hắn có một mối liên hệ nào đó. Tuy rằng cảm giác này rất mơ hồ.

“Vì chỉ có khi thi đậu công danh thì mới đủ bản lĩnh để che chở nàng, cùng nàng tìm được cha mẹ thân sinh. Thê tử của thần thật ngốc, chỉ biết nghĩ cho người khác nên thần đành phải vì nàng mà cố gắng hơn một chút.” Tuy rằng về mặt Khâu Minh Thông có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng đã bị che lấp bởi thần sắc sùng nịch và may mắn.

Hiền Viên Minh Nhật còn muốn hỏi gì đó nhưng lại thấy không ổn nên thôi. Nhớ đến năm ngày sau mẫu hậu sẽ tổ chức yến hội Thu Nguyệt, chỉ có quan viên từ tam phẩm trở lên mới được dẫn thê tử tham gia, Khâu Minh Thông chỉ là quan tứ phẩm nên không thể tham gia. Nhưng trong lòng dường như có cái gì thôi thúc khiến Hiền Viên Minh Nhật bật nói: “Minh Thông, năm ngày sau có yến hội Thu Nguyệt, ngươi và thê tử cùng nhau tiến cung đi! Trẫm cũng muốn xem thử, người thê tử ngốc mà ngươi nói có bộ dáng như thế nào mà có thể khiến ngươi yêu thương đến như vậy. Trẫm từng nghe nói, ngay

cả cậu cũng muốn gả biểu tỷ cho người nhưng đáng tiếc người còn không cảm kích.”

Khâu Minh Thông sùng sốt, lát sau liền cảm tạ Hiến Viên Minh Nhật: “Thần tạ Hoàng thượng ân điển.” Đối với chuyện của nữ nhi Tô thừa tướng, Khâu Minh Thông chỉ cười mà không đáp. Hần và Ninh nhi đã trải qua rất nhiều chuyện mới có thể đến bên nhau, làm sao hắn có thể vì quyền tước mà lại cưới nữ nhân khác? Cho dù là cưới thiếp cũng khiến hắn không thể tiếp nhận. Bất quá có thể dẫn Ninh nhi cùng tiến cung cũng rất tốt, nha đầu kia gần đây vì công việc của hắn đã rất mệt rồi. Phong cảnh trong cung đẹp như vậy, Ninh nhi nhìn thấy nhất định sẽ rất vui vẻ, nghĩ đến vậy làm cho nụ cười trên mặt Khâu Minh Thông lại rộng hơn một chút.

Hiến Viên Minh Nhật nhíu mày, không hiểu vì sao nhìn thấy Khâu Minh Thông

tươi cười như vậy lại có chút chói mắt? Đáng chết, tiểu tử này cũng không phải là lấy con gái hắn, hắn sao lại cảm thấy ghen ghét như vậy chứ (*). Sau đó còn nói với Khâu Minh Thông vài câu rồi đuổi hắn đi. Hiến Viên Minh Nhật cảm thấy nhất định là mình bị trúng tà rồi.

(*) ở đây có lẽ cũng giống như anh Nhật cảm thấy anh Thông đã cướp đi em gái yêu dấu vậy đó.

--- -----

Vừa về hà đã nhìn thấy một bàn đồ ăn nóng hổi, Khâu Minh Thông còn nhân tiện nói: “Ninh nhi, hôm nay Hoàng thượng triệu ta tiến cung, lệnh cho ta năm ngày sau dẫn muội cùng dự Thu Nguyệt yến, muội chuẩn bị một chút nha.”

“A...” Khâu Minh Thông đã ăn cơm xong nhưng Khâu Tiểu Ninh còn chưa xong, nghe thấy những lời này có chút ngỡ ngàng. Nàng tiến cung làm gì a? Nàng cũng không biết xã giao mà? Nhưng mà hình như đi Hoàng cung ngắm phong cảnh một chút cũng không tệ mà, hơn nữa còn có thể nhìn thấy Thái thượng hoàng và Hoàng thái hậu.

Viên thị cũng ngần ngại, phục hồi tinh thần lại nói lớn: “Cái gì! Dẫn nàng tiến cung? Nàng là cái gì chứ? Vào cung chỉ khiến cho người mất mặt, đến lúc đó người còn bị đồng nghiệp chê cười. Người nói với Hoàng thượng rằng nàng bị bệnh, không vào cung được.” Bà đây là nương mà còn chưa được tiến cung, nha đầu này dựa vào tư cách gì mà tiến cung khiến Thông nhi mất mặt.

Khâu Minh Thông thấy Khâu Tiểu Ninh có chút ủy khuất, vẻ mặt thản nhiên nói: “Nương, đây chính là tội khi quân phạm thượng, sẽ bị tru di cửu tộc, người chắc chắn muốn con làm như vậy sao?” Mấy ngày này nương trừng mắt lạnh với Ninh nhi hắn không phải không biết, nhưng bà chính là nương của hắn, hắn còn có thể nói bà cái gì đây? Lần này trở lại, bà quá phận rồi.

Khâu Minh Trí cũng biết chuyện mà không dám lên tiếng, hắn cũng đã nhìn ra là đại ca thật sự thương Khâu Tiểu Ninh, hắn cũng không như nương, nếu như hắn dám làm gì thương tổn đến Khâu Tiểu Ninh thì đại ca nhất định sẽ không留情 mà đánh chết hắn. Mà Khâu Minh Duệ cũng không lên tiếng, hắn cảm thấy nương càng ngày càng hồ đồ, quả thực cảnh tỉnh bà, nếu không bà liền muốn quyết định hết chuyện trên thiên hạ. Khâu Khải Chính chỉ tiếp tục uống cháo, làm như không nghe thấy gì cả.

--- -----

Năm này sau, Minh Nguyệt cung đèn đuốc sáng trưng, phi thường náo nhiệt. Khâu Minh Thông đỡ thể tử của mình xuống xe ngựa. Khâu Tiểu Ninh vừa xuống xe ngựa thì liền giương mắt nhìn đông nhìn tây, sợ bỏ lỡ cảnh đẹp gì đó. Khâu Minh Thông dắt tay Khâu Tiểu Ninh, bắt đầu đi nói: “Ninh nhi, đừng quên chú ý hình tượng nha, người khác nhìn thấy sẽ nghĩ muội là nha đầu ngốc đó.” Nha đầu này thật tình, thấy hứng thú với chuyện gì đều như vậy.

Khâu Tiểu Ninh bĩu môi: “Nha đầu ngốc thì liền là nha đầu ngốc, có thể nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, ta mới mặc kệ người khác nói gì.” Thật vất vả mới vào cung một lần, nàng mới mặc kệ người khác. Hơn nữa nha đầu ngốc rất đáng yêu, là những người này không có ánh mắt thường thức, hừ...

Khâu Minh Thông cười rộ lên, nắm lấy tay Khâu Tiểu Ninh cùng nhau đi vào Minh Nguyệt cung. Vừa vào đến cửa đã gặp được Tô Hoàn Xán, ông vừa thấy là xú tiểu tử Khâu Minh Thông không biết tốt xấu thì liền giận dữ quay người đi chỗ khác. Nữ nhi của ông có gì không tốt mà lại bị tiểu tử này ghét bỏ chứ, hại ông thất vọng, tưởng sắp có được con rể đây hứa hẹn...

“Gặp qua Thừa tướng đại nhân.” Khâu Minh Thông làm như không nhìn thấy biểu tình của Tô Hoàn Xán, vẫn chấp tay chào ông. Không nghĩ tới vừa nghe xong lời nói của hắn, Khâu Tiểu Ninh đã giật mình chỉ về Tô Hoàn Xán: “Người này chính là người muốn gả nữ nhi cho phụ quân ta, thừa tướng đại nhân sao?”

Tô Hoàn Xán nghe vậy mới chuyển ánh mắt nhìn Khâu Tiểu Ninh, vừa nhìn qua liền quên tức giận. Nha đầu này tại sao lại có bộ dáng giống Tịch nhi như vậy? Khoan đã, ánh mắt không giống, ánh mắt này là giống Hạo Thành. Không được, ông phải nhanh chóng nói cho Tịch nhi mới được. Nghĩ xong là Tô Hoàn Xán liền hành động, chạy như bay đi, tốc độ kia thực khiến người khác tán thưởng.

Nhìn ông vội vàng chạy đi, Khâu Tiểu Ninh mặc danh kỳ diệu hỏi: “Thừa tướng này bị làm sao vậy?”

“Không được nói ông ấy như vậy, dù sao thì ông ấy vẫn là Thừa tướng.” Nếu không phải là đang ở trong cung, Khâu Minh Thông thực muốn xoa mũi Khâu Tiểu Ninh. Vừa rồi Thừa tướng bị nàng dọa sợ tới mức chạy đi, đáng về thật khó hiểu.

Khâu Tiểu Ninh cũng biết chính mình hơi quá phận, nhưng chỉ cần nàng nghĩ đến Thừa tướng kia muốn gả nữ nhi cho ca ca thì liền tức giận!

“Thôi, chúng ta mau vào đi, nếu không một lát nữa sẽ không còn thức ăn ngon.” Khâu Minh Thông biết vì sao Khâu Tiểu Ninh lại biểu hiện như vậy, trong lòng âm thầm vui vẻ nhưng trên mặt lại không có biểu hiện gì.

Hai người vừa vào cửa thì liền nhìn thấy một đoàn người vội vàng đi về phía này. Khâu Tiểu Ninh lập tức bị dọa, nàng chỉ nói một câu và chưa hành lễ với ông thôi mà, không phải nghiêm trọng vậy chứ! Còn dẫn một đoàn người đến đây. Mặc kệ, trốn sau lưng ca ca trước rồi nói sau, dù có chuyện thì còn có ca ca ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Khâu Minh Thông trấn định, thấy trang phục của Hiên Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch thì liền biết là bọn họ vội vàng tới đây, hần liền nắm tay Khâu Tiểu Ninh hành lễ: “Gặp qua Thái thượng hoàng, Hoàng thái hậu.”

Tô Mộ Tịch cũng không chú ý đến Khâu Minh Thông, chỉ chăm chú nhìn người bên cạnh hần. Hiên Viên Hạo Thành cũng nghiêng đầu xem, hành động của đôi vợ chồng này dọa Khâu Tiểu Ninh sợ, nàng càng cố trốn ra sau Khâu Minh Thông hơn nữa. Nàng chỉ vô lễ với Tô thừa tướng một chút, nàng sẽ xin lỗi, quả thật là do nàng không tốt nhưng mà họ cũng không cần nhìn nàng như vậy chứ!

Qua chốc lát, Hiên Viên Hạo Thành bữu mọi giận hờn nói với Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, ta không nhìn tới nàng a, ta còn chưa thấy rõ nàng nữa, có phải nhị ca gạt chúng ta hay không?” Thấy mọi người không chú ý, lúc này Khâu Minh Thông mới dám nhìn kỹ Thái thượng hoàng. Vừa thấy thì liền hoảng sợ, ánh mắt kia giống Ninh nhi như đúc, chẳng những hình dáng giống mà ánh sáng bên trong cũng giống, trong suốt, sạch sẽ, sáng ngời! Khâu Minh Thông cúi đầu thăm kính hần, hần không có nhìn lầm, nhưng mà ánh mắt của thiên hạ bên người sao lại giống với Thái thượng hoàng như vậy?

Thanh âm này làm cho Tô Mộ Tịch phục hồi tinh thần, liền cầm lấy tay Hiên Viên Hạo Thành, ho nhẹ một tiếng mới chậm rãi nói: “Sao Khâu phu nhân còn chưa hành lễ? Ai gia cùng thái thượng hoàng thực muốn nhìn dáng vẻ của ngươi.” Giọng nói của Tô Mộ Tịch có chút phát run, đứa nhỏ này, thật sự là nữ nhi của nàng sao?

Lời nói của Tô Mộ Tịch trong khiến cho Khâu Tiểu Ninh giật mình, có phải Hoàng thái hậu nhận ra nàng chính là người mà năm đó gặp họ ở ngoại ô Hoàng thành? Mặc kệ đi, nếu như Hoàng thái hậu đã nói như vậy mà nàng còn không ra thì quá thất lễ.Đề nén khẩn trương trong lòng, Khâu Tiểu Ninh bước đến bên cạnh Khâu Minh Thông, nghiêng người hành lễ với Hiên Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch: “Thần phụ thỉnh an Thái thượng hoàng, Hoàng thái hậu.” Khâu Tiểu Ninh rũ mắt xuống, không dám nhìn hai người họ.

Vừa thấy khuôn mặt của Khâu Tiểu Ninh, Tô Mộ Tịch suýt nữa khóc lên. Hiên Viên Hạo Thành đứng trước mặt Khâu Tiểu Ninh nhìn nhìn rồi lại chạy về bên cạnh Tô Mộ Tịch, kéo tay Tô Mộ Tịch thủ, khẳng định nói: “Tịch nhi, nàng chính là Minh Nguyệt của chúng ta, nàng chính là Minh Nguyệt của chúng ta.” Nữ nhi của bọn họ cuối cùng cũng trở về rồi.

Vừa nghe lời nói của Hiên Viên Hạo Thành, trong lòng Khâu Minh Thông thậm cả kinh. Ngược mắt nhìn Tô Mộ Tịch rồi lại nhìn sang Khâu Tiểu Ninh, chẳng lẽ, hần cư nhiên cưới được công chúa kim chi ngọc diệp, nhưng mà không phải Minh Nguyệt công chúa đã mất từ lúc còn rất nhỏ sau? Việc này Khâu Minh Thông chỉ dám nghĩ ở trong lòng chứ không dám nói ra miệng.

Khâu Tiểu Ninh nghe như thế cũng thấy kì quái, nàng vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Hiên Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch. Nhất thời nàng chỉ có thể ngo ngắc đứng đó... Vì sao? Vì sao nàng lại thấy cảm giác này rất quen thuộc? Vì sao dường như... nàng có nét giống Hoàng thái hậu?

“Minh... Minh Nguyệt...” Tô Mộ Tịch khó khăn cất lời, bước nhanh lên phía trước nắm chặt lấy tay Khâu Tiểu Ninh, ôm lấy nàng rồi khóc nức lên, đứa nhỏ, đứa nhỏ đã rời mình mười mấy năm. Hiên Viên Hạo Thành đứng bên cạnh tay chân luống cuống, nhưng mà hần rất vui vẻ, Minh Nguyệt của hần và Tịch nhi đã trở về.

Khâu Tiểu Ninh ngờ ngác đề Tô Mộ Tịch ôm, nàng nghe Hoàng thái hậu gọi ‘Minh Nguyệt’. ‘Minh Nguyệt’? Giữa ngọc bội ẩn hiện hai chữ, là hai chữ có liên hệ với thân thể của nàng... Đột nhiên, dường như, nàng hiểu được cái gì, giật mình lấy lại tinh thần, còn chưa kịp làm gì thì liền cảm thấy choáng váng mà khụy xuống trong lòng Tô Mộ Tịch.

Chuyện xảy ra đột ngột dọa sợ hết mọi người, Tô Mộ Tịch lại sợ tới mức hô lớn kêu người gọi thái y. Thấy Khâu Tiểu Ninh té xỉu, Khâu Minh Thông lập tức xông lên, ôm nàng vào lòng: “Ninh nhi, Ninh nhi...”

“Mau, mau, ôm Minh Nguyệt đến Minh Nguyệt cung nhanh.” Hiên Viên Hạo Thành lời kéo quần áo Khâu Minh Thông chạy nhanh về hướng Minh Nguyệt cung.

Một số quan viên bên cạnh muốn tiến lên nói cái gì mà ‘không hợp quy củ’, bởi vì theo tổ chế của Hiên Viên hoàng triều thì nội điện như vậy chỉ có người của Hoàng thất mới được phép ngự dụng, mà thế tử của Khâu Minh Thông ngay cả tôn hào cũng không có, sao có thể...

Bất quá bọn họ vẫn còn may mắn, có một lão đại thần nhanh tay kéo bọn họ lại. Xem tình hình hôm nay, Khâu phu nhân có lẽ chính là Minh Nguyệt công chúa lưu lạc nhân gian, là muội muội song sinh của Hoàng thượng, là nữ nhi duy nhất của Hoàng thái hậu.

Trong Minh Nguyệt cung, những người còn lại đều bị ngăn ở bên ngoài, chỉ có vài thái y, Khâu Minh Thông, Hiên Viên Hạo Thành, Tô Mộ Tịch và Tô gia. Vài thái y cùng xem mạch rồi trả lời với Hiên Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch: “Thái thượng hoàng, Hoàng thái hậu, vị phu nhân này đã có mang hơn một tháng, mới vừa rồi bị kích thích nên mới té xỉu. Chờ thần khai đơn thuốc dưỡng thai, uống vào thì sẽ ổn định.” Thật là... bọn họ còn tưởng rằng Thái thượng hoàng và Hoàng thái hậu bị thương. Nếu mà biết rằng là một phu nhân của thần tử vô danh nào đó thì một người đến là đủ rồi. Bất quá, những thái y này ở trong cung đã lâu, sớm đã thành tinh, không biểu lộ chút nào trên mặt.

Nghe vậy mọi người mới nhẹ nhàng thờ ra, chỉ có Khâu Minh Thông vẫn còn ngây ngốc, hẳn sẽ được làm cha? Hắn, Khâu Minh Thông, sắp được làm cha, nếu bên cạnh không phải có người nhiều như vậy thì hẳn thật sự muốn nhảy dựng lên.

Tô Mộ Tịch và Hiên Viên Hạo Thành đều giật mình, Tô Mộ Tịch vừa lấy lại tinh thần liền vội nói: “Thái y, mau khai đơn thuốc.” Minh Nguyệt có mang, lại liếc nhìn Khâu Minh Thông đứng ở bên giường vui sướng không thốt nên lời. Nàng nghe nhị ca và Minh Nhật đều khen ngợi người này, không biết Nguyệt nhi gả cho hắn có được hạnh phúc hay không? Xem ra nàng phải phải ám vệ điều tra thật tường tận, phải biết được Minh Nguyệt của nàng mấy năm nay sống như thế nào...

Hiên Viên Hạo Thành nhìn Khâu Tiểu Ninh đang ngủ trên giường, nhẹ nhàng nói: “Tịch nhi, bộ dáng của Minh Nguyệt thật giống ngươi.” Lúc này, Hiên Viên Hạo Thành ước gì cho nữ nhi tất cả những vật mà mình trân quý, nhưng hắn biết không thể làm loạn trong lúc này được. Hết thấy, đều phải chờ Minh Nguyệt tỉnh lại.

Thái y kê xong phương thuốc rồi cầm lại đây, Tô Mộ Tịch liền giao cho Hán ngữ: “Hán ngữ, thuốc này do ngươi tự tay hầm.”

“Tiểu thư, nô tỳ đi ngay.” Lúc này, đừng nói là hầm được mà bảo nàng làm gì thì nàng đều nguyện ý. Minh Nguyệt công chúa đã trở lại, tâm của tiểu thư cũng sẽ không vướng bận nữa.

“Thái y, khi nào nàng có thể tỉnh lại?” Tô Mộ Tịch lo lắng, đứa nhỏ này thân thể hơi yếu một chút.

“Hoàng thái hậu yên tâm, khoảng một khắc nữa sẽ tỉnh lại.” Xem ra Hoàng thái hậu rất xem trọng vị phu nhân này, thái y cũng không dám khinh suất.

“Được, các người đều lui ra hết đi! Hoa Ngọc, ngươi đến ngự thư phòng truyền lời gọi Hoàng thượng đến Minh Nguyệt cung.” Tô Mộ Tịch cố gắng áp chế kích động trong lòng, muốn để cho cảm xúc trong lòng được bình ổn lại. Nàng thật sự rất hạnh phúc, mất đi rồi có lại, nữ nhi của nàng đã thật sự trở lại, đã trở lại, quốc sự gia gia không có lừa bọn họ.

Tô Thanh Hiệp bên cạnh là người thanh tình nhất, quả thật là đứa nhỏ này rất giống nữ nhi của ông và Hạo Thành nhưng vẫn còn chưa hỏi rõ ràng mà đã chiều cáo thiên hạ là không ổn. Nếu sau này có biến cố gì xảy ra thì trong lòng mọi người đều hụt hẫng. Nghĩ vậy ông mới nói: “Tịch nhi, trước tiên hãy để Hoàng thượng điều tra rõ ràng rồi hãy hạ chỉ.” Không phải ông lạnh nhạt, mà là huyết thống Hoàng thất phải tuyệt đối thân trọng. Nếu thật sự không phải thì để Tịch nhi và Thành nhi thu nàng làm nghĩa nữ cũng tốt.

“Cha, vì sao? Ta khẳng định nàng là nữ nhi của ta.” Hiên Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch đều đang rất vui mừng.

“Tịch nhi, hãy nghe cha.” Tô Hoành Diệu cũng tiến lên nói, cũng không phải không tin Khâu Tiểu Ninh là nữ nhi ruột thịt của Tô Mộ Tịch, mà là nghĩ chỉ cần chứng thật được thân phận của Khâu Tiểu Ninh thì có thể quang minh chính đại tôn vinh thân phận của nàng, đến lúc đó người trong thiên hạ sẽ không ai dám phản đối một chữ.

“Này...” Tô Mộ Tịch có chút chần chờ, nàng không muốn Minh Nguyệt nghĩ rằng nàng là mẹ mà ngay cả con ruột của chính mình cũng không nhận ra. Hơn nữa, nàng thật sự khẳng định người nằm trên giường Minh Nguyệt của nàng.

Lúc Tô Mộ Tịch đang do dự thì Hiên Viên Minh Nhật đã chạy đến. Trước tiên thỉnh an Hiên Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch, những người dưới cũng tiến lên thỉnh an hắn, Hiên Viên Minh Nhật vội đưa tay đỡ: “Ngoại công, đều là người một nhà, không cần đa lễ.” Rồi mới xoay người nói: “Nương, có chuyện gì xảy ra sao?” Vì sao Minh Thông cũng ở đây?

“Minh Nhật, ngươi xem...” Tô Mộ Tịch kéo hắn đến bên giường, nhẹ nhàng nói.

Hiên Viên Minh Nhật cúi đầu, lập tức ấn vào mắt hắn là một khuôn mặt tương tự. Trong lúc nhất thời, cả nội điện yên tĩnh kỳ lạ, ngay cả tiếng hít thở cũng khế lại. Một hồi lâu, Hiên Viên Minh Nhật mới nói: “Nương, nàng... là muội muội.” Dao động mạnh mẽ ở trong lòng nói cho hắn, nữ tử này, nhất định là muội muội của hắn.

“Uh, đúng vậy.” Tô Mộ Tịch che miệng, cố gắng không cho chính mình bật khóc, Minh Văn và Minh Võ có thể cùng nhau lớn lên, mà Minh Nhật và Minh Nguyệt lại không thể lớn lên bên nhau, chỉ vì nàng...

“Ta lập tức hạ chỉ, chiều cáo thiên hạ. Minh Thông, muội muội của ta đến cùng với ngươi?” Muội muội của hắn, hắn tất nhiên sẽ dâng tất cả những điều tốt đẹp nhất thiên hạ đến trước mắt nàng, để cho nàng một đời này không lo không nghĩ. Mà vừa rồi khi hắn đến thì nghe Hoa Ngọc nói, người ngất xỉu nhân là Khâu phu nhân.

Lúc này đột nhiên Khâu Minh Thông lại nói: “Hoàng thượng, vì thần muốn bàn với người một chút về việc này, về thân thể của Ninh nhi, ta muốn nói ra suy nghĩ của mình.” Bọn họ vẫn chưa hỏi gì cả liền quyết định như vậy thật không ổn, Tô lão thừa tướng nói cũng hữu lý.

Hiên Viên Minh Nhật nghĩ, rồi liền đáp ứng: “Ngươi cứ nói.” Hắn tin tưởng rằng cho dù Khâu Minh Thông nói cái gì thì người được gọi là ‘Ninh nhi’ vẫn là muội muội Hiên Viên Minh Nhật hắn, không thể nghi ngờ.

“Ninh nhi là do lúc trước nương của thần ôm về, về phần là ôm về từ đâu thì thần cũng không rõ lắm. Nhưng trên cánh tay Ninh nhi có một cái bớt màu đỏ hình nguyệt nha, trên người còn có một khối ngọc bội, là lúc chúng ta sắp thành hôn cha đã giao cho nàng, nói là ngọc bội có trong tả lót năm đó. Đúng rồi, ngọc bội kia nếu đặt dưới ánh sáng thì sẽ xuất hiện hai chữ ‘Minh Nguyệt’. Đây chính là những điều mà ta biết.” Ninh nhi có phải là công chúa hay không thì hần cũng không muốn biết, chính là, nếu Ninh nhi thật sự có thể tìm được cha mẹ thân sinh của nàng, nàng tất nhiên sẽ thực vui vẻ.

Khâu Minh Thông vừa nói xong thì cả nội điện lại nhất thời trầm mặc. Yên tĩnh trong chốc lát thì Hiên Viên Minh Nhật mới lấy ra một khối ngọc bội đưa tới trước mặt Khâu Minh Thông: “Ngọc bội kia có phải có hình dạng giống như vậy? Chỉ khác là mặt trên được khắc phượng hoàng.” Mà của hần là khắc thần long.

“Đúng vậy.” Xem ra, Ninh nhi chính là muội muội của Hoàng thượng, mà hần, đã cưới một công chúa.

Tô Mộ Tịch ngồi xuống bên giường, nắm tay Khâu Tiểu Ninh mà yên lặng rơi lệ, nữ nhi của nàng, nàng tất nhiên sẽ không nhận sai. Hiên Viên Hạo Thành khẽ lau nước mắt cho nàng: “Tịch nhi, Minh Nguyệt đã trở về, chúng ta nên vui mừng, đừng khóc...”

“Uh, nên cao hứng...” Tô Mộ Tịch gật đầu, đúng vậy, nên cao hứng.

“Minh Thông, cha nương người đối xử với muội muội của ta như thế nào?” Hiên Viên Minh Nhật hỏi một câu khiến cho cả tất cả mọi người đều nhìn về phía Khâu Minh Thông. Nếu hần dám nói ‘không tốt’, liền tập thể cho hần biết tay.

Cha đối Ninh nhi là không tệ, nhưng là nương... Nghĩ nghĩ, Khâu Minh Thông mở miệng nói: “Chờ Ninh nhi tỉnh lại, để chính nàng nói đi!” Tin rằng việc mà Hoàng thượng đã muốn tra thì không có việc gì khó.

Hiên Viên Minh Nhật nhú nhú mày, xem biểu tình của Khâu Minh Thông thì liền biết nhất định là có ẩn tình gì đó, hy vọng bọn họ không có làm cho muội muội của hần chịu khổ sở, nếu không cho dù đã cứu muội muội thì hần cũng sẽ làm cho bọn họ khổ sở đến ngày tử. Thành viên của Hiên Viên gia là đệ nhất bao che khuyết điểm. Đương nhiên, cũng là có ân tất báo.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngao ngao, cuối cùng tương nhận thức...

Viên thị, ha ha ha ha... (cười gian trung...)

Hào khai sâm, muốn cuộn cuộn mới được

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: CHƯƠNG 56

Mọi người vây quanh giường hơn một canh giờ, lúc tỉnh dậy thì Khâu Tiểu Ninh chỉ cảm thấy đã mơ một giấc mơ thật dài, lại nhìn xung quanh thấy có rất nhiều người thì giật mình nắm chặt chăn. Tô Mộ Tịch vội vàng nắm lấy tay nàng: “Minh Nguyệt, đừng sợ, mọi người đều là người thân của con.” Nhìn vào đôi mắt giống hệt đôi mắt của Hạo Thành, vành mắt Tô Mộ Tịch lại đỏ.

“Ta...” Khâu Tiểu Ninh chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, nàng nghĩ nàng vẫn còn đang mơ. Nếu không thì tại sao Hoàng thái hậu lại là thân nhân của nàng? Khâu Tiểu Ninh hướng ánh mắt nhìn Khâu Minh Thông xin giúp đỡ.

Khâu Minh Thông vốn là đang ôm Khâu Tiểu Ninh, lúc này nhìn thấy ánh mắt xin giúp đỡ của nàng thì xoa xoa đầu nàng rồi mới nói: “Ninh nhi, vừa rồi lúc muội ngủ ta đã xác nhận cùng Hoàng thái hậu, muội là nữ nhi của họ, là muội muội của Hoàng thượng. Nhưng mà, muội không thể kích động, bây giờ muội đã có thai hơn một tháng.” Vốn là tìm được cha mẹ thì nên cao hứng, nhưng mà Ninh nhi chắc chắn bị dọa sợ, ai có thể nghĩ đến mình sẽ là nữ nhi của Hoàng thái hậu.

“Ta... Ta...” Khâu Tiểu Ninh do dự nửa ngày cũng chưa nói được cái gì, chỉ ngây ngốc nhìn mọi người đang chờ đợi xung quanh, không biết như thế nào cho phải. Nàng không rõ, nàng như thế nào lại trở thành nữ nhi của Hoàng thái hậu? Nếu là nữ nhi của Hoàng thái hậu nữ nhi thì hần là công chúa nha, vì sao công chúa còn có thể bị vứt bỏ? Mà quan trọng nhất, nàng mang thai! Vì sao nàng không có một chút cảm giác nào? Trong chốc lát biết được quá nhiều điều bất ngờ, Khâu Tiểu Ninh thật sự không thể nào lý giải hết được.

Hiên Viên Minh Nhật đã viết xong Thánh chỉ, trở lại phòng nhìn thấy muội muội đã tỉnh, liền đi đến bên giường. Hần muốn gọi ‘muội muội’ lại phát hiện không biết vì sao cứ nhiên gọi không được, từ ‘muội muội’ này hần đã gọi ở trong lòng rất nhiều lần, nhưng đến khi thực sự nhìn thấy nàng thì hần lại không dám gọi. Nếu hần gọi, vạn nhất muội muội không đáp lại thì phải làm như thế nào? Nghĩ nghĩ, chỉ là nhẹ nhàng hỏi: “Thân thể khỏe hơn chưa?”

Khâu Tiểu Ninh ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Hiên Viên Minh Nhật. Trong nháy mắt, tâm Khâu Tiểu Ninh rung động mãnh liệt, vì sao lại như vậy? Lấy lại tinh thần, nàng mới ngáy ngốc lắc đầu: “Không, không có việc gì...” Thân thái gia giống hệt như Hiên Viên Hạo Thành.

Trong lúc nhất thời, Minh Nguyệt cung yên tĩnh kỳ lạ.

Một hồi lâu sau, Hiền Viên Minh Nhật mới nói: “Minh Thông, người về nhà trước đi, ngày mai dẫn theo nhà của người tiến cung. Còn về phần muối muối, thê tử của người, đêm nay sẽ nghỉ ngơi ở trong cung.”

“Đối, theo lý thì nên như thế.” Tô Mộ Tịch cũng gật đầu, lúc này nàng chỉ quan tâm đến Khâu Tiểu Ninh.

“Này...” Thật ra Khâu Minh Thông không muốn để Khâu Tiểu Ninh ở lại. Hơn nữa theo như tính tình của Hoàng thượng, không giống như là chỉ muốn lưu lại một đêm như vậy.

Thấy hắn còn chần chờ, Hiền Viên Minh Nhật nhủ thầm: “Như thế nào? Người cảm thấy đề nghị của Trẫm không tốt?” Thật vất vả muối muối mới trở về, hắn cũng không muốn để nàng ra khỏi cung nữa. Vốn là Hiền Viên Minh Nhật cảm thấy Khâu Minh Thông không tệ, nhưng lúc này khi Khâu Minh Thông đã thành thân với muối muối của hắn, hắn liền cảm thấy nhìn Khâu Minh Thông thật không vừa mắt. Có thể nói, Khâu Minh Thông vô tội đã bị Hiền Viên Minh Nhật ghi hận.

“Vi thần tuân chỉ.” Trời đất bao la, Hoàng đế là lớn nhất, hắn cũng không muốn đắc tội hoàng đế rồi về sau ngay cả thê tử cũng không có.

“Được, vậy người về đi!” Chỉ cần nghĩ đến tiểu tử này đã lớn lên cùng với muối muối thì hắn chỉ hận không thể khiến tiểu tử này biến mất trước mắt, ngay lập tức!

“Ca ca, ta...” Khâu Tiểu Ninh đáng thương nhìn Khâu Minh Thông, nàng sợ. Hoàng cung đối với nàng mà nói là một nơi hoàn toàn xa lạ. Hơn nữa, việc Thái thượng hoàng và Hoàng thái hậu là cha mẹ của nàng, Hoàng thượng còn là ca ca ruột của nàng, nàng thật sự chưa thể hoàn toàn tiếp nhận được.

“Ninh nhi, ngoan, ngày mai ta sẽ tiến cung đón muối.” Nhìn thấy ánh mắt dường như muốn giết chết hắn của Hoàng thượng, Khâu Minh Thông thật không dám làm trái lại, tuy rằng hắn thực lo lắng cho Ninh nhi. Nói xong, Khâu Minh Thông liền rời đi.

Khâu Minh Thông đi rồi, Khâu Tiểu Ninh nhìn mọi người đang chờ đợi xung quanh, lại thấy trong mắt Tô Mộ Tịch hiện lên khổ sở, nàng có chút không đành lòng nhưng lại không biết nói gì. Hiền Viên Minh Nhật có lẽ là cảm giác được bất an của nàng, tiến lên nói: “Cha mẹ, chúng ta mang Minh Nguyệt hồi Thần hi cung đi?”

Cứ như vậy, Khâu Tiểu Ninh được dẫn đi Tây điện của Thần hi cung. Tây điện vẫn luôn trống, là do Tô Mộ Tịch và Hiền Viên Hạo Thành lưu cho Hiền Viên Minh Nguyệt. Khâu Tiểu Ninh vừa đi vào thì liền cảm nhận được gian phòng này được bố trí rất dụng tâm, thực sự bị cảm động, lại không biết nói gì. Hết thảy, đều giống như đang mơ một giấc mơ, nàng đột nhiên có cha mẹ, còn có ca ca. Mà họ đều là những người có thân phận tôn quý nhất.

“Minh Nguyệt, con có thích gian phòng này không? Nếu không thích thì nương sẽ đổi cho con một gian phòng khác, được không?” Tô Mộ Tịch nắm lấy tay Khâu Tiểu Ninh, khẩn trương nói. Hiền Viên Hạo Thành giữ chặt tay Tô Mộ Tịch. Cũng mang vẻ mặt chờ mong nhìn Khâu Tiểu Ninh, gian phòng này là do hắn và Tịch nhi bố trí thật lâu.

Nhìn ánh mắt tha thiết của hai người, Khâu Tiểu Ninh gật đầu, nhỏ giọng nói: “Thực thích.” Hai từ ‘Cha mẹ’, nàng thật sự gọi không được. Trong mắt của Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch đều hiện lên một chút thất vọng, nhưng mà lại nở nụ cười ngay, nữ nhi cũng đã trở về, gọi cha mẹ cũng là chuyện sớm muộn.

Đỡ nàng ngồi xuống bên giường, Tô Mộ Tịch nắm lấy tay Khâu Tiểu Ninh hỏi: “Minh Nguyệt, mấy năm nay con sống như thế nào? Bọn họ... bọn họ đối xử với con có tốt không?” Vốn nên là nữ nhi có ngàn vạn sủng ái, lại phải chịu lưu lạc mà lớn lên trong một gia đình bình thường, nghĩ đến đó, Tô Mộ Tịch lại nhìn không được mà khổ tâm.

“Có thể, có thể gọi con là ‘Ninh nhi’ được không? Mọi người đều đối xử với con tốt lắm, các ca ca đối với con cũng tốt lắm. Người, người đừng khổ sở.” Sợ Tô Mộ Tịch khổ sở, Khâu Tiểu Ninh không dám nói ‘cha mẹ đối con tốt lắm’.

“Được, được, chúng ta sẽ gọi con là Ninh nhi.” Nghe được nàng quan tâm mình như vậy, Tô Mộ Tịch che miệng gật đầu, nàng thật sự sợ mình không kìm lòng được mà bật khóc. Khâu Tiểu Ninh vươn bàn tay đặt lên tay Tô Mộ Tịch, nàng không muốn Hoàng thái hậu khóc.

Hiền Viên Hạo Thành cũng vỗ về vai Tô Mộ Tịch, nói: “Tịch nhi, nàng đừng khóc, nàng xem, Ninh nhi thấy nàng khóc thì sẽ buồn.” Nói rồi hắn cũng không biết phải làm sao nữa, nhưng mà nữ nhi đã trở về, hắn thật sự rất cao hứng, rất cao hứng.

Hiền Viên Minh Nhật bước vào gian phòng, nói với Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch: “Cha mẹ, chúng ta hồi cung thôi, để cho Ninh nhi nghỉ ngơi thật tốt, nàng đang có thai, chắc chắn sẽ cảm thấy mệt.” Hắn có thể cảm giác được bất an trong lòng muối muối, mà nàng vẫn còn mệt mỏi, nên để nàng nghỉ ngơi.

Lúc này Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch mới mang tâm trạng lưu luyến không rời mà ly khai Tây điện. Một mình Khâu Tiểu Ninh nằm trên giường mà tâm trạng rồi bời. Trước đây không lâu nàng còn tìm kiếm cha mẹ, bây giờ thực sự tìm được rồi? Lấy ra ngọc bội trong ngực áo, nhẹ nhàng hỏi: “Ngọc bội ới ngọc bội, người nói cho ta biết, có phải ta đang nằm mơ không? Nếu không thì họ thật sự là người thân của ta?” Ngọc bội dưới ánh nến tỏa ra ánh sáng trong suốt ấm áp.

Khẽ đặt ngọc bội dưới gối đầu, quả thật là mệt mỏi, Khâu Tiểu Ninh dần chìm sâu vào giấc ngủ. Nàng vừa ngủ, Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch lại tiến vào, khẽ cầm lấy ngọc bội dưới gối, thiếu chút nữa thì bật khóc. Hai người nhìn nhau một cái rồi ngồi xuống bên giường Khâu Tiểu Ninh, không muốn rời đi, dường như cũng sợ tất cả là một giấc mơ...

Hiên Viên Minh Nhật trở về phòng, trên mặt vẫn luôn giữ nụ cười nhẹ, cuối cùng, muội muội của hắn cũng trở về rồi.

Tại Khâu gia, tin tức Khâu Tiểu Ninh là công chúa nổ ra. Ai có thể ngờ tới một nha đầu ở nhà bọn họ mười mấy năm lại chính là muội muội của đương kim Hoàng thượng, là công chúa của Hiên viên hoàng triều.

Người bình thường bình tĩnh nhất, Khâu Khải Chính cũng ngây dại, ông đã đoán thân thế của Ninh nhi nhất định bất phàm nhưng không nghĩ nàng lại có thể là công chúa. Hơn nữa theo như tình huống năm đó, ông nghĩ rằng thân nhân Ninh nhi có lẽ đã mất rồi, cho nên ông mới đưa nàng ngọc bội, mong nàng nhớ kỹ công ơn của cha mẹ thân sinh, không nghĩ đến Ninh nhi lại có thân phận tôn quý như vậy. Nhưng mà nếu nàng là công chúa thì sao lại lưu lạc dân gian? Có phải có liên quan đến chuyện tướng quân tạo phản năm đó?

Mà Viên thị lúc đầu thì cao hứng sau đó thì nhảy dựng lên, vậy mà bà đã cứu một công chúa, hơn nữa con của bà cũng cưới được công chúa. Sau này xem thử còn có ai dám xem thường Khâu gia bọn họ, còn có ai dám xem thường bà. Nhưng bà lập tức nhớ lại cách bà đối xử với Khâu Tiểu Ninh, trước đó không lâu còn nói lời lạnh nhạt, còn luôn mắng nàng là sao chổi. Chỉ nhớ tới đây thôi cũng khiến bà sợ đến mức thất hồn lạc phách. Khâu Tiểu Ninh có thể tố cáo bà với Hoàng thái hậu hay Hoàng thượng không? Hoàng thái hậu và Hoàng thượng sẽ biết bà đối xử không tốt với Khâu Tiểu Ninh? Họ có thể lấy mạng bà không? Sẽ không đâu, bà chính là ân nhân cứu mạng của Khâu Tiểu Ninh.

Khâu Minh Trí cũng cùng nỗi lo với Viên thị, thường ngày hắn đối với Khâu Tiểu Ninh cũng là làm theo Viên thị...

Khâu Minh Duệ sau khi hồi phục tinh thần thì thật sự cảm thấy cao hứng thay cho Khâu Tiểu Ninh, bây giờ nàng sẽ không bao giờ phải chịu đựng lời nói lạnh nhạt nữa rồi. Một khi nàng trở về nhất định sẽ được nương cung phụng như Bồ tát giáng thế, nghĩ như vậy, Khâu Minh Duệ cười cười, cười đến thật không phúc hậu!

“Cha mẹ, còn có chuyện đáng mừng hơn nữa.” Khâu Minh Thông cười thật tươi.

“Còn có chuyện gì đáng mừng hơn nữa? Chẳng lẽ là, nha đầu Ninh nhi mang thai?” Khâu Khải Chính nhìn Khâu Minh Thông, thấy trên mặt hắn chỉ toàn là nét cười, nhìn là đoán được. Thật ra Ninh nhi và Thông nhi đã thành thân nhiều ngày, đây cũng là chuyện dễ đoán.

“Đúng là như thế, không lâu nữa ta có thể làm cha.” Nói xong Khâu Minh Thông lại không kiềm chế được mà nở nụ cười ngây ngốc. Nhịn không được lại nghĩ, không biết trong bụng Ninh nhi là nam hài hay là nữ hài? Là giống Ninh nhi hay là giống hắn? Có thể là long phượng thai hay không?

“Thật sao?” Viên thị phục hồi tinh thần từ trong lo lắng, vẻ mặt đầy ý mừng. Bà vốn đang lo lắng Khâu Tiểu Ninh thành công chúa thì sẽ chường mắt nhà bọn họ, lúc này nghe tin mới yên tâm, một khi có đứa nhỏ thì Khâu Tiểu Ninh không thể có tâm tư khác được nữa.

“Là thật, là do chính thái y trong cung bắt mạch, không thể sai.” Khâu Minh Thông gật đầu, hắn muốn thông cáo cho cả Hiên viên hoàng triều cùng biết tin mừng này.

Khâu Minh Duệ tiến lên, chân thành chúc mừng: “Đại ca, chúc mừng huynh.” Ninh nhi và đại ca nhất định sẽ hòa thuận vui vẻ đến đầu bạc răng long.

“Thông nhi, Hoàng thượng có hỏi chúng ta đối xử với Ninh nhi như thế nào không?” Viên thị vẫn không nhận được mà dò hỏi. Bà vẫn thực lo lắng, sợ Hoàng thượng biết bà đối xử không tốt với Khâu Tiểu Ninh, có phải sẽ giết bà hay không?

“Sớm biết như thế, tại sao khi ta khuyên người quay đầu lại không nghe!” Khâu Khải Chính tuyệt đối không đồng tình với Viên thị, không nghe người khác khuyên bảo, tham hư vinh, xứng đáng.

“Ta... ta...” Viên thị mở miệng nhưng không nói được gì, bởi vì Khâu Khải Chính đều nói sự thật.

Khâu Minh Thông bắt đầu dĩ hồ dài, nói: “Ninh nhi sẽ nói chúng ta đối với nàng tốt lắm.” Nhưng mà theo tính tình Hoàng thượng như vậy, một khi đã muốn biết là ai đối với muội muội của hắn không tốt, chỉ sợ không đến một ngày. Đương nhiên, lời này hắn không dám nói với Viên thị.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ngày mai ca ca ghen tị, Minh Thông cũng muốn không hay ho, ha ha ha... (>w^<)

Rất rút, hôm nay sẽ không phóng đồ, ngao ngao....

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: CHƯƠNG 57

Ngày hôm sau, khi Khâu Tiểu Ninh mở mắt ra thì liền nhìn thấy Hiên Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch ngồi tựa vào bên giường của nàng mà ngủ. Trong lòng nàng đột nhiên như có cái gì lan tràn, ề ề mà ấm áp ngọt ngào, họ đối với thực sự vô cùng tốt.

Khâu Tiểu Ninh vừa tỉnh lại không bao lâu, Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch cũng tỉnh lại, thấy nàng tỉnh thì vội hỏi: “Minh... Ninh nhi, con tỉnh rồi. Co đói bụng không? Nương cho người truyền lệnh...” Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch vội vàng lo lắng cho Khâu Tiểu Ninh.

Cần nhệ môi dưới, Khâu Tiểu Ninh nhỏ giọng nói: “Cha, mẹ, Ninh nhi không đói bụng, hai người nghỉ ngơi một chút nữa đi.” Hai từ ‘cha, mẹ’ này, nàng gọi ra hoàn toàn bất đồng với những lần gọi trước, mang theo một chút xa lạ nhưng cũng cảm thấy thân cận. Thật ra, nàng thật hạnh phúc, Hoàng Hoàng thái hậu mà nàng sùng bái lại là mẹ ruột của nàng.

Tô Mộ Tịch và Hiền Viên Hạo Thành nghe được thành âm nhỏ nhỏ của nàng thì đều ngây người một hồi lâu, Tô Mộ Tịch sợ mình nghe lầm, vội nói: “Ninh nhi, con có thể nói lại một lần nữa được không?” Nàng nghe thấy Ninh nhi vừa gọi ‘cha, mẹ’, có phải là sự thật không? Hiền Viên Hạo Thành cũng gật đầu, nói: “Ninh nhi, Ninh nhi, nói lại lời vừa rồi một lần nữa cho chúng ta nghe...”

Khâu Tiểu Ninh cúi đầu, nhưng mà thanh âm cũng lớn hơn một chút: “Cha, mẹ, hai người đều chờ ở đây một đêm rồi, có lẽ sẽ cảm thấy mệt mỏi, nên trở về phòng nghỉ ngơi một chút...”

“A, Ninh nhi, con chịu gọi chúng ta là ‘cha, mẹ’ rồi...” Biết mình không có nghe nhầm, Tô Mộ Tịch vô cùng mừng rỡ, bây giờ nàng không cần nghỉ ngơi gì cả, bởi vì nàng vô cùng hạnh phúc!

Dưới ánh mắt tha thiết của Tô Mộ Tịch và Hiền Viên Hạo Thành, Khâu Tiểu Ninh nhẹ nhàng hết ăn sáng, vừa buông chén thì liền nghe cung nữ truyền tin: “Thái thượng hoàng, Hoàng thái hậu, Khâu đại nhân và người nhà đang chờ bên ngoài, nô tỳ có thể dẫn họ tiến vào hay không?”

“Mau truyền vào.” Sao đến bây giờ Minh Nhật còn chưa đến? Tô Mộ Tịch nghĩ như vậy liền gọi một cung nữ đến mà thầm truyền lệnh: “Gọi Hoàng thượng đến đây, nói là ta gọi hắn đến, mọi công việc đều giải quyết sau.” Đưa nhỏ này, hôm nay không cần vào triều, sao lại không đến đây?

Trong thư phòng, Hiền Viên Minh Nhật đang ngồi ngay ngắn nghe ám vệ hồi báo kết quả điều tra tối qua, Hiền Viên Minh Nhật vừa nghe vừa không thể kiềm chế được mà nắm chặt nắm tay. Quả như hần sở liệu, Minh Nguyệt đều nói người trong Khâu gia đối xử với nàng tốt lắm, rõ ràng là đang nói dối. Hơn nữa, hần càng cảm thấy đau xót khi nghe thấy Minh Nguyệt từng làm nha hoàn trong Hàn phủ. Muội muội của hần vốn là công chúa tôn quý, nhưng lại... Tất cả đều trách hần, đều do hần không thể tìm được muội muội sớm hơn...

Hiền Viên Minh Nhật gương mặt liếc nhìn ám vệ, trầm giọng nói: “Nói cho thuộc hạ của ngươi, những chuyện này chỉ có một mình Trẫm biết, tuyệt đối không được bẩm báo với mẫu hậu. Nếu các ngươi dám nói ra khiến Người phiền lòng, Trẫm sẽ không tha cho các ngươi.” Có một số việc, chỉ cần hần biết là được, không cần để nương thương tâm.

“Vi thần sẽ quản tốt thuộc hạ, thỉnh Hoàng thượng yên tâm.”

“Lui xuống đi!” Hiền Viên Minh Nhật khẽ ngược nhìn Thần hi cung, trong lòng đã ra quyết định. Viên thị, Khâu Minh Trí...

Lúc Khâu gia nhìn thấy Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch thì đều ngây dại, hoàn toàn không thể tin được hai người thoát nhìn chỉ mới hơn hai mươi này lại là cha mẹ của đương kim Hoàng thượng, là cha mẹ ruột của Khâu Tiểu Ninh. Nếu không có cung nhân bên cạnh xướng danh thì bọn họ sẽ không thể nào nhận ra.

Khâu gia thỉnh an qua hnt và Tô Mộ Tịch, Viên thị liền bắt an tràn ngập mà gương ánh mắt nhìn Khâu Tiểu Ninh, trong mắt mang theo ý khẩn cầu. Khâu Tiểu Ninh thấy ánh mắt Viên thị thì cúi đầu, không liếc nhìn bà thêm một cái nào nữa, nàng không phải là thánh nhân! Những việc mà nương đã làm với nàng, nàng không thể nào quên được, không kể những điều không tốt của bà trước mặt cha mẹ, đó đã là giới hạn của nàng.

Viên thị bắt mắt nắm chặt nắm tay, bây giờ biết mình là công chúa thì lên mặt với bà, nàng đã quên nàng là con dâu của Khâu gia rồi sao!

Tô Mộ Tịch đang cao hứng, cũng không chú ý đến biểu tình thoáng qua của Viên thị, chờ họ thỉnh an xong thì liền cho phép họ ngồi, cười hỏi: “Mọi người đều dùng thiện chưa? Nếu chưa thì ta lập tức cho người truyền lệnh.” Khâu Khải Chính nhìn qua khá tốt, nhưng mà Viên thị này... tương người Viên thị chỉ sợ không phải là người hiền hòa gì. Mà người con thứ hai bên người Viên thị cũng không có bộ dáng chính trực thẳng thắn như Khâu Minh Thông và người con thứ ba. Thoáng xem xét người Khâu gia, Tô Mộ Tịch cũng đã có chủ ý riêng trong lòng.

“Hồi Hoàng thái hậu, chúng ta đều đã dùng qua, không dám nhọc công Ngài.” Khâu Khải Chính cẩn thận đáp lời. Tô Mộ Tịch đang chuẩn bị nói gì đó thì nghe thấy cung nhân bên ngoài truyền một tiếng ‘Hoàng thượng giá lâm’, mà Hoàng thượng cũng đi rất nhanh vào phòng. Mọi người đều quỳ xuống thỉnh an Hiền Viên Minh Nhật, Hiền Viên Minh Nhật cũng tự mình khom người đỡ Khâu Khải Chính đứng dậy, cười nói: “Ngươi chính là Khâu lão gia! Mấy năm này, muội muội của Trẫm đều phiền ngươi rồi.” Nghe ám vệ báo cáo, nếu không phải do Khâu Minh Thông và Khâu Khải Chính che chở, chỉ sợ muội muội đã sớm bị đuổi khỏi Khâu gia. Cho nên đối với Khâu Khải Chính, trong lòng Hiền Viên Minh Nhật vẫn tràn đầy cảm tạ.

Khâu Khải Chính có chút ‘thụ sủng nhược kinh’, ông sống nửa đời người cũng chưa từng nghĩ tới sẽ được Hoàng thượng đích thân chiêu đãi. Viên thị ở bên cạnh cũng nhìn thấy, trong lòng mừng rỡ nghĩ, phu quân của bà chỉ là nuôi dưỡng Ninh nhi một chút thôi thì đã được Hoàng đế đãi ngộ như vậy. Mà bà chính là ân nhân cứu mạng Khâu Tiểu Ninh, bà chắc chắn còn vĩ đại hơn. Nhưng mà đợi nửa ngày, Hiền Viên Minh Nhật cũng chỉ đỡ Khâu Khải Chính đứng dậy, cũng không đỡ bà?

Sau đó vẫn là do Tô Mộ Tịch đỡ bà ngồi xuống, hỏi: “Nghe nói là do ngươi cứu Minh Nguyệt của ta, ta muốn hỏi ngươi, lúc ấy ngươi cứu nàng như thế nào? Nàng có bị thương hay không?” Khi đó mọi người đều chết tâm, đều nghĩ là Minh Nguyệt đã chết, nàng có thể bị thương hay không? Tô Mộ Tịch

có chút lo lắng.

“Lúc ấy thật sự rất hung hiểm, rất nhiều người tới lui giết chóc. Lúc ấy ta trùng hợp đi ngang qua con hẻm, nghe thấy có tiếng trẻ nhỏ khóc liên chạy vào cứu ra, không ngờ tới vậy mà đứa nhỏ lại là công chúa.” Viên thị gạt đi chuyện bà đổi đứa nhỏ của mình với Khâu Tiểu Ninh.

Tô Mộ Tịch nghe xong thì nhủ mày, vì sao bà không nhắc đến nữ nhi thân sinh? Nàng vốn đang chuẩn bị nói cho bà biết nơi chôn cất nữ nhi thân sinh của họ, bây giờ không cần nói nữa?

Đang lúc Tô Mộ Tịch do dự, Khâu Khải Chính đột nhiên quỳ xuống trước mặt Tô Mộ Tịch, thỉnh cầu: “Thỉnh Hoàng thái hậu nói cho thảo dân biết, nữ nhi thân sinh của thảo dân được chôn cất ở đâu?” Viên thị này, thật khiến cho ông thất vọng. Lúc trước nữ nhi chết, bà sợ ông trách cứ nên tráo đổi Ninh nhi về, ông không trách bà bởi cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp. Nhưng mà đến lúc này đây, bà không nhắc đến nữ nhi thân sinh của mình một chữ nào cả, như vậy thì Hoàng thái hậu sẽ nghĩ như thế nào về Khâu gia? Chỉ vì ham vinh hoa phú quý mà ngay nữ nhi ruột thịt cũng không để ý? Lúc trước ông đối xử với Ninh nhi như vậy cũng không phải vì biết Ninh nhi là công chúa mà là đối xử với nàng như nữ nhi thân sinh của mình.

“Khâu lão gia, người mau đứng lên, không cần như thế, nếu người không cầu thì ta cũng sẽ báo cho người biết.” Tô Mộ Tịch khẽ nâng một chút để cho Khâu Khải Chính đứng lên, trách không được tính tình Ninh nhi đôn hậu hiền hòa như vậy, được dạy dỗ từ Khâu Khải Chính không ít. Ít nhất, nhân cách Khâu Khải Chính tốt hơn Viên thị rất nhiều.

Nếu Khâu Khải Chính đã hỏi thì Tô Mộ Tịch sẽ nói cho họ biết nữ nhi thân sinh của họ được chôn cất như thế nào. Lúc ấy, kia đứa nhỏ này được hạ táng theo nghi lễ của một quận chúa, nàng đã nghĩ điều này cũng có thể trấn an tâm của cha mẹ nàng ấy một chút. Trong lòng Tô Mộ Tịch mang theo vô hạn cảm kích, nếu không phải nhờ họ, Minh Nguyệt sợ là...

Hiên Viên Minh Nhật hiểu được nên trao cho mẫu thân một ánh mắt trấn an, lại nhìn Ngọc Thuận ra lệnh. Ngọc Thuận hiểu ý, cảm Thánh chi tiến lên, niêm hôn nửa ngày mới dừng lại. Đại ý là phong Khâu Khải Chính là Bình an hầu, còn ban phủ đệ mới, sau đó là ban thưởng hàng loạt vật phẩm cho Khâu gia. Trong đó, không nhắc tới Viên thị một chữ nào cả, ngay cả với Khâu Minh Trí cũng không nhắc đến. Trong lòng Hoàng thượng, Viên thị dù là cứu Ninh nhi nhưng đối với nàng không tốt, Khâu Minh Trí kia lại càng đáng giận hơn. Còn về phần Khâu Minh Duệ, hẳn biết người này không ở tại Hoàng thành, hơn nữa Khâu Minh Duệ còn muốn tham gia thi Võ Trạng nguyên, nếu thật sự có bản lĩnh thì không cần sợ gì cả. Sau đó là Khâu Minh Thông, Hiên Viên Minh Nhật thật sự ghen tị, hẳn mới là ca ca của Minh Nguyệt, nhưng vì sao Minh Nguyệt chỉ gọi người này là ca ca mà chưa từng gọi hẳn như vậy? Hơn nữa, hẳn còn chưa đồng ý gả muội muội đi, nhưng muội muội lại mang thai rồi, điểm này làm cho Hiên Viên Minh Nhật thật tức giận!

Chờ Khâu Khải Chính tiếp chỉ rồi, Hiên Viên Minh Nhật liền nói: “Tốt lắm, đã không còn sớm nữa, ta sẽ cho người dẫn các người đi xem phủ đệ mới.” Chỉ một ánh mắt của Hiên Viên Minh Nhật, Ngọc Thuận liền hiểu ý, dâng lên một khối kim bài, chờ Khâu Khải Chính tiếp nhận rồi mới nói: “Đây là khối kim bài miễn tử duy nhất của Hiên viên hoàng triều, hôm nay Trẫm trao nó cho các người, đáp tạ ân cứu mạng và dưỡng dục mấy năm nay của các người đối với Minh Nguyệt.”

Toàn bộ Khâu gia đều giật mình, đây là kim bài miễn tử, là thứ mà cả Hiên viên hoàng triều đều mong cầu. Vậy mà Hoàng thượng đem nó cho Khâu gia, thật sự sao? Sau khi tạ ân, Hiên Viên Minh Nhật gạt đầu: “Được rồi, mau hồi phủ đi!”

Khâu Minh Thông vui mừng đứng dậy, bước tới muốn nắm tay Khâu Tiểu Ninh, cuối cùng hẳn cũng được dẫn về nhà! Nhưng khi Khâu Minh Thông sắp chạm vào tay Khâu Tiểu Ninh thì liền bị Hiên Viên Minh Nhật chặn lại: “Trẫm nói, các người hồi phủ, khi nào thì cho phép các người dẫn muội muội của Trẫm đi?” Đúng là nói giỡn mà, đời này hẳn sẽ không để Minh Nguyệt rời khỏi tầm mắt nữa. Còn về phần Khâu Minh Thông, về Khâu phủ mà ngủ!

Khâu Minh Thông thu hồi tay, đối mặt nói với Hiên Viên Minh Nhật: “Hoàng thượng, vì thần dẫn về thê tử hợp pháp của mình về nhà, sao Người lại không cho phép?” Vừa tìm được người thân thì hẳn liền không có thê tử nữa sao?

“Pháp? Pháp đều là do Trẫm định, nếu người không đi, kim bài miễn tử Trẫm vừa đưa Khâu gia liền có thể phát huy tác dụng.” Nói xong, Hiên Viên Minh Nhật còn ‘Hừ’ một tiếng, hẳn là Hoàng thượng, hẳn sợ ai!

“Ca... Từ Hằng, huynh dẫn cha, nương về xem phủ đệ mới trước, vài ngày nữa Ninh nhi sẽ trở về.” Bây giờ, nàng thật sự muốn thân cận với cha, mẹ, còn có ca ca vô lý đáng yêu nữa. Về phần Từ Hằng, khi nàng về nhà sẽ đỡ hẳn.

Tô Mộ Tịch vừa nghe Khâu Tiểu Ninh nói như vậy liền vô cùng vui vẻ, nắm chặt tay Khâu Tiểu Ninh, nữ nhi của nàng đã nhận nàng là mẹ. Tâm tình của Hiên Viên Minh Nhật cũng không khác gì Tô Mộ Tịch, đương nhiên nếu Ninh nhi nguyện ý gọi hẳn một tiếng ‘ca ca’ thì hẳn sẽ càng vui mừng hơn nữa!

Trong lòng Khâu Minh Thông thở dài, hẳn đã quên tính tình của nha đầu Ninh nhi. Chỉ đành nói: “Được, qua vài ngày nữa ta sẽ đến đón muội.”

Về phần có ai ngăn cản hay không, nói sau đi...

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: CHƯƠNG 58

Ngọc Thuận tự mình dẫn Khâu gia đến phủ đệ mới, sau khi vào cửa, trước tiên dẫn họ đến phòng khách, giới thiệu họ nhân trong phủ rồi mới quay đầu nói với Khâu Khải Chính: “Mọi người dừng bữa đi. Phủ này có chút lớn, vốn là do Hoàng thượng dành chọn riêng cho Minh Nguyệt công chúa, chưa từng có ai ở qua, bây giờ thì lại trở thành Khâu phủ.” Ân ý trong lời nói là Hoàng thượng đã ban cho Khâu gia hoàng ân cuộn cuộn, không những ban cho Khâu gia kim bài miễn tử mà còn sửa phủ công chúa thành Khâu phủ.

“Làm phiền công công, mong người chuyển lời với Hoàng thượng rằng Khâu gia nhớ rõ ân đức của Hoàng thượng.” Khâu Khải Chính nói. Hoàng thượng đổi phủ công chúa thành Khâu phủ chỉ sợ cũng vì nghĩ cho Ninh nhi.

Sau khi tiễn Ngọc Thuận ở cửa, Viên thị không vừa ý nói: “Hừ, có gì đặc biệt hơn người, đúng là đồ vong ân phụ nghĩa, Ninh nhi là do ta cứu về đó.” Dù thế nào đi nữa thì cũng phải phong cho bà một danh hào chứ! Vậy mà chỉ ban một cái kim bài cho lão gia, còn bà thì không có gì cả!

“Người muốn chết sao!” Khâu Khải Chính trừng mắt nhìn bà một cái rồi liền bước vào phòng khách. Ông cũng biết là thế tử cứu Ninh nhi, nhưng mấy năm nay bà

làm những chuyện gì có lẽ mọi người cũng nhìn thấy rõ ràng. Hoàng thượng chắc chắn là đã cho người ta tra xét một lần rồi mới an bài như thế. Hơn nữa, Hoàng thượng chính là một người bao che khuyết điểm cho người thân, chỉ sợ việc này còn chưa thể kết thúc như vậy.

Khâu Minh Thông và Khâu Minh Duệ nhìn nhau, cũng không nói gì mà đi thẳng vào nhà. Nếu là bình thường thì Khâu Minh Trí nhất định sẽ là người đầu tiên bước tới đỡ Viên thị, nhưng bây giờ hắn chỉ trầm mặc một chút liền vào phòng. Viên thị ghen khuất một lúc thấy không được gì thì cũng đi theo vào phòng khách.

Vừa vào phòng thì thấy đã có một bàn đầy thức ăn, còn có bốn nha hoàn hành lễ với bọn họ, nói: “Lão gia, phò mã, nhị gia, tam gia, lão phu nhân thỉnh dùng bữa!”

Khâu Minh Thông cũng không nghĩ nhiều mà ngồi xuống, vài người bên cạnh Khâu Khải Chính thì giật mình một chút mới ngồi xuống. Bốn nha hoàn thấy vậy mới bung chén lên, mọi người đều ngồi xuống bàn rồi thì có một nha hoàn bưng bát thuốc đến trước mặt Viên thị, hành lễ nói: “Lão phu nhân, đây là do Hoàng thượng cố ý ban thưởng cho ngài. Hoàng thượng nói, người đã cứu công chúa của chúng ta, có công lao rất lớn, thuốc bổ này là vị thuốc rất tốt được Giang Nam tiến cống, thập phần trân quý. Hoàng thượng đặc biệt ban cho lão phu nhân dùng mười ngày, mỗi ngày một chén, phải dùng hết.” Trên mặt nha hoàn mang theo ý cười thân thiện, ánh mắt vô cùng cung kính.

Viên thị vui vẻ, bà đã nói rồi mà, bà là người có công lao lớn nhất, làm sao Hoàng thượng có thể đã quên bà? Vô cùng vui mừng mà bưng bát thuốc lên uống, vừa uống một ngụm thì liền phun ra trên bàn, vẻ mặt Viên thị vô cùng thống khổ. Sắc mặt nha hoàn không đổi dọn dẹp một chút rồi khẽ hành lễ, nói: “Lão phu nhân, hoàng thượng có lệnh, nô tỳ phải nhìn thấy người uống hết thuốc này nếu không thì Hoàng thượng sẽ tự mình đến xem ngài uống.”

“Các người cùng không phải là chủ của ta, làm gì có thuốc bổ tiến cống nào lại đáng như vậy? Có phải các người đổi thuốc của ta hay không?” Viên thị nổi giận dùng dưng mắng nha hoàn, bát thuốc bà mới vừa uống là cái quỷ gì mà còn đáng hơn cả Hoàng liên (*).

(*) Hoàng liên: một vị thuốc vô cùng đáng.

Nha hoàn lại hành lễ nói: “Lão phu nhân, nô tỳ làm sao dám? Thuốc này là do Ngọc Thuận công công tự mình đưa tới. Lão phu nhân, ngài mau uống đi, nếu không nô tỳ chỉ đành phải hỏi bẩm lại Hoàng thượng.” Thuốc này quả thật là được tiến cống từ Giang Nam, là một vị thuốc tốt nhưng mà thuốc này so với cực phẩm Hoàng liên còn đáng hơn một bậc, loại khổ này... ngay cả một tiểu nha hoàn như nàng còn không muốn uống nữa là...

“Ta, ta uống cùng với canh.” Uống cùng với canh thì bà không tin là còn có thể đáng như vậy.

“Lão phu nhân muốn uống cùng thức ăn, tốt! Tiểu Liên, bưng thức ăn và canh làm riêng cho lão phu nhân lên đây.” Lập tức, trước mặt Viên thị liền có thêm vài món thức ăn, đều là mang theo vị thuốc. Viên thị vừa thấy liền không thuận theo, lúc này nha hoàn lại hành lễ với bà, trả lời: “Lão phu nhân, ngự trù trong cung nói, thuốc này uống với những món ăn này thì sẽ ngon hơn, Hoàng thượng nhất định thưởng cho ngài. À, ngài dùng cơm xong, còn có loại trà chuyên dành cho ngài. Nói đến đây, nô tỳ chúc mừng lão phu nhân, loại tôn vinh này, ngài chính là người thứ nhất ở Hiên Viên hoàng triều nếm thử. Nhưng mà, nếu ngài không tôn trọng thì chỉ sợ là sẽ bị mất đầu nha!” Chuẩn bị từ cơm canh đến cả trà, tiểu nha hoàn đều nhìn không được nghĩ, Viên lão phu nhân này đã làm cái gì? Khiến cho hoàng thượng nhớ kỹ bà như vậy!

“Cái gì... Cái gì?” Không phải chỉ là ăn cơm thôi sao? Không ăn thì không ăn, sao lại nghiêm trọng? Vậy mới nói Viên thị chỉ là một tiểu dân nơi phố phường, nhiều nhất cũng chỉ làm nha hoàn thấp kém ở Hàn phủ, quả thật chưa từng biết đến Hoàng quyền.

“Mất đầu a! Ngài không biết sao? Trước đây tiên hoàng từng thưởng một mâm điểm tâm cho gia đình một thần tử, ai ngờ người thế tử của thần tử này đánh rơi điểm tâm, vậy mà qua ngày hôm sau bà ta liền mất đầu.”

Nghe như vậy, Viên thị liền không dám nói gì nữa, ngoan ngoãn bưng bát thuốc lên uống. Về mặt thống khổ không chịu nổi, bà cầu cứu nhìn về phía bốn phụ tử đang vui đầu ăn cơm. Nhưng mà lúc này không có ai để ý bà, Khâu Khải Chính biết chắc chắn Hoàng thượng buộc thế tử ăn hoàng liên. Dù trên mặt không biểu tình nhưng trong lòng lại vô cùng tán thành, ban ngày bà nói những lời như vậy trước mặt Hoàng thái hậu, xứng đáng ăn Hoàng liên mười ngày. Trước kia còn chưa biết được thân thế của Ninh nhi thì tìm mọi cách soi mói nàng, còn nói là vì nữ nhi thân sinh. Nhưng hiện tại khi biết thân thế của Ninh nhi, cho dù có cơ hội biết nữ nhi ruột thịt được chôn cất ở đâu, vậy mà bà cư nhiên một chữ cũng không nhắc tới. Không phải xứng đáng ăn Hoàng liên thì là gì?

Về phần Khâu Minh Thông và Khâu Minh Duệ, họ đã sớm cảm thấy mẫu thân có chút quá đáng, nhưng mà họ là con cũng không tiện nói. Mà Khâu Minh Trí, từ hoàng cung trở về thì liền bị dọa sợ, làm sao còn dám lên tiếng, chỉ sợ Khâu Tiểu Ninh mách gì đó với Hoàng đế thì hắn sẽ bị mất đầu.

Cứ như vậy, Viên thị mang theo vẻ mặt thống khổ ăn hết bữa cơm này, vội hỏi: “Bữa cơm này đã ăn xong rồi, mau bụng thức ăn bình thường lên cho ta.” Không phải nói là thật trân quý sao? Bà đã ăn một bát lớn như vậy rồi, chắc là không còn đúng không?

Ai ngờ nha hoàn kia lại hành lễ, nói: “Lão phu nhân, nhóm nô tỳ đã chuẩn bị rất nhiều, ngài đợi một chút, nô tỳ sẽ gọi Tiểu Liên bụng lên cho người.” Phốc, ha ha, rốt cuộc là lão phu nhân đã làm gì mà để cho Hoàng thượng tức giận như vậy!?

“Không... không cần...” Miệng thì đắng, bụng thì chua xót, còn có chút đau.

“Nô tỳ đã hiểu, tiểu Liên, mau dâng trà của lão phu nhân lên.”

Không bao lâu, canh liền xảy ra Viên thị trước mặt. Viên thị ngay cả nói chuyện tâm đầu không có, cầm lấy canh liền hướng miệng đưa. Vừa uống một ngụm liền phun ra đến đây, này cái quý gì này nọ đem miệng nàng đều nhanh toan rớt. Bất quá, chống lại nha hoàn trong suốt ý cười mặt, hắng tâm, đem chính bát đều quán đến trong bụng.

Nha hoàn phúc phúc thân, hỏi: “Lão phu nhân nhưng là nếu uống một chén?” Khổ ngay cả vốn là được liệu, có kháng viêm, giải nhiệt chờ hiệu quả. Bất quá này thời tiết dùng quả thật là có chút không thích hợp, cho nên mới riêng xứng này cái cực toan canh, giải được tính.

Không bao lâu sau thì liền có nha hoàn dâng trà lên trước mặt Viên thị. Ngay cả tâm tư phản đối cũng không còn, bà bụng tách trà lên. Nhưng vừa uống một ngụm thì liền muốn phun ra, cái quý này khiến cho miệng của bà muốn rớt ra luôn rồi. Nhưng mà ngược mắt lên lại nhìn thấy nha hoàn mang ý cười trong suốt bên cạnh, cố gắng, nuốt xuống hết cả tách trà.

Nha hoàn hành lễ nói: “Lão phu nhân, chỉ uống một tách thôi sao?” Đây vốn là được liệu giải nhiệt, rất tốt nha!

Một bữa cơm mà lấy đi nửa cái mạng của Viên thị, trước vốn định ăn cơm xong thì đi dạo phủ đệ, xem nơi này lớn như thế nào, nhưng bây giờ bà cũng không muốn động dậy nữa, chỉ muốn tìm một chỗ để ngủ. Ai ngờ, bà còn chưa hỏi thì nha hoàn lại hành lễ nói: “Lão phu nhân, Hoàng thượng nói rằng ngài đã liều mình cứu công chúa thì nhất định là một người thiện tâm. Bắt đầu từ hôm nay, nô tỳ sẽ cùng người niệm kinh ở phật đường của Khâu phủ một canh giờ (**). Qua nửa tháng nữa, Hoàng thượng sẽ tự thân phái một ma ma đến để cùng ngài bàn luận, nếu đáp lại không tốt thì sẽ có hình phạt.” Hoàng thượng không phải là cho người bàn luận mà rõ ràng là cho người đến kiểm tra.

(**) Một canh giờ: 2 giờ đồng hồ.

Nhìn Viên thị có khổ mà không nói được, chỉ đành đi theo nha hoàn đến phật đường, mấy phụ tử vẫn bình tĩnh đang ăn cơm, nhất trí không hề rảnh. Đương nhiên, cho dù bọn họ có rảnh thì cũng là vô dụng.

Ngọc Thuận đứng bên cửa vụng trộm nhìn, thấy nha hoàn dẫn Viên thị đến phật đường thì mới rời đi, trở lại trong cung để bẩm báo lại cho Hiền Viên Minh Nhật. Vừa vào thư phòng, hần liền lui qua một bên chờ Hoàng thượng đặt câu hỏi. Nghe thấy âm thanh của Ngọc Thuận, Hiền Viên Minh Nhật liền dừng đọc sách, hỏi: “Mọi việc làm được thế nào?” Viên thị dù sao đã cứu mệnh của muội muội, hần không thể trị tội Viên thị quá rõ ràng. Nhưng mà khiến cho nàng có khổ mà nói không nên lời thì vẫn được.

“Hoàng thượng, tất cả đều làm theo ngài nói, ngài yên tâm.” Ngọc Thuận nhớ tới vẻ mặt Viên thị như ăn Hoàng liên trong giờ cơm thì liền cúi thấp đầu, nhin không được cười cười.

Hiền Viên Minh Nhật gật đầu: “Lệnh cho Hoa Trinh tiếp tục như vậy, mười ngày sau nếu bà ta vẫn không biết hối cải, trẫm sẽ lại ban thưởng đến khi bà sửa lại mới thôi.” Không cho muội muội trở về đó cũng có một phần nguyên nhân do Viên thị. Muội muội hiện tại có thai, cần tĩnh dưỡng.

So sánh với Viên thị khổ không nói nên lời thì Khâu Tiểu Ninh lại vô cùng hạnh phúc. Trên bàn lớn bày thật nhiều thức ăn. Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch ngồi ở hai bên của nàng, thỉnh thoảng hỏi nàng thích ăn cái gì, còn không ngừng gấp thừa ăn vào đĩa cho nàng. Đĩa thức ăn của Khâu Tiểu Ninh giống như tòa núi nhỏ, mà Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch thì lại chưa ăn gì. Nhìn thấy như vậy, Khâu Tiểu Ninh lại có chút muốn khóc, tuy nàng là phụ nữ có thai nhưng cũng không cần đa sầu đa cảm như vậy. Hàm chứa lệ, gấp thức ăn vào đĩa của Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch: “Cha mẹ, hai người đừng gấp cho ta nữa, hai người cũng mau ăn.”

Đến lúc buổi trưa, Khâu Tiểu Ninh có chút kỳ quái, sao hần còn chưa tới? Nhin không được, Khâu Tiểu Ninh hỏi Tô Mộ Tịch: “Nương, vì sao Hoàng thượng không tới?” Nhìn dáng vẻ của hần, không giống như không thích muội muội này mà?

Tô Mộ Tịch cười nhẹ, nhìn Hiền Viên Hạo Thành, Hiền Viên Hạo Thành cũng cười hi hi nói: “Minh Nguyệt, Minh Nhật rất ngốc, hần sợ con không để ý tới hần, không gọi hần ca ca, tiểu tử kia cũng không tự tin, hừ hừ hừ...” Tuy rằng Y nhi có đôi khi cũng không gọi hần ‘ca ca’, nhưng là Thành nhi vẫn là không sợ Y nhi. Mới không giống Minh Nhật, sợ hãi liền trốn tránh không gặp Minh Nguyệt.

“Đưa nhỏ Minh Nhật này, mặc dù ngày thường một chữ cũng không nói nhưng ta biết hần đã xem con là muội muội. Các con là song bào thai, cũng giống như Minh Văn và Minh Võ, nhưng Minh Văn, Minh Võ là được lớn lên cùng nhau. Trước đây ba huynh đệ cùng chơi trốn tìm, dù cho Minh Võ trốn ở đâu thì Minh Văn cũng có thể dễ dàng tìm thấy. Khi đó Minh Nhật cũng mới bảy tuổi, nhìn thấy Minh Văn và Minh Võ thân thiết như vậy, liền hỏi ta: ‘Nương, nếu như có muội muội ở đây, có phải là ta trốn ở đâu thì muội muội cũng có thể tìm thấy ta đúng không?’ Lúc ấy, ta vừa nghe lời này liền khóc, có lẽ đã dọa dẫm hần, từ đó về sau sẽ không nhắc đến hai từ ‘muội muội’ trước mặt ta nữa, nhưng trong lòng vẫn luôn nhớ tới con. Bây giờ con đã trở về, chắc chắn hần thật cao hứng, nhưng mà nghe con kêu Minh Thông là ‘ca ca’, trong lòng hần có chút khó chịu, chờ khi chính hần nghĩ thông suốt là tốt rồi. Đến lúc đó a, ta lại lo lắng hần sẽ mang toàn bộ thứ tốt trong cung đều chuyển hết vào phòng của con.” Tô Mộ Tịch nói xong, từ ái xoa lên tóc Khâu Tiểu Ninh.

Nhắc đến thói quen sẽ đưa những thứ tốt nhất cho người mà mình quan tâm, có lẽ cũng là có chút di truyền. Nhớ lúc trước, khi nàng vừa mới tiến cung, Hạo Thành đều tặng nàng những thứ mà hân trân quý. Sau này, nương tiến cung, ngốc tử này nghĩ rằng nương đến dẫn nàng đi, nên lại đem những gì hân thích tặng lại cho nương. Bây giờ tập tính này của Minh Nhật, cũng không phải giống Hạo Thành lúc đó sao? Nghĩ như vậy, Tô Mộ Tịch lại không nhìn được bật cười.

Nghe xong lời nói của Tô Mộ Tịch, Khâu Tiểu Ninh cũng không nói gì, nhưng nàng nghĩ nàng phải tự mình đi nhìn xem ca ca ruột của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: CHƯƠNG 59

Sau khi dùng cơm được một, hai canh giờ, hvht và tnt đều ngủ trưa. Lúc tiến cung, Khâu Tiểu Ninh cũng đã gặp Hoa Kinh, biết nàng ấy, nghĩ một chút rồi mới gọi: “Hoa Kinh.”

“Công chúa.” Hoa Kinh nghe tiếng gọi của Khâu Tiểu Ninh thì liền hành lễ với nàng.

Đối với xưng hô ‘công chúa’ này, Khâu Tiểu Ninh thực sự cảm thấy không quen, không được tự nhiên nói: “Hoa Kinh, người có thể dẫn ta đến cung của ca. ... Hoàng thượng được không?” Tuy rằng ở Khâu gia, nàng cũng có ba người ca ca, nhưng chưa bao giờ nàng cảm thấy có thể ý lại ở bọn họ. Từ Hằng, nàng thích hân nên chưa bao giờ kính trọng hân như ca ca, về phần nhị ca thì tính tình kia khiến nàng khó lòng kính trọng nổi, cuối cùng là tam ca thì nhiều năm rồi mới gặp lại. Hơn nữa, bây giờ một người trong đó có một người là phu quân của nàng, hai người còn lại thì thành tiểu thúc. Cho nên đối với hvmn, nàng thật sự muốn thân thiết với hân như một ca ca. Hơn nữa, trong lúc vô tình ở gần hân, nàng lại có thể cảm nhận được cảm xúc của hân, chẳng lẽ đây chính là liên hệ của song bào thai sao?

Hoa Kinh vừa nghe Khâu Tiểu Ninh nói vậy thì liền cao hứng phúc thân trả lời: “Công chúa, mời người đi cùng nô tỳ.” Có lẽ giữa trưa Hoàng thượng cũng chưa dùng thiện nhiều, nếu bây giờ công chúa đi tìm ngài thì hân là bữa tối nên dọn ngự thiện đến Thần Hi cung rồi.

Đi đến đại môn ở ngự thư phòng, Hoa Kinh hành lễ nói: “Công chúa, mời người vào! Lúc này có lẽ là Hoàng thượng đã xử lý chính vụ xong, người sẽ không quấy rầy ngài ấy đâu!” Cho dù có quấy rầy thì Hoàng thượng chắc chắn sẽ không trách người. ...!

“Cảm ơn người, Hoa Kinh.”

“Nô tỳ không dám, công chúa mau vào đi!”

“Không cần thông truyền trước sao?” Nàng từng nghe Từ Hằng nói, ngoại trừ khi có việc vô cùng quan trọng, nếu không thì phải có công công hoặc cung nữ thông truyền mới được phép vào ngự thư phòng.

“Công chúa yên tâm, người cứ vào đi!”

Thấy Hoa Kinh không giống như nói dối, Khâu Tiểu Ninh cũng không nghĩ nhiều liền bước vào, thủ vệ hai bên lập tức hành lễ với nàng, nhanh chóng mở đại môn. Khâu Tiểu Ninh mỉm cười, bước chân vào ngự thư phòng. Vừa mới tiến vào thì thấy bên trong chỉ có Ngọc Thuận đang đứng mài mực. Cảm nhận được có người đi vào, Hiên Viên Minh Nhật cảnh giác ngẩng đầu, vừa thấy là Khâu Tiểu Ninh thì lập tức ngăn người. Chỉ khi Khâu Tiểu Ninh khẽ gọi thì Hiên Viên Minh Nhật mới hồi phục tinh thần. Ngọc Thuận cười, lặng lẽ lui ra, hân chắc chắn rằng Hoàng thượng sẽ không muốn ai nhìn thấy bộ dáng ngẩn ngơ của ngài ấy.

“Muội. ... Ninh nhi, sao muội lại đến đây? Sức khỏe tốt không? Muội đang có mang, phải cẩn thận một chút.” Nếu là bình thường thì hvmn sẽ không nói nhiều như vậy, nhưng chỉ cần gặp Khâu Tiểu Ninh thì hân lại bất giác dài dòng hơn.

“Ninh nhi vẫn khỏe, Hoàng. ... ca ca đừng quá lo lắng.” Ca ca đối với nàng thật tốt, nàng có thể cảm nhận được sự lo lắng của hân.

“Ca ca. ...!” Hiên Viên Minh Nhật lại ngẩn ngơ nhìn nàng, hành động đều khựng lại, Ninh nhi vừa mới gọi hân là ‘ca ca’?

“Huynh vốn chính là ca ca của Ninh nhi mà!” Vua của một nước lại lộ ra biểu tình như vậy khiến cho Khâu Tiểu Ninh buồn cười, nếu để người ngoài thấy đại ca như vậy thì chắc chắn sẽ không thể bình tĩnh được.

Đến lúc Khâu Tiểu Ninh hồi phục tinh thần thì mới nhận ra đã được Hiên Viên Minh Nhật ôm vào lòng, Khâu Tiểu Ninh ngơ ngác, chỉ nghe hân nói: “Minh Nguyệt, muội đã về nhà, ca ca thật vui mừng vì muội đã về nhà!” Rõ ràng chỉ là một câu nói bình thường lại có thể khiến vánh mắt Khâu Tiểu Ninh dần dần đỏ lên.

Cuộc đời về sau của Khâu Tiểu Ninh quả như Tô Mộ Tịch nói, Hiên Viên Hạo Thành và Hiên Viên Minh Nhật đang chuẩn bị mang những thứ tốt nhất, trân quý nhất đưa đến nơi ở của Khâu Tiểu Ninh. Tô Mộ Tịch như không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Khâu Tiểu Ninh, chỉ cười nói: “Minh Nguyệt, đây là do cha và ca ca của con chuẩn bị, đã chuẩn bị từ rất lâu rồi. Thật may là hiện giờ Minh Văn và Minh Võ không có ở đây, nếu không thì lại có

thêm rất nhiều lễ vật được đưa đến cho người tỷ tỷ là con đó. Đến lúc đó chỉ sợ Khâu phủ sẽ không còn chỗ đặt đồ nữa.” Đương nhiên là còn có lễ vật của người làm nương như nằng nữa, nằng đã cho người mang đến để ở Khâu phủ. Nữ nhi của ta, dù có muốn sao trên trời thì nương cũng sẽ hái xuống cho con.

Trước sự quan tâm và yêu thương của Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch, Khâu Tiểu Ninh lại có chút hoảng hốt, nằng chưa từng vì họ mà làm điều gì cả... Hôm sau, Khâu Tiểu Ninh bảo Hán Ngữ mang đến loại vải cảm y, nằng muốn may cho cha và nương hai bộ xiêm y. Dù cảm y không phải là loại vải tốt nhất, nằng may cũng không đẹp bằng người trong cung làm nhưng nằng nhất định sẽ dùng toàn tâm để may.

Thời gian cứ như vậy trôi, qua hơn nửa tháng, rốt cuộc Khâu Minh Thông không thể chờ được nữa, Hoàng thái hậu muốn thân cận cùng nữ nhi thì hẳn cũng có thể hiểu. Nhưng mà cũng đã qua hơn nửa tháng rồi, vì sao còn chưa cho Ninh nhi về nhà!? Theo thái độ của họ thì không phải là xem thường Khâu gia, nếu không thì Hoàng thượng cũng sẽ không ban thưởng cho Khâu gia nhiều như vậy. Nhưng mà nếu không phải là xem thường Khâu gia thì tại sao lại không cho Ninh nhi về nhà? Cho dù là Ninh nhi đã về nhà thì cứ hai, ba ngày hẳn cũng sẽ dẫn Ninh nhi vào cung để họ gặp mà!

Thần Hi cung, Đông điện, thời gian này Tô Mộ Tịch đáng lẽ đang ngủ trưa, nhưng hôm nay nằng không ngủ, nằng đang nghe Hán Ngữ báo lại: “Tiểu tử ngốc kia thật sự đã tiến cung?” Vậy xem ra Khâu Minh Thông kia là thật tâm yêu thương Minh Nguyệt. Ít nhất là mấy ngày này, họ đã đưa rất nhiều phần thưởng nhưng vẫn không bị của cải che mờ mắt.

“Đúng vậy, tiểu thư, người có thể nhìn hẳn dẫn công chúa đi sao!?” Thấy bộ dáng thần nhiên của tiểu thư, Hán Ngữ khẽ cười.

“Trong lòng Minh Nguyệt thương hẳn, nếu ta không cho hẳn dẫn đi thì có thể làm gì khác bây giờ? Ta cũng không thể mãi nhốt Minh Nguyệt trong cung được...!” Đương nhiên là nằng sẽ không ngăn cản, nhưng mà chưa chắc hẳn có thể qua được cửa của Minh Nhật. Theo tính cách Minh Nhật, hẳn là muốn Minh Nguyệt sinh con rồi mới để nằng rời cung.

Quả nhiên, Khâu Minh Thông vừa mới đặt chân vào cung thì đã được nhìn thấy sắc mặt “không chào đón” của Hoàng thượng, lại nhìn thấy ánh mắt đắc ý của ngài ấy thì Khâu Minh Thông tức giận đến nội thương. Cắn chặt răng, Khâu Minh Thông không lui bước, nói: “Hoàng thượng, thỉnh ngài cho thần gặp Ninh nhi, chỉ cần nhìn thấy nằng ấy vẫn khỏe mạnh là được, vì thần cũng an tâm.” Hoàng thượng thật là muốn tức chết hẳn. Nhưng với tình trạng của hẳn bây giờ chính là giận mà không nói được. Chỉ nghĩ rằng, Hoàng thượng, ngài chờ đó, hừ hừ...

Dù Hiền Viên Minh Nhật rất không muốn, nhưng hẳn vẫn gật đầu, bởi vì hẳn phát hiện có đôi khi muội muội lại ngẩn ngơ, chắc chắn là nhớ đến tiểu tử Khâu Minh Thông này rồi. Lại nói, Hiền Viên Minh Nhật quả thật rất bội phục Khâu Minh Thông, từ lúc biết hẳn lấy được muội muội của mình thì Hiền Viên Minh Nhật liên tục soi mói hẳn nhưng vẫn chưa từng bỏ cuộc, hừ.

Lúc Khâu Minh Thông bước vào phòng Khâu Tiểu Ninh, Khâu Tiểu Ninh vẫn còn đang ngủ trưa. Có lẽ vì đang mang thai cho nên Khâu Tiểu Ninh càng ngày càng ngủ nhiều, hơn nữa còn ngủ rất sâu, dù có người bước vào phòng thì nằng cũng không phát hiện ra. Khâu Minh Thông khẽ xoa lên gương mặt trắng nõn của Khâu Tiểu Ninh, Khâu Tiểu Ninh bất giác cọ cọ gương mặt vào lòng bàn tay Khâu Minh Thông. Nhìn thấy động tác ý lại này, trái tim Khâu Minh Thông mềm nhũn. Hẳn khẽ lên giường, vòng tay ôm Khâu Tiểu Ninh vào lòng.

Được ôm người trong lòng làm Khâu Minh Thông an tâm hơn nhiều, chỉ có trời mới biết, không có Ninh nhi bên cạnh, mỗi đêm hẳn đều mất ngủ. Hai canh giờ sau, Khâu Tiểu Ninh ngủ đủ giấc rồi mới tỉnh dậy, cảm nhận được mùi hương quen thuộc khiến nằng nghi hoặc một chút, liền nhìn thấy gương mặt Khâu Minh Thông gần trong gang tấc. Nhìn thấy gương mặt hẳn tái nhợt, nằng liền cảm thấy đau lòng, nhất định là mấy ngày nay ca ca ngủ không ngon. Khâu Tiểu Ninh khẽ xoay người vòng tay ôm lấy hẳn, nhẹ nhàng không đánh thức hẳn.

Nhưng mà không bao lâu, Khâu Minh Thông liền giật mình tỉnh lại. Khâu Tiểu Ninh lập tức nhắm mắt lại, giả bộ ngủ. Khâu Minh Thông khẽ ngồi dậy lại thấy Khâu Tiểu Ninh còn đang ngủ, nhẹ nhàng hôn lên trán nằng: “Tiểu quý tham ngủ, còn chưa chịu tỉnh!” Không muốn đánh thức nằng, nhưng hẳn cũng biết mình không thể không rời cung. Khâu Minh Thông bước xuống giường, lại khẽ hôn lên trán Khâu Tiểu Ninh, Khâu Tiểu Ninh nghe hẳn nói: “Ninh nhi, đừng quên mau mau về nhà nha, cha và ta đều chờ nằng về, đừng quên chúng ta.”

Khâu Minh Thông đi rồi, Khâu Tiểu Ninh liền ngồi dậy. Cũng không nói gì, chỉ là tiếp tục lấy ra xiêm áo chưa hoàn thành. Làm xong, nằng nên về nhà rồi, nằng cũng không muốn đến khi về nhà lại nhìn thấy ca ca mang mắt gấu trúc.

Lại qua vài ngày, cuối cùng Khâu Tiểu Ninh đã làm xong ba bộ quần áo thật đẹp. Trước tiên, Khâu Tiểu Ninh đưa xiêm y cho Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch, thấy sắc mặt hai người vui mừng ním cười cười, trong lòng cũng phi thường cao hứng. Lại nói chuyện cùng họ một chút mới cảm xiêm y của Hiền Viên Minh Nhật, chuẩn bị đến cung của ca ca.

Lúc Khâu Tiểu Ninh đi vào, Hiền Viên Minh Nhật đang nghiên cứu sách dạy đánh cờ, Khâu Tiểu Ninh đặt quần áo xuống, nói: “Ca ca, Ninh nhi làm cho huynh một bộ quần áo, huynh thử xem có hợp hay không?” Nhìn bộ dáng Hiền Viên Minh Nhật bình tĩnh ổn trọng, Khâu Tiểu Ninh có chút đau lòng, rõ ràng cùng tuổi với nằng, nhưng lại gánh chịu trách nhiệm của toàn bộ Hiền Viên hoàng triều này. Hơn nữa, nằng là muội muội nhưng cũng đã thành thân, hẳn là ca ca mà lại chưa cưới vợ. Nằng nhớ rõ, kiếp trước, Hoàng hậu của ca ca là một nữ nhi của triều thần, ca ca vì thương nằng ấy mà hậu cung không có một nữ tử. Không biết, kiếp này, khi nào nằng ấy và ca ca thành thân? Nằng cũng mong có thể uống thượng một ly rượu mừng.

Hiền Viên Minh Nhật cao hứng đi thử quần áo, thật vừa người, không dài cũng không ngắn, Hiền Viên Minh Nhật mừng đến mơ hồ. Nhưng miệng vẫn cứ trách cứ, nói: “Minh Nguyệt, hiện tại muội đang có thai, đừng để cho chính mình quá mệt mỏi.” Tuy rằng được mặc quần áo do chính tay muội muội

mày khiến hắn thật sự rất cao hứng, nhưng mà hắn không muốn muối muối vì chuyện này mà mệt mỏi.

Khâu Tiểu Ninh ngoan ngoãn gật đầu, trấn an nói: “Ca ca yên tâm, huynh không cần lo lắng, dù sao ta cũng ngủ không được.” Nàng làm sao có thể không ngủ không a, nhưng mà vì để được đi Khâu phủ, chỉ đành nói như vậy.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra thì Hiền Viên Minh Nhật vội hỏi thế nào, làm cho Khâu Tiểu Ninh có chút ngượng ngùng. Nhưng mà nghĩ đến bộ dáng mệt mỏi của Khâu Minh Thông, nàng vẫn là nói: “Ca ca, Ninh nhi nhớ phu quân, từ trước tới giờ, ta chưa từng rời xa hắn lâu như vậy. Ta muốn trở về Khâu gia, qua vài ngày lại cùng hắn vào cung thăm mọi người, được không?” Nói xong, Khâu Tiểu Ninh còn khẽ kéo ống tay áo của hắn.

Chưa từng có người nào thân cận kéo ống tay áo của hắn rồi thỉnh cầu hắn như vậy. Trong lúc nhất thời, Hiền Viên Minh Nhật đầu óc mơ hồ lại bất tri bất giác gật đầu. Thấy hắn gật đầu, Khâu Tiểu Ninh cao hứng cười nói: “Minh Nguyệt biết mà, ca ca đối với muội tốt nhất. Hoa Kinh, người thu thập giúp ta, ngày mai liền đi Khâu phủ.”

Đến lúc Hiền Viên Minh Nhật hồi phục tinh thần, mới biết chính mình đã đáp ứng rồi, lúc này lại đen mặt nhưng lại không nỡ khiến muội muội không vui, chỉ phụng phịu nói: “Muốn đi Khâu gia cũng được, nhưng mà phải dẫn theo ngự y và ngự trù mà ta đã an bài cho muội.” Nữ tử mang thai là chuyện không thể coi thường, Ninh nhi không có ở trong vòng bảo vệ của hắn, nếu không có ngự y đi theo thì hắn rất lo lắng.

Khâu Tiểu Ninh ngoan ngoãn gật đầu: “Minh Nguyệt đã biết, cảm ơn ca ca...” Khâu Tiểu Ninh đáp ứng rất nhanh, nhưng mà đến khi ngày đó trở về Khâu gia mới thấy hàng dài người đi theo phía sau, trong lòng nàng có chút hoài nghi, có phải ca ca muốn chuyển toàn bộ Thái y viện đến Khâu gia hay không? Nhưng mà trong lòng cũng thật cao hứng, đó đều là cha mẹ và ca ca của nàng, họ đối nàng rất tốt, rất tốt...!

Chỉ cần như vậy, nàng đã thấy đủ, nếu so cùng kiếp trước thì bây giờ nàng hạnh phúc đến có thể bay lên.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: CHƯƠNG 60

Sáng sớm hôm sau, Khâu Tiểu Ninh ngồi trên cỗ kiệu xa hoa do Hiền Viên Minh Nhật an bài ra khỏi cung, phía sau có một hàng dài thái y và ngự trù (1) đi theo. Đi đến đại môn của Khâu phủ, chỉ có Khâu Khải Chính, Viên thị và Khâu Minh Trí ra đại môn nghênh đón, Khâu Minh Thông thì đã vào triều sớm, Khâu Minh Duệ đánh chuẩn bị thì Võ trạng nguyên nên không có ở nhà. Đương nhiên, ba người đều phải quỳ xuống bởi vì Hoàng thượng đã hạ chỉ chiêu cáo thiên hạ, ai ai cũng biết thân phận của Khâu Tiểu Ninh, hơn nữa tên của nàng cũng đang khắc vào ngọc điệp (2), là công chúa cao quý thực sự.

(1) ngự trù: đầu bếp.

(2) ngọc điệp: gia phả của hoàng thất.

Khâu Tiểu Ninh nâng Khâu Khải Chính đứng dậy: “Cha, sao người có thể hành đại lễ với con như thế, mau đứng lên.” Xem ra, nàng phải tìm Hoàng đế ca ca hạ nói chuyện này, ít nhất khi ở trong Khâu phủ, cha mẹ không cần hành lễ với nàng.

“Công chúa, người vẫn khỏe.” Nghe Khâu Tiểu Ninh nói như vậy khiến cho Khâu Khải Chính cao hứng, ít nhất hắn biết, Ninh nhi sẽ không vì thân phận thay đổi mà khinh thường bọn họ.

“Cha, người hãy gọi con là ‘Ninh nhi’, xem như đây là mệnh lệnh của công chúa đi!” Là công chúa hay không phải công chúa thì nàng đều nhớ kỹ nàng đã lớn lên ở nơi nào.

“Ninh nhi, mau mau vào nhà, người còn đang mang thai, không thể đứng lâu được.” Viên thị tươi cười bước đến gần Khâu Tiểu Ninh. Bà ngủ mơ cũng không ngờ rằng Khâu Tiểu Ninh là công chúa, bây giờ thấy tất cả nghi thức nhận công chúa đều đã hoàn thành thì bà mới có thể tin. Khâu Tiểu Ninh, bây giờ không còn là người mà bà có thể tùy tiện quở trách nữa, nàng đã là công chúa, là muội muội của Hoàng đế cao quý. Nghĩ như vậy, lại nhớ đến những ngày bà phải “ăn khổ”, Viên thị cực kì uất ức. Nghĩ xong, Viên thị liền nói với Khâu Tiểu Ninh: “Ninh nhi, người có thể thỉnh Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra hay không? Đừng để cho ta ăn thuốc được tiến cống gì đó... Thuốc đó rất trân quý, ta không ăn nổi đâu.” Nếu lại ăn nữa thì bà sẽ khổ muốn chết.

Khâu Tiểu Ninh nghĩ một chút thì liền biết Hoàng đế ca ca chắc chắn biết những chuyện Viên thị đối với nàng không tốt, liền nói: “Nương, nếu hoàng huynh đã thưởng cho người thì người cứ dùng đi, đừng lo lắng là trân quý hay không trân quý. Nếu không, theo tính cách của hoàng huynh thì nhất định sẽ nghĩ là người đang trách hắn, chê những vị thuốc đó chưa đủ quý...” Nếu ca ca đã làm vậy thì chắc chắn sẽ không thương tổn đến thân thể của nương. Với tính tình của nương thì chỉ cần để cho bà chịu khổ một chút là được rồi, nếu không sau này lại gây ra đại họa.

Vốn là khi Viên thị ăn được 10 ngày thì Hiền Viên Minh Nhật đã định cho bà ngừng “ăn khổ”. Nhưng mà cũng tại bà quá nhanh mồm nhanh miệng, oán giận nói một câu: “Những người của Hiền viên gia này thật là vong ân phụ nghĩa, ta là ân nhân cứu Khâu Tiểu Ninh một mạng, vậy mà bây giờ họ lại đối xử với ta như vậy.” Những lời này bị một nô tỳ nghe thấy, lại truyền đến tai của Hoa Trinh, Hoa Trinh liền nói cho Hiền Viên Minh Nhật nghe không sai một chữ. Hiền Viên Minh Nhật vừa nghe thấy lời này thì liền thần nhiên nở nụ cười, lệnh cho Ngọc Thuận chuẩn bị thêm 2 tháng thuốc, để cho Viên thị

ăn đến khi bỏ tất xấu mới thôi. Hơn nữa, nếu không phải có Khâu Tiểu Ninh trở về, có lẽ Viên thị còn phải niệm Phật mỗi ngày...

Vừa vào nhà chính, Khâu Tiểu Ninh hỏi Khâu Khải Chính: “Cha, ‘nàng’ an táng ở đâu? Người có thể dẫn ta đi thắp một nén hương cho ‘nàng’ không?”
Mấy ngày nay mặc dù ở trong cung nhưng Khâu Tiểu Ninh vẫn nhớ rõ chuyện này. Bất luận ‘nàng’ ấy sống hay chết thì ‘nàng’ cũng đã cứu mình một mạng, đây là sự thật, hơn nữa nghe Hán Ngữ nói thì lúc đó còn có một cung nữ tên Thuận Tâm vì cứu nàng mà chết.

Khâu Khải Chính gật đầu: “Chờ Thông nhi về thì hai con cùng đi. Ninh nhi, con cũng đừng tự trách, lúc đó đứa nhỏ cũng đã mất, nếu không thì...” Nói tới đó thì Khâu Khải Chính nhìn Viên thị một cái rồi lắc đầu, không nói được gì nữa.

“Cha, Ninh nhi hiểu...”

Khâu Minh Trí lặng lẽ theo Khâu Tiểu Ninh vào nhà, không dám nói một câu nào. Mấy ngày nay hắn nhìn thấy nương uống thuốc tiến cống gì đó khiến hắn sợ Hoàng thượng sẽ biết được hắn đối xử với Ninh nhi không tốt thì lại ban thưởng thuốc gì đó cho hắn nữa. ... Lúc này, Khâu Minh Trí chỉ hận không thể ở mãi trong phòng tránh tai họa, nhưng hắn không biết rằng Hiền Viên Minh Nhật đã tính toán cho hắn thật “tốt”.

Khâu Minh Thông vừa về nhà thì nghe tin Khâu Tiểu Ninh đã về thì liền vội vàng chạy về phòng. Quả nhiên liền nhìn thấy thê tử đang ngủ an hòa trên giường, Khâu Minh Thông mừng đến nỗi chạy đến bên giường, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng một chút. Đã thật lâu, hắn rất nhớ nàng, cuối cùng nàng đã trở về.

Ngay lúc Khâu Minh Thông vào phòng thì Khâu Tiểu Ninh đã tỉnh. Khi Khâu Minh Thông hôn nàng thì nàng đột nhiên mở mắt ra, mỉm cười nhìn hắn, Khâu Minh Thông vội vàng nói: “Ninh nhi, nàng tỉnh rồi, có đói bụng chưa? Có muốn ăn món gì không?” Ninh nhi gầy đi một chút rồi, là do mang thai sao?

Khẽ vòng tay ôm lấy thắt lưng Khâu Minh Thông, đầu tựa vào ngực hắn, Khâu Tiểu Ninh nói: “Không cần, Từ Hằng, chàng đừng cử động, để ta ôm chàng một chút.” Mặc dù mấy ngày nay có cha, mẹ và ca ca bên cạnh nhưng nàng vẫn rất nhớ Từ Hằng. Ngẩng đầu, cánh môi đỏ búng khẽ hôn Khâu Minh Thông, giống như hắn thường ngày hay làm với nàng, Khâu Tiểu Ninh cắn nhẹ lên môi Khâu Minh Thông, dùng đầu lưỡi phản hồng chạm vào răng nanh của hắn...

Hai người lưu luyến hồi lâu mới tách ra, Khâu Minh Thông ôm Khâu Tiểu Ninh vào lòng, giọng nói có chút khàn: “Ninh nhi, đừng cử động, ta sợ không khống chế được chính mình, ta sợ làm nàng và đứa nhỏ bị thương.” Nói xong còn hôn lên trán Khâu Tiểu Ninh.

Khâu Tiểu Ninh ngoan ngoãn để hắn ôm, không lộn xộn nữa, qua một lúc lâu Khâu Tiểu Ninh mới nói: “Từ Hằng, ta rất nhớ chàng, về sau, chúng ta không bao giờ rời xa nhau lâu như vậy nữa, được không?” Sinh mệnh của nàng sinh mệnh không thể rời khỏi Từ Hằng quá lâu được.

“Được, công chúa điện hạ, vì thân tuân mệnh, cam đoan một tác cũng không rời.” Cho tới bây giờ hắn chưa từng nghĩ tới Ninh nhi của hắn sẽ là công chúa. Nhưng mà cho dù Ninh nhi có thân phận gì đi chăng nữa thì tâm ý yêu thương của hắn đối với nàng không bao giờ thay đổi.

“À, Từ Hằng, chàng dẫn ta đi thắp nén hương cho mọi người có được không?”

Khâu Minh Thông suy nghĩ trong chốc lát rồi mới đáp ứng: “Có thể, nhưng mà chỉ thắp nén hương rồi trở về, đừng ngo ngằn ở đó mà suy nghĩ lung tung.” Hiện tại Ninh nhi đang mang thai, không thể để cảm xúc bị kích động. Nếu biết có nhiều người vì cứu nàng mà chết như vậy thì nàng nhất định sẽ thực khổ sở. Đều là do Hoàng thượng không tốt, sao cứ chôn mọi người cùng một chỗ!?

“Ta hiểu, Từ Hằng, chàng chưa lớn tuổi nhưng đã bắt đầu dài dòng.” Khâu Tiểu Ninh mỉm cười nói, kỳ thật nàng cũng đã từng nghĩ tới, năm đó vì cứu nàng mà chết nhất định không chỉ có cung nữ Thuận Tâm kia.

“Chẳng lẽ nếu ta biến thành lão già thì nàng sẽ ghét bỏ ta sao? Nói cho nàng biết, đã quá muộn rồi, nếu ta biến thành lão già thì nàng cũng chỉ có thể là thê tử của Khâu Minh Thông ta.” Nói xong thì liền ôm lấy Khâu Tiểu Ninh khẽ cắn lên khuôn mặt đỏ hồng của nàng.

Hai người đi đến mộ viên do Tô Mộ Tịch cho người kiến tạo, bên trong có rất nhiều ngôi mộ. Nhìn những ngôi mộ này, dù Khâu Tiểu Ninh không biết nhưng cũng không hỏi nhiều, nàng chỉ ngoan ngoãn đi theo Khâu Minh Thông. Cho đến khi Khâu Minh Thông dừng lại, châm hương rồi đặt vào tay Khâu Tiểu Ninh thì nàng mới hồi phục tinh thần. Nhìn hai ngôi mộ - một lớn một nhỏ, Khâu Tiểu Ninh dâng hương, nói thầm “Cảm ơn”.

Khâu Minh Thông đỡ Khâu Tiểu Ninh đứng dậy, nhẹ nhàng nói: “Ninh nhi, chúng ta về nhà thôi.” Người cũng đã mất, người còn sống phải cố gắng sống thật tốt. Khâu Tiểu Ninh gật đầu, đi theo Khâu Minh Thông ra khỏi mộ viên.

Hai người từ mộ viên về nhà mới biết được Khâu gia lại nhận được một đạo thánh chỉ, là thánh chỉ tứ hôn cho Khâu Minh Trí và nữ nhi của một tướng quân tứ phẩm. Có thể được hoàng thượng tứ hôn vốn nên là chuyện thật vinh dự. Nhưng Khâu Minh Trí lại bị dọa đến chết khiếp, hắn cũng không quên nương đã uống thuốc như thế nào. Hắn chỉ biết Hoàng thượng nhất định biết hắn đối xử không tốt với Ninh nhi, nhưng bây giờ muốn sửa đổi thì đã chậm. Vậy chẳng lẽ nữ nhi của tướng quân có nhan sắc rất xấu sao? Hắn vốn đang dự định rằng hiện giờ Khâu gia đã giàu có, tương lai hắn có thể có về một thê tử ôn nhu xinh đẹp, lại nạp vài tiểu thiếp, sinh vài đứa nhỏ cho Khâu gia. Bây giờ có Hoàng đế tứ hôn, sau này hắn còn có thể nạp thiếp hay không?

Nếu để cho Khâu Tiểu Ninh biết ý nghĩ của Khâu Minh Trí thì nàng nhất định sẽ để cho Hiền Viên Minh Nhật ban thưởng một nữ tử vừa xấu vừa hung dữ cho Khâu Minh Trí!

Khâu Khải Chính nghe thấy thánh chỉ của Hoàng thượng thì cũng không nói gì, ông tin rằng Hoàng thượng sẽ không làm quá mức. Mà quả thật ông cũng mong một người con dâu có khả năng quản giáo nhi tử, nếu không, theo tính tình của hắn thì ngày sau sẽ gây ra họa.

Khâu Minh Thông nhìn nhị đệ khổ mà không dám nói, cười nói khề với Khâu Tiểu Ninh: “Ninh nhi, hoàng huynh của nàng rất lợi hại, tất cả đều đánh trúng chỗ đau của người khác, ngài ấy cũng không sợ bị trả thù nhì!” Nhị đệ thực thâm, hẳn nghe nói nữ nhì của vị tướng quân tử phẩm kia có tính tình ... ách, thật mạnh mẽ.

“Yên tâm đi, hoàng huynh sẽ không làm quá mức.” Dù Khâu Tiểu Ninh ở cạnh Hiên Viên Minh Nhật không lâu nhưng nàng hiểu rõ hoàng huynh không phải là một người làm việc tùy tiện như vậy. Hơn nữa, Khâu gia có ân với nàng, hoàng huynh nhất định không quên.

“Hừ... nàng tin tưởng hẳn thật nhì!” Khâu Minh Thông cũng không chú ý tới trong lời nói mang theo vị “chua” nồng đậm. Ninh nhi vừa mới ở cạnh tiểu tử kia vài ngày mà tâm đã tin tưởng hẳn ta như vậy rồi.

“Đương nhiên tin tưởng, đó là hoàng huynh của ta mà, nhất định sẽ không để người bên cạnh ta chịu khổ!” Khâu Tiểu Ninh nháy mắt mấy cái, cố ý không nghe thấy vị chua trong lời nói của Khâu Minh Thông. Trong lòng lại nhin không được mà thâm cao hứng, thì ra Từ Hằng cũng sẽ ghen nha!

Lúc hai người đang đùa giỡn vui vẻ thì có một thị vệ vào xin chỉ thị: “Công chúa, phò mã, ngoài phủ có một nữ tử, nàng nói là có quen biết và có việc xin được giúp đỡ.” Nữ nhân kia nhìn rất đáng thương, còn nói được tên của công chúa và phò mã thế nên hẳn mới dám vào thông báo.

“Ai vậy?” Khâu Minh Thông tò mò hỏi, ngay lập tức Khâu Tiểu Ninh nghĩ đến Hàn Thiếu Khanh: “Từ Hằng, chàng nghĩ có phải là Thiếu Khanh hay không?” Nếu như thật sự là Thiếu Khanh thì quá tốt rồi.

Khâu Tiểu Ninh vội vàng kéo tay Khâu Minh Thông đi ra đại môn, Khâu Minh Thông bắt đầu dĩ nói: “Chậm thôi, từ từ nào, đừng quên nàng đang mang thai.” Nha đầu này, cũng sắp là nương rồi mà còn bắt cần như vậy.

Hai người ra tới đại môn nhưng vừa nhìn thấy người đến thì liền nhủ mảy, sao lại là La Tiểu Lệ? La Tiểu Lệ vừa nhìn thấy hai người thì liền quỳ xuống, khóc: “Cầu xin công chúa và phò mã làm chủ cho ta, xin hãy làm chủ cho ta.” La Tiểu Lệ không thể nào ngờ tới, đức ngốc bị nàng khinh thường từ nhỏ đến lớn lại là công chúa, là muội muội duy nhất của Hoàng thượng. Còn nhớ trước khi Khâu Minh Thông đỗ Trạng nguyên, nàng ghen tị Khâu Tiểu Ninh nên tung tin đồn Khâu Minh Thông cưới muội muội của mình. Bây giờ, nàng lại quỳ ở đây cầu xin bọn họ...

Khâu Minh Thông và Khâu Tiểu Ninh trao đổi ánh mắt, chưa hề hỏi nàng vì sao lại đến đây. Hai người vừa thấy người ngoài cửa là La Tiểu Lệ thì đều có chút khó chịu, nếu lúc trước Khâu Minh Thông trúng kế của nàng ta thì bây giờ thì tử của Khâu Minh Thông không thể là Khâu Tiểu Ninh. Hơn nữa Khâu Tiểu Ninh cũng hơi rối rắm, không biết nữ nhân này kiếp trước có gả cho Từ Hằng hay không? Nếu Từ Hằng thật sự cưới nàng ta, trong lòng nàng thực sự vô cùng khó chịu. Nữ nhân như vậy làm sao xứng làm thiếp tử của Từ Hằng?

La Tiểu Lệ vừa khóc vừa xường nửa ngày, nói là trượng phu đối xử với nàng không tốt, còn hoài nghi đứa nhỏ trong bụng nàng không phải là con hân, nhưng mà năm đó nàng cũng chỉ thân cận với một mình nhị công tử của Khâu gia... Náo loạn một hồi nhưng cũng không có ai để ý đến nàng, nàng ta chỉ đành ôm đứa nhỏ giữ chặt làn váy của Khâu Tiểu Ninh mà khóc. Giống như là Khâu Tiểu Ninh khi dễ nàng, phụ bạc nàng, khiến cho mọi người xung quanh đến xem kịch vui.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: CHƯƠNG 61

Lúc Khâu Minh Thông không nhìn được nữa muốn lên tiếng thì một chú chim nhỏ bay đến đậu trên vai Khâu Tiểu Ninh, kêu ‘rú rít’ trong chốc lát, thấy vậy Khâu Tiểu Ninh liền ra hiệu ánh mắt cho Khâu Minh Thông, mới nói: “La cô nương, chuyện này không phải bản cung nói làm chủ cho người là được, đứa nhỏ này có phải là con của trượng phu người hay không thì người là người rõ ràng nhất. Người ôm đứa nhỏ tới cửa Khâu phủ khóc như vậy, người không biết còn tưởng đứa nhỏ này là do tiểu thúc của bản cung tạo nghiệt!” La Tiểu Lệ này từ đầu đến cuối vẫn cho rằng nàng là ‘quả hồng mềm’, dễ khi dễ như vậy sao!

“Ta... Ta...” La Tiểu Lệ dừng khóc nhưng cũng không nói được gì, quả thật nàng ta muốn dùng biện pháp này để bám vào Khâu phủ. Dù nàng ta không động vào Khâu Minh Thông được nhưng dựa vào Khâu Minh Trí thì được, chỉ cần nàng ta dỗ hân một chút thì dù không thể làm chính thiếp cũng có thể làm thiếp, hưởng thụ đủ loại vinh hoa phú quý.

Ánh mắt Khâu Tiểu Ninh lóe lên, tuy rằng nàng không thích Khâu Minh Trí nhưng nàng cũng không muốn Khâu Minh Trí bị nữ nhân này cuốn lấy. Vì vậy nàng quyết tâm, nói: “La cô nương, nếu không thì ta sẽ cho cung nữ đi thỉnh Chu công tử đến đối chất với trượng phu của người, xem ai mới thực sự là phụ thân của đứa nhỏ!” Đã không tuân thủ nữ tắc còn muốn hưởng vinh hoa phú quý!?

Trong nháy mắt, sắc mặt La Tiểu Lệ trở nên trắng bệch, nói chuyện cũng không lưu loát: “Không... Không cần, không cần nhọc lòng công chúa...” Nói xong, nàng ta vội vàng ôm đứa nhỏ rời đi. Mọi người đứng bên cạnh chờ xem kịch vui cũng khó chịu, thiếu chút nữa bọn họ đã bị nữ nhân kia lừa gạt. Lúc này công chúa và phò mã đang nhìn họ với ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, không có một chút chột dạ nào, thấy vậy bọn họ đều ngượng ngùng rời khỏi.

“Ninh nhi, làm sao nàng biết được phụ thân đứa nhỏ của La Tiểu Lệ?” Nhớ năm đó hẳn cũng đoán đứa nhỏ trong bụng La Tiểu Lệ không phải là của trượng phu nàng ta, nhưng cũng không biết là của ai. Hơn nữa hẳn cũng không nói cho Ninh nhi nghe chuyện La Tiểu Lệ mang thai, vậy sao Ninh nhi biết được?

“Đoán! Nếu thật sự là con của trượng phu nàng ta thì nàng ta có gì phải sợ? Cho nên ta đoán đứa nhỏ kia không phải là con của trượng phu nàng ta.” La Tiểu Lệ này, nàng muốn coi như nàng ta chưa từng xuất hiện. Nhưng mà nàng lại nhin không được nghĩ, có phải kiếp trước nàng ta cũng dùng thủ đoạn dơ bẩn như vậy để trở thành hôn thê của ca ca? Có phải cũng mang đứa nhỏ của người khác để gả cho ca ca hay không?

Tất nhiên Khâu Minh Thông không biết nàng rồi rắm chuyện gì, chỉ nhẹ nắm tay nàng, dẫn nàng vào nhà nghỉ ngơi.

Do là đích thân Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn nên ngày cưới cũng đã định xong rồi. Vì vậy rất nhanh đã đến ngày Khâu Minh Trí cưới vợ, nhưng mà Khâu Minh Trí không thấy vui vẻ một chút nào mà chỉ thấy thật lo lắng.

Chi Hồng thấy hần như vậy thì vui vẻ, nói: “Tiểu thư, quả nhiên là ‘tự làm bậy, không thể sống’.” Xứng đáng, ai bảo hần không có việc gì thì liền khi dễ tiểu thư nhà nàng..

“Nói không chừng Hoàng tiểu thư là một nữ nhân tốt.” Tuy rằng nàng cũng có chút không tin điều này.

“Làm sao có thể?” Nhất định là Hoàng thượng biết hần đã khi dễ tiểu thư nên mới hạ chỉ ban hôn như vậy.

“Sao lại không thể? Chẳng lẽ ca ca của ta lại như vậy hay sao?”

“Đương nhiên là nô tỳ không nói Hoàng thượng, chỉ là cảm thấy người như nhị gia thì nên phối hợp với một ‘mẫu dạ xoa’. Mẫu dạ xoa tuy là có chút hung hăng nhưng như vậy mới có thể quản được nhị gia nhà.” Quả thực là do nhị gia quá mức làm càn, trước kia luôn khi dễ tiểu thư. Dù sao lão gia đã giao cho nàng trọng trách chăm sóc tiểu thư, nàng phải bảo hộ tiểu thư, ai khi dễ tiểu thư thì nàng đều chán ghét bọn họ.

Sao Khâu Tiểu Ninh lại không biết Chi Hồng nghĩ gì chứ, nha đầu này rất nghe lời nghĩa phụ. Nhưng mà nhớ đến chuyện của tam ca thì... Khâu Tiểu Ninh liền nói: “Chi Hồng, nghĩa phụ cho người đi theo ta, người có nói với người là nên nghe theo ta hay không?” Không chỉ nhị ca thành thân, tam ca cũng nên thành thân rồi.

Chi Hồng không hiểu, nhưng cũng gật đầu: “Tất nhiên là lão gia cũng có nói qua, tiểu thư nói gì thì nô tỳ làm cái đó.”

“Vậy thì người chiếu cố tam đệ thêm một chút nữa.” Chi cần đến gần thì tính cảm liền nảy sinh. Hơn nữa, khi Chi Hồng từ Phó phủ trở về thì ánh mắt tam đệ nhìn nàng ấy có chút khác a.

“Tiểu thư, có phải nô tỳ làm sai chuyện gì không? Sao người lại như vậy? Có phải vì nô tỳ trở về Phó phủ vài ngày nên người giận nô tỳ? Nhưng mà lúc nô tỳ đi có hỏi qua ý kiến của người mà. Tiểu thư...” Chi Hồng vừa nghe nàng nói thì liền vội vàng.

Khâu Tiểu Ninh nhìn nàng, cười nói: “Không phải, người cũng biết tam đệ của ta gần đây vội vàng tập luyện để khảo Võ trạng nguyên, nhất định rất mệt. Ta chỉ nghĩ là Chi Hồng nấu ăn ngon như vậy, mỗi ngày hầm chút gì đó cho tam đệ uống, như vậy hần mới có nhiều tinh lực để luyện võ.” Nàng nói như vậy cũng là nói thật, Võ trạng nguyên không giống như khi Từ Hằng khảo khoa cử, phải cố gắng giữ vững sức mạnh đến trận cuối cùng.

“Vậy khi tam gia thi xong thì nô tỳ có thể trở về bên cạnh tiểu thư, đúng không?” Chi Hồng lập tức dừng khóc, bàn điều kiện với Khâu Tiểu Ninh.

Khâu Tiểu Ninh gật đầu: “Được.” Chỉ sợ đến lúc đó người sẽ không muốn như vậy nữa thôi.

Lúc Khâu Minh Trí thành thân, Hoàng thượng vẫn giữ mặt mũi cho hần, vì sợ Khâu Tiểu Ninh bận rộn mệt mỏi nên cũng cho người đến sắp xếp trang trí Khâu gia. Đương nhiên – khi đã biết thân phận của Khâu Tiểu Ninh, có rất nhiều thần tử nể tình đến chúc mừng Khâu gia. Ài, Khâu Tiểu Ninh là ai chứ? Là nữ nhi duy nhất của Thái thượng hoàng và Hoàng thái hậu, là muội muội duy nhất của Hoàng thượng, nếu được nàng nói tốt trước mặt Hoàng thượng thì chắc chắn cơ hội thăng chức đã không còn xa nữa!

Nhưng bọn họ đều tính toán thất bại, vì Khâu Tiểu Ninh đang mang thai, Hiến Viên Minh Nhật sợ nàng bị các thần tử quấy nhiễu nên cho người canh chừng, bảo hộ nàng ở trong phòng. Khâu Tiểu Ninh không ra mặt, Viên thị liền được thỏa ước nguyện, vội vàng ra nghênh kiến khách nữ. Những người này vừa thấy bà thì liền khinh bỉ trong lòng, hừ, sợ người khác không biết những thứ này là do Hoàng thượng ban cho hay sao! Nhưng mà ai cũng biết người này là dưỡng mẫu của Minh Nguyệt công chúa nên cũng cho bà mặt mũi, không lộ khinh bỉ lên mặt, lời nói đều tốt đẹp chúc phúc.

Lúc này, tâm hư vinh của Viên thị được thỏa mãn hoàn toàn, xem một đám phu nhân nhà quan này còn phải ngoan ngoãn đến nịnh bợ bà. Nhưng mà bà chỉ vui vẻ được đến lúc dùng bữa, nhìn những món ăn đầy thịt, cá trên bàn, trong lòng nghĩ thâm hôm nay là ngày con bà thành thân, chắc bà không cần phải ăn thức ăn tiền công gì nữa đâu nhì! Ai ngờ, bà vừa nghĩ xong thì có ngay người bụng com đến, hành lễ xong thì liền dâng lên cho bà.

Viên thị cười, bưng bát lên ăn, có vị phu nhân nhìn cười trêu, nói: “Khâu lão phu nhân thật không giống với người thường, dùng com cũng khác với mọi người.” Trong lòng lại nghĩ, bất quá chỉ là một phu nhân từ phố phường, vậy mà làm như mình là mẹ ruột của Minh Nguyệt công chúa a! Điều là vì Hoàng thái hậu nhân hậu, nếu là mình thì nhất định đuổi bà ta đi thật xa, không cho nữ nhi gặp lại.

Viên thị cảm thấy mình không thể đánh mất mặt mũi như vậy, tuy rằng com này thật đáng, làm cho bà muốn khóc nhưng vẫn là giả bộ như thực hưởng thụ: “Phu nhân có điều không biết, này là vật phẩm tiến cống từ Giang Nam, Hoàng thượng ban thưởng riêng cho ta.”

“Thì ra là thế, Khâu lão phu nhân thật sự là có phúc khí. Chẳng những nuôi công chúa trưởng thành, con lớn nhất còn đậu Trạng nguyên, mà nay con thứ hai cũng được Hoàng thượng tự mình tứ hôn, nghe nói con thứ ba cũng đang chuẩn bị khao Võ trạng nguyên. Sau này được hưởng phúc thật nhiều.” Vị phu nhân kia tuy là lời khen tặng không nhìn ra giả ý, nhưng thật ra trong lòng lại cười nhạo Viên thị là một phụ nhân kiến thức hạn hẹp.

Đang lúc Viên thị hưởng thụ ánh mắt hâm mộ của các vị phu nhân thì trong hi phòng là một trận huyên náo. Chỉ thấy tân nương từ đuổi hết mọi người ra ngoài, đập ngã Khâu Minh Trí, lớn tiếng nói: “Khâu Minh Trí! Lão tử nói cho ngươi biết, cưới lão tử rồi, sau này ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu không, như ly rượu này, lão tử bóp chết ngươi.” Nói xong, ‘rắc’ một tiếng, cái chén kia bị nàng bóp nát. (@_@)

Khâu Minh Trí bị nàng đập dưới chân liền sợ tới mức không dám cử động, rốt cuộc hắn cưới cái quái gì về đây? Đây là tiểu thư hay là trại thổ phi son tặc? Nhìn vẻ mặt sợ hãi của hắn, tân nương từ thực vừa lòng, đây chính là hiệu quả mà nàng mong muốn. Chính vì nương của nàng yếu đuối nên cha mới nạp ‘ba vợ, bốn nàng hầu’, nhưng nàng khác với nương, nếu Khâu Minh Trí này dám có tâm tư kia thì nàng lập tức khiến cho hắn... Hừ.

“Ngươi... ngươi...” Khâu Minh Trí run rẩy chỉ vào tân nương tử. Nhưng mà tân nương tử cũng không sợ hắn chỉ trỏ, nhéo lấy tay hắn, chờ đến khi Khâu Minh Trí than đau, mới nói: “Khâu Minh Trí, lão tử nói cho ngươi biết, lão tử ghét nhất là bị người khác chia tay vào người. Lần này tạm tha cho ngươi, lần sau nếu ta không vận gãy tay ngươi thì ta không phải họ Hoàng.” Hừ, dám đấu với nàng!

Lần này thì ngay cả âm thanh Khâu Minh Trí cũng không dám phát ra, người này mà là thổ phi cái gì, rõ ràng chính là nữ sát tinh mà, còn không bằng giết hắn đi. Đang lúc hắn muốn chết, tân nương tử đột nhiên nở nụ cười quỷ dị, phun ra vài từ: “Phu quân, nên động phòng...”

Vừa nghe thấy mấy chữ này, Khâu Minh Trí sợ tới mức hôn mê bất tỉnh. Sau hôn mê, hắn vừa tỉnh dậy thì tân nương tử lập tức nói: “Ngươi nếu dám ngắt nữa thì lão tử sẽ đem bộ phận kia của ngươi cho chó ăn.” Nói xong còn dùng vẻ mặt quỷ dị nhìn Khâu Minh Trí, Khâu Minh Trí lập tức tỉnh táo lại, hôn phách đều bị dọa bay hết.

Thấy hắn cũng coi như biết thức thời, tân nương tử ôm hắn lên, ném lên giường, áp trên người Khâu Minh Trí: “Ngươi hãy ngoan ngoãn hầu hạ lão tử, nếu không ta liền đánh ngươi tàn phế, rạch vài ‘hoa’ lên mặt của ngươi rồi bán ngươi cho hoa lâu.” Lúc nàng ở trên núi, các huynh đệ đều nói như vậy với nữ nhân, đến lượt nàng thì là nam nhân, đối xử cũng giống nhau thôi!

Vốn khi Khâu Minh Trí bị nàng bế ném lên trên giường thì liền cảm thấy tự tôn bị tổn thương nhưng nghe những lời này thì thiếu chút nữa là bị hù chết. Đây là nữ nhân sao? Đây là nữ nhân sao? Con mẹ nó, tại sao hắn lại cảm thấy hắn chính là nữ nhân? Ngâm miệng lại, không để ý tới nàng. Tân nương tử vừa thấy hắn như vậy, ánh mắt nhú lại: “Ngươi lại dám không nghe theo, xem lão tử xử lý ngươi như thế nào đây!” Nói xong thì liền cười ở trên người Khâu Minh Trí, thực buu hắn cỡi hết hi phục trên người hắn. (@=@!! x 2)

Ý thức được nàng muốn làm gì, Khâu Minh Trí sợ tới mức nhắm lại mắt. Rất muốn ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, hắn rốt cuộc đã cưới cái gì về vậy? Nhưng lúc này hắn không dám nói một tiếng nào ra khỏi cổ họng, lúc này bị nắm, tay hắn còn đau đây, nếu hắn lại nói thì cộp mẹ này lại vận chết hắn!

Đang lúc hắn rên rỉ than thở, tân nương tử đã muốn cỡi sạch, bắt đầu động thủ trên người Khâu Minh Trí. Không bao lâu, tân nương tử ‘bá vương ngành thượng cung’, à, không đúng, ‘cung ngành thượng bá vương’. Cuối cùng, tân nương tử bị đau hét lên một tiếng, một cước đá Khâu Minh Trí xuống giường. Tân nương tử ngồi ở trên giường thăm mắng, con mẹ nó, sao không ai nói cho nàng biết người bị đau là nàng?

Nhưng mà cuối cùng đều là do Khâu Minh Trí làm nàng đau đớn, vì vậy hung hăng trợn mắt liếc nhìn ‘huynh đệ’ đã ằm nhũn của hắn, mắng: “Con mẹ nó, đêm nay đừng hòng lên giường, ngươi ngủ sàn cho lão tử.” Nói xong, nàng buồn bực nằm lên giường, quyết định ngày mai phải đi tìm đám huynh đệ tính sổ, con mẹ nó, như vậy mà gọi là hưởng thụ sao?

Khâu Minh Trí ngồi dưới đất, cảm thấy chính mình không ‘cứng rắn’ nổi... .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đột nhiên cảm thấy Hoàng tiểu thư hảo mạnh, bán phần phối Khâu Minh Trí này tư có điểm đáng tiếc

Chủ nhân, người đặc sao lấy cái gì cho ta nghe thấy?

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: CHƯƠNG 62

Sáng sớm hôm sau, Khâu Minh Trí bị Hoàng Quý Hiền trùng mắt đến không dám ngẩng đầu lên. Thấy hắn ngoan ngoãn cúi đầu đi theo sau mình, Hoàng Quý Hiền cũng không rảnh rỗi mà quan tâm hắn nữa, nàng phải chuẩn bị chu đáo để đi gặp cha mẹ chồng. Nương của nàng đã căn dặn rồi, muốn đòi xử với trượng phu như thế nào thì bà không quan tâm nhưng trước mặt cha mẹ chồng thì phải nhu thuận, mà đặc biệt hơn nữa là phải tôn kính đại tẩu. Tôn kính cha mẹ chồng thì nàng chấp nhận, nhưng nếu đại tẩu không hợp mắt nàng thì nàng sẽ không tôn kính gì, cho dù có là công chúa đi chăng nữa.

Sau khi hai người chuẩn bị xong hết, Hoàng Quý Hiền dẫn đầu đi trước, Khâu Minh Trí đi sau nàng hai bước. Khâu Minh Trí vừa đi vừa nghĩ, đời này

của hắn coi như xong rồi, cưới về lời người như thế này... Hoàng thượng chỉ cần trừng phạt hắn một chút là tốt rồi, sao lại bắt hắn phải cưới loại người kỳ quái như thế này? Cũng không biết nàng ăn cái gì mà lớn lên, tại sao khí lực còn mạnh hơn một đại nam nhân như hắn!?

Lúc đi tới cửa thì Hoàng Quý Hiền liền đi chậm lại hai bước, đi song song với Khâu Minh Trí. Trong lòng nàng còn không quên oán thầm nương, nương dặn cái gì mà khi kính trà cha mẹ chồng thì không nên lần lượt bước vào cửa. Con mẹ nó, nàng thực không thích đi song song với nhau, mà người nam nhân này sao lại đi chậm như vậy chứ!

Vào phòng, Hoàng Quý Hiền hành lễ với Khâu Khải Chính và Viên thị thực quy củ, bất quá cũng chỉ là tư thế tạm ổn thôi! Tất nhiên là Khâu Khải Chính sẽ không soi mói, cười đờ hai người họ đứng lên, còn về phần Viên thị thì thực ra là không dám noi lời nào, Hoàng Quý Hiền này nữ nhi nhà tướng quân, nếu bà ăn nói không cẩn thận bị nàng lấy dao ra quơ thì không ổn.

Vừa đứng lên, nha hoàn liền dâng trà, hai người liền xuống trước Khâu Khải Chính: “Cha, mời người uống trà.” Khâu Khải Chính vừa uống trà vừa đánh giá Hoàng Quý Hiền, nhận thấy nàng cũng nhu thuận, vì vậy liền yên tâm. Vốn ông lo lắng vị tiểu thư của tướng quân phủ này tính tình mạnh mẽ, sẽ chướng mắt gia thế nhà bọn họ. Sau đó hai người lại dâng trà cho Viên thị, Viên thị lại càng không dám nói gì.

Thuận lợi như vậy, hai người lại dâng trà cho Khâu Minh Thông và Khâu Tiểu Ninh. Bởi vì là cùng thế hệ nên không cần quy, nhưng Khâu Minh Thông lớn tuổi hơn, lại là trưởng tử nên vẫn phải vãn an. Hai người vừa gọi một tiếng ‘Đại ca, đại tẩu’, Khâu Minh Thông và Khâu Tiểu Ninh liền tặng hai người một phần lễ gặp mặt, Khâu Tiểu Ninh còn nói lời chúc cát tường: “Nhị đệ, nhị đệ muội, chúc hai người bách niên giai lão, con cháu đầy nhà.”

Thành âm tình tế của Khâu Tiểu Ninh làm Hoàng Quý Hiền cảm thấy thật nhẹ nhàng thoải mái. Nàng tình tế nhìn Khâu Tiểu Ninh, vừa nhìn liền thấy thích. Từ cảm nhận của Hoàng Quý Hiền thì Khâu Tiểu Ninh là một người nhu hòa cần được bảo hộ, mà Hoàng Quý Hiền từ nhỏ đến lớn đều tự nhận mình là ‘người bảo hộ người khác’. Đang lúc mọi người thắc mắc sao Hoàng Quý Hiền cứ nhìn chăm chăm Khâu Tiểu Ninh thì nàng ấy đột nhiên lên tiếng: “Đại tẩu, nếu sau này có người khi dễ người, người cứ nói với ta, ta sẽ giúp người trừng trị hắn!” Nhìn đại tẩu nhu nhược như vậy, đây chắc chắn chính là người cần được bảo hộ, mà nhìn đại ca thì liền biết là một con một sách không có chút võ công nào.

Khâu Tiểu Ninh kinh ngạc một chút mới hồi phục tinh thần, dờ khóc dờ cười đáp: “À, vậy sau này đành làm phiền nhị đệ muội vậy.” Nàng thật thích tính cách thẳng thắn của nhị đệ muội.

“Có gì đâu, từ trước đến nay ta luôn bảo hộ... ách, bảo hộ... bảo hộ nương của ta.” Hoàng Quý Hiền nói lấp bắp, nương của nàng không cho nàng nói ra chuyện nàng từng ở son trại, nếu không khi nàng về nhà sẽ bị bà đánh gãy chân. Ai nha, ở Hoàng thành thật phiền phức, cái này không được làm, cái kia không được nói.

Sau khi kính trà thì sẽ dùng bữa, vì vậy mỗi người đều tự trở về phòng mình. Khâu Minh Thông và Khâu Tiểu Ninh tản bộ ở phía sau hoa viên, kiến trúc của Khâu phủ được xây dựng vô cùng dụng tâm, các chi tiết đều được sắp xếp tỉ mỉ, vì vậy hoa viên đẹp không sao tả xiết. Khâu Tiểu Ninh hiện đang mang thai, khó tránh được cảm xúc khó chịu buồn bực của thai phụ, nhưng nếu nàng đi dạo ngắm phong cảnh một chút thì sẽ thư thái hơn.

Khâu Minh Thông nắm tay nàng thông thả đi một đoạn rồi mới nói: “Ninh nhi, lần sau nàng gặp Hoàng thượng thì hãy giúp ta cảm ơn người.” Lúc đầu hắn còn có chút lo lắng nhưng hiện giờ hắn mới cảm thấy hắn đã quá “tiểu nhân chi tâm độ quân tử chi phúc” (*)

(*)Giải thích: Người dùng suy nghĩ hẹp hòi thiên cận mà suy đoán người có đức hạnh cao quý; dùng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

“Không cần đâu, ca ca ta sẽ không để ý những chuyện này, hắn nhất định sẽ hiểu.” Nhớ đến Hiên Viên Minh Nhật, Hiên Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch, Khâu Tiểu Ninh liền cảm thấy nàng thật hạnh phúc. Trên đời này, nàng cũng có thân nhân ghi tạc nàng ở trong lòng, quan tâm nàng.

“Là, công chúa điện hạ, nhưng đúng thật là ta cảm thấy nhị đệ muội phù hợp, có lẽ cũng chỉ có tính tình như nàng ấy mới có thể quản nhị đệ.” Từ nhỏ cùng đệ đệ lớn lên, sao Khâu Minh Thông có thể không hiểu điều này.

“Nàng ấy thẳng thắn, rất tốt.” Nhưng mà hy vọng nhị đệ sẽ không bị nàng chà đạp thô bạo, nếu không bà bà sẽ lại oán ca ca của nàng.

“Ninh nhi, nàng có thể hỏi giúp ta hỏi xem khi nào nương sẽ ngừng dùng ‘ngự thiện tiến cống’ kia không?” Nương đã ăn được hai tháng, cũng sắp phát tác tính tình. Nhưng hiện nay biết Ninh nhi là công chúa, nương nhất định là muốn nhìn bộ Ninh nhi còn không kịp.

“Sao nào? Đau lòng nương?” Khâu Tiểu Ninh vốn đã chuẩn bị ngày mai tiến cung thăm cha mẹ thì sẽ nói với ca ca, nhưng lúc này lại muốn trêu Khâu Minh Thông một chút, cũng muốn xem thử nếu nàng không cầu tình cho bà bà thì hắn sẽ làm thế nào!?

“Không phải đau lòng, chỉ là sợ phản tác dụng.” Nương phải chịu như vậy chính là vì lời nói cử chỉ thường ngày của bà, nhưng dù sao cũng không phải tội gì lớn. Nhưng nếu Hoàng thượng tiếp tục trừng phạt, chỉ sợ là trong lòng nương ghi hận Ninh nhi. Hắn không hy vọng nương và Ninh nhi thủy hỏa bất dung, hắn hy vọng hai người có thể sống chung thật tốt.

“Ta hiểu, ngày mai lúc tiến cung ta sẽ nói cùng ca ca. Nhưng mà sau này chàng cũng không được khi dễ ta, nếu không người lần sau phải ăn ‘ngự thiện tiến cống’ chính là chàng đấy! Còn nữa, nếu chàng dám phản bội ta, ta nhất định để cho ca ca ban cho chàng thuốc độc, hừ hừ...” Vừa nói xong, Khâu Tiểu Ninh làm ra bộ dáng ngao kiêu, còn đắc ý ngửa đầu.

Khâu Minh Thông thấy vậy thì bật cười, nhìn chung quan không có ai thì khẽ cúi đầu hôn nhẹ lên trán Khâu Tiểu Ninh: “Ninh nhi, ta sẽ không bao giờ phản bội nàng! Nếu thực sự có một ngày như vậy thì không cần chờ người khác ban được, ta sẽ tự chấm dứt sinh mệnh chính mình...” Có Ninh nhi, hắn mới có thể sống được tự tại. Hắn lớn lên cùng nàng, tất nhiên hiểu tính chiếm hữu của nàng, cũng yêu tính cách này của nàng. Hắn yêu nàng, tuyệt không phản bội, thậm chí yêu thương nàng thật tốt!

“Miệng càng ngày càng ngọt.” Mặt Khâu Tiểu Ninh hồng lên, tựa vào ngực Khâu Minh Thông, vành mắt cũng đỏ lên, Từ Hằng nói những lời này khiến nàng thực cao hứng. Bởi vì trong sinh mệnh của nàng, phải có hắn mới có thể trọn vẹn!

Hôm sau Khâu Tiểu Ninh tiến cung, khoảng 3 canh giờ sau thì Hiên Viên Minh Nhật ban ra một đạo thánh chỉ, rằng: ‘Viên thị có công cứu Minh Nguyệt công chúa, nay phong làm nhất phẩm Cáo mệnh phu nhân, phong thưởng’. Tuy rằng hơi muộn một chút, nhưng những gì cần ban thưởng cho Viên thị thì Hiên Viên Minh Nhật chưa từng để thiếu. Nhìn những món đồ chuẩn bị ban thưởng, Khâu Tiểu Ninh mới nói với Hiên Viên Minh Nhật: “Ca ca, cảm ơn huynh.”

Hiên Viên Minh Nhật chần chờ một chút mới vươn tay, xoa đầu Khâu Tiểu Ninh, khó khi có được nụ cười yếu ớt: “Nha đầu, sao lại nói với ta như vậy, muội là muội muội của ta.” Chỉ cần muội nói ‘muốn’, sao trên trời ta cũng dâng đến trước mặt muội, chỉ cần muội vui vẻ là tốt rồi. .

“Uh, đều là Ninh nhi không tốt. Đứng rồi ca ca, khi nào thì hai đệ đệ trở về, Ninh nhi rất muốn gặp bọn họ, có phải họ có bộ dạng giống nhau như đúc không?” Khâu Tiểu Ninh vô cùng tò mò với hai đệ đệ song bào thai của mình.

“Bộ dạng giống nhau như đúc nhưng nếu hai người đứng cùng một chỗ thì có thể nhận ra trong chốc lát. Nhưng dù sao cũng chỉ là hai xú tiểu tử, trước đây còn ở trước mặt ta khoe khoang.” Là song bào thai thì giỏi lắm sao!? Hắn và Minh Nguyệt chính là long phượng thai đây, đến khi bọn họ về nhất định phải làm cho bọn họ mở mang tầm mắt.

“Phốc...” Nhìn khuôn mặt băng sơn của Hiên Viên Minh Nhật lúc này lại lộ ra biểu tình oán giận rồi lại dắc ý, Khâu Tiểu Ninh nhin không được bật cười.

“Được rồi, huynh muội các con đều rất giỏi. Nào, Ninh nhi, đến uống cháo tổ yến này, bây giờ con đang mang thai, phải cố gắng bồi bổ một chút thì đứa nhỏ mới khỏe mạnh. Cũng sắp được ba tháng rồi, con có nôn nghén hay không? Có chỗ nào thấy không thoải mái không?” Rõ ràng trước đó nàng đã hỏi rồi nhưng bây giờ lại nhin không được nhắc lại.

Nhận lấy chén cháo trong tay Tô Mộ Tịch, ngoan ngoãn uống hết rồi Khâu Tiểu Ninh mới trả lời: “Nương, người đừng quá lo lắng, đứa nhỏ rất ngoan, không khiến con khó chịu, con có thể ăn, có thể ngủ, cũng không thấy khó chịu chỗ nào.” Có lẽ là nữ hài tử nên mới an tĩnh như vậy.

“Không được, nương vẫn rất lo, nếu không con ở lại trong cung để thái y bắt mạch thì nương mới yên tâm. Đây chính là ngoại tôn đầu tiên của nương, nhất định phải cẩn thận.” Tô Mộ Tịch nhớ lại lúc mình mang thai luôn không yên lòng. Tuy rằng rất yêu thương con của mình nhưng đau đớn khi sinh con nàng vẫn nhớ rất rõ, đau như toàn bộ thân thể bị xé rách. Nghĩ đến nữ nhi sẽ phải chịu loại đau đớn này, nàng chỉ hận mình không thể chịu thay con.

“Nương, người yên tâm, Ninh nhi nhất định sẽ cẩn thận. À, nói đến ngoại tôn thì mới nhớ, khi nào ca ca sẽ cưới tẩu tử? Muội còn chờ làm bác đây.” Kiếp trước nàng chưa từng nghe qua tin Hoàng thượng đại hôn, rốt cuộc khi nào ca ca thành thân?

“Nhắc đến chuyện này làm gì.” Hiên Viên Minh Nhật nghe muội muội hỏi như vậy thì có chút không được tự nhiên, muốn chuyển đề tài.

Tô Mộ Tịch cười nhìn Hiên Viên Minh Nhật như đã hiểu rõ, còn nói với Khâu Tiểu Ninh: “Ninh nhi, đừng trêu ca ca con, hắn sẽ thẹn thùng.” Nhớ tới, nha đầu Triệu gia kia đã mười sáu tuổi, cũng đến nghị thân rồi. Nhưng cũng không biết Minh Nhật nghĩ như thế nào, thật ra hôn lễ này nàng có thể làm chủ, nhưng chỉ sợ Minh Nhật không mở tâm. Cho nên con dâu phải do chính hắn cam tâm tình nguyện cưới về.

“Ca ca, huynh có người trong lòng sao? Dáng vẻ như thế nào? Tên gọi là gì? Có thể để muội gặp hay không?” Nghe Tô Mộ Tịch nói, Khâu Tiểu Ninh càng tò mò, rốt cuộc là nữ tử như thế nào mới làm cho ca ca ái mộ như vậy? Còn thẹn thùng!?

“Ta còn có tẩu chương chưa phê duyệt, đi trước.” Nói xong, Hiên Viên Minh Nhật dường như đang chạy trốn khỏi Thần hi cung. Nha đầu kia, như thế nào cũng phải đợi cho sang năm, nhưng mà, nếu ai dám đánh chủ ý lên nàng thì đừng trách hắn không khách khí!

Hiên Viên Minh Nhật vừa đi, Tô Mộ Tịch liền kể cho Khâu Tiểu Ninh nghe vài chuyện xưa về Triệu gia- phụ mẫu của tẩu tử tương lai.

Nghe xong, Khâu Tiểu Ninh có chút không thể tin, nguyên lai trước kia nàng không mang thai là do dùng son của Thiên Thanh Hoa làm. Mà chuyện xưa của Triệu tướng quân và Triệu phu nhân chuyện xưa thật cảm động, không có kinh thiên động địa, cũng không có yêu chết đi sống lại, chỉ là những phản tình cảm thân nhiên, tự nhiên mà yêu thương. Nhưng trên đời này, khi con người đối mặt với dụ hoặc như vậy, có mấy người vẫn giữ được trọn vẹn tâm ý? Mà Triệu tướng quân và Triệu phu nhân lại có thể cùng nhau nắm tay đi vào Hoàng thành, lại cùng nhau nắm tay rời đi Hoàng thành phồn hoa này...

Nếu có cơ hội, nàng thật sự rất muốn gặp họ. Đương nhiên, đôi vợ chồng vĩ đại như vậy, làm sao có thể nuôi dạy ra một nữ tử kém?”Nương, chuyện xưa của Triệu tướng quân và Triệu phu nhân cảm động như chuyện của người và cha, hai người đều có thể cho nhau tín nhiệm tuyệt đối, vì đối phương mà bỏ qua hết thảy.” Chuyện xưa của cha và nương, nàng đã nghe vô số lần.

Tô Mộ Tịch cười, chỉ nói: “Chẳng phải con và Minh Thông cũng như thế sao.” Vươn tay, xoa đầu Khâu Tiểu Ninh. Nàng không hỏi nữ nhi là kiếp trước như thế nào, nàng chỉ nhìn thấy nữ nhi thực hạnh phúc, mà Khâu Minh Thông cũng thật sự yêu của nữ nhi của nàng. Chỉ như vậy liền đủ, nàng không muốn biết nhiều lắm, sợ chạm vào miệng vết thương trong lòng nữ nhi. Nữ nhi nếu mang theo trí nhớ kiếp trước thì hẳn là đau thương cũng đã trôi qua, nữ nhi đã gả cho người mà nàng yêu thương, không phải sao...?

“Ta và hắn...” Khâu Tiểu Ninh thấp giọng.

Giống sao? Đúng vậy, ít nhất vì hắn, nàng có thể trả giá bằng tánh mạng.

Chương 63: ĐẠI KẾT CỤC

Khâu Tiểu Ninh dùng bữa tối cùng Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch rồi sau đó trở về Khâu gia. Vừa về đến Khâu gia thì đã nhìn thấy Viên thị đứng chờ ở đại môn, thấy Khâu Tiểu Ninh thì vui mừng đón vào, còn ân cần hỏi cái này cái kia. Hôm nay chính là ngày mà bà đã chờ lâu lắm rồi, không thể ngờ tới Hoàng thượng lại ban thưởng nhiều như vậy, bà cũng biết đây đều là do Khâu Tiểu Ninh nói với Hoàng thượng. Qua chuyện lần này, bà cũng hiểu được, quả thật Thông nhi đã cưới về một bảo vật, bây giờ bà mới cảm thấy con mình lúc trước cứ nằng nặc đòi cưới Ninh nhi là quyết định đúng. Nếu không bây giờ Ninh nhi trở thành con dâu của người khác thì bà thiệt thòi quá rồi.

Đối với vẻ lấy lòng nàng của Viên thị, Khâu Tiểu Ninh cũng không để trong lòng, nếu không phải bà đã biết thân thế của nàng thì chỉ sợ lúc này bà sẽ lại nằng nặc làm Từ Hằng mất mặt. Thật vất vả dứt khỏi Viên thị, vừa vào tới cửa đã nhìn thấy Khâu Minh Thông đang xem sách bên bàn. Nàng nhớ tới những lời mà nương đã nói, thản nhiên nở nụ cười.

Khâu Minh Thông ngẩng đầu nhìn thấy nàng thì ngạc nhiên, vội đi qua đỡ nàng: “Sao hôm nay đã về? Cũng không nói với ta một tiếng, ta đi đón nàng.” Hẳn cứ nghĩ Hoàng thượng sẽ giữ Ninh nhi lại mấy ngày.

“Ta cũng đã về tới nhà rồi, sao còn để chàng đón, được chiều chuộng như vậy sao?” Khâu Tiểu Ninh nhẹ nói.

“Bây giờ nàng đang mang thai, tất nhiên phải cẩn thận hơn một chút.” Đỡ Khâu Tiểu Ninh ngồi xuống, Khâu Minh Thông rót cho nàng chén trà.

Khâu Tiểu Ninh cũng không uống trà, chỉ cố ý giả vờ giận dỗi: “Từ Hằng, chẳng lẽ chàng tốt với ta chỉ vì ta đang mang thai thôi sao?” Dù là kiếp trước hay kiếp này thì nàng đều chưa từng nhìn thấy ca ca vội vàng, luống cuống như vậy.

Quả nhiên Khâu Minh Thông vừa nghe thì lập tức giải thích: “Không phải, không phải, ta chỉ lo lắng cho nàng.” Điều do miệng hắn ngu ngốc.

Khâu Tiểu Ninh vẫn không để ý đến hắn, nàng ngồi lên giường quay đầu đi như đang tức giận. Khâu Minh Thông tới bên cạnh nàng, nhỏ giọng dỗ, đang lúc hắn gấp gáp không biết làm sao thì Khâu Tiểu Ninh xoay mặt nhìn hắn, trên mặt tràn đầy nét cười. Nhìn thấy ý cười trên mặt Khâu Tiểu Ninh, Khâu Minh Thông mới biết mình bị lừa, hắn liền mạnh mẽ ôm lấy Khâu Tiểu Ninh, cắn nhẹ lên môi nàng: “Không được có lần sau, suýt chút nữa ta bị hù chết.” Ninh nhi của phải được thoải mái vĩnh viễn, hắn không muốn có chuyện gì làm nàng không vui.

“Àn, Ninh nhi biết.” Khâu Tiểu Ninh nhìn thấy trên mặt hắn thoáng qua nét ưu lo. Trong lòng nàng lại nghĩ, có phải đời trước nàng thiếu nam nhân này thật nhiều hay không, nếu không tại sao nàng không thể cự tuyệt bất cứ thỉnh cầu nào của hắn?

“Ninh nhi, cảm ơn nàng.”

“Từ Hằng, ta cũng cảm ơn chàng.”

Sáng sớm hôm sau, vốn là cả gia đình hân hoan, vui mừng ăn sáng. Nhưng khi mọi người ngồi trên bàn đợi một hồi lâu mà Khâu Minh Duệ cũng chưa xuất hiện. Viên thị liếc nhìn cửa liếc một cái liền cảm nhận: “Duệ nhi sao còn chưa tới?” Đứa nhỏ này, xưa nay không phải tới sớm nhất sao?

“Hôm nay là ngày khảo võ cuối cùng, có thể là tam đệ vẫn còn rất khẩn trương, chúng ta thông thả đợi một lát nữa, cũng đừng quá vội vã.” Có nhiều tràng tỷ thí võ như vậy, chắc tam đệ hơi mệt.

Đang lúc Khâu Khải Chính chuẩn bị lên tiếng thì đột nhiên Khâu Minh Duệ lôi kéo Chi Hồng đang kháng cự quỳ trước mặt Khâu Khải Chính và Viên thị: “Cha, nương, xin cho ta thành hôn cùng Chi Hồng, con đời này không phải nàng thì không cưới.” Tuy rằng Chi Hồng mạnh miệng nhưng hắn biết Chi Hồng đối với hắn rất tốt. Hơn nữa, hắn thích Chi Hồng, vẫn luôn thầm muốn nàng làm thê tử của hắn.

Khâu Khải Chính có chút ngáy dại, từ khi nào thì Duệ nhi và Chi Hồng lại thân thiết đến mức muốn thành hôn? Sao ông chưa từng phát hiện ra? Lúc này Viên thị phục hồi tinh thần trước tiên, kêu lên: “Người nói mê sáng cái gì vậy? Cưới một ả nha hoàn? Dựa vào gia thế hiện tại, người muốn cưới thiên kim tiểu thư nào mà không được chứ?” Con lớn nhất cưới công chúa, con thứ hai cũng cưới một thiên kim tiểu thư, sao con thứ ba lại muốn cưới một ả nha hoàn ngốc?

Bị giọng nói của bà làm giật mình, Khâu Khải Chính phục hồi tinh thần, nhíu mày rồi mới nói: “Duệ nhi, con có biết con đang nói cái gì hay không?” Ông cũng không cảm thấy Chi Hồng có điểm nào không tốt, nhưng mà từ trước đến giờ, đứa nhỏ Duệ nhi này luôn luôn điềm tĩnh, cũng chưa bao giờ làm ra việc giống như thế này, ông thực lo lắng hắn có hiểu được đây là chuyện hệ trọng như thế nào không? Ông sợ con mình cô phụ cô nương nhà người ta.

“Cha, con biết những gì con đang làm, đời này con chỉ cưới Chi Hồng làm vợ.” Trên đời này, có lẽ không có bất kì một nữ tử nào khác có thể làm tâm hắn động, cũng sẽ không có nữ tử nào khác giống Chi Hồng, đối xử với hắn tốt như vậy.

Khâu Khải Chính gật gật đầu: “Tốt, việc này cha đồng ý, ta sẽ thỉnh người chọn ngày tốt để cử hành, trước tiên con cứ khảo khoa cử thật tốt!” Con của ông, tất nhiên ông hiểu rõ ràng, nếu hắn đã nói ra lời như vậy thì nhất định thực sự thương cô nương này.

“Con cảm ơn cha.” Có thể có được sự đồng ý của Khâu Khải Chính, trên mặt Khâu Minh Duệ xuất hiện ý cười nồng đậm hiếm có, hắn biết cha sẽ là người đầu tiên đáp ứng. Về phần nương, không đáp ứng cũng không có gì, gia đình này chỉ cần cha quyết định thì không ai có thể thay đổi được.

Viên thị nóng giận rống to, hôm trước bà còn thấy thiên kim tiểu thư phủ thượng thư cũng không tệ, vốn nghĩ giúp Tuệ nhi làm mai. Con tra của bà làm sao có thể một đứa nha hòa!? “Lão gia, sao ông có thể quyết định như vậy được? Thông nhi và Trí nhi đều cưới nữ nhân như thế vậy, chẳng lẽ...”

“Ăn cơm đi!” Khâu Khải Chính không để ý Viên thị, thực tế ông đã sớm phân phòng ngủ với bà.

Nếu là bình thường chỉ sợ Viên thị đã sớm la hét khắp nhà, nhưng bây giờ bà vẫn nhớ bà đã là cáo mệnh phu nhân! Vẫn không bỏ qua, bà nói: “Rốt cuộc ông có lương tâm hay không? Làm sao có thể để cho con cưới một ả nha hoàn được? Dựa vào thân phận hiện tại của con chúng ta thì cưới nữ tử nào mà không được! Dựa vào cái gì mà để cho hắn cưới một người có thân phận thấp kém như vậy?”

Chi Hồng đứng lên tránh khỏi tay Khâu Minh Duệ, đời này nàng đã quyết không lập gia đình. Từ khi lão gia cứu nàng, để cho nàng theo sau hầu hạ tiểu thư thì nàng đã nguyện cả đời đều không lấy chồng. Nhưng mà người tên Khâu Minh Duệ này như âm hồn không tan, mạnh mẽ chen vào lòng của nàng. Sau đó còn kéo nàng đến đây, thân phận của nàng thấp, nàng là một nha hoàn, nhưng như vậy thì làm sao? Nàng cũng không có ý nghĩ ‘không phải Khâu Minh Duệ thì không gả’, vậy thì vì sao nàng phải chịu để Viên thị nhục mạ!

“Viên thị, bà đừng quên trước kia nhà chúng ta là thân phận gì!” Khâu Khải Chính đứng lên chuẩn bị rời khỏi phòng.

Lúc này, Khâu Tiểu Ninh lạnh lùng nói: “Nương, trước kia ta cũng từng làm nha hoàn ở Hàn gia, có phải ta cũng không xứng làm con dâu của người hay không? Nếu thật sự là như thế, vậy có phải ta nên cùng Tử Hằng đến trước mặt Hoàng thượng, thỉnh ngài cho chúng ta cùng cách (*) không?” Khâu Tiểu Ninh nghĩ vẫn không nên lời ra chuyện chính Viên thị cũng từng là một nha hoàn. Nhưng mà Viên thị cứ trước một câu ‘nha hoàn’, sau một câu ‘nha hoàn’, khiến Khâu Tiểu Ninh nghe được có chút không vui. Nha hoàn thì làm sao? Nha hoàn thì không thể lập gia đình sao?

(*) cùng cách: li hôn.

“Ninh nhi, nương không phải nói con, con và nha đầu này là không giống nhau, đúng không?” Viên thị do dự nói ra lời này, lúc trước bà cũng từng ghét bỏ thân phận của Ninh nhi. Mặc dù lúc trước còn chưa rõ ràng thân phận của Ninh nhi nhưng mà tính tình của nàng lúc nhỏ cũng rất nhu thuận. Nhưng Chi Hồng này, tính tình kém vô cùng, con bà muốn kết hôn với nàng ta thì thật khiến bà khó chịu.

“Có gì không giống nhau đâu, không phải đều từng làm nha hoàn sao? Hơn nữa ta đã muốn nhận Chi Hồng làm muội muội, ai còn dám nói thân phận nàng ấy thấp kém?” Nàng làm như vậy, xem như là thành toàn một đoạn nhân duyên cho tam đệ và Chi Hồng.

“Tiểu, tiểu thư...” Tiểu thư... nhận nàng làm muội muội?

Khâu Tiểu Ninh trao cho Chi Hồng một ánh mắt ý bảo nàng ấy không cần nói gì cả, nàng sẽ xử lý tốt. Chi Hồng nhìn tiểu thư nhà mình rồi lại nhìn nhìn Khâu Minh Duệ, cuối cùng cũng không có nói gì.

Khâu Tiểu Ninh vừa nói lời này ra thì không chỉ Viên thị chấn kinh mà mọi người trong phòng cũng giật mình. Bây giờ Khâu Tiểu Ninh là công chúa, nếu nhận thêm một muội muội thì đó không phải cũng là một công chúa? Hoàng thượng có thể đồng ý sao?

Đương nhiên là lời này của Khâu Tiểu Ninh khiến cho Viên thị không còn lời nào để nói.

~~~~~

Một lúc sau Khâu Tiểu Ninh liền lệnh cho Hoa Trình tiến cung, thông báo tin tức cho Hiến Viên Minh Nhật biết. Hiến Viên Minh Nhật vừa nghe tin này thì thông thả ngồi xuống bàn, cho tất cả cung nhân lui ra ngoài.

Qua một lúc, Hiến Viên Minh Nhật mới truyền Hoa Trình vào, giao cho nàng ấy một đạo thánh chỉ.

~~~~~

Hoa Trình vừa trở lại Khâu phủ, Chi Hồng thì nhẹ nhàng thở ra, Viên thị thì không còn lời nào để nói, chỉ có Khâu Tiểu Ninh dờ khóc dờ cười, ca ca thật là, để cho Hoa Trình truyền lời lại cho nàng rằng hắn không ngại có nhiều muội muội. Thật ra, Khâu Tiểu Ninh đã xem Chi Hồng như muội muội từ lâu rồi, ngoại trừ Thiệu Khanh, nàng ấy chính là người thật sự tốt với nàng.

Vừa hạ đạo thánh chỉ này, không bao lâu sau Hoàng thái hậu lại hạ tiếp một đạo thánh chỉ tứ hôn Võ thám hoa đương triều Khâu Minh Duệ cưới Chi Hồng quận chúa.

~~~~~

Nhìn hôn lễ long trọng như vậy, trong lòng Hiến Viên Minh Nhật có chút mất mát, hắn không thể tự mình đưa muội muội xuất giá. Nếu hắn sớm tìm ra Ninh nhi thì chắc chắn hắn sẽ tổ chức cho nàng một hôn lễ long trọng nhất Hiến viên hoàng triều, không ai có thể sánh bằng. Dường như biết được hắn đang suy nghĩ cái gì nên Khâu Tiểu Ninh khẽ kéo ống tay áo của hắn: “Ca ca, bỏ lỡ hôn lễ của Ninh nhi cũng không sao, quan trọng là sau này huynh có

thể xem nữ nhi của muội xuất giá.” Ca ca rất tốt, tốt đến mức trước kia nàng chưa bao giờ có thể tưởng tượng nàng sẽ có một ca ca yêu thương mình như vậy.

“Nha đầu ngọc.” Hiên Viên Minh Nhật xoa đầu Khâu Tiểu Ninh, vẻ mặt mang ý cười thân nhiên, đã lâu rồi hắn không có vui vẻ như vậy. Nhưng mà nhớ tới mật hàm truyền tin nói hai tiểu tử kia sắp trở về, trong lòng hắn có chút khó chịu, nói: “Muội muội, Minh Văn và Minh Võ sắp trở về, đến lúc đó muội đừng quá để ý đến bọn họ.” Nếu sớm biết rằng bọn họ làm việc lưu loát như vậy thì hắn là nên giao cho bọn họ thêm vài nhiệm vụ nữa!

“Muội biết, ca ca.” Khâu Tiểu Ninh ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng cũng nghĩ như vậy, hai đệ đệ này không biết bọn họ lớn lên có giống nhau hay không? Có thích người tỷ tỷ này hay không? Hắn là nàng nên chuẩn bị cho bọn họ lễ vật nhỉ!?

Hiên Viên Minh Nhật cũng thuận theo muội muội, suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Uh, ngoan...”

Ách... Ngoan? Nói nàng sao? Khâu Tiểu Ninh có chút giật mình. Lúc này, Khâu Minh Thông vội vàng bỏ việc chạy tới, làm một cái lễ với Hiên Viên Minh Nhật rồi liền nắm tay Khâu Tiểu Ninh. Hoàng thượng này đến nhà bọn họ có phải có ý nghĩ muốn đem Ninh nhi đoạt đi!?

Xem bộ dáng Khâu Minh Thông giữ muội muội thật chặt chẽ, Hiên Viên Minh Nhật nhủ thầm: “Khâu ái khanh, có người mật báo thành chủ Lê thành tham ô nhận hối lộ một lượng lớn kim ngân. Việc này khiến Trẫm đau đầu, bây giờ có khanh ở đây thì liền mệnh khanh đi Lê thành điều tra!” Lê thành cách nơi này không xa, với khả năng của Khâu Minh Thông thì hai tháng hẳn là đủ. Ngày Ninh nhi sinh còn xa, hẳn là hắn có thể trở về kịp. Đến khi Khâu Minh Thông trở về thì muội muội đã ở trong cung được hai tháng, hẳn là muội muội sẽ thân thiết với mình hơn.

“Vi thần...”

“Tốt lắm, người nhanh nhanh đến Lê thành tra rõ vụ án này đi! Trẫm có chút mệt mỏi, hồi cung nghỉ sớm.” Nói xong, nhanh chóng ly khai Khâu gia. Thẳng thớm, so năng lực với hắn? Vẫn là đầu không lại hắn, hừ!.

Cứ như vậy, Khâu Minh Thông bị quăng đến Lê thành tra án, Khâu Tiểu Ninh nhanh chóng bị tiếp vào trong cung, do Tô Mộ Tịch tự mình chăm sóc. Lại qua một thời gian, Hiên Viên Minh Văn và Hiên Viên Minh Võ đã trở về, một người nhìn Khâu Tiểu Ninh cười to, một người nhìn Khâu Tiểu Ninh khóc lớn. Khiến Khâu Tiểu Ninh luống cuống chân tay, khiến nàng rất muốn bắt một tới hỏi xem bình thường hai đệ đệ cảm xúc đều như vậy... Quá đi sao? Cuối cùng hai huynh đệ bị Hiên Viên Minh Nhật đuổi khỏi Thần hi ngoài cung, mấy ngày không cho bọn họ tiến cung, khiến cho bọn họ chiều gì cũng nháo nhưng vẫn không được vào.

Lại qua một thời gian, Khâu Minh Thông đã tra rõ án ở Lê thành, chuẩn bị trở về. Đúng lúc này Hình bộ thượng thư đã lớn tuổi muốn hồi hương, Hiên Viên Minh Nhật không hề đắn đo gì liền quăng Khâu Minh Thông vào thế vị trí đó. Làm tân quan tiến nhiệm, Khâu Minh Thông sút đầu mồ trán... Hiên Viên Minh Nhật dựa vào thế này, tiếp tục để Khâu Tiểu Ninh ở lại trong cung, mà Khâu Tiểu Ninh cũng không có quá nhiều thời gian nhớ đến Khâu Minh Thông, bởi vì bụng của nàng càng ngày càng lớn. Sau khi biết là song bào thai, nàng cũng không dám ra cung bởi vì song bào thai càng cần phải cẩn thận gấp nhiều lần, mà nương lại không thể ra cung.

Đến thời điểm Khâu Tiểu Ninh sinh, toàn bộ Thần hi cung đều vội vàng. Khâu Minh Thông ở ngoài cửa lo lắng đi tới đi lui, lúc này đây hắn đã đưa ra một quyết định, không bao giờ để cho Khâu Tiểu Ninh chịu nỗi khổ mang thai nữa. Từ trong phòng thánh thoảng truyền tới tiếng hô đau của Khâu Tiểu Ninh làm cho toàn bộ tâm tư của Khâu Minh Thông run lên, đau đớn.

Ngay lúc bình minh, rốt cuộc cũng nghe được tiếng đứa nhỏ khóc ‘oa oa’, không bao lâu sau lại là một chuỗi tiếng khóc ‘oa oa’, vang vọng khắp cung. Khâu Minh Thông và Hiên Viên Minh Nhật nhẹ nhàng thở ra cùng lúc, qua một buổi tối, cuối cùng đã sinh! Không bao lâu sau thì thấy hai cung một trước một sau đi ra, mỗi người ôm trong lòng một cái bọc đỏ, hành lễ rồi nói: “Chúc mừng Khâu thượng thư, công chúa bình an sinh hạ long phượng thai, nam hài là ca ca, nữ hài là muội muội.”

Rất nhiều năm sau, Hiên Viên Minh Nhật thương hai hài tử của muội muội còn nhiều hơn đứa nhỏ của chính mình gấp bội. Thế tử của hắn từng hỏi hắn, vì sao hai đứa nhỏ của muội muội như vậy?

Hiên Viên Minh Nhật là đáp như vậy: ‘Nhìn thấy bọn họ tựa như nhìn thấy Trẫm và muội muội ngày xưa, Trẫm không thể lớn lên bên cạnh muội muội, đây là tiếc nuối cả đời này. Nhất định phải nhìn hai hài tử của muội muội cùng nhau vui vẻ về lớn lên.’

Rất nhiều rất nhiều năm sau, Khâu Minh Thông và Khâu Tiểu Ninh đều chỉ có một đôi song bào thai này. Mặc kệ Khâu Tiểu Ninh dùng loại biện pháp nào, Khâu Minh Thông cũng không để cho nàng lại mang thai.

Nếu nói, Khâu Tiểu Ninh đối với Khâu Minh Thông, yêu là khi được ở bên cạnh.

Thì, Khâu Minh Thông đối với Khâu Tiểu Ninh, yêu là được quý trọng người kia.

Bạn đang đọc truyện *Thê Tử Ngốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.